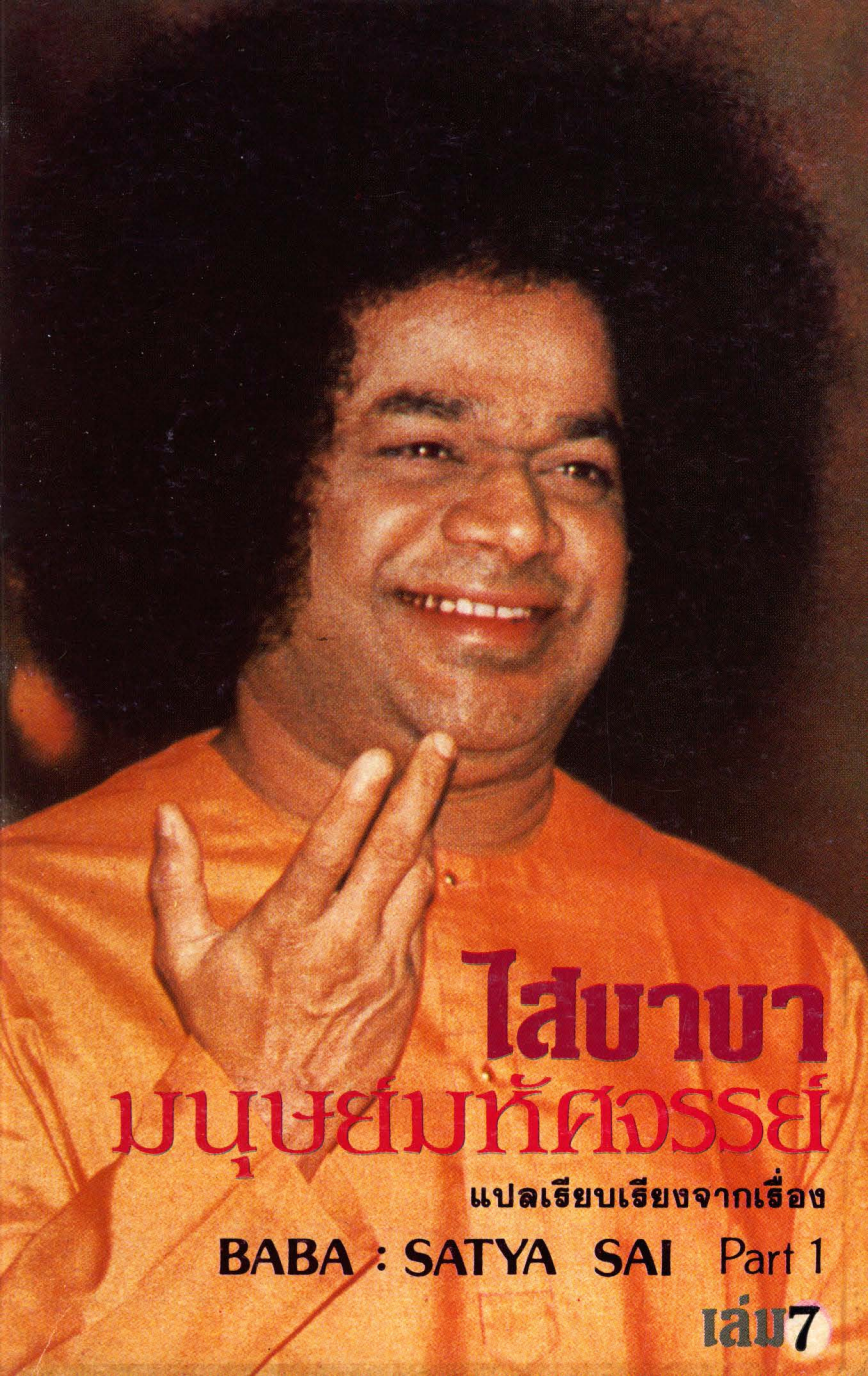

ไสบาบา
มนุษย์มหัศจรรย์

แปลเรียบเรียงจากเรื่อง

BABA : SATYA SAI Part 1

เล่ม7

ต้นกำเนิดคำ "วณิพก"

"วณิพก" คำนี้ ข้าได้
รับบัน- ดาลใจ จากท่าน
ผู้เป็น ปะระ- มาจารย์
นักเขียน นักอ่าน ทั่วไป

ท่านแต่ง สามก๊ก แนวแปลก
คือแหวก- แนวออก ไปได้
ตื่นเต้น เป็นคติ สอนใจ
ทำให้ อ่านวาง ไม่ลง

ท่านให้ ชื่อว่า **สามก๊ก**
"ฉบับ **วณิพก"** ข้าฯ หลง
สำนวน "เหลือรับ" บอกตรง
สวรรค์คง ส่งให้ เกิดมา

(อ่านต่อปกหลังด้านใน)

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ
นำเสนอเรื่องนี้
เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า
อภิญญาของพระพุทธองค์
ที่กล่าวถึงในพระไตรปิฎกนั้น
เป็นสิ่งที่มีได้เป็นได้จริง ๆ และเพื่อชี้ให้เห็นว่า
"ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่" จริง ๆ
ทั้งนี้มิ ใช่เพื่อจะให้เห็นว่า
ปาฏิหาริย์เช่นนี้สำคัญกว่า
อนุสาสนีย์ปาฏิหาริย์แต่อย่างใด

ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์

เล่ม ๗

(ฉบับวณิพก)

แปลเรียบเรียงจากเรื่อง

BABA: SATYA SAI Part 1

by **H. Ramamoorthy and Ra. Ganapati**

โดย ศิริ พุทธศุกร์

ผู้บรรยายวิชาภาษาอังกฤษ สภาการศึกษา

มหามกุฎราชวิทยาลัย

บรรณาธิการวารสาร WFB REVIEW

องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กทม. ๑๐๒๐๐

พิมพ์ครั้งที่ ๑

พี่น้องร่วมพ่า ภราดาร่วมโลก

เราไม่มี ญาติที่ใด ไหนสักคน
ทุกแห่งหน ล้วนเป็นญาติ กับเราสิ้น
เราไม่เห็น ญาติที่ไหน ในแผ่นดิน
คนทั้งสิ้น นั้นน่ะหรือ คือญาติเรา

— ทิรูมังไคย อัซวาร์

"Relatives thre are none for me
Related am I to everyone—See... ?"

Thirumangai Azhvar

คำนำ
ของผู้จัดพิมพ์

หนังสือเรื่อง **ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๗** นี้ เป็นตอนสุดท้ายของเรื่อง บาบา สัตยา ไส ภาค ๑ ซึ่งเขียนโดย **นายรามามูรติ** กับ **นายคณปติ** หนังสือเล่มนี้ได้แบ่งออกเป็น ๓ เล่ม คือ ไส บาบา มนุษย์-มหัศจรรย์ เล่ม ๕, เล่ม ๖, และเล่ม ๗ และรวมเนื้อเรื่องทั้งหมดมี ๓๕ บท คือในเล่ม ๕ เริ่มตั้งแต่บทที่ ๑ ถึงบทที่ ๑๔ เล่ม ๖ เริ่มตั้งแต่บทที่ ๑๕ ถึงบทที่ ๒๗ ส่วนในเล่ม ๗ นี้ ควรจะเริ่มตั้งแต่บทที่ ๒๘ ถึงบทที่ ๓๖ แต่เนื่องจากความผิดพลาดในการจัดเรื่อง ในเล่ม ๖ แทนที่จะเริ่มตั้งแต่บทที่ ๒๘ แต่กลับเริ่มบทที่ ๒๗ ซึ่งซ้ำกับบทสุดท้ายของเล่ม ๖ แต่ก็ซ้ำกันเฉพาะตัวเลขเท่านั้น ส่วนเนื้อเรื่องไม่ได้ซ้ำกัน และเนื่องจากต้นฉบับเดิมที่เป็นภาษาอังกฤษ ผู้เขียนนิยมเขียนเรื่องตอนเดียวแต่ทำเป็นหลายบทต่อกัน ฉะนั้นในฉบับภาษาไทยจึงได้ทำตามนั้นด้วย

ในเล่ม ๗ นี้ ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนคำชี้แจงว่า ทำไมจึงได้พยายามพิมพ์เรื่องของท่านไส บาบา ออกเผย

แพร่ ทั้งนี้เพราะได้เขียนไว้แล้วในหน้าคำนำของผู้จัดพิมพ์ทั้งในเล่ม ๕ และเล่ม ๖ และข้อความที่ชี้แจงนั้นก็คิดว่ามากพอแล้ว แจ่มแจ้งแล้ว ฉะนั้นจึงไม่จำเป็นต้องเขียนเพิ่มเติมอีก

และอีกประการหนึ่ง **คำนำของผู้แปล** คือของ **อาจารย์ศิริ พุทธศุกร์** นั้น ในเล่มนี้ไม่มี ทั้งนี้เพราะผู้แปลได้เขียนไว้ในตอนท้ายของเล่มนี้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องเขียนไว้อีก

อนึ่งหนังสือชุดของนายรามามูรติกับนายคณปติฉบับภาษาอังกฤษนั้นมี ๒ ภาค เท่าที่แปลมาแล้วนี้เฉพาะภาค ๑ เท่านั้น แต่ถึงกระนั้นก็เป็นฉบับภาษาไทยถึง ๓ เล่ม ส่วนภาค ๒ นั้นขณะนี้ต้นฉบับยังไม่มี แต่ก็ได้สั่งซื้อไปแล้ว หนังสือยังเดินทางมาไม่ถึง ฉะนั้นเมื่อได้ต้นฉบับมาแล้ว เข้าใจว่าคงจะได้มีการแปลอีกไม่นาน

พร รัตนสุวรรณ

๑๙ กรกฎาคม ๒๕๒๗

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)
๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพมหานคร
โทร. ๒๘๒๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย
ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

ปณามบท ๑

คุณธรรม อภิเศก * เอกอุ
องค์ท่าน บรรลุ สิ้นครบ
เลิ่งดู รู้แจ้ง เจนจบ
ข้า ฯ นบ สักการะ พระ-องค์
ผู้ถือ กำเนิด เกิดกาย
เป็นมนุษย์ ด้วยหมาย ประสงค์
บรรเทา เพลาร้อน รุ่มลง
แก่โลก ที่หลง ลืมตน
ท่านช่วย สะกัดกั้น บรรเทา
ระงับความ ร้อนเร่า ทุกหน
ตรากตรำ ลำบาก ลำบน
ก็ทน ด้วยพระ กะ—รุณา

— *รฆุวังสำ* ๑๐—๓๑

---

* อภิเศก *ในที่นี้แปลว่า เข้าถึงหรือบรรลุ เช่นคำว่า พุทธาภิเศก แปลว่า การบรรลุความเป็นพระพุทธเจ้า ในบทนี้จึงแปลว่า* คุณธรรมอันพึงบรรลุซึ่งเป็นคุณ-ธรรมยอดยิ่ง

ปณามบท ๒

ผู้ใด ใฝ่เล่า เผ้าขาน
เรื่องราว เบาราณ ยิ่งใหญ่
คือเรื่อง พระองค์ ทรงชัย
ด้วยความ เลื่อมใส ศรัทธา

ท่านชื่อ หะริ * พระองค์
ผู้ทรง ล้ำเลิศ วาสนา
เรื่องราว เก่าก่อน มีมา
แต่เกิด กายา เป็นคน

ประวัติ ท่านตอน เยาว์วัย
นั้นน่า เลื่อมใส ยิ่งล้น
เป็นสื่อ ประสาน บันดาลดล
ใจเป็น กุศล เกิดมี

---

* หะริ *เป็นชื่อ ๆ หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งมีชื่อเรียกหลายชื่อด้วยกัน*

แม้เมื่อ
องค์ท่าน
ทุกวัย
ผู้ฟัง
เป็นเรื่อง
ผู้คน
ทั้งมนุษย์
เลื่อมใส
ผู้ใด
ตั้งจิต
จักเข้า
เป็นหนึ่ง * *
เป็นจุด
ผู้มี
ควรเรา
โดยอ่าน

เติบใหญ่
ก็เพิ่ม
จูงใจ
ยินดี
เลิศล้ำ
นิยม
ครุฑเทพ
ศรัทธา
ใจตรึก
ระลึก
เนาแควัน
เท่านั้น
หมายแห่ง
ฤทธา
ตั้งจิต
ประวัติ

วัยฉกรรจ์
ศักดิ์ศรี
ให้มี
ปรีดา
คำชม
ทั่วหน้า
เทวา
ทั่วกัน
นึกคิด
ถึงท่าน
แดนอัน—
ตลอดกาล
ฤาษี
มหาศาล
สนิทนาน
องค์ท่านเอย.

ภควตัม ๑๑—๓๑—๒๘

---

* * แดนอันเป็นหนึ่ง หรือสภาวะ ที่เป็นหนึ่ง *หมายถึง สภาวะที่อยู่เหนือความเป็นคู่ คือ ที่พ้นโลก แปลจาก คำว่า* at-one-ment

แนะนำหนังสือ

ท่านผู้อ่านที่รักทั้งหลาย ตามความจริงหนังสือเล่มนี้ไม่จำเป็นต้องมีคำแนะนำอะไรเลยก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับผู้แต่งและภูมิธรรมของท่าน ขุมคลังคือความรู้ในด้านตำหรับตำราของท่านผู้นี้มีอยู่มากมายมหาศาลเกือบจะเท่ากับหนังสือเอนไซโคลปีเดียอยู่แล้ว นอกจากนั้นขุมทรัพย์ภายใน คือความเลื่อมใสศรัทธาที่มีต่อองค์ท่านสวามี ก็เปี่ยมล้นอยู่ในหัวใจของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าท่านผู้อ่านทั้งหลายจะสัมผัสความจริง ดังกล่าวนี้ได้ด้วยตัวเองว่า ทุก ๆ หน้าของหนังสือชุดนี้มีรสชาติให้ท่านได้ดื่มด่ำทั้งในด้านขุมคลังและขุมทรัพย์ทั้งสองประการนั้น สิ่งที่จะเป็นประโยชน์แก่หนังสือเล่มนี้จึงควรจะเป็นบันทึกความรู้สึกของผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ซึ่งก็ควรจะอยู่ที่ตอนหลังของหนังสือเล่มนี้ โดยให้เป็นความเห็นของใครสักคนหนึ่ง ซึ่งพอจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้อ่านทั้งหลาย และเป็นผู้ขอบคุณผู้แต่งในนามของผู้อ่านทั้งปวง สำหรับการที่ผู้แต่งได้

พากเพียรพยายามสรรหา "น้ำทิพย์" มาเสนอผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านได้รับความชื่นใจตั้งแต่หน้าต้นจนหน้าสุดท้าย

ข้าพเจ้าได้แสดงความชื่นชมหนังสือเล่มนี้ โดยเฉพาะภาค ๑ *(คือที่แปลเป็นไทย เล่ม ๕, ๖ และ ๗)* ไว้ครั้งหนึ่งแล้ว ตอนที่ยังเป็นต้นฉบับภาษาทมิฬ และพิมพ์ออกเป็นครั้งแรกที่กรุงมัทราสว่า เป็นบรรณาการที่สูงส่ง และมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อท่านสวามีของเรา ข้าพเจ้ามีความยินดีที่บัดนี้หนังสือเล่มนั้น บัดนี้ได้แพร่หลายไปในที่ต่าง ๆ เป็นที่รู้จักกันในหมู่ชุมชนที่ถือลัทธินิกายอื่น ๆ ด้วย บุคคลเหล่านั้นต่างก็มีความใฝ่ฝันที่จะได้รู้เห็นเรื่องราวเกี่ยวกับองค์ท่าน ซึ่งกำลังมาครองร่างมนุษย์ และทำให้โลกมนุษย์ได้รับความประทับใจ หันเข้าสู่ความเห็นที่ถูกต้องเที่ยงตรงยิ่งขึ้น

ท่านศรี อาร์ คณปติ เป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์กว้างขวางในด้านวรรณกรรมของโลก และเป็นนักปราชญ์ในด้านคัมภีร์ศาสนาที่เป็นภาษา สันสกฤต ทมิฬ และอังกฤษอีกด้วย ท่านมีการครองชีพแบบฤาษีผู้หนึ่ง ทั้งในด้านการกินอยู่ นุ่งห่ม และการบำเพ็ญ

เพียรทางจิตภาวนา ท่านเคยเป็นศิษย์ของคุรุสังกราจารย์แห่งคมโกฏิ บีทัม ซึ่งได้รับความนับถือยกย่องว่าเป็นพระฤาษีผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้หนึ่ง ผู้มีญาณอันลึกซึ้งและสูงส่งดุจภูเขาหิมาลัย ก่อนหน้าที่จะเริ่มรวบรวมหนังสือเล่มนี้ ท่านได้เคยเขียนชีวประวัติของท่านวิเวกนันทะ และนักบุญอื่น ๆ เป็นภาษาทมิฬมาบ้างแล้ว นับเป็นเวลา ๑๐ ปีแล้ว ที่ท่านผู้นี้ได้อุตส่าห์เดินทางไปเพื่อรับการทารชันจากองค์ภควันเสมอ ไม่ว่าองค์ภควันจะไปพักอยู่ณที่ใดก็ตามซึ่งท่านพอจะติดตามไปได้ตลอดระยะเวลานี้ ท่านได้ลงทุนลงแรงไปพบปะบุคคลมากหน้าหลายตา นับเป็นจำนวนร้อย ๆ คนซึ่งคุ้นเคยกับท่านสวามีในวัยเด็กบ้าง ผู้เป็นสาวกในระยะแรก ๆ บ้าง ในระยะหลังบ้าง และผู้ที่ได้รับความกรุณาจากองค์ท่านในแง่ต่าง ๆ กันบ้าง ทั้งนี้เพื่อรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างมีหลักฐานพอเชื่อถือได้จริง ๆ ข้อความเหล่านั้น ท่านได้ประมวลมาเรียบเรียงไว้ในหนังสือชุดนี้ ด้วยถ้อยคำที่สละสลวยไพเราะชวนให้สนใจอ่านเป็นอย่างยิ่ง ท่านผู้นี้เคยมาขอความช่วยเหลือจากข้าพเจ้า โดยขอค้นคว้าหาหลักฐาน

จากวารสาร "สนันตนสารถี" ซึ่งข้าพเจ้าเป็นบรรณาธิการ โดยออกที่ประศันติ นิลยัม เป็นจำนวนกว่า ๒๕๐ ฉบับ ข้าพเจ้ายังจำได้ว่าเขาเคยซักไซ้ไล่เลียงถามปัญหาข้าพเจ้ามากกว่า ๖๐๐ ข้อ เพราะเขาบอกว่าเขาต้องการคำตอบจากผู้รู้เหตุการณ์ที่เชื่อถือได้อย่างแท้จริง ตอนนั้นข้าพเจ้าใช้เวลาอยู่กับเขา ๓ วันเต็ม ๆ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ขึ้นรถประจำทางไปบังกาลอร์ บนรถคันนั้นเอง ข้าพเจ้าก็ต้องประหลาดใจที่ท่านผู้นี้ได้มานั่งข้าง ๆ ข้าพเจ้า และยังได้ตั้งปัญหาถามเพิ่มเติมมาอีกถึง ๒๐๐ ข้อ นับว่าเป็นโชคดีอยู่อย่างหนึ่ง ที่บังเอิญรถประจำทางคันนี้เครื่องเสีย เกิดตาย จึงแล่นต่อไปไม่ได้อยู่พักหนึ่ง ทำให้ข้าพเจ้ามีเวลาเพิ่มเติมอีก ๒ ชั่วโมงในการตอบคำถามที่ประดังประเดเพิ่มเติมเข้ามาเป็นพิเศษนี้ได้สำเร็จ หนังสือที่เป็นภาษาทมิฬ ซึ่งเป็นต้นฉบับเดิมของเรื่องนี้ ให้ชื่อว่า "สวามี" เป็นหนังสือ ๑๐๐๘ หน้า เต็มไปด้วยเรื่องราวที่น่าตื่นเต้นและมีประโยชน์น่าอ่านเป็นอย่างยิ่ง แม้จะได้ถูกนำมาแต่งตัวใหม่ใช้เครื่องนุ่งห่มชุดอังกฤษดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ก็ตาม แต่เนื้อความ

ของหนังสือเล่มนี้ก็ยังชวนอ่าน มีเสน่ห์น่าประทับใจอยู่ไม่น้อยเท่ากับฉบับเดิม

กล่าวได้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นเสมือนโบสถ์ที่มียอดแหลม หรือหอคอยสลับซับซ้อนหลายยอดหลายชั้นเชิง มีลวดลายแกะสลักเสลางดงาม พรั่งพร้อมไปด้วยภาพระบายสีหลายสมัยและหลายแบบ ซึ่งล้วนบรรยายให้เห็นความรุ่งโรจน์ของท่านสวามีในด้านความรักอันประกอบด้วยเมตตา ปัญญา ความกรุณาและพลังความเข้มแข็งของท่านอย่างพร้อมมูล ผู้รวบรวมได้พาผู้อ่านให้เดินทางไปพบนักบวชฤาษีโยคี ตามถ้ำและอาศรมต่าง ๆ หลายยุคหลายสมัย ตลอดจนพาไปได้ไปฟังการอภิปรายของนักปราชญ์ราชบัณฑิต และนักภาษานักไวยากรณ์เป็นต้น เพื่อสนับสนุนและแสดงให้เห็นว่า ท่านไส บาบาของเราเป็นผู้ที่ควรแก่การนับถือบูชาเพียงไร ท่านผู้แต่งได้อธิบายถึงความหมายอันแฝงอยู่ ของคำว่า "อวตาร" และของถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ ที่องค์ท่านได้เคยกล่าวไว้ทั้งหมดนี้ก็เพื่อจะให้สมกับความกระหายที่จะได้รับรู้แสงสว่างและความรักขององค์ท่าน จากผู้ที่สนใจในเรื่องเหล่านี้โดยทั่วกัน

นอกจากนั้น ท่านผู้รวบรวมยังได้อธิบายแทรกให้เห็นความหมายเพิ่มเติมในทางภาษาศาสตร์ โหราศาสตร์ วิชาลึกลับครั้งโบราณ ชีวประวัติของนักบุญต่าง ๆ และเทววิทยาอีกด้วย ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า งานชิ้นนี้เป็นเพชรเม็ดเอกจริง ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะอันไม่มีใครเหมือนขององค์ท่านไส บาบา ในแบบต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี งานชิ้นนี้ของท่านศรี คณปติ ได้ผลในทางสร้างสรรค์เป็นอันมาก และบุคคลผู้แสวงหาสัจธรรมทุกหนทุกแห่งก็คงจะชื่นชมงานของท่านโดยทั่วกัน

ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่องค์ท่านสวามีได้ประทานอนุญาตให้พิมพ์ผลงานชิ้นนี้ได้ ทั้งนี้จะเป็นการเปิดโอกาสให้มีความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้นสำหรับบุคคลทั้งหลายที่ท่านสวามีได้มาอุบัติเพื่อช่วยให้เขาได้บรรเทาเบาบาง หรือรอดพ้นจากทุกข์โศกโรคภัยนานาประการ

ศรี เอ็น. กัสตูรี

ประศันติ นิลยัม

๑๔ มิถุนายน ๑๙๘๑

คำนำ

บัดนี้ ก็เป็นอันว่าหนังสือภาษาอังกฤษที่มีชื่อว่า BABA SATYA SAI ก็ได้ปรากฏเป็นรูปร่างขึ้นมาแล้วจากต้นฉบับภาษาทมิฬที่มีชื่อว่า **สวามี** ทั้งนี้ก็โดยสังกัลปะ (ความต้องการหรือการให้อนุญาต) ขององค์ภควันเอง การที่บุคคลในเรื่องจะมีใครที่ได้รับการเอ่ยชื่อบ้างนั้นก็เป็นไปโดยการเลือกสรรขององค์ท่านเองอีกเหมือนกัน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงขอเสนอผลงานชิ้นนี้แทบบาทขององค์ท่านด้วยความนับถือบูชาและกตัญญูรู้คุณเป็นอย่างสูง

อย่างไรก็ตาม การแปลเป็นภาษาอังกฤษนี้มิได้เป็นการแปลที่มีเนื้อความเท่ากันทุกแห่ง เพราะบางแห่งก็เพิ่มเข้ามาอีกบางแห่งก็ตัดออกไป และก็ได้เรียงลำดับเนื้อหาเสียใหม่อีกด้วย ทั้งนี้โดยประสงค์จะให้เป็นที่เข้าใจง่ายแก่ผู้อ่านมากขึ้น

มีมิตรสหายและท่านผู้หวังดีหลายท่านได้ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้าในการรวบรวมหนังสือเล่มนี้ ซึ่งข้าพเจ้าต้องขอแสดงความขอบคุณ

ต่อท่านเหล่านั้นไว้ ณ ที่นี้ด้วย โดยเฉพาะในด้านการพิมพ์ดีด ข้าพเจ้าก็เป็นหนี้ท่านศรี เอ. สทศิวัม และท่านศรี เอ็ม. เอส. เวนกตรมัน อยู่มิใช่น้อย สำหรับความช่วยเหลืออย่างเอาจริงเอาจังของท่าน ในด้านภาพถ่ายประกอบ ร้านถ่ายภาพ Photo Emporium ในกรุงมัทราส และท่านศรี คเณศวร์ ราว ก็ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ซึ่งข้าพเจ้าขอแสดงความขอบคุณไว้ ณ ที่นี้อีกเหมือนกัน

บริษัทการพิมพ์ราชศรี ซึ่งเป็นบริษัทการพิมพ์ที่มีความชำนาญในการพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับศาสนาปรัชญา และประวัติของนักบุญต่าง ๆ ก็มีส่วนช่วยเหลือเป็นอย่างดี ในการทำให้หนังสือเล่มนี้ออกมาเป็นรูปเล่มดังที่ปรากฏอยู่เช่นนี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการที่บริษัทได้ให้ความสำคัญแก่หนังสือเล่มนี้ได้มีโอกาสพิมพ์เสร็จก่อนเรื่องอื่น ๆ และเป็นการพิมพ์อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย ท่านศรี จี. มสิลามานิ ก็เป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือมากเหมือนกัน ข้าพเจ้าขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง

ท่านศรี ที. เอ. กฤษณะมูรติ ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นให้ข้าพเจ้าได้แต่งภาคภาษาทมิฬมาแต่เดิมนั้น ก็ได้มีส่วนอย่างสำคัญอีกในภาคภาษาอังกฤษเมื่อต้นฉบับเสร็จลง ท่านเป็นผู้ได้ประสานงานระหว่างทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง จึงนับว่าเป็นผู้ที่ออำนวยอย่างยิ่งใหญ่สำหรับการริเริ่มของข้าพเจ้า

ข้อความภาษาอังกฤษของงานชิ้นนี้ได้รับความร่วมมือจากท่านศรี อาร์ คณปติ ผู้มีความเชี่ยวชาญและเป็นผู้ที่มีความเลื่อมใสท่านสวามีเป็นอย่างมาก จึงทำให้ข้อความเหล่านั้นมีชีวิตชีวาน่าอ่านโดยตลอด

การจัดทำภาคภาษาอังกฤษ ที่ท่านผู้อ่าน ทั้งหลายเห็นอยู่นี้คงจะไม่ได้ผลสมบูรณ์ หากไม่มีท่านผู้หนึ่งซึ่งเป็นผู้เลื่อมใสในองค์ท่านไส บาบา อย่างลึกซึ้งเป็นผู้ให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า เพื่อให้ริเริ่มดำเนินงานชิ้นนี้ และท่านผู้นั้นก็ได้สวดอธิษฐานอยู่เงียบ ๆ โดยไม่ยอมให้ใครรู้ตัว เพื่อขอให้งานชิ้นนี้บรรลุผลสมความมุ่งหมายทุกประการ

เอช รามะมูรติ

มัทราส—๖๐๐ ๐ ๑๗
๓—๗—๑๙๘๑

จากใจรัก

ของผู้แต่ง ถึง ผู้อ่าน

(คำนำของเล่ม ๕,๖, และ ๗)

สวัสดีท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้เกิดจากคุณแม่ใหญ่คนเดียวกัน คือคุณแม่ ไส (บาบา)

นี้เป็นถ้อยแถลงของผู้แต่งซึ่งกลั่นออกมาจากดวงใจจริง ๆ ข้อความในหน้ากระดาษต่อไปนี้ เขียนด้วยปากกาหมึกซึม เพื่อบันทึกความรู้สึกอันลึกซึ้งที่ "ซึม" หรืออันที่จริง "พลุ่งทะลัก" ออกมาจากหัวใจ เพื่อเชิญชวนให้ท่านผู้อ่านได้ดื่มเรื่องราวอันเป็นเอกในยุคนี้ คือ เรื่องของ องค์ภควัน ศรีสัตยา ไส บาบา ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอันเป็นที่รักของพวกเราทั้งหลาย ผู้ได้รับนามอันขานเรียกด้วยความรักอีกอย่างหนึ่งว่า "สวามี" การที่ข้าพเจ้าหาญปล่อยให้น้ำพุในจิตใจของตนเองไหลทะลักออกมาได้เช่นนี้ ก็เพราะข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าตนกำลังปราศรัย

กับ "ลูกหลานว่านเครือ" ของท่านสวามีองค์เดียวกัน ซึ่งโดยนัยนี้เราเป็นเสมือนหนึ่งพี่น้องชายและหญิงของกันและกันนั่นเอง และอนึ่งจริง มนุษย์ทั้งปวง คือ ไม่ใช่ว่าจะเป็นสาวกของท่านสวามีเท่านั้น แต่หมายความรวมไปหมดถึงคนเหล่าอื่นที่ไม่ชอบหน้าท่าน และที่ไม่ได้สนใจอะไรในองค์ท่าน หรือแม้กระทั่งผู้ที่ไม่เคยรู้เรื่องว่ามีองค์ท่านอยู่ ทั้งหมดนี้ก็ชื่อว่า เป็นลูกหลานขององค์ท่านเหมือนกัน ดังนั้นผู้เป็นสาวกขององค์ท่านจึงควรถือว่ามนุษย์ทั้งปวงรวมอยู่ในภราดรภาพของสกุลเดียวกันโดยแท้ สำหรับในที่นี้ คือในการกล่าวแนะนำหนังสือเล่มนี้นั้น ข้าพเจ้าขอหมายความถึงพี่น้องชายหญิงทั้งหลายที่มีความผูกพันอยู่กับท่านสวามีในทางวิญญาณ ในฐานที่เป็นพี่น้องตระกูล "ไส" ตระกูลเดียวกันก่อน

เราเป็นของท่าน ท่านเป็นของเรา

คำว่า "สวามี" นี้เป็นคำที่มีผู้ใช้กันเป็นปกติ เช่นเดียวกับคำว่า "พระผู้เป็นเจ้า" (God) เหมือนกัน ทั้งนี้ก็เพื่อจะให้หมายถึงท่านผู้มีสภาพความเป็นอยู่สูงสุด

(Supreme Being) ตามรูปศัพท์คำนี้แปลว่า "ท่านผู้เป็นเจ้าของ" ก็องค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ท่านย่อมเป็นเจ้าของจักรวาลทั้งปวง ตลอดจนถึงสัตว์โลก (คือรวมทั้งมนุษย์ด้วย) ที่อาศัยโลกเป็นอยู่ แม้ว่าสัตว์โลกเหล่านั้น จะมี (กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง) ที่ไม่ยอมรับความจริงดังกล่าว หรือว่าไม่รู้ถึงความจริงดังกล่าวนั้นเลยก็ตาม แต่เมื่อใดบุคคลมารู้ว่าตนมีพระองค์ท่านทรงเป็นเจ้าของอยู่ เขาก็จะรู้สึกว่า เขาก็เป็นเจ้าขององค์ท่านด้วยคนหนึ่งเหมือนกัน และเมื่อเขาบำเพ็ญบารมีแก่กล้ายิ่งขึ้น เขาก็จะมีใจตอบสนองต่อ "ความรัก" ขององค์ท่านมากขึ้น และก็จะได้รู้ว่า คำกล่าวในคัมภีร์พระเวทที่ว่า "องค์ท่านเป็นของเรา และเราก็เป็นขององค์ท่าน" (Thou art ours and we are Thine) นั้น มีความจริงเพียงไร

ประโยคที่กล่าวแล้วนั้น มีมาในคัมภีร์พระเวท โดยเป็นคำกล่าวของสาวกผู้หนึ่งในครั้งโบราณ แต่ในปัจจุบันองค์ภควัน ซึ่งเป็นพระผู้เป็นเจ้าเองก็ได้กล่าวย้ำมีใจความอันเป็นทำนองเดียวกันว่า "จะมีอะไรอื่นเล่าที่เราสามารถจะเรียกได้ว่าเป็นของเรา นอกจากเจ้าเท่า

นั้น?" และว่า "เจ้านั่นแหละคือขุมทรัพย์อันมีค่าของเรา แม้ว่าเจ้าจะปฏิเสธ—ไม่ยอมรับเราก็ตาม และเราก็คือขุมทรัพย์อันมีค่าของเจ้า แม้ว่าเจ้าไม่ยอมรับขุมทรัพย์นี้ก็ตาม" (What is there that can be called Mine, except you? You are my treasure even if you deny Me; I am your treasure even if you say, 'No'.) ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงมีความมุ่งหมายสำหรับที่จะให้สาวกทั้งหลาย (ที่ยอมรับท่านสวามีแล้ว) อ่าน จริงอยู่บางคนอาจจะยังไม่มีความรู้สึกลึกซึ้งหรือรุนแรงนัก ในด้านศรัทธาต่อความจริงที่ว่า เขามีท่านสวามีเป็นเจ้าของและเขาก็เป็นเจ้าของท่านสวามีด้วย ดังนี้ก็ตาม แต่ก็ย่อมจะชื่นชมคำกล่าวนั้น และพากเพียรเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายอันจะทำให้เขาได้ตระหนักความจริงดังกล่าวนั้นในอนาคต กล่าวโดยสรุปก็คือ หนังสือเล่มนี้ข้าพเจ้ารวบรวมและเรียบเรียงขึ้นเพื่อให้สาวกของท่านสวามีได้อ่านเท่านั้น มิได้มีความมุ่งหมายกว้างไกลไปถึงผู้ที่ยังมิได้เป็นสาวกขององค์ท่าน

แก้ประเด็นที่สงสัย

ความมุ่งหมายนี้ข้าพเจ้ากล่าวไว้โดยชัดเจนในต้นฉบับที่เป็นภาษาทมิฬ แต่ก็มีผู้อ่านหลายท่านให้ความเห็นว่า ข้าพเจ้าไม่ควรจะไปกำหนดขีดคั่นไว้เช่นนั้น เพราะจะเป็นการทำให้แคบ หรือจำกัดไปโดยไม่จำเป็น ท่านเหล่านั้นให้เหตุผลว่า หนังสือเล่มนี้มิได้มีกล่าวไว้เฉพาะชีวประวัติและคำสอนของท่านสวามีเท่านั้น แต่ยังมีเรื่องแทรกที่น่าสนใจ เช่นการวิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ และตอบข้อสงสัยไว้เกือบจะทุกประเด็นที่มีผู้วิพากษ์วิจารณ์ท่านสวามีของเราไว้ ซึ่งก็เป็นการชี้เหตุผลให้เห็นอย่างละเอียดพอสมควร ในที่ต่าง ๆ หลายต่อหลายแห่งด้วยกัน ดังนั้นการวิเคราะห์โดยให้เหตุผลดังกล่าวมา น่าจะเป็นประโยชน์แก่คนอีกสองประเภทด้วย คือ ทั้งประเภทที่มีทัศนคติชิงชังต่อท่าน และประเภทที่ยังเป็นกลาง คือไม่เลื่อมใสอย่างจริงจัง แต่ก็ไม่ถึงกับชิงชังเสียทีเดียว ข้าพเจ้าเองก็เคยได้ทราบมาเหมือนกันว่า ได้มีผู้เปลี่ยนใจมานับถือท่านสวามีหลายรายเหมือนกัน ในเมื่อได้อ่านการวิเคราะห์ประเด็นต่างๆ ดังกล่าวแล้วของข้าพเจ้า ซึ่งได้มีการเสนอทั้งแง่ดีและ

แง่เสียควบคู่กันไป อย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าถือตามหลักการขององค์ท่านเอง เมื่อครั้งที่ท่านยังอยู่ในร่างท่านเชอร์ดี บาบา คือในชาติก่อน ซึ่งมีเรื่องปรารภเป็นดังนี้

คือเมื่อท่านเชอร์ดี บาบา ได้รับคำบอกเล่าว่าจะมีผู้เขียนชีวประวัติของท่าน ท่านก็กล่าวว่า "เมื่อใดความหยิ่งทนงตนของผู้ (ที่จะ) เขียนประวัติของเราถูกขจัดไปจนไม่มีร่องรอยเหลืออยู่แล้วละก็ เมื่อนั้นแหละ เราจะเข้าไปสู่ใจของเขา และเราก็จะเขียนชีวประวัติของเราเอง สาวกทั้งหลายผู้ที่ได้อ่านเรื่องราวเหล่านั้น ตลอดจนคำสอนของเราแล้วจะได้เกิดความเลื่อมใส ต่อจากนั้นเขาก็จะได้บรรลุการเข้าถึงตนเอง (Self-realisation) และความสุขสงบ แต่จงอย่าให้มีการยึดถือ และดึงดันในความเห็นของตนเป็นใหญ่ และจงอย่าปฏิเสธ คือไม่ยอมรับฟังความเห็นของผู้อื่นเสียเลย

— *จากเรื่อง* Life of Sai Baba
โดย บี.จี. นรสิงหะ สวามิจิ.

คำกล่าวของท่านเชอร์ดิ บาบาข้างต้นนั้น ทำให้เราได้เห็นความจริงหลายประการ ประการแรกก็คือ ท่านกล่าวเป็นเชิงบอกให้รู้ว่า ชีวประวัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์ (Godman) นั้น จะเป็นเครื่องทำให้เกิด อจลศรัทธา คือความเชื่อมั่นอันไม่หวั่นไหวยิ่งขึ้นแก่สาวกผู้ที่เลื่อมใสในองค์ท่านอยู่แล้ว ส่วนผู้ที่มีความคิดเป็นปฏิปักษ์ต่อท่าน หรือผู้ที่ยังเฉย ๆ ไม่เลื่อมใสนั้นคงจะอยู่นอกประเด็นดังกล่าวนี้ ด้วยเหตุดังกล่าวมา ผู้แต่งจึงคิดว่า ยังไม่อยากจะหวังผลอะไรนักสำหรับผู้ที่ยังมิได้เป็นสาวกของท่าน การทำใจได้เช่นนี้ตั้งแต่ต้นทำให้ผู้แต่งรวบรวมข้อความต่าง ๆ ขึ้นเป็นหนังสือเล่มนี้ได้อย่าง "สบายมือ" หรืออันที่จริงก็คือ "สบายใจ" นั่นเอง เพราะไม่ต้องกังวลว่า ผู้ที่ไม่ยอมเชื่อจะวิพากษ์วิจารณ์อย่างไร

ประการที่สองก็คือ องค์ท่านเองได้ให้คำมั่นใจแก่สาวกว่า ชีวประวัติขององค์ท่านนั้นจะเป็นเสมือนหนึ่งพรสวรรค์โปรยปรายให้ความสุขสงบอันเกิดแต่การรู้ความจริงเรื่องเกี่ยวกับตนเอง (Self-realisation) ซึ่งทั้งนี้ก็หมายถึงการหลุดพ้น (Liberation) นั่นเอง

การเข้ามาสู่ใจ

ที่นี้ก็มีปัญหาน่าคิดว่า องค์ท่านจะ*เข้ามาสู่ใจของผู้เขียน*ได้อย่างไร (how He will author the author) ก็เมื่อใดที่ผู้เขียนได้ขจัดตัวตนเล็ก (small 'i') ของเขาให้หมดไปแล้วนั่นแหละ องค์ท่านก็จะมาครองใจของผู้เขียนโดยการสอดแทรกความหวานชื่น (infusion sweet) ให้เข้าไปอยู่ในทุกอณูแห่งใจของผู้เขียน แล้วต่อจากนั้นองค์ท่านก็จะเขียนโดยมือของผู้เขียนนั่นเอง ในสภาวะเช่นนี้ จะมีความกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างข้าพเจ้าผู้เขียนประวัติขององค์ท่าน กับองค์ท่านผู้ถูกเขียนประวัติไว้ ณ ที่นี้

อย่างไรก็ตาม การที่องค์ท่านได้ให้คำเตือนไว้ก่อนเช่นนั้น ก็น่าจะเป็นด้วยเหตุผลที่ว่า ในการหลอมละลายตนเองให้เข้าสู่ความกรุณาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ความถือตัวมัวเมาทนงตน (ego) จะต้องไม่มีอยู่เลย แต่สภาวะอันสูงส่งเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ก็แต่กับสาวกที่มีบารมีสูงจริง ๆ ซึ่งก็มีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น เช่น ประลาทะ สังกะระ, นัมมัซวาร์ และญาณสัมพละ เป็นต้น ท่านเหล่านั้นกล่าวได้เลยทีเดียวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า

ได้พูดผ่านทางตน แต่แม้อย่างนั้นท่านก็ยังไม่ได้อ้างอย่างเด็ดขาดทีเดียวว่า คำพูดที่หลั่งไหลออกมา (outpourings) นั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งหมด* ดัง-

---

* ทั้งนี้ข้าพเจ้า (ผู้แปล) คิดว่าน่าจะหมายความว่า ความบันดาลใจหรือความประทับใจอันลึกซึ้งนั้นเอง ที่เกิดจากพระผู้เป็นเจ้า คือที่เป็นผลของภาวะหลอมละลายดังกล่าวข้างต้น ส่วนคำพูดหรือข้อเขียนที่ระบายออกมา จะไพเราะอ่อนหวานหรือเข้มแข็งเด็ดขาดเพียงใด ก็คงจะเกิดจากพื้นอัธยาศัยของสาวกแต่ละคน ๆ ซึ่งย่อมจะไม่เหมือนกันหรือว่าไม่เท่ากันในทุกรายไป เพราะถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะถึงกับบังคับทุกคำพูดให้มีความแน่นอน (แต่แข็งกระด้าง) เช่นภาษากฎหมายอย่างนั้น ก็จะเท่ากับเป็นการเข้าทรงหรือการสะกดจิต (possession or hypnotism) ไม่ใช่การบันดาลใจ (inspiration) ในทางพระพุทธศาสนาก็มีความจริงที่พอจะเป็นเครื่องเปรียบเทียบกันได้อยู่ เช่นในหมวดเถรคาถาและเถรีคาถา ในพระไตรปิฎกของเรา มีข้อความซึ่งพระเถระและเถรีทั้งหลายอุทานออกมาเป็นคาถา ซึ่งมีเนื้อความต่าง ๆ กันเป็นอันมาก หลังจากที่ท่านพระอรหันต์เหล่านั้นได้เข้าถึงสภาวะที่เป็นบรมสุขคือ วิมุตติสุข อย่างเดียวกันและเท่ากัน ทั้งนี้หมายความว่าการที่แต่ละท่านจะออกอุทานมาอย่างไรนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับภูมิหลัง (background) ของแต่ละองค์ ซึ่งไม่เหมือนกันเลยแม้แต่คู่เดียว ทั้งนี้ย่อมแสดงว่า แม้ความประทับใจหรือความบันดาลใจ (impression) จะเกิดจากสิ่งสูงสุดเสมอกัน แต่การระบายออกมา (expression) ก็ไม่เหมือนกัน เพราะคนเราแต่ละคนมีเอกลักษณ์ (individuality) ของตนเองซึ่งไม่เหมือนกัน แม้ในการขยายความย่อของเทศนาของพระพุทธองค์ให้พิศดาร, พระสารีบุตร, พระมหากัจจายนะ, พระปุณณะมันตานีบุตร เป็นต้น ก็คงจะอธิบายออกมาไม่เหมือนกัน แต่ทุกองค์ก็อธิบายไม่ผิด คือใช้ได้ดีและถูกต้องในแง่หนึ่ง ๆ เช่นเดียวกัน

นั้นความจริงจึงมีอยู่ว่า แม้ในด้านความลึกซึ้งของจิตใจจะมีสภาวะไม่เป็นสอง (non-duality) คือผู้เขียนและผู้ถูกเขียน จะหลอมละลายเข้าเป็นอันเดียวกันก็ตาม แต่เวลาระบายออกมาเป็นคำพูด ก็คงจะเกิดจากความบันดาลใจเป็นครั้งคราวตามโอกาสอันสมควร (คือโดยหลักการใหญ่) ส่วนที่เหลือนอกจากนั้น (คือสำนวนความหรือส่วนปลีกย่อย) องค์พระผู้เป็นเจ้าก็คงจะปล่อยให้แต่ละคนบรรยายออกมาอย่างเสรีตามเอกลักษณ์ของเขาแต่ละคน โดยองค์ท่านก็จะเฝ้าดูการแสดงออกเช่นนี้อยู่ในฐานะผู้สังเกตการณ์ พร้อมกันนั้นก็จะให้ความช่วยเหลือในรูปของการแนะแนวให้ และชี้แจงให้บ้างตามสมควร สุดแล้วแต่ว่าเขาเหล่านั้นจะยอมถวาย (surrender) ชีวิตจิตใจของเขาให้แก่พระองค์มากน้อยเพียงใด การที่ท่านเชอร์ดิ บาบา ให้แนวทางแก่ผู้ที่จะเขียนประวัติของท่านก็เป็นไปด้วยการอาศัยความจริงดังกล่าวนี้ คือให้เขายอมสละความถือตัวมัวเมาและทนงตนเสียก่อนที่จะลงมือเขียนประวัติของท่าน

ภาวะหลอมละลาย

จะสังเกตเห็นได้ว่า อากัปกิริยาที่แสดงออกซึ่งดูเหมือนว่าจะแข็งกระด้างของท่านเชอร์ดิ บาบานั้น เมื่อท่านมาเกิดใหม่เป็นท่านสัตยาไส บาบาแล้ว ก็ได้เปลี่ยนแปลง คือกลายเป็นความอ่อนโยนนุ่มนวลไปเป็นอันมาก ด้วยความเมตตาอย่างเหลือล้น องค์ท่านได้แสดงความไว้ใจต่อผู้เขียนว่า คงจะเป็นผู้สามารถที่จะหลอมละลายตนเองซึ่งเป็นตนอันน้อยนิดให้เข้ากับตนใหญ่ของท่าน เพื่อที่จะสามารถรับความบันดาลใจจากองค์ท่านได้ ดังนั้น หลายครั้งเมื่อผู้เขียนกลับคืนมาสู่ภาวะเดิมของตนเองแล้ว ก็อดประหลาดใจเสียมิได้ ในข้อความที่ตนได้เขียนลงไปก่อนหน้านี้ ที่กล่าวนี้ ขอท่านผู้อ่านโปรดอย่าคิดว่าเป็นการยกย่องตนเอง เพราะอันที่จริงเป็นการสดุดีต่อองค์ท่านด้วยความรู้สึกกตัญญูอย่างยิ่งในความกรุณาของท่านที่ได้อุตส่าห์โปรยปรายกระแสแห่งความบันดาลใจให้เอิบอาบแก่ใจของผู้เขียน ทั้ง ๆ ที่ผู้เขียนก็รู้ตนเองว่าเป็นเสมือนคนแคระที่กะจ้อยร่อยคนหนึ่ง ซึ่งไม่น่าจะได้รับความกรุณาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

ถึงขนาดนี้ จริงอยู่ขณะแห่งภาวะหลอมละลายดังกล่าวนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นและตั้งอยู่ตลอดไป คือเป็นแต่ว่านาน ๆ ครั้ง แต่แม้อย่างนั้น ผู้เขียนก็ยังอดซาบซึ้งในพระคุณขององค์ท่านไม่ได้อยู่เสมอ

สภาวะแห่งการ "เข้าถึงใจ" ดังกล่าวมา ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นความจริงว่า ท่านสวามีได้กรุณาส่งความบันดาลใจมาให้ข้าพเจ้า ในเมื่อกิเลสตัวมานะ (ego) คือความหยิ่งทนงตนของข้าพเจ้าถูกหลอมละลายหายไปจริงอยู่มันเป็นการ "ละลายหรือหายไป" ที่ยังไม่เด็ดขาดสิ้นเชิงทีเดียว แต่กิเลสดังกล่าวนั้นก็อ่อนตัวลงมากพอสมควร ทำให้จิตของข้าพเจ้าเป็นจิตที่อ่อนโยน สามารถเข้าถึงสภาวะที่จะรับความรู้ที่เกิด "ผุด" ขึ้นมา หรือว่าออกมาจากภายใน (intuition) โดยไม่ต้องกังวลกับความรู้ที่ผลักไสเข้าไปจากภายนอก เช่นการหาเหตุผลหรือข้อความในตำรา (intellect) เป็นต้น แน่ละ แม้ความรู้ที่ "ผุด" ขึ้นมาจากภายในนี้ก็มีได้หลายระดับแห่งความสุขุมลุ่มลึก ซึ่งจะทำให้เกิดผลต่าง ๆ กันในการรับความบันดาลใจจากองค์ท่าน โดยเหตุผลเราย่อมกล่าวได้ว่า

มีผู้เขียนประวัติ (คือข้าพเจ้าผู้แต่ง) เป็นฝ่ายหนึ่ง และผู้ถูกเขียนประวัติ (คือองค์ท่าน) เป็นอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ในระหว่างการเรียบเรียงประวัติขึ้นมานี้ รู้สึกว่าองค์ท่านผู้เป็นเจ้าของประวัติจะไม่ต้องการให้ผู้รวบรวมใช้ความคิดคำนึงมากนัก เพราะเมื่อรวบรวมเก็บหา "วัตถุดิบ" เรื่อยไปองค์ท่านก็เป็นเสมือนดอกไม้หอมที่คลี่ขจายขยายกลีบออกไปเรื่อย ๆ ทำให้ผู้รวบรวมได้เห็นพลานุภาพของท่านในลักษณะต่าง ๆ กันยิ่งขึ้นทุกที ทั้งในด้านความเข้มแข็งเด็ดขาดและความอ่อนหวานดุจเพลงอันไพเราะเยือกเย็น ทั้งความสง่าสูงส่งที่น่าสะพึงกลัวและความกรุณาความรักที่น่าชื่นชม ทำให้เกิดความอยากเข้าใกล้ ทั้งความมโหฬารพันลึกและความกระจุ๋มกระจิ๋มน่ารักน่าเอ็นดูเป็นต้น

ใจสนองใจ

และความประหลาดพิสดารก็ยังมีตามมาอีก คือผู้รวบรวมเอง บางครั้งก็มีจิตใจอดยะโสโอหังบ้างไม่ได้ จึงมีบางประเด็นที่ได้ทึกทักเอาเองว่าเป็นเรื่องมโนสาเร่คงจะไม่สำคัญอะไรนักหนา และคิดว่าจะบรรยายอย่าง

คร่าว ๆ โดยเห็นเป็นเรื่องเกล็ดขำ ๆ สนุกสนานเสียมากกว่า แต่แล้วก็ได้รับความบันดาลใจให้เห็นความลุ่มลึกอันมโหฬาร ซึ่งซ่อนอยู่เบื้องหลังและซึ่งมีพลังแรงดุจสายฟ้าฉะนั้น ในทางตรงกันข้าม ประเด็นที่จิตใจในระดับปุถุชนของผู้รวบรวมคิดว่า จะต้องบรรยายให้เพราะพิสดารอย่างเต็มฝีมือทีเดียว ก็กลายเป็นเรื่องสามัญที่ไม่มีคุณค่าอะไรนักหนา ในเมื่อได้รับความบันดาลใจให้พิจารณาเรื่องนั้น ๆ ด้วยสายตาที่กว้างไกลและลึกซึ้งกว่าเดิม หัวข้อเรื่องบางอย่างที่จิตใจอันอยากจะคุยโอ้อวดของข้าพเจ้าทำให้คันไม้คันมือ คิดว่าต้องส่งเสริมสนับสนุนให้เต็มเหนี่ยว ก็มีอันเป็นไป ทำให้หลงประเด็นหาแง่มุมบรรยายไม่ได้ ส่วนเรื่องราวที่ข้าพเจ้าไม่อยากเอ่ยถึง ไม่อยากแตะต้องเลย ก็กลับต้องมาบรรยายกันอย่างยืดยาว ทั้งหมดนี้ทำให้ผู้รวบรวมได้รู้จักองค์ท่านในลักษณะต่าง ๆ มากขึ้นเรื่อย ๆ ในความพยายามแสวงหาความรู้เกี่ยวกับองค์ท่านในครั้งนี้ และที่สำคัญก็คือความรู้ดังกล่าวนั้น เกิดขึ้นจากภาวะใจสนองใจมากกว่าการหาเหตุผลใด ๆ (this knowing was more by the

heart than the head) ทั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคำกล่าวของพาสคาล ซึ่งมีผู้ยกมาอ้างกันบ่อย ๆ ว่า "**หัวใจมีเหตุผลของมันเอง ซึ่งสมองคิดไปไม่ถึง**" (the heart has reasons of which reason has no knowledge)

และก็โดยวิถีทางแห่งภาวะ ใจสนองใจนี้เองที่ทำให้สาวกสามารถ **เข้าถึงใจ** ขององค์ท่านได้ สภาวะที่เรียกกันว่า การเข้าอยู่ในดวงใจของท่านไส บาบาก็ดี ความบันดาลใจอันเกิดจากท่านก็ดี และการชี้นำโดยองค์ท่านก็ดี ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของ 'ใจสนองใจ' ทั้งสิ้น (The Sai inspiritation, inspiration and guidance—all pertain to the domains of the heart)

การหาเหตุผล

บทบาทของการคิดค้นหาเหตุผลด้วยสมองนั้นย่อมมีอยู่เหมือนกัน แต่จะอยู่ในฐานะที่ต่ำกว่าภาวะการ "เข้าถึงใจ" ของกันและกัน และก็จะมาภายหลังที่ได้มีการ "เข้าถึงใจ" ของกันและกันแล้ว ตอนนี้แหละที่เราจะได้พิจารณาเหตุผลความสมควรและไม่สมควรอย่างไรในประเด็นนั้น ๆ มีผู้ที่เคยได้อ่านต้นฉบับที่เป็นภาษา

ทมิฬของข้าพเจ้าหลายท่านด้วยกัน ขอร้องให้ข้าพเจ้าเน้นที่จุดนี้ คือจุดที่จะต้องมีการวิเคราะห์คำวิพากย์-วิจารณ์ที่ผู้ไม่เห็นด้วยได้ตั้งแง่คัดค้านมาหลายอย่างด้วยกัน ท่านเหล่านั้นกล่าวว่าข้าพเจ้าควรชี้แจงเรื่องเช่นนั้นให้ขาวสะอาด เพื่อจะได้เป็นเครื่องสนับสนุนว่า ท่านสวามีของเราเป็นองค์อวตารอย่างแท้จริง หรืออย่างน้อยก็ทำให้ผู้ที่คัดค้าน ไม่สามารถจะหาเหตุผลมาหักล้างได้ว่าองค์ท่านมิได้เป็นอวตาร แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่อยากจะเน้นในประเด็นนี้มากนัก คือประเด็นที่จะต้องอภิปรายโต้เถียงกันอย่างหนักหน่วงเรื่องความเป็น องค์อวตาร ข้าพเจ้ามีทัศนคติว่าการหาเหตุผลในด้านสมอง หรือว่าทางตรรกวิทยานั้น มีความสำคัญน้อยกว่าความสงบใจ ความศรัทธา ความรักอันบริสุทธิ์ และน้อยกว่าความงดงามไพเราะของบทกวีเสียด้วย *

---

* ในเรื่อง "ปรัชญาเถรวาท" เล่ม ๒ ซึ่งอาจารย์วศิน อินสระ ผู้แต่งนวนิยายที่มีคุณค่าทางพระพุทธศาสนาไว้หลายเรื่อง ได้กล่าวไว้อย่างน่าคิด มีใจความว่า การหาเหตุผล เป็นเรื่องของผู้ที่ยังไม่รู้ ยังไม่เข้าถึงความจริง คือยังสงสัยอยู่ เช่นผู้พิพากษาที่พิจารณาอรรถคดีต่าง ๆ เป็นต้น ส่วนผู้ที่เข้าถึงความจริงโดยเป็นประสบการณ์โดยตรงแล้ว ย่อมไม่ต้องการเหตุผลใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะเขาได้ "เข้าถึง"

เมื่อมาถึงตอนนี้ ก็คงจะมีผู้สงสัยว่า ข้าพเจ้ากล่าวย้ำถึงเรื่องนี้บ่อย ๆ ในที่หลายแห่งในเล่มนี้ด้วยเหตุใด *(คือมีกระจัดกระจายแทรกแซงอยู่แห่งละเล็กละน้อย เพื่อมิให้เป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายแก่ผู้อ่าน)* ข้าพเจ้าใคร่ขอตอบว่ามี ๓ ประการคือ

คำบัญชาที่ไม่อาจขัดได้

ประการแรก แม้ในการวิเคราะห์คือให้เหตุผลทางด้านตรรกวิทยา จิตวิทยาและเทววิทยาเหล่านี้ ท่านสวามีก็เป็นผู้มาชี้นำแนวทางให้อย่างแน่นอน แม้ว่าจะเป็นการชี้นำอย่างมองไม่เห็นในด้านวัตถุหรือรูปกาย แต่

และเห็นและรู้อย่างแจ่มแจ้งเกินเหตุผลเสียแล้ว ท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดบ่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ก็เคยกล่าวไว้ในธรรมเทศนาของท่านครั้งหนึ่ง มีใจความว่า ไตรลักษณ์ในตำรา (ที่ชี้แจงแสดงเหตุผลต่าง ๆ) นั้น มีอรรถรสผิดกับไตรลักษณ์ที่ประจักษ์ขึ้นที่ใจมากมายนัก อย่างแรกเป็นฝ่ายปริยัติคือคิดตามเขาว่า อย่างหลังเป็นผลของการปฏิบัติ ไม่ต้องอาศัยใครว่าหรือการหาเหตุผลแล้ว เพราะเป็น สันทิฏฐิโก คือรู้เองเห็นเองเลยทีเดียว นี้คือความบกพร่องของเหตุผล ซึ่งแม้ว่าจะมีประโยชน์ในระดับหนึ่ง ก็ยังมีความบกพร่องอยู่นั่นเอง เพราะบางครั้ง การให้เหตุผลนั้นเองก็มีข้อผิดพลาด หรือบางทีไม่ผิดพลาด แต่ก็ไม่สมบูรณ์พอ ทั้งนี้เป็นเครื่องเตือนสติสำหรับผู้ที่บูชาเหตุผลเป็นศาสนาเลยทีเดียว

ก็เป็นเรื่องที่มีพลังมากคือที่มีอยู่อย่างรู้สึกได้ด้วยใจจริง ๆ ทั้งนี้ด้วยความกรุณาอันไม่สามารถจะหาสิ่งใดเปรียบได้ขององค์ท่าน ผู้ได้ช่วยชี้แนวให้ทั้งที่ผู้แต่งพอจะรู้สึกได้ และที่ยังรู้สึกไม่ได้ในทุก ๆ ระยะของความพยายามครั้งสำคัญยิ่งใหญ่นี้ ซึ่งอันที่จริงองค์ท่านก็ได้กรุณาแก่ผู้เขียนมาโดยตลอด ทั้งในเรื่องกิจการงานทางโลกและทางธรรม ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้ริเริ่มทำความพยายามรวบรวมเรื่องราวต่าง ๆ อย่างจริงจัง จนกระทั่งเขียนต้นฉบับเสร็จ โดยมีความยาวถึงมากกว่าสองพันหน้านี้ ข้าพเจ้าใช้เวลาไม่ถึง ๘ เดือน ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าหากไม่ได้รับความอนุเคราะห์จากท่านสวามีแล้ว งานอันยิ่งใหญ่มโหฬารชิ้นนี้ คงจะไม่เป็นผลสำเร็จขึ้นมาได้เช่นนี้เลย สิ่งที่น่าประหลาดใจและน่าขันในเรื่องนี้ก็คือ ในระหว่างเวลาดังกล่าวมานั้น ท่านสวามีในภาคกายเนื้อปรากฏว่ามีทีท่าไม่ได้เอาใจใส่ต่อผู้เขียนแต่อย่างใดเลย *(ข้าพเจ้าคิดว่าสำหรับองค์ท่านนั้น สิ่งที่เราคิดว่าเป็นความมหัศจรรย์ทั้งหลายก็คงเป็นเรื่องเล่นสนุกสำหรับท่าน และสิ่งที่เราพิศวงงงงวยกันท่านก็คงเห็นเป็นเรื่องขำขันเสียมากกว่า)*

การ "เข้าถึงใจ" กันและกัน

ดังนั้น การเสนอเหตุผลแก้ข้อกล่าวหาต่าง ๆ จึงได้รับการชักจูงและชี้แนะของท่านสวามีด้วยในลักษณะการที่มองไม่เห็นด้วยตาก็จริง แต่ก็เป็นไปอย่างลึกซึ้งและตามบัญชาที่ข้าพเจ้าไม่อาจขัดได้จริง ๆ คำว่า "ตามคำบัญชาที่ไม่อาจขัดได้" (invincibly) นี้ ข้าพเจ้ากล่าวชนิดมีความหมายตรงตามตัวอักษร *(คือไม่ใช่อุปมาโวหาร)* เลย ทั้งนี้เพราะว่าทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าไม่ต้องการมาแต่เดิมที่จะให้มีการวิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ และการให้เหตุผลนานาประการ แต่พลังสูงสุด (Super Power) ดังกล่าวก็มีบัญชายืนยันมา และก็ทำให้ข้าพเจ้าต้องชี้แจงแสดงเหตุผลกันอย่างละเอียดยืดยาวเอาการ เรื่องนี้จึงน่าจะเรียกได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์ที่ไม่ซ้ำแบบใคร คือการให้ใช้สติปัญญาหาเหตุผล *(ซึ่งเป็นส่วนสมอง)* โดยผ่านทางการ **"เข้าถึงใจ"** *(ซึ่งไม่ต้องใช้เหตุผลใด ๆ)* (It was a miracle of intellectualisation through the heart approach) ข้าพเจ้าจึงได้ตระหนักดีว่า การชี้แจงแสดงเหตุผลอย่างละเอียดพิสดารพอสมควร *(หลายแห่ง*

ในหนังสือชุดนี้) นั้น ไม่ได้เกิดจากพลังบันดาลในลักษณะนั้นอย่างเดียวจากท่านสวามี เพราะว่าองค์ท่านย่อมมีสภาวะอยู่เหนือเหตุผล เป็นสภาวะที่จะต้องเข้าใจด้วยใจของกันและกันโดยแท้ *(คือว่าองค์ท่านจะต้องส่งพลังบันดาลในลักษณะความรักความกรุณา ซึ่งอยู่เหนือการหาเหตุผลมาให้ด้วย)* ในข้อนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านผู้อ่านคงจะเข้าใจดีว่า การส่งพลังมาให้โดยวิธีการกระตุ้นและส่งเสริมให้กำลังใจตามความถนัดหรือความโน้มเอียงของแต่ละคนนี้ เป็นคุณธรรมประจำใจของท่านสวามีอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นอันว่านี่เป็นเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งที่อยู่เบื้องหลังการเขียนชี้แจงแสดงเหตุผลเพื่อแก้ข้อกล่าวหาต่าง ๆ *(โดยที่ข้าพเจ้าเองก็มิได้ตั้งใจจะทำเช่นนั้นเลย)* แต่ก็ยังมีเหตุผลอีกสองประการซึ่งก็มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับท่านสวามีเช่นเดียวกัน

ประการที่สอง นี้เกี่ยวกับตัวผู้เขียนเอง เป็นเรื่องของลักษณะสองประการที่ค้านกันเอง คือศรัทธากับการหาเหตุผล อย่างหลังคือเหตุผลนั้น แน่ละ ก็ต้องหมายถึงการที่ยังมีความสงสัยไม่แน่ใจอยู่ ทีนี้การที่เราจะนำ

เหตุผลก็ดี สติปัญญาขั้นโลกและวัตถุก็ดี หรือว่าตรรกวิทยาก็ดี มาใช้กับเรื่องของวิญญาณได้หรือไม่ (และเพียงไร) นั้น ก็ยังเป็นปัญหาอยู่นัก ปรัชญาเมธีโดยเฉพาะทางตะวันตกชอบใช้วิธีดังกล่าว แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์ และผู้เข้าถึงสัจธรรมทั้งทางตะวันออกและตะวันตก ได้แนะนำวิธีการเข้าถึงโดยอาศัย การเข้าถึงใจกันด้วยศรัทธา (the heart's faith) มากกว่าการหาเหตุผลด้วยสมอง (the head's reasoning) ท่านพระกฤษณะเคยกล่าวไว้อย่างเด็ดขาดเลยว่า "คนที่มัวสงสัยอยู่ ย่อมตายเปล่า" (the doubter perishes) และว่า "คนขี้สงสัยอยู่เรื่อยต้องขาดทุนสูญเสียทั้งโลกนี้และโลกหน้า คนแบบนั้นไม่มีวันที่จะได้รับรู้ความสุข *(ทางวิญญาณ)* ดอก" (The sceptic boses both this world and the other world; he knows no joy) ท่านสวามีเอง ก็ได้กล่าวยืนยันไว้ในทำนองเดียวกันว่า "สาวกของเรา *(คือผู้เลื่อมใสเรา)* จะไม่ถึงความพินาศ" โดยที่ท่านได้ให้ความมั่นใจเพิ่มขึ้นอีกว่า "เราขอยืนยันอย่างมั่นคงในเรื่องนี้" (My devotee never comes to

grief.....I solemnly affirm so) ท่านพระกฤษณะ (ดังที่กล่าวมาแล้ว) ก็เป็นผู้ที่สนับสนุนการเข้าถึงใจด้วยความภักดีและศรัทธาเช่นเดียวกัน คัมภีร์ใบเบิลก็กล่าวโดยมีใจความอย่างเดียวกันว่า" เราเดินไปโดยใช้ศรัทธาไม่ใช่นัยน์ตา" (We walk by fatih not by sight) และเทนนีสันก็สนับสนุนหลักการข้อนี้โดยกล่าวว่า "ข้าพเจ้ายอมรับนับถือบุตรผู้เข้มแข็งของพระผู้เป็นเจ้าด้วยศรัทธา และศรัทธาเท่านั้น" โดยให้เหตุผลว่า **"เป็นการเชื่อในเรื่องที่จะนำเหตุผลมาใช้ไม่ได้"** (believing where we cannot prove)

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่มีความเห็นตรงกันข้ามก็มีอยู่เหมือนกัน ดังจะขอยกตัวอย่างให้เห็นบ้าง คือเช่น เดสคาร์ตส์ ได้กล่าวว่า" "จงสงสัยให้หมดทุกอย่าง" (Doubt all things) และดรัมมอนด์ก็ลั่นกลองรบแห่งความสงสัยไว้อย่างหนักแน่นว่า "คนที่ไม่ยอมใช้เหตุผลเป็นคนงั่ง คนที่ใช้เหตุผลไม่ได้เลย คือคนงี่เง่า และคนที่ไม่กล้าใช้เหตุผลเลยก็คือทาส *(คือทาสปัญญา)*

นั่นเอง" (He who will not reason is a bigot; he who cannot is a fool; and he who dares not is a slave)

ผู้ถือเหตุผลเป็นศาสนา

ก่อนหน้านี้หลายปีมาแล้ว ผู้เขียนก็เคยมีความรู้สึกว่า อยากจะศึกษาวิเคราะห์ทัศนคติต่าง ๆ เหล่านั้นอย่างจริงจัง เพื่อจะได้รู้แน่แก่ใจว่าอย่างใดถูกหรือผิดเพียงไหน และก็เป็นโชคดีประการหนึ่งที่ด้วยความกรุณาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เขียนได้มีโอกาสได้เข้าถึงความจริงของการแก้ปัญหาเช่นนั้น มิใช่โดยการหาเหตุผลทางตำหรับตำราอย่างเดียว แต่ทว่าโดยการได้รับโอกาสให้เห็นแสงสว่างแห่งปัญญาของการ "เข้าถึงใจ" ด้วยเมตตาขององค์ท่าน "ผู้มีใจเดียว" นั้นเอง ผลได้ที่เกิดขึ้นแก่ผู้เขียนเองนั้น คงจะพอสรุปได้ดังต่อไปนี้ คือ ศรัทธา อันประกอบด้วยความรัก ซึ่งเกิดจากการเข้าถึงใจนี้แหละ เป็นองค์คุณอย่างเดียวที่จะทำให้บุคคลสามารถเข้าถึงความจริงในทางวิญญาณได้ ทั้งนี้รวมถึงความเข้าใจเรื่องพระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นวิญญาณอันสูงสุด และนักบุญหรือผู้ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่ใน

ทางวิญญาณด้วย* (the loving faith of the heart alone is the right royal road to spiritual truth, including the understanding of the supreme spirit and spiritual luminaries) แต่สำหรับพวกเราจำนวนหนึ่ง ที่ชอบสร้างกรงไว้กักขังตนเอง คือ ความเป็นคน

---

* น่าสังเกตว่าในการปฏิบัติทางพระพุทธศาสนา ก็มีองค์คุณเช่นนี้เหมือนกัน ในหนังสือประวัติท่านอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ซึ่งแต่งโดยท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน ก็มีคำบรรยายไว้เป็นใจความว่า พระธุดงค์กัมมัฏฐาน (สายท่านพระอาจารย์มั่น) มีความรักในตัวอาจารย์มากเป็นพิเศษ ขนาดยอมสละชีวิตให้ได้ เพราะอาจารย์เป็นอะไร ๆ หมดทุกอย่างในชีวิตของพระธุดงค์กัมมัฏฐานเหล่านั้น คือเป็นครู เป็นเพื่อน เป็นพ่อแม่ เป็นผู้ปกครอง เป็นผู้ชี้ทางดำเนินชีวิต เป็นผู้แก้ปัญหาข้อข้องใจต่าง ๆ ให้ได้ทุกประการ นี้เป็นลักษณะของความรักและความภักดีและศรัทธาอย่างหมดหัวใจ ซึ่งตามสำนวนพระบาลีกล่าวว่า "สทฺธ ปมุญจติ" ดังนั้นศิษย์ของท่านพระอาจารย์มั่นแต่ละองค์จึงเป็นเพชรอันมีค่าแห่งวงการพระพุทธศาสนาของประเทศไทย เช่นพระอาจารย์ผั้น หลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวน พระอาจารย์พรหม เป็นต้น ทั้งนี้แสดงว่าความรักความศรัทธาต่ออาจารย์จนหมดหัวใจนั้น ก็เป็นองค์คุณที่ขาดไม่ได้ในการปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนาเหมือนกัน เป็นแต่ว่าต้องเลือกพระอาจารย์ให้ดี ๆ ถ้าเลือกผิด ไปมอบกายถวายชีวิตให้แก่พระอาจารย์เก๊ หรือพระอาจารย์หิวเข้า ก็คงจะต้อง "หลงทางเข้าพง ดงกันดาร" กู่ไม่กลับไปหลายชาติทีเดียว

ขี้สงสัยและขี้กลัวอยู่ตลอดกาล** ก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ น่าเสียดายว่าเขาเหล่านั้นได้สูญเสียความ "ซื่อบริสุทธิ์" ในสมัยเด็กไปอย่างน่าเสียดาย เพราะเด็กๆ นั้นส่วนมากก็มักจะเป็นผู้มีความเบิกบาน ด้วยความสามารถที่จะใช้จินตนาการไปตามประสาโดยไม่ต้องมัวกังวลถึงเรื่องเหตุผลความเป็นไปได้หรือไม่ได้อย่างใด บุคคลผู้ละทิ้งพรสวรรค์อันมีค่าของผู้อยู่ในเยาว์วัยดังกล่าวมาเสียสิ้น แล้วหันมาใช้วิธีการสงสัยไม่รู้จักจบจักสิ้นสักทีเช่นนี้ ชื่อว่าได้ละทิ้งทางกว้างที่เดินได้โดยสะดวก *(คือสายศรัทธา)* แต่กลับหันมาใช้ทางแคบ (ที่เดินลำบากทำให้อึดอัด) คือการใช้เหตุผลลูกเดียว อะไรๆ ก็ต้องถือเหตุผลเป็นศาสนาเสียหมด ไม่ชอบใช้ประสบการณ์และความเชื่อบ้างเลย

แต่นั่นแหละ เราก็ต้องยอมรับความจริงว่า ผู้ที่จะมีบุญพอ โดยเป็นผู้มีศรัทธามั่นคงจริงๆ ทำให้เขา

** น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งว่า ความสงสัยลังเลใจก็เป็นนิวรณ์คืออุปสรรคขัดขวางไม่ให้จิตตั้งมั่น ไม่ให้บรรลุคุณความดีได้ประการหนึ่งเหมือนกัน

ได้รับความกรุณาจากองค์ท่าน ซึ่งจะพาเขาเหินลมโผผินไปสู่สัจธรรมได้ในบัดดลนั้น ย่อมจะมีจำนวนน้อยมาก นอกนั้น ซึ่งเป็นบุคคลส่วนมาก ก็คงจะต้องอาศัยเดินทางแคบหรือทางสายย่อย คือการคิดหาเหตุผลต้นปลายส่ายไปส่ายมา กว่าจะตกลงปลงใจเข้าสู่ทางถูกได้ ถึงตอนนี้ อาจมีผู้สงสัยว่า เหตุใดจึงมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นได้ในบทละครชีวิต ซึ่งตัวละครแต่ละคนก็กระโดดโลดเต้นแสดงบทบาทไปต่าง ๆ กัน ในละครเรื่องใหญ่ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าก็น่าจะได้ทรงจัดฉากและวางโครงเรื่องไว้เป็นอย่างดีแล้ว ? เหตุใดเล่า จึงเกิดมีฝ่ายปฏิปักษ์คือการเผ้าแต่คิดหาเหตุผลนานาประการ พร้อมด้วยกองทัพแห่งความสงสัยลังเลอันมีกำลังพลมหาศาล สามารถเข้าบุกตะลุยที่มั่นของฝ่ายศรัทธาจนพังทะลายลงไปได้ถึงขนาดนี้ทีเดียวหรือ ? เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่นักปรัชญาเมธีและกวีต่าง ๆ เช่น เวิดสเวิธ และ รพินทร นาถ ฐากูร แสดงความสลดใจไว้ว่า ไม่น่าจะเกิดมีขึ้นมาได้เลย สำหรับข้าพเจ้านั้น อดคิดไม่ได้ว่า บางทีมันอาจมีความถูกต้องหรือยุติธรรมบางอย่างแฝงอยู่เบื้องหลังก็

เป็นได้ อันองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น แม้พระองค์จะเป็นผู้อยู่เหนือเหตุผลก็จริง แต่ก็ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาให้เป็นสัตว์โลกที่รู้จักใช้เหตุผล (rational animal) องค์ท่านเองนั้น ความจริงก็มีแง่หรือปางที่มีเหตุผลอยู่เหมือนกัน แต่เป็นแง่ที่อยู่เพียงชั้นนอกอันเป็นชั้นผิวเผินเท่านั้น คุณลักษณะทางวิญญาณซึ่งเป็นองค์ท่านอันแท้จริงนั้นก็ดี หรือว่าของท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่เป็นผู้ส่งข่าวขององค์ท่าน หรือว่าขององค์อวตารทั้งหลายก็ดี ย่อมมีเป็นสาระธรรมอยู่ภายใน เป็นแต่ว่าท่านเหล่านั้นแสดงลักษณะภายนอกให้เห็นว่า เป็นผู้อันเราจะสามารถจะเข้าถึงด้วยเหตุผลได้เหมือนกัน แต่ลักษณะเช่นนี้ก็เป็นเพียงเปลือกหรือส่วนผิวนอก ที่ห่อหุ้มส่วนแก่นภายในไว้เท่านั้นเอง คุณลักษณะอันเป็นส่วนเปลือกหรือว่าผิวภายนอกนี้แหละ ที่เราสามารถเข้าถึงหรือรู้จักท่านได้โดยการหาเหตุผล ทางตำหรับตำราและทางตรรกวิทยา เพื่อบรรเทาความขี้สงสัยของเราไปได้บ้างพอสมควร

การ "จมน้ำ" เพื่อไม่ตาย

แต่สำหรับท่านผู้มีบุญบารมีแก่กล้าพอ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนไม่มากนักนั้น ท่านไม่จำต้องอาศัยสติปัญญาด้านหาเหตุผลทางตำราอันเป็นส่วนผิวเผินแต่อย่างใด ท่านมีหลักใจเพียงพอที่จะก้าวกระโดดข้ามส่วนภายนอกอันเป็นเสมือนพรมแดนกั้นกางไว้ได้ จากนั้นด้วยพลังแห่งกุศลกรรมในกาลก่อน และความกรุณาขององค์พระผู้เป็นเจ้าประกอบกัน ท่านก็สามารถกระโดดลงไปแหวกว่ายในบ่อแห่งวิญญาณ ซึ่งเป็นบ่อแห่งการเข้าถึงใจ หรือว่า "ใจสนองใจ" กันล้วน ๆ ท่านผู้เห็นปานนั้น จะปล่อยตน ยอมจมอยู่ในบ่อดังกล่าวซึ่งมีสายธารอันลึกซึ้งและปราศจากคลื่นลม ท่านอาจจะ "จม" ลงไปก็จริง แต่ก็ไม่ใช่เป็นการ "จมน้ำตาย" ดังที่เราคิดกัน—มันจะเป็นการจมลงไปสู่ห้วงน้ำแห่ง อมตธรรม คือความไม่รู้จักตาย เพราะอันที่จริงกระแสน้ำดังกล่าวนี้ก็คือ ธารน้ำทิพย์แห่งชีวิต (นิรันดร) นั่นเอง*

---

* น่าสังเกตว่าอุปมาข้อนี้ก็มีเนื้อความเป็นทำนองเดียวกันกับในพระพุทธศาสนาเหมือนกัน เพราะคำว่าพระโสดาบันซึ่งเป็นอริยบุคคลขั้นแรกก็แปลว่า "ผู้ตกกระแส" หรือ "ผู้เข้าถึงกระแส" คือกระแสน้ำอันจะพัดพาออกไปสู่ห้วงน้ำใหญ่คืออมตธรรมในที่สุด ในที่นี้จึงหมายความว่า ปุถุชนทั้งหลายคือผู้ที่ยังไม่ได้ "ตกกระแส" คือไม่ได้ตกลงไปในกระแสน้ำที่จะพาให้ไหลไปสู่มหาสมุทรคือนิพพานนั่นเอง

ฝาแฝด "ไทย"

สำหรับบุคคลส่วนมากที่ยังมีบารมีไม่กล้าพอ ย่อมไม่สามารถก้าวกระโดดไกลไปได้ถึงขนาดนั้น เขาจึงจำเป็นต้องแลเล็มอยู่ตามขอบสระซึ่งมีคลื่นลม และก็ต้องตะเกียกตะกายต่อสู้กับอุปสรรค คือคลื่นลมแห่งการหาเหตุผล เพราะความเป็นคนขี้สงสัยของตนเองไปพลางๆ ก่อน ในขั้นนี้หรือว่าในระดับนี้ การหาเหตุผลเพื่อบรรเทาความขี้สงสัยและลังเลไปได้บ้าง จึงเป็นสิ่งที่มีคุณค่าอยู่เหมือนกัน และองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงเห็นว่าเป็นการสมควรเป็นความยุติธรรมอยู่บ้างสำหรับระดับนี้ ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาอยู่เองสำหรับผู้อยู่ในระดับสามัญปานกลางเช่นเรา ๆ ท่าน ๆ ทั่วไป ที่จะต้องลุยเลนเล่นโคลนมะงุมมะงาหราอยู่ตามขอบสระ คือความจริงอันเป็นส่วนผิวเผินเหล่านี้ และบางครั้งก็ต้องโต้คลื่นลมแห่งความเป็นคนขี้สงสัยของเรา ทำให้ต้องตะเกียกตะกายล้มลุกคลุกคลานไปตามเรื่อง แต่นั่นแหละ เมื่อเวลาล่วงไปเราก็คงจะต้องก้าวหน้าไปได้บ้างตามสมควร พร้อมกับหาคำตอบปัญหาบางข้อได้บ้าง และความสงสัยบางอย่างก็พอ

บรรเทาเบาบางลงได้บ้าง จึงกล่าวได้ว่า สำหรับระดับนี้ **ฝาแฝดไทย** (Siamese Twins) *(คือฝาแฝดที่ติดกัน—แยกกันไม่ออก)* อันได้แก่ การหาเหตุผล และความสงสัยก็ทำงานได้ผลบ้างตามสมควรอยู่เหมือนกัน

แดนกันดารคือการหาเหตุผล

อย่างไรก็ตาม ขอให้ท่านผู้อ่านโปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า ฝาแฝดไทย คือการใคร่ครวญหาเหตุผลและความสงสัยดังกล่าวมานั้น จะทำงานได้ผลก็เฉพาะเมื่อยังอยู่ในภูมิอันเป็นวิสัยของตน *(คือเปลือกนอกของสังคม)* เท่านั้น เมื่อใดฝาแฝดดังกล่าวคิดอ่านกำเริบ ทำงานเกินวิสัยของตน ก็จะถูกคลื่นกระหน่ำซัดกลับมาจอดอยู่ชายผึ้งตามเดิม หรือจะถ้าเปรียบตามอุปมาของการเดินทางสายแคบที่กล่าวมาแล้ว ก็คงจะพอเปรียบได้กับทางที่แคบลง ๆ ทุกที ในที่สุดก็ก้าวหน้าต่อไม่ได้ แต่ก็มีบางจำพวกเหมือนกันที่รู้จักคิด และแล้วก็ได้คิด คือยอมรับโดยไม่กลัวจะ "เสียหน้า" ว่าเหตุผลของตนในขั้นนั้นยังไม่เพียงพอ เมื่อเป็นเช่นนี้ จิตใจของเขาก็จะ

เปิดกว้างออกรับรู้ถึงเหตุผลในระดับที่สูงและประณีตขึ้นไปกว่านั้น เมื่อมาถึงขั้นที่สูงขึ้นไปอีกเช่นนี้แล้ว ปัญหาที่เคยรุกเร้าจิตใจของเขาตลอดเวลาก็จะสงบลง และเขาก็จะรู้สึกว่า แม้ว่าเขาจะยังตอบปัญหาข้อขัดข้องใจบางอย่างไม่ได้ แต่เขาก็ยังไม่เห็นมีความจำเป็นจะต้องไป "ข้องใจ" กับอะไรอีกด้วยเหตุใด บุคคลประเภทนี้ในไม่ช้าเขาก็จะได้ตกกระแส คือเข้าสู่ศูนย์กลางแห่งห้วงน้ำ ซึ่งณที่นั้นจะไม่มีคลื่นลมใด ๆ มารบกวนความสงบได้อีก หรือถ้าจะกล่าวในแง่ของผู้เดินทางสายแคบ ในตอนนี้ก็เท่ากับว่าเขาได้ขึ้นมาเดินบนทางสายใหญ่แล้ว ท่านวิเวกนันทะเคยกล่าวไว้ว่า เขาจะถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าพาข้ามสัจธรรมในระดับต่ำ เพื่อขึ้นไปสู่สัจธรรมในระดับที่สูงขึ้นไป และเนื่องจากเขาเป็นบัญญาชนผู้มีน้ำใจซื่อสัตย์องค์พระผู้เป็นเจ้า ก็จะทรงกรุณาพาเขาส่งออกจากดินแดนอันแห้งแล้งทุรกันดาร คือดินแดนแห่งการหาเหตุผลเพื่อเข้าไปสู่อุทยานอันอุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืชผลได้นานาประการ คืออุทยานแห่งการเข้าถึงใจหรือภาวะใจ-สนองใจ ของกันและกันนั่นเอง

การหาเหตุผลต้องมีขอบเขต

โดยนัยนี้ จะเห็นได้ว่า การค้นคว้าหาเหตุผลนั้น มิใช่ว่าจะเป็นของต้องห้ามอย่างเด็ดขาดเลยทีเดียว เป็นแต่ว่า ให้ผู้ที่สนใจแสวงหาโดยเหตุผลยอมรับบ้างว่าการ **หาเหตุผลของเขานั้น ต้องมีขอบเขต มีขีดจำกัดเหมือนกัน** ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายรู้ว่าถ้ามีแต่การรับเชื่อไว้อย่างเดียว โดยไม่พิจารณาถึงเหตุผลด้วยความสุจริตใจเสียบ้างเลย บุคคลก็จะกลายเป็นคนงมงาย และถูกหลอกลวงไปโดยง่ายโดยพวกพ่อมดผีบุญต่าง ๆ ดังนั้น นักปราชญ์ทางศาสนาฮินดูทั้งหลาย จึงนอกจากจะได้วางหลักเกณฑ์เรื่องการประกาศสัจธรรมที่ลึกล้ำเหนือโลกไว้แล้ว ก็ยังวางหลักเรื่องการประจักษ์คือการเห็นแจ้งด้วยตนเอง และอนุมาน คือการหาเหตุผลไว้อีกด้วย เรียกว่าแม้ว่าจะมีหลักเกณฑ์ว่า "ให้เชื่อไว้ก่อนในสิ่งที่ยังพิสูจน์ไม่ได้" (believing where we cannot prove) ก็มีคำสรรเสริญความสงสัยไว้ว่า **อันความสงสัยด้วยความบริสุทธิ์ใจนั้น มีรากฐานแห่งศรัทธาแฝงอยู่มากกว่าครึ่งหนึ่งทีเดียว**

พระกฤษณะ *(ซึ่งเป็นองค์อวตารองค์หนึ่งในสมัยโบราณ)* ก็ยอมรับคุณค่าของความสงสัยอยู่เหมือนกัน และท่านยังได้บอกกับสาวกว่า นอกจากสาวกจะเป็นผู้ยอมมอบกายถวายชีวิตแก่อาจารย์ และปฏิบัติอาจารย์แล้ว ก็ยังต้องถามปัญหาต่อท่านด้วย เพียงแต่ให้ปัญหานั้น เกิดจากความสงสัยด้วยความบริสุทธิ์ใจเท่านั้น ในคัมภีร์พระเวท จึงมีกล่าวถึงคุณวิเศษสามประการที่สาวกจะพึงสวดอ้อนวอนขอให้มีขึ้นในตน สามประการนั้น คือ ทักษะ (ฝีมือหรือความชำนาญ) ธี (ปัญญาในระดับหาเหตุผล) และ กรตุ (ปัญญาในระดับที่พ้นจากวิสัยของเหตุผลไปแล้ว)

จึงพอสรุปได้ว่า ตามหลักการขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น **ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีความสำคัญหรือคุณค่าตามสมควรของมัน ภายในขอบเขตของมัน** *(คือว่าอย่าให้เกินขอบเขตไป)* ทั้งนี้ก็หมายความรวมถึงการใช้ปัญญาพิจารณาหาเหตุผลอันเนื่องมาจากความสงสัยด้วย ซึ่งก็ขอให้เข้าใจว่าวิธีการดังกล่าวนี้ เมื่อนำมาใช้กับการค้นคว้าหาความจริงในทางวิญญาณแล้ว ก็เป็นบันไดขั้นแรก

หรือว่าเป็นปฏิปทาในขั้นต้นเท่านั้น และทั้งหมดนี้ก็อยู่ในความควบคุมขององค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งสิ้น ซึ่งพระองค์จะทรงจัดการให้จานของตาชั่งทั้งสองข้าง คือกรรมของเราเองข้างหนึ่ง และความกรุณาของพระองค์อีกข้างหนึ่งนั้น ได้สัดส่วนอันเป็นสมดุลย์กัน ซึ่งย่อมจะไม่เหมือนกันในแต่ละราย สำหรับบางคนพระองค์อาจจะใช้วิธีโลดโผน โดยช่วยให้มีการเปลี่ยนแปลงจากทางสายย่อย *(คือการใช้เหตุผล)* ขึ้นไปสู่ทางสายใหญ่ *(คือสภาวะเหนือเหตุผล)* โดยฉับพลันทันใด แต่บางรายพระองค์ ก็เห็นสมควรให้เขาเดินไปสู่ทางตันเสียก่อน และในบางกรณีพระองค์ก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไปทีละเล็กละน้อย ให้เขาก้าวหน้าจากทางแคบไปสู่ทางใหญ่อย่างค่อยเป็นค่อยไป ดังนี้ก็มี

ประสบการณ์ส่วนตัว

แต่ผู้เขียนเองก็คงจะมีวิบากกรรมอันไม่เหมือนใครอยู่พอสมควร และวิถีทางแห่งความกรุณาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็คงจะมีลีลาไม่ซ้ำแบบใครอยู่พอ ๆ กัน ผู้

แต่งจึงได้รู้ว่าตนมีสภาพที่อนุโลมเข้าในกลุ่มดังกล่าวข้างต้นได้ถึงสองกลุ่มด้วยกัน ครั้งแรก เมื่อหลายปีมาแล้ว ข้าพเจ้าถูกองค์พระผู้เป็นเจ้า "จับตัว" ให้ออกจากทางแคบเข้ามาสู่ทางสายกว้างซึ่งเป็นทางเดินโดยทั่วไป ยังไม่เฉพาะแก่พระผู้เป็นเจ้าองค์ใดอย่างแน่นอน นี้หมายถึงว่าข้าพเจ้าเริ่มมีจิตใจคิดที่จะยอมเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าอันเป็นแกนกลางของศาสนาทั่วไปมาทุกยุคทุกสมัยและทุกแห่งหน ต่อมาความเชื่อถือของข้าพเจ้าก็จำกัดตัวเอง เป็นอันว่าข้าพเจ้าได้เข้าถึงทางหลวงสายประธาน คือความเชื่อมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า คือองค์ท่าน ศรี-สัตยา ไส บาบา โดยเฉพาะ อันที่จริงข้าพเจ้าไม่มีความจำเป็นอย่างใดในตอนนั้น ที่จะต้องเลื่อมใสศรัทธาในองค์ท่าน ไส บาบาเลย เพราะข้าพเจ้ามีเทพเจ้าองค์อื่น ๆ อยู่อย่างเพียงพอ โดยเฉพาะที่ยังมีชีวิตมีตัวตนให้เห็นอยู่ แต่ก็มีเหตุบังเอิญให้ข้าพเจ้าได้อ่านเรื่องราวขององค์ท่านอยู่บ่อย ๆ ซึ่งหมายความว่าทั้งในแง่ดี แง่เสีย และแง่ที่เป็นกลางขององค์ท่าน และในที่สุด แง่ที่ดีของท่านไส บาบา ในแบบต่าง ๆ ก็ชนะใจข้าพเจ้าอย่างเด็ดขาด ใน

ครั้งแรก เมื่อรู้สึกว่ามีความโน้มน้อมที่จะเชื่อแล้ว ข้าพเจ้าก็เริ่มสนใจในชีวประวัติขององค์ท่าน เมื่อสนใจมาก ๆ เข้า ต่อมาก็ทำให้ต้องมีการติดต่อเกี่ยวข้องกันเป็นลำดับ ซึ่งทั้งนี้ก็คงจะเป็นด้วยพลังแห่งกระแสอันดึงดูดของท่านนั่นเอง เป็นพลังที่มีอิทธิพลต่อจิตใจอย่างลึกซึ้ง อย่างแน่นอนไม่มีข้อสงสัย จริงอยู่ในระยะแรก ๆ ข้าพเจ้าก็ได้รับความทรมานใจมากอยู่เหมือนกัน จากการขี้สงสัยของตนเอง โดยอดคิดไม่ได้ถึงข้อเสียของท่านซึ่งมีผู้วิพากย์วิจารณ์พูดกรอกหูอยู่บ่อย ๆ สำหรับคนทั่วไป ความเป็นคนขี้สงสัยนี้ ตอนแรก ๆ ก็ดูรู้สึกน่าสนุกดีอยู่ เพราะมีช่องทางให้ขบคิดขยายประเด็นออกไปเรื่อย ๆ แต่พอนาน ๆ เข้าคนเหล่านั้นจะรู้สึกเป็นเรื่องปวดร้าวหัวใจและทรมานเอาการ เพราะในเมื่อใจหนึ่งคิดจะเชื่อ แต่อีกใจหนึ่งก็คอยคัดค้านอยู่บ่อย ๆ ทำให้ตนเองไม่รู้ว่าจะตัดสินตกลงใจอย่างใด และก็ไม่รู้ด้วยว่าเรื่องนั้น ๆ ตนเองจะตัดสินลงเอยกันแบบไหนกันแน่ในบั้นปลาย อย่าลืมว่านี่ข้าพเจ้าพูดสำหรับในกรณีของคนทั่วไปโดยมาก แต่สำหรับข้าพเจ้าเอง ไม่ได้มีความหวั่น

เกรงดังกล่าวนั้น เพราะข้าพเจ้ามีหลักคือพระผู้เป็นเจ้าองค์อื่นที่นับถืออยู่แล้ว ดังนั้น ก็อดคิดไม่ได้ว่าถ้าปรากฏว่าท่านสวามีเป็นคนหลอกลวงจริง ตามคำที่เขาเล่าลือกันก็ไม่เห็นจะแปลกอะไร เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งความหวังอันสูงส่งไว้สำหรับท่านผู้นี้เท่าใดนัก มีบทกวีของหลุยส์ อันเตอร์ไมเออร์ บทหนึ่ง ซึ่งพอจะใช้ในกรณีของข้าพเจ้าได้ดีทีเดียว บทกวีนั้นมีว่า

ขอพระ เป็นเจ้า พระองค์
โปรดทรง ให้ข้า ฯ กล้าแข็ง
เป็นคน ดื้อรั้น ดันแรง
ชอบโต้ ชอบแย้ง เรื่อยไป
โปรดให้ ข้า ฯ นี้ มีจิต
ชอบคิด พิศวง สงสัย
อย่ายอม เชื่อง่าย ดายไป
เป็นนัก ซักไซ้ ซอกซอน
โปรดจง ปิดบัง ปัญญา
ศรัทธา เลื่อมใส ไว้ก่อน
จนกว่า ข้า ฯ หมด— ทางจร
จิตอ่อน ยอมแพ้ แก่พระองค์

การชักคะเย่อในจิตใจที่ยังมีสองเจ้าของ

คงจะเป็นด้วยท่านสวามีต้องการให้ข้าพเจ้าต้องต่อสู้กับจิตใจของตนเองอย่างหนักเช่นนี้กระมัง จึงทำให้วิถีชีวิตของข้าพเจ้าต้องระหกระเหินเต็มที กว่าจิตใจของข้าพเจ้าจะปลงตก และยอมรับนับถือองค์ท่านโดยไม่มีข้อโต้แย้งใด ๆ จากภายในอีกต่อไป เพราะทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ามีแต่ความพิศวงสงสัยและลังเลนานาประการ แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่ามีความประทับใจในองค์ท่านอย่างลึกซึ้งและขัดขืนใจตนเองไม่ได้จริง ๆ ในชีวิตของข้าพเจ้ามีเหตุการณ์หลายครั้งที่แสดงให้เห็นว่า องค์ท่านได้ช่วยชี้นำช่วยเหลือปกป้องคุ้มครอง และบางครั้งก็ไม่มีอะไรนอกจากความรักเมตตาอย่างเดียว แต่เสียงลือเสียงเล่าอ้างนานาประการที่ปรักปรำและกล่าวโทษ ท่านสวามีอย่างเสื่อมเสียร้ายแรงต่าง ๆ ก็มาเข้าหูข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา ทำให้อีกใจหนึ่งเกิดความปั่นป่วนรวนเรไปหมด ในช่วงเวลาเช่นนี้แหละที่ข้าพเจ้าได้รับความทรมานใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเสียงคร่ำครวญของหัวใจ คือการเข้าถึงใจก็ต้องการให้ข้าพเจ้ายอมรับนับถือองค์ท่านอย่างถวาย

ชีวิต แต่เสียงเรียกร้องของเหตุผล ก็ต้องการให้ข้าพเจ้าถอนตนออกมาเสีย และเลิกคบเลิกนับถือท่านอย่างเด็ดขาด การ "ชักคะเย่อ" กันภายในจิตดวงเดียว *(ซึ่งยังมีสองเจ้าของ)* เช่นนี้ ท่านผู้อ่านคงจะเข้าใจได้ดีว่ามัน เป็นการฉุดกระชากลากไปลากมา ก่อให้เกิดความปวดร้าวในดวงจิตอย่างไม่มีที่สิ้นสุดเพียงใด มาบัดนี้เมื่อข้าพเจ้าหวลระลึกย้อนหลังไป ก็รู้แน่ว่าทั้งหมดนั้นเป็นด้วยเหตุปัจจัยสองประการ คือความกรุณาเป็นพิเศษของท่านสวามีประการหนึ่ง และก็กรรมในอดีตของข้าพเจ้าได้ส่งผลให้ต้องเป็นเช่นนั้นด้วยอีกประการหนึ่ง ดังนั้นในระยะต่อมาจากช่วงเวลานั้น ท่านสวามีก็ได้หาทางออกให้ข้าพเจ้า และความสงสัยหลายประการของข้าพเจ้าก็ได้รับการคลี่คลายให้บรรเทาลงไปได้บ้าง เท่าที่เหตุผลคือสติปัญญาในระดับนั้นจะพอทำการตัดสินตกลงใจด้วยตนเองได้ ส่วนที่ยังไม่เป็นที่กระจ่างแจ้งอย่างแท้จริง ข้าพเจ้าก็ได้รับความบันดาลใจให้รู้จัก "เจี๋ยมตัวเจียมใจ" ไว้บ้าง โดยให้สำนึกและได้คิดว่าจะต้องใช้เหตุผลหรือสติปัญญาในระดับสูงขึ้นไปกว่านั้น และดังนั้นจึงเป็น

การ ชอบด้วยเหตุผล ที่เดียวที่ข้าพเจ้าจะพึง เก็บความไม่เชื่อนั้นใส่ลิ้นชัก คือพักความไม่เชื่อไว้พลาง ๆ ก่อน แล้วแลปล่อยให้เสียงเรียกร้องของหัวใจดำเนินไปตามทางของมัน นี้คือ เหตุผล ที่ทำให้เรายอมเชื่อในสภาวะขององค์ท่าน ซึ่งอยู่เหนือมนุษย์ธรรมดา และเหนือเหตุผลธรรมดา ๆ นี้ด้วย (supra-rational superhumanity)

ท่านสวามีเป็นผู้ "มีใจใหญ่" และยินดีให้อภัยผู้อื่นได้เสมอ ดังนั้น แม้ในช่วงเวลาที่ข้าพเจ้ายังอยู่ในภาวะกระวนกระวายด้วยใจเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ท่านก็ยังได้กรุณาให้ความช่วยเหลือในแบบต่าง ๆ เช่นคุ้มครองผองภัยในเวลามีอันตราย รักษาโรคให้หายและแก้ปัญหาชีวิตและการงานให้ ทำให้คลายเศร้าบรรเทาทุกข์ไปได้เป็นพัก ๆ ตลอดเวลา

องค์ประกอบที่อยู่เหนือเหตุผล

ประการที่สาม อันที่จริง ความรู้สึกสงสัยซึ่งทำให้เกิดการตั้งคำถามในแง่นั้นบ้าง ในเรื่องนี้บ้างนั้นไม่

ใช่ว่าจะเกิดแก่ข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น นอกเสียจากว่าในกรณีของผู้เขียนนั้น มีกระบวนการที่ออกจะพิสดารไม่ซ้ำแบบใครอยู่บ้าง สาวกคนอื่น ๆ ก็ได้เคยผ่านช่วงระยะเวลาเช่นนี้มาแล้วเป็นส่วนมาก ในระยะที่จิตใจของเขายังเข้าไม่ถึงใจขององค์ท่าน เรียกว่าก่อนที่เขาเหล่านั้นจะเข้าสู่สภาวะที่ไม่ต้องใช้เหตุผลนั้น เขาก็ต้องได้เคยใช้เหตุผลมาก่อนแล้วเหมือนกัน โดยเฉพาะในเรื่องขององค์อวตารนี้ บุคคลเหล่านั้นในระยะหลัง ๆ ก็กล่าวได้ว่าเป็นผู้มีประสบการณ์ทั้งทางมันสมอง คือการหาเหตุผล และทางหัวใจคือการเข้าถึงใจ ด้วยเหตุดังกล่าวมา ท่านเหล่านั้น จึงเป็นผู้ที่สามารถเป็นที่พึ่งของสาวกผู้อื่นได้ตามสมควร...

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า การหาเหตุผลเกี่ยวกับองค์อวตารก่อนที่จะรับเชื่อท่านนั้น เป็นเหมือนบันไดขั้นแรก ๆ ของการขึ้นบันไดคือการพัฒนาทางวิญญาณ อย่างไรก็ดี แม้ในขั้นต่ำ ๆ หรือว่าแรก ๆ นี้ ก็มีความประทับใจหรือการดึงดูดจากบันไดขั้นสูง ๆ ขึ้นไปเป็นส่วนประกอบด้วยเหมือนกัน และถึงแม้ว่าทัศนคติของ

ใจที่จะต้องหาเหตุผลให้ได้เสียก่อนนี้ จะมีความบันดาลใจหรือความประทับใจเป็นส่วนประกอบน้อยกว่า ความรู้สึกที่ระบายออกมาเป็นกวี, เป็นการปฏิบัติอย่างเลื่อมใสศรัทธา และความประณีตของจิตก็ตาม แต่ในเนื้อหาก็พอจะมีส่วนประกอบของทั้งสามอย่างนั้นอยู่บ้างตามสมควร เพราะถึงอย่างไร ๆ มันก็เป็นช่วงคลื่นที่มีความถี่ในขนาดหนึ่ง ที่ถูกส่งมาให้จากต้นเค้า คือท่านผู้อยู่ในหัวใจของสิ่งทั้งปวง (the All-heart) ถ้าจะเปรียบเทียบกัน เรื่องเช่นนี้ก็น่าจะได้กับวิชาคณิตศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ ซึ่งเราจะเห็นว่ามันเป็นวิชาที่อยู่ในระดับของการค้นคว้าหาเหตุผลประกอบไปทุก ๆ ระยะ แต่นั่นแหละ ผู้ที่จะเข้าใจได้ลึกซึ้งนั้น ก็จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้สึกขั้นที่เรียกว่า "ญาณ" (intuition) คือเหนือเหตุผลอยู่ด้วยเหมือนกัน ยกตัวอย่างก็ได้แก่ ไอนสไตน์ และ รามานุชัน เป็นต้น *(คนประเภทนี้ต้องมีจิตใจที่สามารถอยู่เหนือเหตุผลได้บ้างแล้ว จึงจะสามารถเข้าใจสิ่งที่มีเหตุผลได้อย่างลึกซึ้ง)*

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าผู้แต่งจึงคิดว่าไม่เป็นการผิดพลาดอย่างใด และก็ไม่คิดว่าจะต้องขออภัยต่อท่านผู้ใดด้วยในการที่ข้าพเจ้าได้ใช้ถ้อยคำสำนวนความที่เร้าอารมณ์บ้าง *(คือไม่ใช่สำนวนวิชาการที่จืดชืด ไม่มีอารมณ์เลย)* ในการแต่งหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้ายังจำได้ถึงวาทะของพรหมามหา ซึ่งเป็นนักสุนทรียศาสตร์ชั้นนำ ผู้ได้กล่าวไว้ว่า "แม้สิ่งที่ให้ความรู้ขั้นธรรมดาๆ ทั่วไป ก็จะมีรสชาติน่าอ่านน่าฟังยิ่งขึ้น ถ้าให้มีความไพเราะของคำประพันธ์เข้าช่วยเป็นส่วนประกอบบ้าง" และอันที่จริงแล้ว องค์ท่านไส บาบาเองนั่นแหละ ก็เป็นเอกในการรจนาคำประพันธ์ทั้งหลายทีเดียว

เหตุผลที่หลอมละลายกลายเป็นศรัทธา

ขออนุญาตกล่าวซ้ำ และย้ำ อีกครั้งหนึ่งว่า ข้าพเจ้ารวบรวมหนังสือเรื่องนี้ขึ้นมา ก็เพื่อความประสงค์จะให้เป็นเครื่องช่วยเหลือ แก่สาวกของท่านสวามีประเภทที่ยังอาจมีความเคลือบแคลงสงสัยในบางประเด็นที่เกี่ยวกับองค์ท่านอยู่บ้างเท่านั้น มิได้ตั้งใจจะให้ผู้ที่ยังมิได้เป็น

สาวกอ่านเลย จริงอยู่อาจมีบางท่านที่ไม่ได้เป็นสาวก หรือแม้เป็นผู้ที่ชิงชังท่าน จะได้รับประโยชน์บ้างจากการแก้ไขข้อข้องใจในที่ต่าง ๆ เกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ เหล่านั้น แต่ข้าพเจ้าก็ยังถือว่านั้นมิใช่ความมุ่งหมายโดยตรงของข้าพเจ้า และเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าจะหวังให้ได้ผลนักย่อมไม่ได้ โดยเฉพาะในประเด็นที่อยู่ในภูมิเหนือเหตุผล หรือสติปัญญาในระดับตำราหรือตรรกวิทยาเช่นนี้ เพราะท่านไส บาบา ในลักษณะหรือสภาวะที่สามารถจะพิสูจน์ด้วยเหตุผลทางสามัญสำนึกนั้น ยังไม่ใช่องค์ท่านที่แท้จริงเลย (the rationally vindicated Sai is not the essential Sai) ในคัมภีร์พระเวทก็มีข้อความกล่าวไว้ว่า "เราสามารถเห็น *(คือเข้าใจสภาวะ)* ของท่านผู้อยู่ในภูมิสูงส่งขึ้นไปได้ ก็โดยผ่านทางเปลือกนอกหรือลักษณะอันผิวเผินเท่านั้น" ดังนั้นสำหรับบุคคลผู้ที่มิได้เป็นสาวกของท่านไส บาบา ก็เป็นการยากที่จะให้เขาเหล่านั้นเข้าใจความจริงที่ว่า การหาเหตุผลมีขอบเขตจำกัดอยู่เหมือนกัน เราจะสามารถทำให้เขาเหล่านั้นเข้าใจอย่างไรว่า เขาจะต้องเปิดใจออกรับเสียง

เรียกที่มาจากภูมิอันสูงขึ้นไปด้วย และเมื่อเป็นดังนั้น เขาก็จะต้องยอมรับความจริงว่า ถ้าเขามัวแต่หาเหตุผลอยู่เช่นนั้น เขาก็คงจะไม่เข้าใจหรือเข้าถึงสภาวะที่สูงส่งขึ้นไปได้เลย เพราะในสภาวะดังกล่าวนี้อยู่เหนือวิสัยของการหาเหตุผล *(ในระดับของเขา)* เป็นสภาวะที่เหตุผลทั้งหลายจะต้อง "หลอมละลาย" ให้กลายเป็นศรัทธาอันสูงส่งมั่นคงไปเสียก่อน

เหนือวิทยาศาสตร์

ดังนั้นบุคคลผู้ที่องค์ท่านได้เลือกแล้วว่าสมควรจะให้ได้ชิมรสแห่งการ**เข้าถึงใจ**ขององค์ท่าน ก็ย่อมจะสามารถ**เข้าใจถึง**ความรู้สึกและประสบการณ์ที่บรรยายไว้ในเล่มนี้ มิฉะนั้นแล้วข้าพเจ้าก็เกรงว่าการยกย่องท่านสวามีในลักษณะนั้น ๆ ก็จะปรากฏแก่เขาว่าเป็นการ ระบายสี ให้สวยสดงดงามเกินความจริงไป หรือไม่ก็เป็นความฝันเฟื่องของคนที่ชอบเพ้อฝันเท่านั้นเอง

ที่ข้าพเจ้ากล่าวมาอย่างยืดยาวนี้ ก็เพราะเหตุว่ามิตรสหายของข้าพเจ้าหลายคน เมื่อรู้ว่าข้าพเจ้ากำลัง

คิดอ่านจะแปลต้นฉบับ (ภาษาทมิฬ) เป็นภาษาอังกฤษ ก็แสดงความหวังว่าหนังสือเล่มนี้คงจะช่วย กลับใจ ผู้ที่ยังไม่ได้เป็นสาวกของท่านให้มานับถือองค์ท่านได้บ้าง ซึ่งข้าพเจ้าเองมิได้คิดเช่นนั้น คือมิได้คิดว่าท่านสวามีจะกลับใจ คนผู้นับถือศาสนาอื่นให้เปลี่ยนศาสนาของตนแต่อย่างใด เพราะองค์ท่านเคยกล่าวว่าท่านต้องการให้เขานับถือศาสนาของเขาให้มั่นคงจริงใจยิ่งขึ้นเสียมากกว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าหวังจากหนังสือเล่มนี้ก็คือการช่วยขจัดหรือบรรเทาความสงสัยบางประการ ของผู้ที่เป็นสาวกของท่านสวามีอยู่แล้วนั่นเอง และในฐานะที่เป็นศิษย์ของอาจารย์เดียวกัน ข้าพเจ้าก็ใคร่ขอกล่าวกับท่านเหล่านั้นอย่างกันเองอีกเล็กน้อย

ดูก่อน ท่านสาวกผู้ยังสงสัย! ขอท่านจงอย่าคิดตัดสินอะไร ๆ "ตามหลักเหตุผลทางวิทยาศาสตร์" ให้มากเกินไป โปรดระลึกถึงคำของนักวิทยาศาสตร์ชั้นยอดคนหนึ่งคือ ไอนสไตน์ ที่กล่าวไว้ว่า **"ความรู้สึกถึงอารมณ์อันลึกลับหรือสูงส่ง (เหนือวิทยาศาสตร์) นั่นเอง.....ที่เป็นต้นเค้าทำให้เกิดวิทยาศาสตร์ที่แท้**

จริงทั้งมวล" (The sensation of the mystical.....is the sower of all true science) ที่นี้ปัญหาน่าคิดก็มีว่า—แล้วอะไรเล่าที่เป็นความหมายของคำว่า "สิ่งลึกลับสูงส่ง" (the mystical) ในที่นี้? ข้าพเจ้าขอให้คำตอบว่า สิ่งนั้นคือความสุขหรือความซาบซึ้งทางศาสนา ซึ่งเป็นสิ่งอันประณีตสูงส่ง *(เหนือสุขสัมผัส)* (elevated religious ecstasy) อันเกิดขึ้นในการที่จิตของเราได้เข้าถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยตรง (direct intercourse with God) นั่นเอง รากศัพท์อันเป็นภาษากรีกของคำ mystical นี้คือ myein ซึ่งแปลว่า หลับตา พวกเราชาวอินเดียกล่าวกันถึงการได้มาซึ่งนัยน์ตาที่สาม ซึ่งข้าพเจ้าใคร่ขอให้ข้อสังเกตว่า เมื่อบุคคลได้นัยน์ตาที่สามมา และให้นัยน์ตาที่สามทำงานแล้ว นัยน์ตาทั้งสองที่มีอยู่เดิมนั้น จะต้อง ปิด คือ หลับ คือไม่เห็นโลกแห่งวัตถุคือสัมผัสทั้งห้าทั้งหมดทีเดียว เรียกว่าต้องปล่อยให้สองตาเดิมนั้นบอด *(ไปชั่วขณะ)* เพราะด้วยความสามารถในการกระทำเช่นนี้เอง ที่บุคคลผู้นั้นจะสามารถ "เห็น" หรือ "เข้าถึง" สัมผัสในทางวิญญาณได้ เกี่ยวกับความจริงข้อนี้มีบทกวีกล่าวไว้ว่า

องค์ท่าน ผู้เป็น ปฐมเหตุ
วิเศษ เหนือสิ่ง ทั้งหลาย
ไม่มี ที่ต้น แลปลาย
เราจัก รู้ง่าย ฤๅมี
อันข้าฯ มีห้า สัมผัส
จำกัด แค่กาย หยาบนี้
ไม่อาจ รู้แจ้ง แหล่งคดี
บัญญา ข้าฯ มี น้อยนิด
แต่ข้าฯ รู้ว่า พระองค์
เป็นพระ ผู้ทรง ศักดิ์สิทธิ์
ท่านเลิศ ความดี มีฤทธิ์
เหนือชีวิต ของข้าฯ ตาบอดเอย.

อนึ่ง คำว่า mystical นี้ ตามคำอธิบายในพจนานุกรมก็ได้แก่ ความหมายหรือความเข้าใจในสิ่งลึกลับและศักดิ์สิทธิ์ (sacred and secret) และความเข้าใจดังกล่าวนั้น เป็นสิ่งที่ผู้ยังข้องอยู่ในโลกของสัมผัสทางร่างกายอย่างเดียวไม่อาจรู้เห็นได้ ก็วิทยาศาสตร์นั้นเรา

ก็รู้อยู่ว่าเป็นเรื่องของสัมผัสทางร่างกายภายนอกเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ เราทั้งหลายผู้เป็นสาวกขององค์ท่านจึงไม่ควรเป็นผู้มืดมิดปิดทวาร คือหลงไปตามความศักดิ์สิทธิ์จอมปลอมคือการให้เหตุผลทางวิทยาศาสตร์อย่างเดียว เพราะเรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่อยู่สูงและลึกซึ้งเกินกว่าวิสัยของวิทยาศาสตร์—เป็นเรื่องที่เราจะเข้าใจ หรือ เข้าถึง ได้ด้วยเหตุผลอันง่าย ๆ อย่างคาดไม่ถึง และด้วยภาวะของใจที่สนองใจด้วยความรักเมตตาเท่านั้น การที่เรานำเอาทางวิทยาศาสตร์มาพิศูจน์ว่าเหนือกว่าท่านสวามี ก็คล้าย ๆ กับว่า เสียงสะท้อนกลับมาดูถูกเยาะเย้ยเสียงที่เป็นต้นกำเนิดของมันเอง และพยายามพิศูจน์ว่ามันต่างหากที่เป็นต้นกำเนิดที่แท้จริงฉะนั้น (When the 'scientific' ridicules Swami, just remember that "the echo mocks the origin to prove she is original!") เราจะนำเอาหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์มาทดสอบท่านเพื่อเป็นเครื่องพิศูจน์ความจริงของท่านไม่ได้ดอก ถ้าเราต้องการจะพิศูจน์จริง ๆ ก็ต้องทำโดยการเข้าถึงทางวิญญาณเท่านั้น

วิธีพิสูจน์ขนมว่าอร่อยหรือไม่

ดูก่อนท่านผู้เป็นนักชักไช้สงสัย! ถ้ามีขนมก้อนหนึ่งวางอยู่ตรงหน้าท่าน และท่านอยากจะรู้ว่ามันอร่อยหรือมีประโยชน์ต่อร่างกายแค่ไหนดังนี้ ท่านจะทำอย่างไร? ก็มีวิธีเดียว คือ กินมันเข้าไปซีครับ จะต้องมามัวเสียเวลาค้นคิดหาเหตุผลประเด็นโน้นประเด็นนี้อยู่ทำไม? แต่นั่นแหละท่านก็ต้องระวังเหมือนกันว่ามีเหตุบั่จจัยบางอย่างที่ทำให้ท่านไม่ได้ รู้รสของขนมก้อนนั้น ตามความเป็นจริงได้เหมือนกัน แม้ว่าท่านจะตกลงพิศูจน์โดยการกินขนมนั้นแล้วก็ตาม เช่นบางครั้งประสาทรับรสของลิ้นของท่านไม่ดี ที่เรียกกัน "ปากขม" *(ในเวลาเป็นไข้)* เช่นนี้ ท่านก็จะโทษว่าขนมก้อนนั้นขมไม่ได้ นี่คือประเด็นที่ว่าด้วย **รส** ของขนมนั้น ทีนี้ประเด็นที่ว่าด้วย **ประโยชน์**ของขนมนั้นก็เช่นเดียวกัน ถ้าบังเอิญต่อมแพนครีส์ (Pancreas) ซึ่งขับน้ำย่อยออกมาย่อยอาหารเกิดพิการหรือเป็นโรคอย่างใดอย่างหนึ่ง สารวัตถุที่มีประโยชน์ต่าง ๆ ที่อยู่ในก้อนขนมนั้นก็ไม่อาจอำนวยประโยชน์แก่ร่างกายของท่านได้เท่าที่ควร ดังนี้ท่านก็โทษ

ขนมก้อนนั้นไม่ได้อีกเช่นเดียวกัน ในทำนองเดียวกัน ขนม ไส บาบาก้อนนี้อาจกลายเป็นของขมขื่นก็ได้เหมือนกัน ถ้าหากท่านปล่อยน้ำดี คือ การหาเหตุผลด้านความเป็นคนขี้สงสัยออกมามากเกินไป จริงอยู่น้ำดีเป็นของจำเป็นสำหรับการย่อยอาหาร แต่มันก็ต้องมีปริมาณพอควร ไม่ใช่มากเกินไป ดังนั้นข้าพเจ้าจึงใคร่ขอให้ข้อคิดไว้ว่าท่านอาจจะพลาด หรือเข้าไม่ถึงคุณค่าที่มีประโยชน์อย่างยิ่งในทางวิญญาณของท่านไส บาบาก็ได้ ถ้าท่านใช้สติปัญญาของท่าน *(ในระดับเหตุผลหรือทางตำราเกี่ยวกับวัตถุ)* มากเกินไปจนทำให้ "เสียรสชาติ" ของขนมหมดเลย

ลักษณะที่ขัดกัน

จริงอยู่ ท่านสวามีเองก็มีลีลา ซึ่งเราเดาใจท่านไม่ถูก คือบางครั้งท่านก็จงใจจะแกล้งให้สาวกหัวหมุนได้พอสมควรเหมือนกัน ประเด็นนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวในเล่มต่อไปในบทที่ว่า "อวตารแท้จริง"* แต่นั่นเป็นเรื่อง

---

* เล่มที่กล่าวดังนี้ยังไม่ออก

ขององค์ท่านเรายังไม่ต้องไปวิตกกังวลก่อน ว่าแต่ว่าถ้าเป็นเรื่องของสาวกแล้วเราต้องระลึกไว้ว่าสิ่งที่เราเห็นว่ามีลักษณะขัดกันในองค์ท่านนั้นเป็นเพราะเราลืมคิดไปว่าองค์ท่านจะต้องมีลักษณะเป็นทวิภาวะ คือมีสองประการที่ขัดกันขององค์อวตาร (bivariate Avatar-nature) คือท่านจะต้องเป็นมนุษย์ธรรมดา เพื่อจะได้มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับพวกเรามนุษย์ธรรมดา *(ไม่เช่นนั้นจะเกิดช่องว่างห่างกันจนเข้ากันไม่ได้)* และก็จะต้องมีลักษณะเป็นเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อเตือนใจให้เราท่านไม่ลืมจุดหมายปลายทาง อันสูงส่งกว่าชีวิตอันกายเนื้อนี้ครองอยู่ เมื่อเป็นดังนั้นก็หมายความว่าองค์ท่านจะมีลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นสัพพัญญูทำอะไรไม่ผิดพลาด แต่แล้วก็ต้องมีลักษณะความบกพร่อง ของกายมนุษย์อีกด้วย ในคัมภีร์พระเวทมีข้อความสนับสนุนความจริงข้อนี้ไว้ว่าพระองค์ผู้เป็นเทพศักดิ์สิทธิ์ ย่อมมีความเป็นมนุษย์อยู่ด้วย ทางด้านศาสนาคริสต์มีข้อความในสูตรของการประชุมที่ ชาลซีดอน บรรยายลักษณะของพระเยซูว่า เป็นผู้สมบูรณ์ในด้านความเป็นพระผู้-

เป็นเจ้าและความเป็นมนุษย์ เป็นพระเจ้าที่แท้จริงและเป็นมนุษย์ที่แท้จริง การที่ลักษณะทั้งสองมาประชุมอยู่ในคนคนเดียวกันนั้น ก็มิได้ทำให้ลักษณะดังกล่าวหายไป เพราะถึงอย่างไร ๆ ลักษณะทั้งสอง *(ซึ่งตรงกันข้าม)* ก็ยังดำรงอยู่เช่นเดิม

พระผู้เป็นเจ้า "กระหน่ำ" คนที่พระองค์รัก

ท่านสาวกทั้งหลาย! ท่านมักจะหมดศรัทธาในท่านสวามี เพราะว่าบางทีท่านขอร้องอะไรต่อองค์ท่าน แล้วองค์ท่านก็ไม่ได้ตอบสนองคำขอร้อง คือไม่ตามใจท่านเช่นนั้นใช่ไหม? เพราะท่านคิดว่าท่านสวามีจะต้องช่วยแก้ไขหรือบั่ดเบ่าความยากลำบากและความทุกข์ของท่านได้ ท่านคิดว่า "อ้าว ก็ถ้าไม่เป็นดังนั้นแล้ว ท่านสวามีจะอวตารลงมาทำไมล่ะ ดังนี้ใช่ไหม? แต่ทีนี้ ถ้าท่านลองคิดในวงกว้างออกไป คือคิดถึงพระผู้เป็นเจ้า องค์-อื่น ๆ องค์ไหน รูปไหนก็ได้ โดยไม่ต้องคิดกันละว่าท่านไส บาบาองค์นี้เป็นพระผู้เป็นเจ้าจริงหรือไม่? แล้วท่านก็ลองถามตนเองดูทีหรือว่า ทำไมพระผู้เป็นเจ้าองค์นั้น ๆ จึงไม่สนองความปรารถนาทุก ๆ อย่างของสาวก

ทุก ๆ คนให้หมดเลยทีเดียว ? นี่แหละ พวกเราทั้งหลาย ขอให้เราจงรู้ไว้ด้วยว่าการที่ท่านปรารถนาอะไรแล้วไม่ได้รับความสมหวังตามนั้น ก็เพราะกรรมของท่านเองน่ะแหละที่เป็นตวการคอยขัดขวางไว้องค์ท่านได้อวตารลงมาที่นี่และในเวลานี้ก็เพื่อปัดเป่าทำให้กรรม *(อันเป็นบาป)* ของเราได้เบาบางลงไปบ้าง *(อย่างน้อยก็ไม่ให้หนักขึ้นไปกว่าเดิม)* และแล้วก็เพื่อจะได้มีใจเลื่อมใสศรัทธาในองค์ท่าน หันเข้าสู่ทางถูก ท่านมาเพื่อจะประทานความกรุณาแก่พวกเราทำให้เราได้ดื่มน้ำทิพย์ คือความกรุณานั้นด้วยความชื่นบาน และแล้วก็จะได้หันไปหาพระองค์เพื่อเป็นที่พึ่ง ท่านมาโปรยปรายความรกความเมตตาให้แก่พวกเรา ทั้ง ๆ ที่ในบางครั้งเราก็ทำตัวไม่ค่อยจะสมควรได้รับความรักความเมตตานั้นเท่าใดนัก และองค์ท่านก็หวังว่า เมื่อเราได้รับความรักความกรุณาเช่นนั้นแล้ว ก็จะได้เป็นผู้มีจิตประณีตขึ้นกว่าเดิมสามารถอดทนอดกลั้นต่อผลอันไม่เป็นที่พึงปรารถนาของกรรมที่พวกเราได้กระทำเอาไว้เองนั้น ได้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม พวกเราจึงไม่ควรเรียกร้องจากท่าน ให้ท่านทำโน่นให้ ทำนี่ให้ เพราะองค์

ท่านเป็นผู้ที่ดำเนินการทุกอย่างด้วยความยุติธรรม แล้วพวกเราจะให้องค์ท่านทิ้งความยุติธรรมเสีย เพียงเพื่อจะให้เป็นที่พอใจของพวกเรา เช่นนั้นหรือ? ขอให้พวกเราจงอย่าทำให้องค์ท่านผิดหวัง ในเมื่อองค์ท่านก็ได้ตั้งความหวังไว้กับพวกเราแล้วว่า คงจะเข้าใจองค์ท่านได้ อย่าโอยวายปรักปรำท่านอย่างโน้นอย่างนี้ อย่าปฏิเสธองค์ท่านเพียง เพราะเรามีความทุกข์ร้อนเศร้าโศกเสียใจ แล้วองค์ท่านก็ไม่เห็นช่วยเหลือเราเลย **การที่บางครั้งท่านต้องปล่อยให้เราทนรับผลกรรมของเราเองบ้างนั้น ก็เป็นเพียงเพื่อจะให้เราใช้กรรมให้หมดไปเสียที** พวกเราไม่เคยทราบบ้างดอกหรือว่า ในคัมภีร์ใบเบิลก็มีข้อความว่า "คนไหนที่พระผู้เป็นเจ้ารัก พระองค์ก็กระหน่ำใหญ่" ("Whom the Lord loveth, He chasteneth")

เพียรและรอคอย

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้สาวก มีความเลื่อมใสคลอนแคลนลงไปได้ ก็คือเรารู้สึกว่าการปฏิบัติธรรมของเราไม่ค่อยจะก้าวหน้าเสียเลย เราคิดว่า "นี่ก็หลายปีแล้วนะ ความทุกข์ร้อนต่างๆ และความอ่อนแอทาง

ใจของเรา ดูมันช่างไม่ค่อยจะกระเตื้องขึ้นเลย มิหนำซ้ำบางคราว เจ้ากิเลสตัวที่เราเข้าใจว่ามันคงจะเสื่อมหายไปแล้วนั้น มันกลับอาละวาดใหญ่ และดูเหมือนว่าจะมากขึ้นกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ ท่านองค์อวตาร ผู้มาถือกำเนิดเพื่อช่วยปฏิบัติธรรมในแง่นี้ ก็ดูไม่มีอำนาจอะไรต่อเจ้ากิเลสของเราเสียเลย ถ้าท่านเป็นองค์อวตารจริง กิเลสของเรามันก็ควรจะสงบหรือบรรเทาลงไปบ้างซิ สงสัยว่าท่านผู้นี้จะไม่ใช่องค์อวตาร ที่แท้จริงเสียละกระมัง ? ? ?"

ต่อข้อสงสัยดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าขอให้คำตอบว่า พระผู้เป็นเจ้าท่านเป็นผู้ความเพียรอย่างยิ่งยวด ท่านทำงานของท่านทีละเล็กทีละน้อย ท่านสามารถคอยได้เสมอ ไม่ได้ใจร้อนอย่างพวกเราดอก เราท่านที่ได้เคยเรียนเรื่องวิวัฒนาการ ของชีวิตในโลกนี้ (*ตามหลักของดาร์วิน*) มาแล้ว คงจะทราบได้ดีว่า กว่าสิ่งที่มีชีวิตอย่างใดอย่างหนึ่งจะก้าวหน้าไปได้สักขั้นหนึ่งในการวิวัฒนาการของมันนั้น ต้องใช้เวลาเป็นพัน ๆ ปีทีเดียว ท่านรพินทรนาถ ฐากูร ได้เขียนบทกวีซึ่งเป็นการสนับสนุนหลักการของดาร์วินไว้ดังต่อไปนี้

ท่านนั้น รู้จัก รอคอย
ท่านไม่ ท้อถอย คอยได้
ร้อยปี พันปี ผ่านไป
เพื่อทำ ดอกไม้ ดอกเดียว
แม้เป็น ดอกไม้ ในดง
ป่าพง หาใคร แลเหลียว
เพื่อให้ มันสม— บูรณ์เทียว
ดอกเดียว ต่อร้อย พันปี

ด้วยเหตุนั้นแหละ สาวกทั้งหลาย ขอเราจงทำตนเหมือนดอกไม้บ่าดีนั้นเถิด องค์ท่านจะช่วยเร่งวิวัฒนาการของดวกไม้คือดอกบัวตูมในหัวใจของเราแต่ละคนให้ ขอให้ระลึกไว้เสมอว่า เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าท่านมีความเพียรอดทนแล้ว ท่านก็ต้องการให้สาวกของท่านมีความเพียรอดทนเช่นเดียวกันนั้นด้วย ท่านเชอร์ดิบาบา เคยกล่าวไว้ว่า ท่านต้องการคุณธรรมที่สำคัญสองประการจากสาวกของท่าน คือ ความเพียรมั่นคงและศรัทธาไม่คลอนแคลน ขอให้ทราบไว้เถิดว่าเวลาใดที่สาวกมีความเร่าร้อน อยากจะได้ผลอย่างใดอย่างหนึ่งจน

สุดขีดนั้น องค์ท่านจะใจเย็นเป็นน้ำแข็ง และมิหนำซ้ำอาจจะหน่วง ทำให้ผลนั้นเกิดขึ้นช้าออกไปเสียอีกด้วย แต่เมื่อใด สาวกทำตนให้เป็นผู้มีศรัทธามั่น มีขวัญไม่กระเจิง เป็นผู้สงบ ไม่ฟุ้งซ่าน รักษาใจของตนอยู่ด้วยความรู้สึกที่ปลงตก และยอมมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้อยู่ในความวินิจฉัยของพระองค์แล้ว ภาวะของจิตเช่นนี้แหละ เป็นสิ่งที่มีค่ามหาศาล มันจะเป็นเครื่องเร่งให้พระองค์ช่วยเขาได้ดียิ่งขึ้น พระองค์จะทรงให้รางวัลคือความหลุดพ้น (deliverance) แก่เขาโดยพลัน วิวัฒนาการของเขาซึ่งแต่ก่อนดูเหมือนว่าเป็นไปอย่างเชื่องช้าและจืดชืดไม่มีรสเลยนั้น ก็จะเปลี่ยนแปลงโดยฉับพลันเป็นการเปลี่ยนแบบปฏิบัติอย่างผาดโผนรวดเร็วชนิดนึกไม่ถึงเลยทีเดียว (Vapid evolution becomes rapid revolution).....

มีคำกล่าวที่น่าคิดซึ่งเป็นบทสวดสรรเสริญคุณของท่านอยู่บทหนึ่งว่า "ไม่มีใครรู้วิธีการอันลึกลับของท่านไส บาบาของเราได้" ข้อนี้คงจะพอเป็นเครื่องเตือนใจเราท่านว่า อย่าเพิ่งคิดเอาง่าย ๆ ว่า องค์ท่านจะต้องทำอย่าง

นั้นจะต้องไม่ทำอย่างนี้ ตามที่เราคิดและปรารถนาไว้เสมอไป *(เพราะท่านมองเห็นเหตุผลและเหตุการณ์ได้ไกลและลึกซึ้งกว่าเรามาก)* ท่านสวามีเคยพูดไว้บ่อย ๆ ว่า "เธออย่าพยายามคิดสอบสวน กะเกณฑ์หรือวัดเราด้วยวิธีการใด ๆ เลย จงพยายามให้รู้ความจริงในตัวเธอเองนั่นแหละเสียก่อน ต่อจากนั้นเธอก็จะรู้จักเราได้" เพราะอันที่จริง องค์ท่านก็คือสัจธรรมนั่นเอง ดังนั้น ข้อความต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้ารวบรวมไว้ในหนังสือชุดนี้ จึงเป็นเสมือนเสาเล็ก ๆ ต่าง ๆสำหรับค้ำยัน เพื่อให้โครงสร้างคืออาคารแห่งศรัทธาของสาวกได้ตั้งตรงสูงขึ้น และสามารถมุงหลังคาได้ฉะนั้น ทั้งนี้ โดยเฉพาะสำหรับสาวกที่มีศรัทธายังอ่อนแอ่นคลอนแคลนไม่ค่อยจะตั้งมั่นแข็งแรง

ท่านสาวกทั้งหลายของท่านสวามี! ขอให้เราทั้งหลายถือว่าเป็นโชคดีอย่างยิ่ง ของพวกเราที่ได้เกิดมาในยุคที่มีองค์อวตารมาเกิดในโลกพร้อมกับเรา มาเดินไปมาอยู่บนพื้นดินให้เราเห็นตัว และพูดจากันได้ ทำให้ท่านมีโอกาสที่จะได้พรสวรรค์คือความเป็นผู้เลื่อมใสในองค์ท่านได้ดียิ่งขึ้น ขอเราทั้งหลายจงอย่าละโอกาสนี้ อย่าพลาด

โอกาสอันวิเศษนี้ไปเสียเปล่าๆ อย่าใช้เหตุผลคือความเป็นคนจู้จี้ขี้สงสัยมากเกินไปจนกระทั่งในที่สุดก็จะหมดโอกาสได้ดื่มรสแห่งความสุขอันบริสุทธิ์ซึ่งท่านควรจะได้รับอย่างยิ่งในวาระนี้ ข้าพเจ้าขอเสนอความจริงข้อนี้แก่พวกเราผู้เป็นสาวกของท่านสวามี และขอให้ผลงานชิ้นนี้จงเป็นเครื่องบรรณาการแก่องค์ท่าน ซึ่งเป็นผู้ให้ความบันดาลใจและประทับใจอยู่เบื้องหลังตลอดมา นอกจากองค์ท่านโดยตรงแล้ว ข้าพเจ้าก็ใคร่ขอกล่าวนามผู้มีอุปการะคุณบางท่านไว้ในที่นี้ด้วย คือ

๑. ท่านที่ได้ช่วยชักจูงให้ข้าพเจ้ารู้จักท่านสวามี ในช่วงที่ข้าพเจ้ายังไม่มีความจำเป็นจะต้องรู้จักองค์ท่านเลย แต่ว่าในเวลาต่อมาข้าพเจ้ารู้ว่าต้องการความช่วยเหลือจากองค์ท่านเป็นอย่างยิ่ง บุคคลเหล่านั้น คือ เอ็น โดไรสวามี วี สัมพมูรติ วี สุเรช จันทรกุมาร เป็นต้น

๒. ที เอ กฤษณมูรติ ผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับท่าน สวามีมามาก เป็นผู้ที่ได้ กระตุ้น ให้กำลังใจทำให้ข้าพเจ้าเกิดความกล้าหาญที่จะทำงานชิ้นนี้ขึ้นมา ท่านผู้นี้ได้เข้าไปหาท่าน ที ชนกิรมัน ผู้เป็นนักวรรณคดีคน

สำคัญ เพื่อขออนุญาตต่อท่านสวามีในการทำงานชิ้นนี้ ท่าน ที ชนกิรมัน ได้ติดต่อกับ ดร. วี เค โกคัค ซึ่งได้ช่วยติดต่อกับท่านสวามี จนกระทั่งได้รับอนุญาตจากองค์ท่านให้ดำเนินการได้ ซึ่งภารกิจเช่นนี้ ดร. โกคัค ไม่เคยได้กระทำให้ใครมาก่อนเลย

๓. ท่าน ที. เอ. เค. ที.เจ. และ จี. เค. จี ที่ได้ให้ความช่วยเหลืออันข้าพเจ้าไม่สามารถจะบรรยายได้

๔. ช่างภาพ คือ คเณศวร์ ราว และกุมาร กถิเรสัน เป็นต้น

๕. ท่านอัคนิโหตรัม รามนุช ตตจาริยะ ผู้เป็นนักปราชญ์ชั้นยอดทางคัมภีร์พระเวท ได้ช่วยค้นคว้าข้อความจากคัมภีร์ดังกล่าวมาให้ เพื่อสนับสนุนประเด็นต่าง ๆ ในหนังสือชุดนี้

๖. อาร์ ราชโคปาล ผู้ได้กรุณาให้ยืมวารสารฉบับที่ถือได้ว่าเป็นทางการ ของท่านสวามี คือ สนันตนสารถี ตั้งแต่ฉบับแรกที่ออก

๗. โรงพิมพ์ ราชศรี ที่ได้ให้ความร่วมมือในการพิมพ์เป็นอย่างดี

๘. นอกจากนั้น ยังมีอีกหลายท่าน ซึ่งข้าพเจ้าต้องขอขอบพระคุณอย่างยิ่ง ที่ได้กรุณาให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์จากการสนทนากัน และข้อมูลเหล่านั้น ข้าพเจ้าได้นำมาประมวลลงไว้ในหนังสือชุดนี้ด้วย ท่านเหล่านั้นได้แก่ อาร์ พาลปฐพี เจตตี คุณนาคมณี ปูรนิยะ ผู้ซึ่งบัดนี้ได้ล่วงลับไปแล้ว โฮเวิร์ต เมอร์เฟต อินทราเทวี นางสาว เอ็ม แอล ลีลา และ ดร. โกคัค เป็นต้น

๙. เอส โมหะนรมัน ผู้ซึ่งได้กรุณาช่วยตรวจทานและปรับปรุงสำนวนภาษาอังกฤษด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง ท่านผู้นี้เป็นประหนึ่งแขนขาที่ขาดไม่ได้ของข้าพเจ้าเลยทีเดียว

๑๐. เอ็น กัสตูรี ผู้ที่ข้าพเจ้าเคารพนับถืออย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้ตั้งปัญหาถามท่านร้อยแปดพันประการ ซึ่งท่านก็ยินดีตอบให้ด้วยความเต็มใจ และอย่างแจ่มแจ้งพิสดาร และด้วยความเข้มแข็งอดทนชนิดที่จะหาได้ยากมาก จากบุคคลผู้อยู่ในวัยแปดสิบอย่างท่าน ข้อความในหนังสือชุดนี้ มีหลายตอนที่ข้าพเจ้าลอกออกมาโดยตรงจากหนังสือของท่าน ที่ชื่อว่า **สัตยัม ศิวัม สุนทรัม**

นอกจากนี้ ท่านยังได้อุตส่าห์เขียนคำนำให้อีกด้วย ซึ่งเป็นคำนำที่ยกย่องข้าพเจ้าชนิดที่ข้าพเจ้าไม่ได้นึกฝันมาแต่ก่อนเลย ขอให้องค์ท่านสวามีจงกรุณาช่วย ให้ข้าพเจ้ามีคุณสมบัติสมกับที่ท่าน กัสตูรีได้สรรเสริญข้าพเจ้าไว้นั้นเถิด

๑๑. นอกจากนี้ ก็ยังมีบุคคลคนหนึ่งที่เป็นทั้งผู้แปลคนสำคัญ เป็นพนักงานพิมพ์ต้นฉบับ ผู้ตรวจปรู๊ฟตลอดจนถึงเป็นผู้พิมพ์ด้วย ท่านผู้นั้นก็คือ เอช รามะมูรติ ผู้มีใจสูงส่ง ผู้มีพรสวรรค์เป็นพิเศษ ผู้อดทน มีศรัทธา ไม่โอ้อวด และมีจิตใจไม่หวั่นไหว ข้าพเจ้าไม่สามารถจะขอบคุณต่อท่านผู้นี้ได้อย่างไร นอกจากว่าจะขอพรขององค์ภควันให้หลั่งไหลกระแสธาร แห่งความเมตตาให้แก่เขายิ่งๆ ขึ้นไป เอช รามะมูรติ ได้ใช้ความเพียรพยายามเป็นอย่างมาก ที่จะถอดใจความจากต้นฉบับเดิมซึ่งเป็นภาษาทมิฬ มาให้ได้ใกล้เคียงที่สุด ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เป็นการแปลอย่างคำต่อคำจากต้นฉบับเดิมก็ตาม ท่านผู้แปลผู้นี้ความจริงก็มิได้คิดมาแต่เดิมว่าจะได้มีการพิมพ์เผยแพร่ออกมาในลักษณะเช่นนี้ แต่ต่อมา

ก็มีเหตุการณ์เกิดขึ้น ชักนำให้ท่านได้จัดพิมพ์ขึ้นโดย สำนักพิมพ์สัตยา ชโยติ ซึ่งตั้งขึ้นใหม่ ทั้งหมดนี้ก็นับว่า เป็นความกรุณาขององค์ท่านสวามีโดยแท้

มหาสมุทรแห่งลีลาปาฏิหาริย์ของท่านสวามี

บุคคลสุดท้าย และเป็นบุคคลที่ข้าพเจ้าจะต้อง ระลึกถึงความกรุณาของท่านไว้จนวันสุดท้าย หรือว่า ตลอดไป คือองค์ท่าน ภควัน ศรี สัตยา ไส บาบานั่นเอง องค์ท่านได้ให้เกียรติอันยิ่งใหญ่แก่ข้าพเจ้าซึ่งเป็น เกียรติอันยากที่นักเขียนผู้ใดจะพึงได้รับ นั่นคือการ อนุมัติ ให้เขียนชีวประวัติขององค์ท่านได้ ดังได้กล่าว แล้วข้างต้น องค์ท่านได้กรุณาชี้แนะแนวทางและควบ คุมอยู่อย่างลึกลับและใกล้ชิดตลอดเวลา จึงทำให้ข้าพ-เจ้าสามารถทำงานชิ้นนี้สำเร็จออกมาได้ถึงขนาดนี้ อย่าง-ไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็รู้ดีกว่า ข้อความที่ได้บรรยายไว้ในหนังสือชุดนี้นั้น ก็เป็นเพียงเสมือนน้ำในหม้อใบน้อย สองสามใบเท่านั้น เมื่อเปรียบกับน้ำในห้วงมหาสมุทร แห่งลีลาอันมีขอบเขตกว้างใหญ่ไพศาลของพระองค์ท่าน ดังที่มีกล่าวไว้ในคัมภีร์ คีตา ว่า

ลีลา	รุ่งโรจน์	วิเศษ
นานา	ประเภท	หลากหลาย
ของเรา	เจ้าไม่	อาจทาย
สาธยาย	ว่ามี	เท่าใด
เราแสดง	แจ้งให้	เจ้าดู
พอให้	รับรู้	เลื่อมใส
เป็นเครื่อง	อนุมาน	การณ์ไกล
เพื่อเจ้า	เข้าใจ	ตามจริง
ว่าที่	มีอีก	มหาศาล
มโหฬาร	พันลึก	ทุกสิ่ง
ทุกท่า	เจ้าอย่า	ประวิง
ยอดยิ่ง	คิดไป	ไม่ถึงเอย

อันที่จริง ลีลาปฏิหาริย์ขององค์ท่านเฉพาะเกี่ยวกับการรวบรวมหนังสือชุดนี้ขึ้นมา ก็พอจะเขียนเป็นหนังสือได้อีกเล่มหนึ่งทีเดียว มีเรื่องที่เกี่ยวกับการกลับใจคนหัวแข็ง ที่เรียกว่า "ดื้อรั้น ดันแรง" ไม่ยอมให้ความร่วมมือเลย ให้หันมาให้ความร่วมมือได้โดยฉับพลันทันใด และก็เป็นการร่วมมืออย่างกระตือรือร้นโดย

ไม่มีใครคาดคิดถึงเลยอีกด้วย นอกจากนั้นก็ได้แก่การจัดรูปข้อความในหนังสือ โดยเฉพาะตั้งแต่บทที่ ๒๕ เป็นต้นไปซึ่งเป็นการวางแนวที่ข้าพเจ้าไม่ได้คิด และไม่ได้รู้มาก่อนเลย ซึ่งนับตั้งแต่ตอนนั้นไป เป็นการแสดงถึงความกรุณาขององค์ท่านในลักษณะต่าง ๆ กัน เพราะว่าแต่เดิมนั้น ข้าพเจ้าได้วางแผนว่าจะให้เป็นการบันทึกเรื่องราวไปตามลำดับวันที่ก่อนและหลังเสียมากกว่า หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าก็คงจะไม่ทราบว่าจะจัดลำดับเกี่ยวกับเหตุการณ์หลังสงคราม และในระยะปีหลัง ๆ ของท่านสวามีได้อย่างไร

แต่ข้าพเจ้า ก็มีเรื่องที่จะต้องกราบขออภัยต่อองค์ท่านสวามีอยู่ด้วยเหมือนกัน จริงอยู่ ข้าพเจ้าทราบดีว่าเป็นเพราะแรงกระตุ้นขององค์นั้นท่านเองที่ทำให้ข้าพเจ้ากล้าเสี่ยงทำการวิเคราะห์ประเด็นที่น่าจะเป็นสิ่งที่ไม่ควรนำมาวิเคราะห์กัน เช่นความเป็นองค์อวตารของท่าน ความเป็นอยู่ในรูปร่างของมนุษย์ที่สมมติกันว่า ชื่อ ไส บาบา และประเด็นแห่งการแสดงปาฏิหาริย์ขององค์ท่านเป็นต้น และในขั้นสุดท้าย ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าองค์ท่านนั้นเองได้

เป็นผู้บันดาลใจให้ข้าพเจ้าหาข้อยุติได้ในประเด็นนั้น ๆ แต่นั่นแหละ ก็คงจะมีบางโอกาสอยู่เหมือนกัน ที่องค์ท่านใช้ลีลาอีกแบบหนึ่ง คือแบบที่ปล่อยให้ข้าพเจ้าใช้ความคิดของตนเองโดยเสรี เพื่อว่าองค์ท่านจะได้ลองดูว่าข้าพเจ้าจะใช้ความสามารถหาเหตุผลตอบข้อโต้แย้งในประเด็นนั้น ๆ ใช้ได้หรือไม่ได้เพียงไร อันที่จริง มิสาวกที่เคร่งครัดขององค์ท่านได้เคยอ่านต้นฉบับภาษาทมิฬของข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้ให้ความเห็นว่าข้าพเจ้าออกจะกล้าเกินตัว ที่ริอ่านทำในสิ่งที่ไม่มีเทวดาองค์ไหนหาญทำ และนอกจากนั้นท่านยังกล่าวว่า ข้อความบางแห่งของข้าพเจ้าดูจะเป็นการลบหลู่ดูถูกองค์ท่านมากเกินไปเสียแล้ว ทั้งนี้หมายถึงข้อความตอนหนึ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ในฐานะที่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ท่านสวามีอาจทำอะไรผิดพลาดได้บ้างและข้อความที่ข้าพเจ้าเขียนเป็นทำนองว่าท่านสวามีบางครั้งก็ใช้ลีลาแบบพิเศษ คือการแกล้งทำให้เกิดความสับสนขึ้นในใจแก่คนบางคน เพื่อเป็นเครื่องลบล้างกรรมเก่าของคนคนนั้น ที่เคยได้หลอกลวงผู้อื่นมาแล้วในทำนองเดียวกัน ความจริงของเรื่องนี้

จะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่าหากข้าพเจ้าจะได้ทำการผิดพลาดหรือเกินตัวไปบ้าง องค์ท่านผู้มีความเมตตาเท่าภูเขา และมีสายธารแห่งการให้อภัยหลั่งไหลออกมาจากทางใจเสมอนั้น คงจะยกโทษให้ข้าพเจ้าบ้าง และก็คงเห็นใจหรือว่าเข้าใจในความบริสุทธิ์ใจของข้าพเจ้าอย่างดี เรื่องความผิดพลาดนั้น ข้าพเจ้ายอมรับว่าอาจจะมี บางคราวก็อาจเป็นขนาดห้าแต้มเลยก็อาจเป็นได้ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ละอายที่จะกราบขออภัยต่อองค์ท่าน และเชื่อว่า ท่านคงจะไม่ถือโทษโกรธขึ้งเด็กผู้กระทำผิดคนนี้ถึงกับไม่เล็งเห็นถึงเจตนาดี และความบริสุทธิ์ใจอันเป็นส่วนประกอบของงานชิ้นนี้มาโดยตลอด

บูชาพระสรัสวดี

เนื่องในวันครุปูรณิมา (วันบูชาครู) นี้ ข้าพเจ้าขอน้อมอุทิศบทกวีดังต่อไปนี้เพื่อเป็นเครื่องสักการะด้านความเคารพอย่างสูง บทกวีนี้นมาจากคัมภีร์พระเวทมีข้อความต่อไปนี้

อ้าองค์ พระสรัส— วดี
เทวี แห่งการ ศึกษา
ศิลปะ วรรณคดี นานา
ทรงมี อาภา ผ่องพรรณ

ข้า ฯ หวัง ตั้งจิต รจนา
ถ้อยคำ นำมา เสกสรร
ปรุงแต่ง แสดงความ รำพัน
ด้วยจิต คิดมั่น ให้เบื่น—

เครื่องบู— ชาคุณ พระองค์
โปรดทรง รับรู้ เล็งเห็น
ความดี ที่ข้า ฯ บำเพ็ญ
เพื่อเบื่น คำสวด วิงวอน

ขอจง ทรงโปรด ปรานด้วย
โดยช่วย เมตตา สั่งสอน
ข้า ฯ หวัง องค์ท่าน ประทานพร
จึงขอ ยอกร ประณม

โปรดให้ ข้า ฯ ยึด เทวี
เพิ่มพูล บาระมี สั่งสม
ดุจนก น้อยหวัง บังลม
พึ่งร่ม พฤกษา พนาไพร

ขอพระ เทวี คุ้มครอง
อันตราย ทั้งผอง น้อยใหญ่
โทษบาป หยาบร้าย ใด ๆ
จงร้าง ห่างไกล ไปเทอญ.

ข้า ฯ รัก พระแม่ เทวี
ภักดิ์ รำพัน สรรเสริญ
ตั้งจิต คิดมั่น อัญเชิญ
โปรดประทาน ความเจริญ ข้า ฯ เอย.

ร.ท. คณปติ

มัทราช ๖๐๐ ๐๕๓

๑—๗—๑๙๘๑

สารบาญ

บทที่ ๒๗ — **ภาวะหลอมละลาย** — หน้า ๑

การโน้มน้าวจิตใจให้ปลงตก — กรณีนายเดือนเต็ม — การฉายภาพย้อนหลังให้ดู — ช่วยให้รอดตายและให้ตายด้วยดี — คุณค่าของร่างกายมนุษย์ — ผู้ระงับความโศก — การตายด้วยดี — การไม่แทรกแซงธรรมชาติคือกรรม — สภาวะที่เป็นคู่ในธรรมชาติของชีวิต — ลีลาปาฏิหาริย์ระงับความโศก — อาสันนกรรมคือกรรมที่ทำตอนใกล้จะตาย — เปลี่ยนใจแม่ชีคริสต์ — การถอดกาย-ทิพย์ไปรับวิญญาณสาวก — วิญญาณสาวกมาหาท่านเอง

บทที่ ๒๘ — **ภาวะหลอมละลาย (ต่อ)** — หน้า ๓๐

ผู้พร้อมที่จะตายทุกขณะ — พระยมไม่ใช่ช่างถ่ายรูป — ถ้อยคำไม่ตรงกับน้ำใจ — การใช้หนี้กรรมให้หมดไปในชาตินี้ — ผู้มาเยือนแล้วไม่ยอมกลับ — หฤทัยวาสี (ผู้อยู่ในหัวใจ) — แนวโน้มของสตรี — ผู้ชอบยั่วคนเล่น — ไปให้กำลังใจแก่ผู้ที่กำลังจะตาย

บทที่ ๒๙ — **พยัฆมาสนะ และสีหบัลลังก์** — หน้า ๗๑

เหตุการณ์ที่เหลืออยู่ในความทรงจำเท่านั้น — การข้ามพรมแดนใจ — ผู้คุ้มครองผองภัยตลอดเวลา — ลีลาการ

"เชิญ" แขกผู้ไม่พึงปรารถนาออกไปให้พ้น—ผู้ละทิ้งพิธีอันใหญ่โตเพื่อไปช่วยศิษย์—แก้ลำขอทานเจ้าเล่ห์—กวีแห่งกวีทั้งหลาย—เสกของขวัญ—ผู้ไม่มีวันเกิด—แจกของขวัญ—นั่งชิงช้าไกว—อภิเษก (รดน้ำลงบนศีรษะ)—ความสัมพันธ์ระหว่างกายทิพย์กับกายเนื้อ—พยัคฆาสนะ—ประวัติของพยัคฆาสนะ—สีหบัลลังก์

บทที่ ๓๐ —แพทย์วิเศษ — หน้า ๑๑๓

ศัลยแพทย์วิเศษ—ผ่าตัดรายที่ ๑—ผ่าตัดรายที่ ๒—ผ่าตัดรายที่ ๓—ลีลาลูกเล่นของท่าน—ผ่าตัดรายที่ ๔—ผ่าตัดรายที่ ๕—ปรากฏการณ์วิภูติ—ทำหน้าที่สูติแพทย์ รายที่ ๒—ปาฏิหาริย์รักษาคนใบ้—คนไข้ผู้เข็นเก้าอี้—ความมหัศจรรย์ของวิภูติ—รักษาโรคตาด้วยวิภูติ—ผู้หัวเราะและร้องไห้—เปรมทิพย์—เปิดนัยน์ตาของแพทย์ผู้รักษาโรคตา—ผู้อยู่เบื้องหลังแพทย์—ท่านผู้เป็น "จอมขโมย"—ผู้อยู่เบื้องหลังแพทย์ รายที่ ๒—ความเป็นหนึ่งและมากกว่าหนึ่ง—กายซ้อนกาย

บทที่ ๓๐ — แพทย์วิเศษ (ต่อ) — หน้า ๑๕๒

ผู้รักษาตาเนื้อและตาใจ—รักษาโรคของคนหนึ่งโดยผ่านทางอีกคนหนึ่ง—พี่น้องใหญ่ร่วมคุณแม่—ตยาคไส

—ถูกรถทับแทนงู — รกษาโรคคอตีบจากทางไกล—รักษาโรคให้แพทย์ — ผู้ปลงตก — ปาฏิหาริย์ช่วยอยู่เบื้องหลังแพทย์—คุณค่าของการรักษาทางยา — ผู้มีศรัทธามั่น —ผู้อยู่เบื้องหลังแพทย์—การใช้วิธีอ้อมแบบศิลปิน —การใช้วิธีตรงวาจาสิทธิ์บางครั้ง — ผงไส — โรคทางใจคือความกังวลและหวั่นหวาด

บทที่ ๓๒ — ผู้คุ้มครองผองภัย — หน้า ๑๘๗

วันแห่งความหลังที่ไม่กลับมา — แทรกของหนักไว้ในของเบา—ผู้ย่นและยืดเวลาและหมุนเวลากลับ—กายเนื้ออยู่ใต้กฎของกาลและอวกาศ — กายละเอียดอยู่เหนือกาลและอวกาศ—จุดประสงค์ขององค์อวตาร —แปลงกายไปช่วยศิษย์ไม่ให้ยิงตัวตาย — ถอดกายทิพย์ไปช่วยนักบินบนเรือบิน—อินทรา เทวี — ปาฏิหาริย์ดับไฟป่า ครั้งที่ ๑ —ปาฏิหาริย์ดับไฟป่า ครั้งที่ ๒

บทที่ ๓๓ — ผู้คุ้มครองผองภัย (ต่อ) — หน้า ๒๒๒

ผู้ประชดชีวิต—ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถไฟ รายที่ ๑ —ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถไฟ รายที่ ๒ — ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถไฟรายที่ ๓—ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถไฟรายที่ ๔ —แพทย์อิเล็คโทรนิค—ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับไฟฟ้า รายที่ ๑ — ปาฏิ-

หาริย์เกี่ยวกับไฟฟ้า รายที่ ๒ — รายที่ท่านไม่ช่วย — ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับไฟฟ้า รายที่ ๓ — สะกดงูร้าย — ถอนพิษงู — ช่วยศิษย์จากโจร — การใช้วิธีการรุนแรง — แม่ผู้กำลังหุงข้าวอยู่ และแม่ผู้หุงข้าวเสร็จแล้ว — ผจญโจรร้าย — ช่วยเด็กหญิงในอเมริกา — ปาฏิหาริย์ปราบโจร — —ช่วยศิษย์ในอเมริกา—หลักกรรมและกรุณา

บทที่ ๓๔ — ผู้คุ้มครองผองภัย (ต่อ) — หน้า ๒๕๘

รักเพื่อให้ — ปาฏิหาริย์ปิดตาขโมย — คำขู่ให้เลิกสวดภชัน — นาคาไส (ไสในร่างงู) — ปาฏิหาริย์น้ำผึ้ง — ปาฏิหาริย์สู้มิดบิน — ปาฏิหาริย์ช่วยประคองศิษย์ไม่ให้จมน้ำตาย—กรรมเก่าที่รุนแรง — ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถยนต์ รายที่ ๑ — ปาฏิหาริย์สุดอัศจรรย์เกี่ยวกับรถยนต์ รายที่ ๒ — ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถยนต์รายที่ ๓ — ปาฏิหาริย์เสียงกระซิบ รายที่ ๑ — ปาฏิหาริย์เสียงกระซิบ รายที่ ๒ — ปาฏิหาริย์ช่วยโดยไม่ทันรู้ตัว — ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถยนต์ (อันตรายเพื่อขจัดอันตราย)—ผู้ปิดทองหลังองค์พระปฏิมา (รับโอนอาการโรคมาไว้เสียเอง) — ทุกข์น้อยเพื่อบ้องกันทุกข์มาก—ผู้โชคดีที่ตาบอด—ทุกข์

ในตอนต้นเพื่อสุขในตอนปลาย—ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถยนต์

บทที่ ๓๕ — **ผู้มาช่วยโลกร่มเย็น** — หน้า ๓๐๒

การช่วยหลังจากเกิดอุบัติเหตุแล้ว รายที่ ๑ — การช่วยหลังจากเกิดอุบัติเหตุแล้ว รายที่ ๒ — การช่วยหลังจากเกิดอุบัติเหตุแล้ว รายที่ ๓ — จิตใจ "ตกร่อง" — ผู้วิกลจริตไม่ต้องรับผิดชอบ — ปาฏิหาริย์รักษาโรคบ้า — ผ่ากะโหลกศีรษะ—เราทุกคนถูกผีสิงใจ — ความโลเลเป็นภัยพิบัติอย่างใหญ่หลวง—แปรธาตุใจให้เป็นทองคำ—ช่วยสาวน้อยผู้มีกรรม — หาแหวนหาย — หาเช็คหาย — ปาฏิหาริย์ช่วยให้พ้นจากการถูกโคบ้าขวิด—ปาฏิหาริย์ช่วยให้พ้นจากการถูกต้นไม้ทับ—การช่วยในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ประจำวัน—ปาฏิหาริย์คลาดแคล้วจากลูกปืน —ปาฏิหาริย์คุ้มครองสนามบินของกองทัพอากาศ — ปาฏิหาริย์ช่วยประเทศในยามสงคราม — พยากรณ์ชะตาชีวิตของนายพลเรือ — การยกระดับวิญญาณให้สูงขึ้นเป็นภารกิจขององค์อวตาร—ท่านมาช่วยโลกร่มเย็น

จากผู้แปล.....ถึงผู้อ่าน — หน้า ๓๖๒

ข้าพเจ้าขอมอบลิขสิทธิ์ในการแปล เรื่อง
ไสบาบามหัศจรรย์ของข้าพเจ้า เล่ม ๗ ซึ่งแปลจาก
เรื่อง BABA: SATYA SAI Part One โดย
H. Ramamoorthy and Ra. Ganapath
ให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่ง
สภาแห่งชาติ กทม. ๑๐๒๐๐ เป็นผู้จัด
พิมพ์เผยแพร่ต่อไปด้วย

— ดิลก ทาสยากร —
๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๗

บทที่ ๒๗

ภาวะหลอมละลาย

ข้าแต่ พระผู้ ศักดิ์สิทธิ์
ทรงฤทธิ์ ดุจไฟ ไพศาล
โปรดเอื้อ— เฟื้อช่วย บันดาล
ให้ข้าฯ พ้นผ่าน ความลวง
เป็นผู้ มีจิต ปล่อยวาง
เว้นห่าง จากความ ห่วงหวง
พ้นโลก โศกทุกข์ ทั้งปวง
เป็นดวง ไฟน้อย คอยการ—
หล่อหลอม ละลาย กายจิต
แนบสนิท ดวงเพลิง มหาศาล
โปรดด้วย ช่วยพา วิญญาณ
เข้าสู่ สายธาร พระองค์

— *มีรา*

การโน้มน้าวจิตใจให้ปลงตก

ยังมีอีกตัวอย่างหนึ่ง ซึ่งแสดงถึงคุณธรรมของบุคคลผู้กำลังจะต้องตาย แต่ก็สามารถทำใจปล่อยวางได้อย่างน่าอัศจรรย์ และญาติพี่น้องของเขาก็สามารถทำใจให้ปลงตกได้อย่างน่าสรรเสริญเช่นเดียวกัน เรื่องนี้เป็นเรื่องของนักธุรกิจในวงการอุตสาหกรรมอันมั่งคั่งมหาศาลผู้หนึ่ง ชื่อนาย "ปูนามจันทร์" (คำนี้เป็นภาษาพื้นเมือง เลือนมาจากคำภาษาสันสกฤตว่า "ปูรณจันทร" ซึ่งแปลว่าพระจันทร์เต็มดวง ดังนั้นต่อไปนี้จะเรียกเพื่อให้จำง่ายว่านาย "เดือนเต็ม")

กรณีนายเดือนเต็ม

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๒ ท่านไส บาบา ไม่ได้กระทำการคายศิวาลิงคัม ที่ปุตตปารตีดังเช่นที่เคยทำมาทุกปี เพราะท่านเล็งเห็นว่า ประชาชนนับเป็นจำนวนมากมายเหลือเกินต้องมาตรากตรำลำบาก คือแออัดยัดเยียดกันอยู่ในที่โล่งแจ้งท่ามกลางอากาศอันเย็นยะเยือกของฤดู

หนาวทุก ๆ ปี ด้วยความสงสารในความทุกข์ยากของประชาชนจำนวนมากมายเช่นนั้น ท่านจึงหลีกไปทำพิธีดังกล่าวเสียที่บ่า "บันดิปุระ" นอกเมืองบังกาลอร์ โดยมีผู้รู้เห็นเป็นสาวกที่ใกล้ชิดซึ่งท่านเลือกแล้วเป็นจำนวนไม่กี่คนเท่านั้นเอง เมื่อนายเดือนเต็มมารู้เรื่องนี้เข้าในตอนหลัง เขาก็ถอนใจใหญ่พร้อมกับคิดว่า "น่าเสียดายจริง ๆ ไม่น่าเลยที่พิธีดังกล่าวจะต้องหยุดชะงักไปเพราะการที่บุคคลเป็นจำนวนมากมายต้องได้รับความทุกข์ลำบากเช่นนั้น นี่ถ้าเราสามารถสร้างโรงโถงใหญ่กะให้บรรจุคนได้สักสองหมื่นคนละก็ ปัญหาเรื่องนี้คงจะไม่มีอีกต่อไปเลย."* นายเดือนเต็มไม่เพียงแต่คิดเท่านั้นแต่เขายังเสนอให้ทุนเพื่อก่อสร้างหอประชุมดังกล่าวนั้นอีกด้วย ในที่สุดก็ได้เริ่มสร้างหอประชุมมหึมาขึ้นที่ประศันติ นิลยัม เป็นหอประชุมที่งดงามด้วยสุนทรียภาพ

---

* จำนวนคนประมาณ ๒๐๐๐๐ ในปี ค.ศ. ๑๙๗๒ นั้นได้เพิ่มขึ้นอย่างไม่หยุดยั้งทั้งจำนวนเพิ่มและอัตราการเพิ่มทุก ๆ ปี จนในที่สุดแม้หอประชุมอันมโหฬารของนายเดือนเต็มก็ไม่พอให้คนที่มานั่งได้หมด ในที่สุดท่านไส บาบา ก็ต้องหยุดกระทำพิธีดังกล่าวเสียเลย เพื่อไม่ให้ประชาชนนับจำนวนมหาศาลได้รับความทุกข์ทรมานมากเกินไป

อันเป็นมรดกมาแต่โบราณของเรา และเป็นหอประชุมที่ใหญ่ที่สุดในทวีปอาเซีย ซึ่งอาจจะใหญ่ที่สุดในโลกด้วยก็ได้

ได้มีการกะโครงการกันว่า จะสร้างไปให้ได้เสร็จสักขั้นหนึ่งก่อน แล้วก็จะมีพิธีเปิดในระหว่างการฉลองนวราตรีเมื่อปี ๑๙๗๔ แต่ก่อนที่จะถึงกำหนดเวลาดังกล่าว ท่านสวามีได้บอกให้นายเดือนเต็มโอนความรับผิดชอบของงานการทั้งหมด ตลอดจนถึงทรัพย์สมบัติของเขาด้วย ไปให้แก่ญาติพี่น้องที่สมควรเสีย แล้วหันมาใช้ชีวิตในทางธรรมอย่างเดียว

อันที่จริงนายเดือนเต็มเป็นนักธุรกิจชั้นนำ มีกิจการกว้างขวางไพศาลมากมาย นับเป็นจำนวนราคาหลายล้านที่เขาจะต้องรับผิดชอบอยู่ในขณะนั้น แต่นั่นแหละเมื่อเป็นคำบัญชาขององค์ท่านไส บาบา เขาก็ยินยอมปฏิบัติตามโดยดี ในฐานะที่เป็นสาวกที่ยอมมอบกายถวายชีวิตให้แล้ว เป็นอันว่าเขาได้โอนความรับผิดชอบตลอด จน ทรัพย์ ศฤงคาร อันมากมายให้ แก่ ญาติ พี่ น้อง จนหมด และหันมาใช้ชีวิตในการทำความเพียรเพ่งถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเดียว เขาคงจะรู้อยู่เหมือนกันว่า

เหตุใดท่านสวามีจึงได้ออกคำสั่งแก่เขาเช่นนั้น และสิ่งที่เขาคิดนั้นก็เป็นความจริง

ก่อนที่จะถึงวันนวราตรี ๑ วัน ผู้ว่าการรัฐไมซอร์ในขณะนั้น คือท่าน โมหานลาล สุขาเดีย ได้กล่าวกับท่านไส บาบาว่า "ผมคิดว่าถ้าให้นายเดือนเต็มเขามาร่วมในวันพิธีเปิดงานด้วยละก็ คงจะเป็นการดีนะครับ เพราะถึงอย่างไร ๆ ท่านสวามีก็คงต้องไปที่บ้านเขาอยู่ดี ท่านไม่ได้ไปชัยปุระนานแล้วไม่ใช่หรือครับ?"

ท่านสวามีหัวเราะเบา ๆ แล้วตอบว่า "เขาก็กำลังมาอยู่แล้วละ."

เป็นอันว่าในวันเปิดหอประชุมมหึมานั้น ก็กลายเป็นอนุสาวรีย์ของนายเดือนเต็มไปจริง ๆ เพราะตอนนั้นกายทิพย์ของเขาก็คงจะได้มาอยู่รวม ร่วมกับองค์ภควันแล้ว เขาได้เป็นเสมือนเปลวไฟดวงน้อย อันเข้ามาร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับดวงเพลิงดวงใหญ่แล้ว และท่านไส บาบา ก็ได้ตั้งชื่อหอประชุมนั้นว่า "หอเดือนเต็ม" (ปูรณจันทร์) เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงสาวกซึ่งเป็นเดือนเต็มแห่งปัญญาอันประกอบด้วยความรักในองค์

พระผู้เป็นเจ้าของเขาอย่างแท้จริง และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่ท่านไส บาบา ได้ตั้งชื่ออาคารโดยใช้ชื่อของผู้บริจาคเงินออกค่าก่อสร้างให้

สำหรับหญิงฮินดูโดยทั่วไปแล้ว การที่ต้องตกเป็นหม้ายในวันนวราตรีอันเป็นวันมงคลเช่นนั้น ย่อมจะเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความเศร้าโศกอย่างสุดแสนที่จะทนทานทีเดียว และผู้ตกที่นั่งแม่หม้ายดังกล่าวนี้ก็จะไม่ออกไปปรากฏตัวที่ไหน ๆ เลยนับเป็นเวลาหนึ่งปีหลังจากวันมรณกรรมของสามี หรืออย่างน้อยที่สุดก็ต้องสองอาทิตย์หลังจากพิธีศพเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ในกรณีของภรรยานายเดือนเต็มนี้ ปรากฏว่าหลังจากนั้นชั่วเวลาวันหนึ่งหรือสองวัน ภรรยาของนายเดือนเต็มผู้มีเกียรติในด้านความมั่งคั่งเทียบท่านราณีคนหนึ่ง คือ นางศรีมติ ปูรณจันทร์ก็ออกเดินทางจากบ้านของนางที่ราชสฐานมายังที่อยู่ของท่านไส บาบา พร้อมด้วยกระบวนแห่แหนอย่างงดงามและรื่นเริง สมกับการที่เธอได้มาร่วมในงานมงคลพิธีอย่างแท้จริง เมื่อมาถึงนางก็ได้รับการปลอบใจให้บรรเทาความโศกโดยท่านสวามีผู้ใจเปี่ยมไปด้วยเมตตาอันไพศาลดุจน้ำในมหาสมุทรฉะนั้น

และทุกคนก็ได้เห็นประจักษ์โดยทั่วกันว่า นางเป็นผู้สามารถระงับจิตใจของตนได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้แสดงว่าท่านสวามีเป็นผู้สามารถ โปรยปรายน้ำทิพย์ลงชุบชีวิตของภรรยาหม้ายผู้นี้ได้อย่างน่าอัศจรรย์จริง ๆ

การฉายภาพย้อนหลังให้ดู

กายช่วยอนุเคราะห์บุคคลผู้ที่ได้รับทุกข์และความโศกเศร้าเสียใจนั้น ท่านไส บาบา มีวิธีกระทำหลายอย่างหลายประการ ซึ่งท่านก็คงจะต้องดูกรรมหรือความสมควรของแต่ละรายด้วย ในบางรายเมื่อท่านไม่สามารถจะไปให้กำลังใจแก่คนที่กำลังจะตายด้วยตนเองได้ท่านก็พยายามช่วยสงเคราะห์โดยวิธีอื่น เช่นการแสดง "ภาพฉาย" ถอยหลังให้ญาติมิตรของผู้ตายได้เห็นภาพของผู้นั้นก่อนที่เขาจะตาย เพื่อให้เขาเหล่านั้นได้เห็นหรือว่าได้ "ดูใจ" คนที่เขารักและอาลัยเสียสักหน่อยพอให้หายเสียดายไปได้บ้าง ตัวอย่างดังกล่าวนี้ก็ได้แก่เรื่องหญิงผู้มีกรรม ซึ่งบุตรชายของเธอได้ถึงแก่ความตายโดยที่เธอไม่มีโอกาสได้เห็นใจในวาระสุดท้ายของเขาเลย (ดูเล่ม ๖ บทที่ ๒๖ หน้า ๓๙๒ เป็นต้นไป)

บุคคลผู้ละโลกนี้ไปแล้วย่อมจะต้องไปเกิด *(หรือกลับมาเกิดในโลกนี้)* เป็นมนุษย์ใหม่อีก หรือไม่ก็เข้าสู่โลกที่สูงกว่านี้ หรือบางทีก็โลกที่ต่ำกว่านี้ก็ได้ ถ้าหากว่าเขายังไม่ได้ "หลอมละลาย" (merge) เข้าสู่ภาวะอันสูงสุด (the Supreme) จริงอยู่เรายอมเชื่อทฤษฎีที่ว่าผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้ว *(บางคน)* อยู่ในภาวะมี เปต-สรีระ คือวิญญาณที่ยังมีห่วงอาลัยข้องเกี่ยวอยู่กับโลกมนุษย์ก็ตาม แต่การที่ท่านไส บาบา สามารถเรียกคน *(ที่ตายไปแล้ว)* ให้กลับมาปรากฏในร่างเดิมได้อีกครั้งหนึ่งนั้นก็เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ไม่น้อยทีเดียว.

และอันที่จริง ท่านพระกฤษณะก็ได้เคยกระทำเช่นนี้มาแล้วเหมือนกัน ครั้งนั้นเมื่อท่านพระกฤษณะมีอายุอยู่ในวัยชราแล้ว มารดาของท่านคือนางเทวากิเกิดมีความปรารถนาอยากจะเห็นบุตรชายคนก่อน ๆ ของนาง ซึ่งเกิดก่อนพระกฤษณะ และได้ตายไปเสียตั้งแต่ยังอยู่ในวัยเด็ก เรียกว่านางเกิดมีความอยากจะเห็นพี่ ๆ ของพระกฤษณะกลับมาอยู่ในร่างเดิมอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งท่านพระกฤษณะก็ยอมตามใจมารดาของตน โดยทำให้

(produce) เด็กเล็ก ๆ ทั้ง ๖ คนเหล่านั้นมาปรากฏตัวให้นางเทวากิเห็น และได้มีโอกาสให้เด็กเหล่านั้นดูดนมของนางอีกครั้งหนึ่ง แต่ทั้งนี้ก็เป็นไปชั่วพักหนึ่งเท่านั้น เพราะต่อจากนั้นท่านก็ส่งเด็กทารกผู้เป็นพี่ ๆ ของท่านเหล่านั้นกลับไปยังสวรรค์ตามเดิม เป็นที่น่าสังเกตว่า สุกะ ซึ่งได้บรรยายเรื่องนี้ไว้ในบทที่ ๘๔ ของสกันธ์ที่ ๑๐ ของคัมภีร์ ภควตัม นั้นได้กล่าวไว้ว่า นางเทวากิเองก็รู้อยู่ว่า สิ่งทั้งหมดเกิดจากมายา คือเป็นภาพลวงตา *(และลวงสัมผัสด้วย)* ซึ่งท่านพระกฤษณะทำให้มีขึ้นเพื่อจะตามใจมารดาของท่านเท่านั้น

นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์ ๒ ครั้งซึ่งเกิดขึ้นแก่ครอบครัวเดียวกัน แต่มีผลแตกต่างกันได้อย่างน่าอัศจรรย์ ซึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลักธรรมะคือกรรม (Karma-dharma) ของแต่ละคน ๆ ซึ่งไม่เหมือนกัน เรื่องนี้เกิดขึ้นแก่ครอบครัวนายเวนกตมุนี โดยเกี่ยวกับมารดาของเขาครั้งหนึ่ง และเกี่ยวกับบุตรชายของเขาอีกครั้งหนึ่ง (โปรดอ่านเล่ม ๒ บทที่ ๑๓ หน้า ๔๗๒ เป็นต้นไป)

ช่วยให้รอดตายและให้ตายด้วยดี

อีกรายหนึ่งเกี่ยวกับนักร้องที่ชื่อ ที.เอ็ม. สุนทรราชัน เรื่องนี้เป็นเรื่องของการช่วยให้รอดตาย และช่วยให้ผ่านเข้าประตูตายไปได้โดยสวัสดิภาพ คือครั้งนั้น บุตรสาวคนโตของนายสุนทรราชันเป็นโรคหัวใจอย่างรุนแรง แพทย์ตรวจอาการแล้วก็บอกว่าหมดหวังแน่ นอกจากมีทางเดียวคือต้องเดินทางไปผ่าตัดในอเมริกาเท่านั้น แต่ครั้นแล้ว ชื่อของท่านไส บาบา พร้อมทั้งวิภูติของท่านก็ทำให้บุตรสาวของเขาหายจากโรคได้อย่างน่าอัศจรรย์ แต่หลังจากนั้นแล้วแพทย์ยังบอกอีกว่าบุตรสาวคนนั้นไม่ควรจะแต่งงาน เพราะอาการอันร้ายแรงของโรคเช่นนั้น อาจจะกลับมากำเริบให้ผลร้ายอีกเมื่อใดก็ได้ แต่ท่านไส บาบา ไม่ยอมเห็นตามนั้น ท่านกลับบอกให้แต่งงาน และท่านก็เป็นผู้กระทำพิธีด้วยตนเองเลยทีเดียว เป็นอันว่าเธอก็ได้แต่งงานและมีชีวิตอันผาสุกตลอดมา ทั้งนี้ก็ด้วยความกรุณาขององค์ท่านโดยแท้ เรื่องนี้เป็นการช่วยแบบให้ “รอดประตูตาย” มาได้โดยสวัสดิภาพ

แต่ในรายบุตรชายอายุ ๑๖ ปีของนายสุนทรราชัน ท่านกลับช่วยไปอีกแบบหนึ่ง เด็กชายผู้นี้ป่วยเป็นโรคดีซ่านและได้ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล แต่ตัวเด็กเองเมื่อรู้ว่ามีอาการหนักมาก ก็ขอร้องให้นำตนกลับบ้าน โดยขอให้เขานำตนไปวางไว้ข้างหน้ารูปท่านไส บาบา เนื่องจากเห็นว่า ไม่มีหวังจากการรักษาโดยทางยาเหลืออยู่อีกแล้ว นายสุนทรราชันก็ยอมทำตามคำขอร้องของบุตรชาย และเขาได้ตัดสินใจลองเสี่ยงโทรศัพท์ทางไกลมายังปุตตปารตีดูสักที แต่ก็น่าเศร้าใจ เพราะแม้ว่าเขามีโอกาสพูดได้ ก็เกิดเสียงรบกวนจากอากาศดังโครกครากรุนแรงเหลือเกิน จนทำให้พูดอะไรกันไม่รู้เรื่องเลย เรื่องนี้ก็ดูทีจะเข้าเค้าแบบเรื่องของคุณสุศีละอัมมะที่หยิบชัปปมาลาเท่าไรก็ไม่ติดมือในเรื่องที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเอง (หน้า ๙)

แต่ปรากฏว่าเด็กชายยังมีสติดี เขาเรียกออกมาดัง ๆ ว่า "มุรุคะ" (ซึ่งหมายถึงพระเจ้าองค์หนึ่งที่มีชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า การะติเกยะ) สามครั้งแล้ววิญญาณของเขาก็ทิ้งร่างออกไป

ตอนนี้นายสุนทรราชันเสียใจมาก หมดศรัทธาในองค์ท่านเดี๋ยวนั้นเอง ด้วยความเสียใจมากเขาถึงกับปลดรูปท่านไส บาบาออกหมด *(เรียกว่าเลิกนับถือกันทีเมื่อช่วยลูกชายให้รอดตายไม่ได้)* ครั้นแล้วเขาก็พกเอาความเสียใจทรมานตนเองเหมือนคนบ้าไปถึง ๖ เดือน แต่การกระทำไม่เป็นผลดีแก่เขาแต่อย่างใด เขาแก้ไขปัญหาซึ่งเกิดขึ้นที่จิตใจของตนเองไม่ได้ และในที่สุดก็ต้องหันกลับมาหาบุคคลผู้ที่เขา "หมดศรัทธา" แล้วอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อพบกัน ท่านสวามีก็มีสีหน้าแช่มชื่น และต้อนรับเขาด้วยการยิ้มอย่างกรุณา พร้อมกับถามเขาอย่างอารมณ์ดีว่า "เป็นไง! สุนทรราชัน ทำไมวันนั้นจึงมีเสียงรบกวนทางโทรศัพท์มากจริง ๆ?"

พอได้ยินเช่นนี้ นายสุนทราชันก็ร้องไห้อีกครั้งหนึ่ง "ท่านสวามีครับ! ผมอยากจะถามท่านด้วยประโยคนี้อยู่แล้วทีเดียว ท่านช่างรู้ใจผมจริง ๆ"

คุณค่าของร่างกายมนุษย์

"เอาเถอะนะ ! ไม่ต้องร้องไห้ดอก" ท่านกล่าวเป็นเชิงเตือนสติ" ร่างกายมนุษย์เรานี่น่ะ เธอรู้ไหมว่ามันเป็นของที่ไร้ค่าจริง ๆ มันเลวเสียยิ่งกว่ารองเท้าคู่หนึ่งอีก สมมติว่าเรากำลังเดินฝ่าฝนไปนะ แล้วรองเท้ามันก็เปียก เราไม่สามารถจะสวมมันต่อไปได้ เราก็จะแวะเข้าไปที่บ้านหลังหนึ่งที่อยู่ข้างทาง เพื่อขอฝากรองเท้าคู่นั้นไว้ก่อน แล้วเราจะแวะกลับมาขอคืนในภายหลัง ซึ่งโดยปกติเจ้าของบ้านเขาก็จะยอมรับฝากไว้ แต่สมมติว่าเรากำลังแบกหรือหามศพไปร่างหนึ่ง แล้วเกิดฝนตก แล้วเราจะขอฝากศพไว้ที่บ้านไหนสักแห่งหนึ่งก่อนเช่นนี้ เธอคิดว่าจะมีบ้านไหนเขายอมรับฝากไหม ? เห็นไหมล่ะว่าร่างกายนี้มันมีค่าน้อยกว่ารองเท้าจริง ๆ การที่วิญญาณเข้ามาครองร่างนี้ก็เพื่อใช้หนี้กรรมเก่าจริง ๆ นะ แต่โดยมาก แทนที่จะใช้กรรมเก่าให้หมดไปเสีย มันกลับสร้างพันธะอันเป็นกรรมใหม่ขึ้นมาอีก และเมื่อเป็นดังนั้น มันก็ต้องกลับมาครองร่างเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า

พร้อมกันนั้นก็เลื่อนไถลถอยหลัง ทำให้ได้ภพชาติที่ต่ำลงไปทุกที (The reason for the soul entering this body is but to work off its Karmic debt. But quite often, instead of clearing it, further Karmic load is accumulated, and so it has to keep entering bodies, descending further down in the scale of evolution)

"สุนทรราชันเอ๋ย บุตรชายผู้มีบุญของเธอน่ะ เขาไม่ต้องกลับมาครองร่างกายเนื้ออีกแล้ว เขาได้เห็นแจ้งซึ่งสัจธรรมว่า จุดประสงค์ของการเกิดก็คือเพื่อหาวิธีทำให้ไม่ต้องเกิดอีก (the purpose of taking birth is to render oneself free from it ever more) เธอไม่รู้ดอกหรือว่าบุคคลผู้ที่ระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าในขณะจะถึงแก่ความตายนั้น จะเป็นผู้มีอิสรระ *(จากความผูกพันในโลก)* และจะทำให้เขา "หลอมละลาย" (merge) กลายเป็นผู้มีสภาวะเข้าร่วมอยู่กับพระองค์ท่าน ? บุตรของเธอเป็นผู้มีสติดีอย่างหาได้ยากยิ่ง เขาได้ท่องบ่นนาม มุรุคะ (Muruga) ตลอดเวลา ในขณะที่กำลังจะตื่นจาก

ความฝันแห่งชีวิต เขาได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้ที่หลุดพ้น คือมีชีวิตอิสระแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้เธอยังจะร้องไห้เสียใจให้แก่เขาอย่างนั้นหรือ? ขอให้เธอจงพากเพียรพยายามอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติตามเขาในแง่ของความภักดีที่มีเหตุผล (the maturity of his bhakti) เถิด เธอเป็นผู้ทำงานด้วยการร้องเพลงอยู่แล้ว จงใช้การร้องเพลงนั้นแหละเป็นเครื่องบูชาองค์พระผู้เป็นเจ้า และออกพระนามของพระองค์ตลอดไปเถิด"

เป็นอันว่าท่านสวามีได้ให้ความอนุเคราะห์ช่วยระงับความโศกให้แก่บิดาผู้สูญเสียบุตรชายสุดที่รักไปได้อีกรายหนึ่ง

ผู้ระงับความโศก

เรื่องครอบครัวนายเวนกตมุนี ยังมีเหลืออยู่อีกตอนหนึ่ง ซึ่งเป็นตอนสำคัญ

คือครั้งหนึ่ง ท่านสวามีได้มาพักอยู่ที่บ้านของเขา และก่อนที่ท่านจะออกเดินทางไปมธุไร ท่านได้ถามสุศีลอัมมะว่า "นี่แน่ะ อัมมะ เราจะพาสามีของเธอไปกับเราด้วยได้ไหม ?"

"ก็ทำไมท่านสวามีจะต้องถามดิฉันด้วยเล่าคะ ?" เธอสงสัย

"เอาละ เมื่อเธออนุญาตเราก็จะนำเขาไปกับเรา ด้วยละนะ" ท่านบาบากล่าว และท่านก็พาเขาเดินทางไปกับท่านที่ มธุไรด้วย และในระหว่างที่ยังพักอยู่ที่ มธุไรนั่นเอง เวนกตมุนี *(ป่วยเป็นโรคหัวใจโดยปัจจุบันทันด่วน)* ได้ยกมือขึ้นจับกุมหัวใจไว้ ท่านสวามีซึ่ง *(คงจะคอยระวังเหตุการณ์)* อยู่ข้าง ๆ เขาแล้ว ได้ยื่นแขนออกและพยุงเขาไว้ ท่านให้ร่างของเขาซบพักอยู่กับไหล่ของท่านและลูบเขาเบา ๆ ด้วยความกรุณา และนับตั้งแต่ขณะนั้น เวนกตมุนีก็ไม่ได้มีโอกาสลุกขึ้นอีกเลย *(เขาสิ้นใจในอ้อมแขนของท่านสวามีนั่นเอง)* และท่านสวามีก็สามารถทำให้ภรรยาของเขาไม่ได้ถูกความทุกข์อันเกิดจากความเศร้าโศกครอบงำจิตใจอีกด้วย ก็เธอได้อนุญาตให้ท่าน "พาเขาไปกับท่าน" แล้วด้วยวาจาของตนเอง เธอจึงไม่ได้ถูกความทุกข์ท่วมทับใจเหมือนหญิงหม้ายอื่น ๆ แต่อย่างใด ที่น่าอัศจรรย์ก็คือท่านสวามีช่างมีอำนาจทำให้บ่อน้ำตาของเธอเหือดแห้งไปได้ ทั้งๆ ที่

ท่านไม่ได้ใช้ความร้อน คือความรุนแรงแผดเผาแต่อย่างใด แต่มันแห้งไปได้เพราะน้ำทิพย์อันเยือกเย็นคือเมตตาปาฏิหาริย์ของท่านโดยแท้

การตายด้วยดี

การช่วยเหลือของท่านสวามีมีหลายรูปแบบจนเหลือที่เราจะนึกเดาได้ โดยเฉพาะก็ในขณะนั้น ว่าจะมาในรูปใด บางครั้งก็มาในรูปที่ลึกซึ้งและโลดโผนจนผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือก็เข้าใจผิดคิดไม่ถึง จึงหลงโกรธแค้นและเสียใจมากถึงขนาดตัดสัมพันธ์หมดศรัทธา คิดว่าจะเลิกนับถือกันไปตลอดชีวิตก็มีอยู่บ่อย ๆ อีกรายที่น่าสนใจและเป็นคติเตือนใจก็คือ รายนายหนุมานถราว ซึ่งเป็นผู้ว่าการ การขนส่งแห่งนครมัทราส ซึ่งมีลูกชายคนเดียวที่ป่วยเป็นไข้หนัก เมื่อนำบุตรชายมาให้ท่านช่วยท่านก็กล่าวว่า "มันจิดิ มันจิดิ" ซึ่งแปลว่า ได้ ได้ แต่แล้วเด็กนั้นก็ถึงแก่ความตาย ผู้เป็นบิดาเสียใจเพราะผิดหวังมาก เลยเลิกนับถือท่านไปนาน ในระหว่างนั้นก็ได้สร้างโรงพยาบาลรักษาโรคสำหรับเด็ก

ที่เป็นโรคอย่างเดียวกับบุตรของตนขึ้น ซึ่งเป็นการทำกุศลในวงกว้างเป็นอย่างมากทีเดียว ตอนหลังเขาจึงคิดได้ และกลับไปหาท่าน และก็ได้รับการปลอบใจให้เห็นเหตุผลจนเห็นจริง และยอมกลับนับถือท่านตามเดิม (ข้อความละเอียดโปรดดูเล่ม ๒ บทที่ ๑๓ หน้า ๔๗๖) *(เฉพาะตอนนี้จะขอนำคติสอนใจของท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้มาเพื่อประโยชน์แก่ผู้สนใจในหลักธรรมปฏิบัติยิ่งกว่าปาฏิหาริย์ดังนี้คือ)*

๑. การทำคุณประโยชน์ด้วยความกรุณาแก่มนุษย์ชาตินั้น โดยเนื้อหาก็มีค่าเท่ากับการแสดงความจงรักภักดีต่อท่านไส บาบาเหมือนกัน (Is there any difference in substance between compassion towards humanity and Bhakti towards Baba ?)

๒. เมื่อมีการเกิด ไม่ช้าก็เร็วจะต้องมีการแตกดับจนได้ เราไม่ควรกลัวความตาย หรือถือว่าความตายเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่จนเกินสมควรไป แม้แต่ผู้เป็นอวตารเช่นเรา วันหนึ่งก็ต้องสละคืนร่างนี้ไป (Once there is birth, there should be an end of it sooner or later.

Death should not be given undue importance and feared. Even an Avatar——as I am——has to throw off this body some day and depart)

การไม่แทรกแซงธรรมชาติคือกรรม

ถึงแม้ว่าท่านไส บาบา จะได้แสดงปาฏิหาริย์โดยวิธีต่าง ๆ เป็นจำนวนนับครั้งไม่ถ้วนแล้วก็ตาม แต่นั่นก็มิได้หมายความว่า ท่านจะได้เปลี่ยนแปลงวิถีทางแห่งกรรม อันมีประเภทต่าง ๆ และมีจำนวนครั้งนับไม่ถ้วน ซึ่งสาวกของท่านแต่ละคนในจำนวนนับล้าน ๆ ได้กระทำกันมาแล้ว และความจริงท่านก็ไม่ได้มีความมุ่งหมายเช่นนั้นด้วย ท่านเคยกล่าวว่า เท่าที่ท่านกระทำไปทั้งหมดนั้น ก็เป็นเครื่องหมายแห่งความรักคือเมตตาของท่านนั่นเอง "ธรรมชาติซึ่งเปรียบเหมือนคุณแม่ใหญ่ผู้มีหน้าที่หุงต้มอาหารต่าง ๆ ในครัว ได้ทำหน้าที่ของตนตลอดมาเป็นอย่างดีแล้ว เราไม่ต้องการจะไปแทรกแซงงานครัวของเธอดอก" นี่เป็นคำพูดของท่าน (Mother

Nature is carrying Her on cooking quite nicely; I do not want to interfere in her kitchen time and again)

สภาวะที่เป็นคู่ในธรรมชาติของชีวิต

ท่านอธิบายว่า ย่อมเป็นธรรมดาที่คุณแม่ธรรมชาติ *(ซึ่งเปรียบเหมือนแม่ครัวใหญ่)* จะเสริฟอาหารให้เราในรูปของความสุขบ้าง ความทุกข์บ้าง ระคนปนเปกันไป ซึ่งทั้งนี้รวมทั้งสิ่งที่ดีบ้างชั่วบ้าง *(เพื่อเปลี่ยนรสชาติไม่ให้เซ็ง)* (it is the law of nature to serve both happiness and misery——good and bad——always together) ลองคิดดูถึงร่างกายของเรานี้เองก็ได้ เมื่อเกิดมีร่างกายขึ้นมา ร่างนี้ก็เป็นท่อทางไหลทั้งของโลหิตที่ดีและโลหิตที่เสียทั้งสองประการ ดังนั้นจึงไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะตั้งปัญหาหรือให้เหตุผลว่า ทำไมโลหิตที่ดีจึงกลายเป็นโลหิตเสีย และแล้วโลหิตเสียก็กลับเป็นโลหิตที่ดีอีก เรื่องเช่นนี้เป็นลีลาของพระผู้เป็นเจ้าโดยแท้

มองกันในวงกว้างออกไปอีก เช่นในการวางผังเมือง เราก็จะเห็นว่าเขามีการวางท่อสำหรับน้ำดีคือน้ำสำหรับดื่มไว้แล้ว ก็ยังต้องวางท่อสำหรับพาน้ำเสียไปทิ้งควบคู่กันไปด้วย ท่อทั้งสองชนิดนี้มีความสำคัญในทำนองเดียวกัน ดังนั้นเธอจึงไม่ควรเศร้าโศก โดยคิดทึกทักเอาว่าสิ่งนี้เป็นความทุกข์ มันเกิดขึ้นแก่เราโดยไม่มีเหตุผลเลย และโดยนัยนี้ เธอจงอย่าคิดเกลียดชังใคร โดยนึกไปว่าเขาเป็นคนเลวและไม่ควรอยู่ในสังคมหรือในโลกนี้กับเธอ (Therefore do not weep, isolating something separately as misery. Do not harbour hatred setting someone apart as a bad fellow)

เป็นเพราะการได้รับความเศร้าโศกเสียใจและผิดหวังนี่เองที่ทำให้มนุษย์รู้ตัวว่า เขาเป็นสิ่งที่ "จิ๊บจ้อย" คือไม่มีความสำคัญอะไรเลย *(ในจักรวาล)* และหลังจากนั้นเขาก็จะได้หันไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้มีอำนาจเหนือ *(โลกหรือธรรมชาติ)* อันที่จริงท่านผู้มีอำนาจสูงสุดนั้นได้สร้างความทุกข์ในชีวิตขึ้นมาก็ด้วยเหตุผลอีกประการหนึ่ง คือเพื่อให้มนุษย์ได้รู้สำนึกตัวว่าชีวิตในโลกนี้ใน

สภาพปัจจุบันนี้มิใช่สภาพที่สมบูรณ์และเพียงพอเลย (It is only sorrow and disappointment that often make a man realise his littleness and turn to the Super-Power. The Supreme Power has planted pain for another reason too—to prevent from deluding himself that the life here and now is complete and sufficient)

ลีลาปาฏิหาริย์ระงับความโศก

โดยนัยนี้ ถ้ามีใครมาคร่ำครวญว่าสมาชิกในครอบครัวของเขาตายลงไป ท่านก็จะชี้เหตุให้เห็นเลยทีเดียวว่าแม้ในครอบครัวของท่านเอง พี่สาวของท่านสองคนก็ต้องเป็นหม้ายตั้งแต่อายุยังน้อยเสียด้วยซ้ำ ในบรรดาผู้ที่กล่าวนั้น สามีของนางเวนกัมมะ คือนายสุภราชุ ก็เป็นอาของท่านเอง นายกัสตูรีได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับการมรณกรรมของบุคคลผู้นี้ไว้ว่า ท่านไส บาบาได้สั่งให้นำร่างของนายสุภราชุ มาไว้ที่หลังอาคารประศันติ มันทีร์ ทั้งนี้ไม่มีผู้ใดทราบเหตุผลเลยว่า เหตุใด

ท่านสวามีจึงสั่งให้ทำเช่นนั้น เพราะเรื่องนี้เป็นอภิสิทธิ์ที่แม้บิดามารดาของท่านเองก็ยังไม่ได้รับเช่นนั้นเลย

หลังจากทำพิธีศพเสร็จสิ้นแล้ว นางเวนกัมมะผู้เป็นหม้ายก็ยังไม่คลายความโศกเศร้าที่ต้องสูญเสียสามีไป แต่นาง *(คงจะเกรงใจท่านสวามี)* ไม่กล้าร้องไห้ดัง ๆ ได้แต่ถอนสะอื้นอยู่เป็นพัก ๆ เพราะตอนนั้น ท่านสวามีกำลังนั่งเป็นประธานอยู่ท่ามกลางบรรดาญาติ ๆ ที่กำลังได้รับความเศร้าโศกในการจากไปของนายสุภราชุ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ ๑๐ โมงเช้า ท่านสวามีนั่งมีสีหน้าและท่าทางเป็นปกติ ไม่ได้แสดงว่ามีอารมณ์เศร้าโศกดังเช่นคนอื่น ๆ นายกัสตูรีไปธุระข้างนอก พอกลับเข้ามาในห้องเห็นบรรดาญาติของผู้ที่ล่วงลับไปแล้วอยู่ในภาวะโศกเศร้าโดยทั่วกัน ก็พลอยมีอารมณ์ร่วมอยากจะร้องไห้ตามไปด้วย แต่ทันใดเขาก็ต้องชะงัก ในเมื่อได้ยินท่านสวามีพูดออกมาด้วยประโยคที่เปรียบเหมือนสายฟ้าฟาดลงมาและให้ความสว่างโพลงแก่หมู่ญาติที่กำลังนั่งโศกเศร้าอยู่นั้นโดยทั่วกัน ท่านกล่าวว่า "นี่ กัสตูรี! ถ้าไม่มีการตายและการเกิดละก็ ฉันจะมาใช้เวลาอยู่ในโลกนี้ได้อย่างไรล่ะ เธอจ๋า?" (Kasturi ! If there is

no death and no birth, how am I to spend My time, dear Sir ?)

และนี่ก็เป็นลีลาอีกประการหนึ่งของท่านผู้มีอำนาจสูงสุด

เป็นอันว่าคำอุทานของท่านสวามีได้เป็นเสมือนแสงสว่างอันแรงกล้าของดวงอาทิตย์ในยามเที่ยง ซึ่งฉายแสงและส่งพลังมาให้แก่จิตใจอันมืดคลุ้มของบรรดาญาติ ๆ ได้เกิดสว่างโพลงและมีชีวิตชีวาขึ้นดังเดิม สำหรับกัสตูรี่เองนั้น ยิ่งรู้สึกมีศรัทธามั่นในองค์ท่านในฐานะเป็นองค์อวตารมากขึ้นอีก ทำนองเดียวกันกับคำประกาศตัวของท่านรามกฤษณะ ในขณะที่ท่านกำลังจะสิ้นใจว่าท่านก็เป็นอวตารองค์หนึ่งเหมือนกัน ได้ทำให้เกิดความเชื่อมั่นอย่างยิ่งแก่วิเวกนันทะ ฉะนั้น

อาสันนกรรม คือกรรมที่ทำตอนใกล้จะตาย

เคยมีบุคคลบางคนส่งจดหมายแสดงความเสียใจมาปลอบใจท่านไส บาบา ในเมื่อญาติคนใดคนหนึ่งของท่านถึงแก่กรรม ในตอนที่บิดาของท่าน คือนายเวน-

กัปปะราชุ ถึงแก่ความตาย ก็มีหลายคนส่งจดหมายมาแสดงความเสียใจร่วมกับท่าน ท่านคงจะนึกสังเวชบุคคลเหล่านั้นเป็นกำลังก็ได้ จึงได้เขียนบทความลงในวารสารของท่านที่ชื่อ "สนันตนสารถี" ว่า ไม่ว่าใครก็ต้องตายกันทุกคน แต่ทว่าแต่ละคน ๆ นั้นควรจะดำเนินชีวิตเพื่อว่าเมื่อเขาตายไปแล้ว จะได้ไม่มาเกิดใหม่ กล่าวกันว่าบุคคลผู้ตั้งจิตระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ในขณะที่จะตายนั้น ก็จะมีโอกาสเข้าประตูไปสู่ชีวิตนิรันดร แต่นั่นแหละ การระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าได้ในขณะนั้นมิใช่ว่าจะเกิดขึ้นมาได้โดยฉับพลันทันทีในตอนนั้น (*โดยอัตโนมัติ*) เพราะเรื่องนี้จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นได้บากบั่นสั่งสมความคิดเช่นนั้นไว้เสมอให้เป็นแนวปฏิบัติเป็นประจำในชีวิตของเขามาก่อนแล้วเท่านั้น ถ้าเป็นดังนี้ได้เขาจึงจะมีโอกาสทำให้การระลึกเช่นนั้นเกิดขึ้นได้ในขณะที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง (*คือตอนที่กำลังจะตาย*) และจิตที่หน่วงระลึกนั้น ก็จะประคับประคองเขาไปสู่ความหลุดพ้นได้ บุคคลใดเป็นผู้มีความคิด (*ตลอดมา*) เช่นนั้นได้ เราก็จะให้การทารชันแก่เขา (*คือปรากฏตัวแก่เขา*) และนำเขามาอยู่ด้วยกันกับเรา"

เปลี่ยนใจแม่ชีคริสต์

ดังได้กล่าวมาหลายครั้งแล้วว่า ลีลาในการช่วยคนของท่านไส บาบานั้น มีมากมายหลายหลากจริง ๆ ซึ่งทั้งนี้องค์ท่านก็คงจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมสำหรับแต่ละราย ๆ ไป ตามหลักการแล้ว วิญญาณที่ได้พัฒนามาสูงพอแล้วก็จะ "หลอมละลาย" เข้าสู่สภาวะอันเป็นอนันต์ (merged in the Infinite) และอันที่จริงแม้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นสภาวะอนันต์ และสามารถอยู่ได้ในที่ทุกหนทุกแห่งก็ตาม แต่บางคราวท่านก็ใช้ลีลาของท่าน อุตส่าห์เดินทางไปหาบุคคลที่กำลังจะถึงแก่ความตายนั้นด้วยเหมือนกัน ซึ่งทั้งนี้ก็อาจเป็นการเดินทางไปด้วยกายเนื้อนี้ หรือแม้แต่ด้วยกายละเอียด คือกายทิพย์ก็ได้ตามควรแก่กรณี

ในกรณีที่ท่านสวามีได้ "เดินทาง" ไปให้การทารชัน (*คือไปปรากฏตัว*) แก่สาวกหรือผู้ที่เคารพนับถือท่านก่อนที่บุคคลผู้นั้นกำลังจะตายนั้น มีเรื่องที่ควรกล่าวถึง ณ ที่นี้อยู่เรื่องหนึ่ง คือเรื่องของอาจารย์ใหญ่แห่งวิทยาลัยคริสเตียนมิชชันนารีสำหรับสตรี แต่ ณ ที่นี้เราจะ

ไม่ออกชื่อเธอ เพราะมันอาจจะเป็นการไม่สมควร (*เนื่องจากเธอเป็นคนต่างศาสนา*) แต่บุคคลผู้นี้ได้ตั้งความปรารถนาไว้โดยผ่านทางเด็กนักเรียนคนหนึ่งของเธอ ซึ่งเป็นสาวกที่เคร่งครัดคนหนึ่งของท่านไส บาบา ท่านไส บาบาเองก็เห็นว่าการทำหน้าที่ของเธอในด้านการศึกษาภายในการปกครองของคณะมิชชั่นนารี (*ของคริสเตียน*) นั้น ก็เป็นสิ่งที่น่าสรรเสริญอยู่แล้ว ในฐานะที่ท่านเป็นผู้มีความเมตตาโดยไม่มีขอบเขตจำกัด ท่านจึงเห็นไม่จำเป็นอย่างใดที่เธอจะต้องออกมาจากคณะมิชชั่น (*คือเปลี่ยนมานับถือศาสนาฮินดู*) และด้วยเหตุนี้ท่านจึงรักษาความลับเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้โดยเคร่งครัด (*เพื่อไม่ให้เป็นผลร้ายแก่ชีวิตของเธอเอง*) แม้ว่าบัดนี้อาจารย์สตรีผู้นี้จะได้ถึงแก่กรรมไปแล้วก็ตาม แต่ก็จะเป็นความไม่สมควรอยู่นั่นเอง ที่จะออกชื่อเธอให้ผู้อื่นทราบทั่วกัน เนื่องจากหนังสือเล่มนี้ข้าพเจ้าเรียบเรียงขึ้นเพื่อสาวกขององค์ท่านอ่านกันในระหว่างพวกเราเอง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่า คงจะไม่มีสาวกคนใด นึกว่าข้าพเจ้าได้ "กุ" เรื่องนี้ขึ้นเองเป็นแน่ ดังนั้นข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องนี้โดย

ไม่ระบุชื่อคนที่เกี่ยวข้องหรือแม้ชื่อสถานที่ เวลาที่เกิดขึ้นแต่อย่างใด

เรื่องมีอยู่ว่า ท่านอาจารย์ใหญ่วิทยาลัยสตรีผู้นี้ครั้งหนึ่งไม่ยอมรับเด็กหญิงคนหนึ่งให้เข้าเรียนในวิทยาลัยของตน เด็กหญิงผู้นี้เป็นสาวกของท่านไส บาบา (*ซึ่งอันที่จริงเธอก็ไม่ทราบเรื่องนี้*) และเด็กหญิงผู้นั้นก็มีคุณสมบัติครบถ้วนตามระเบียบแล้วเหมือนกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ เด็กหญิงผู้นี้ก็สวดอ้อนวอนท่านไส บาบาอย่างเต็มสติกำลัง เพื่อขอให้องค์ท่านช่วยเธอด้วย และแล้วคืนหนึ่งเธอก็ฝันเห็นท่านไส บาบา ในฝันนั้นเธอเห็นองค์ท่านมาปรากฏและกล่าวกับเธอว่า "นี่หนู, วันมะรืนนี้จงไปที่วิทยาลัยนั่นแหละ ไปอีกทีนะ แล้วหนูจะเห็นเรื่องตลกอะไรอย่างหนึ่ง"

เด็กหญิงผู้นั้นได้ทำตามที่ท่านสวามีสั่งในความฝัน และในวันนั้นเธอก็ถือรูปท่านไส บาบาและวิภูติไปด้วย โดยที่เธอคิดว่าเป็นวัตถุมงคล ที่จะนำโชคมาให้เธอ เพราะรูปท่านไส บาบานั้น องค์ท่านได้มอบให้กับเธอเป็นส่วนตัวเลยทีเดียว พอเธอย่างเท้าเข้าไปในวิทยาลัย

เท่านั้นเอง ก็มีแม่ชีคนหนึ่งมาบอกกับเธอว่า อาจารย์ใหญ่กำลังอยากพบเธอเป็นอย่างยิ่ง และบัดนี้ท่านกำลังคอยพบเธออยู่ แล้วที่ข้างโบสถ์ ข่าวนี้เป็นสิ่งประหลาดที่ทำให้เด็กหญิงผู้นั้นเกือบจะไม่เชื่อหูของเธอเอง อย่างไรก็ตาม เธอก็เดินไปสถานที่ที่นัดพบด้วยความคิดว่า "เอ จะมีเรื่องตลกอะไรเกิดขึ้นดังที่ความฝันได้พยากรณ์ไว้หนอ" ไม่ช้าเธอก็พบอาจารย์ใหญ่ ซึ่งเมื่อวันก่อนนี้มีหน้าตาบอกบุญไม่รับ แต่เอ วันนี้ทำไมท่านผู้นี้จึงมีสีหน้าแจ่มใส ท่าทางเต็มไปด้วยความกรุณาเป็นกันเองอย่างยิ่ง อาจารย์ใหญ่ได้กล่าวกับเธอว่า

"นี่แน่ะ แม่หนู อาจารย์เสียใจนะ และต้องขอโทษเธอด้วย ที่เมื่อวันก่อนอาจารย์ไม่รับเธอเข้าไว้เป็นนักเรียนน่ะ เมื่อคืนนี้หนูรู้ไหม อาจารย์ฝันประหลาดจริง ๆ มีบุคคลผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งมาปรากฏในความฝัน ท่านมองดูคล้าย ๆ กับจะเป็นคนชาวฮินดูอย่างนั้นแหละ ท่านมีผมฟูรอบศีรษะ น่าดูมาก ทำให้แลดูคล้าย ๆ กับจะเป็นรัศมีอยู่รอบศีรษะฉะนั้น อาจารย์ไม่รู้จักท่านดอก แต่ท่านมีท่าทางเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ทีเดียว

ท่านบอกกับอาจารย์ว่า นี่นะ เธอน่ะได้ทำลายหัวใจของเด็กหญิงน้อย ๆ คนหนึ่ง ผู้เป็นสาวกของเราเสียแล้วละ ก็เธอเป็นผู้ตั้งสัตย์อธิษฐานอุทิศตนต่อสัจธรรมและการทำกุศลแล้วไม่ใช่หรือ เหตุใดเธอจึงไม่ยอมให้เด็กนั้นเข้าเรียนเล่า นี่น่ะ เท่ากับว่าเธอได้ทำให้พระเยซูไครสต์ได้รับบาดเจ็บทีเดียวนะ"

ว่าแล้วท่านมหาบุรุษผู้นี้ ก็เปลี่ยนร่างตนเองเป็นพระเยซูไครสต์ให้อาจารย์เห็นถึงสามครั้ง เป็นร่างของพระเยซูจริง ๆ ตั้งแต่ศีรษะจนถึงเท้าเลยทีเดียว"

อาจารย์ใหญ่ผู้นี้ได้กล่าวต่อไปว่า ปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์และประทับใจยิ่งถึงขนาดนี้ ทำให้เธอคิดว่าคงไม่ใช่เป็นเพียงความฝันธรรมดา ๆ อย่างหนึ่งแน่นอน และแล้วเธอก็ขอร้องให้เด็กหญิงน้อยผู้นั้นเล่ารายละเอียดให้ฟังว่าท่านมหาบุรุษที่มาปรากฏร่างในนิมิตของเธอนั้น เป็นใครที่ไหนกันแน่

เป็นอันว่าเรื่องที่ท่านไส บาบา พยากรณ์ว่าเป็นเรื่องตลกนั้น กลายเป็นเรื่องที่มหัศจรรย์อย่างคิดไม่ถึงสำหรับแม่หนูผู้นี้ ด้วยความรู้สึกประทับใจอย่างลึกซึ้ง

นัยน์ตาของเธอมีน้ำตาคลอ เธอมองอะไรไม่เห็นเลยในตอนนั้น ร่างกายของเธอมีเหงื่อออกท่วมตัว มือก็สั่นจนบังคับตนเองไม่ได้ *(ด้วยความปีติอย่างยิ่ง)* ในขณะต่อมารูปท่านไส บาบา ที่เธอถือติดตัวมาก็ตกลงบนพื้นทำให้อาจารย์ใหญ่เห็นได้ชัดเจน ซึ่งพอเห็นถนัดเธอก็อุทานออกมาทันทีว่า "นั่นแน่ะ ใช่แล้วละหนู ท่านผู้นี้แหละที่มาปรากฏแก่อาจารย์เมื่อคืนนี้ แล้วแปลงร่างเป็นพระเยซูไครสต์"

เหตุการณ์ต่อไปนี้ก็คงไม่จำเป็นที่ข้าพเจ้าจะบรรยายก็ได้เพราะเป็นอันว่าแม่หนูผู้ได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนในวิทยาลัยดังกล่าวได้สมตามความปรารถนาของแม่หนูผู้นั้น และในเวลาเดียวกันกับที่แม่หนูได้เข้ามีที่นั่งในวิทยาลัย ท่านไส บาบาก็ได้เข้ามี "ที่นั่ง" ในหัวใจของอาจารย์ใหญ่ผู้นี้ตลอดมาจนถึงวันมรณกรรม *(ของอาจารย์ใหญ่)*

และเมื่อใดที่เด็กหญิงผู้นี้เดินทางไปปุตตปารตี อาจารย์ใหญ่ก็สั่งความฝากเธอไปถึงท่านไส บาบา ด้วย โดยแจ้งว่าตนขอฝากความรำลึกถึงด้วยความเคารพไปกับ

เด็ก และท่านไส บาบา ก็ตอบสนองคำอธิษฐานนั้นโดยได้ฝากวิภูติเป็นของขวัญไปให้ และบางทีก็ฝากคำแนะนำและคำสอนมากับเด็กด้วย ครั้งหนึ่งเมื่อเด็กจะเดินทางไปนมัสการท่านอาจารย์ใหญ่ได้สั่งความไปถึงองค์ท่านโดยบอกเป็นนัยว่า "หนูช่วยกราบเรียนท่านนะว่าอาจารย์ขอร้องท่านให้ช่วยให้อาจารย์สมความปรารถนาที่ได้อธิษฐานไว้ในใจด้วย"

เมื่อเด็กได้มานมัสการท่านที่ปุตตปารตี ท่านไส บาบาได้บอกกับเด็กว่า "เรารู้ว่าอาจารย์ใหญ่ของเจ้าอธิษฐานปรารถนาอะไร เธอต้องการจะตายที่บาซิลิคาในโบสถ์เซ็นต์ปีเตอร์ในกรุงโรม และต้องการจะเห็นเราตอนที่เธอกำลังจะตายด้วย หนูกลับไปบอกเธอนะว่าความปรารถนาของเธอทั้งสองประการนั้น เราจะช่วยให้เป็นผลสำเร็จ"

เด็กได้มากลับเล่าคำของท่านไส บาบา ให้เธอฟัง ซึ่งเมื่อได้ยินเช่นนั้น เธอก็เกือบจะละลายไปเลยด้วยความปีติที่พลุ่งขึ้นท่วมทับหัวใจโดยฉับพลัน เธอได้อุทานออกมาด้วยความเชื่อมั่นว่า "โอ แน่แล้ว องค์ท่าน

อยู่ในหัวใจของทุก ๆ คนจริง ๆ" (Indeed He is in the heart of everyone)

ในบั้นปลายของชีวิต เธอได้ถึงแก่กรรมในบาซิลิคาแห่งโบสถ์เซ็นต์ปีเตอร์ในกรุงโรมจริง ๆ นอกจากนั้นเธอยังได้เขียนจดหมายมาถึงเพื่อน สนิท คนหนึ่งว่าเธอได้เห็นท่านไส บาบา มาปรากฏร่างด้วย แม่ชีผู้นั้นก็ได้เล่าเรื่องนี้ให้เด็กหญิงฟัง และเมื่อเด็กหญิงเดินทางไปที่ปุตตปารตีในครั้งต่อไป ท่านสวามีก็ได้บอกกับเธอว่า "เราได้เดินทางไปที่กรุงโรมเมื่อคืนนี้ เพื่อไปหาอาจารย์ใหญ่ของเธอ และเพื่อให้การทารชันแก่เธอด้วย ต่อมาไม่นานเธอก็สิ้นใจ เธอเป็นหญิงที่โชคดีมากนะ"

แน่ละ เธอช่างเป็นหญิงที่โชคดีจริง ๆ ที่สามารถเรียกร้องให้ท่านสวามีอุตส่าห์ (เดินทาง) ไปหาเธอได้เป็นระยะทางตั้งหลายพันไมล์ และในที่สุดเธอก็ "หลอมละลายตนเอง" (dissolve herself) เข้าไปในห้วงแห่งความกรุณาขององค์ท่านได้ ถึงขนาดที่องค์ท่านกล่าวยกย่องว่า "เป็นผู้ที่โชคดีมาก"

การถอดกายทิพย์ไปรับวิญญาณสาวก

บางครั้ง องค์ท่านก็มิได้ไปรับวิญญาณของคนที่กำลังจะตายดังเช่นในกรณีตัวอย่างที่แล้วมานี้แต่เป็นการตรงกันข้าม คือวิญญาณที่พ้นแล้ว (จากความผูกพันในโลก) ได้เดินทางมานมัสการท่านเองก็มี ตัวอย่างรายหนึ่งข้าพเจ้าได้บรรยายไว้แล้ว (ในบทที่ ๒๖ เล่ม ๖ หน้า ๓๗๙ เป็นต้นไป) เรื่องเกี่ยวกับเด็กหญิงผู้เป็นบุตรสาวของนายรันชิต สิงห์แห่งบังกาลอร์ ต่อไปนี้จะขอกล่าวเพิ่มเติมอีกเล็กน้อยเกี่ยวกับวิญญาณซึ่งได้พัฒนาแล้วเป็นอย่างดี

ประมาณ ๑๕ ปีมาแล้วเมื่อตอนที่ท่านไส บาบา กำลังพักอยู่ในแคมป์ในกรุงมัทราส และในระหว่างที่กำลังสนทนาอยู่กับสาวกใกล้ชิดนั้น ท่านได้เอ่ยขึ้นว่าคนสนิทคนหนึ่งของท่านในชาติก่อนกำลังจะสิ้นสุดอายุไขในโลกมนุษย์ของเขาในวันนั้น ๆ ตอนเช้า และก็ว่าท่านจะไปอยู่กับเขาเพื่อพาเขามาอยู่กับท่าน บรรดาสาวกได้ยินเช่นนี้ต่างก็ใจจดใจจ่อรอคอยเช้าวันที่กล่าวนั้นโดยทั่วกัน

เมื่อถึงเวลาเช้าของวันที่กำหนดไว้ ท่านไส บาบา ได้เข้าไปในห้องน้ำแต่ก็ไม่ได้กลับออกมาเป็นเวลานาน สาวกที่อยู่ข้างนอกจึงมองเข้าไปทางช่องหน้าต่าง ก็เห็นร่างของท่านนอนเหยียดยาวแน่นิ่งอยู่บนพื้น พวกนั้นจึงงัดประตูเข้าไป ก็ปรากฏว่าไม่มีร่องรอยแห่งชีวิตเหลืออยู่ในร่างกายของท่านเลย หัวใจหยุด และชีพจรก็ขาดด้วย ทั้งหมดไม่รู้จะทำอย่างไรดีจึงนั่งจ้องดูด้วยความเป็นห่วง ต่อมาก็ปรากฏมีอุทธิ *(คือมูลเถ้า)* ไหลออกมาจากนิ้วหัวแม่เท้าของท่าน เช่นเดียวกับท่านเคยผลิตออกแจกจ่ายที่สมัยเมื่อท่านเกิดเป็นเชอร์ดิ บาบา ทุกคนจึงค่อยโล่งอกไปได้ ครั้นแล้วริมฝีปากของท่านก็ขมุบขมิบได้ และในที่สุดก็ปรากฏเสียงพูดออกมา แต่เป็นเสียงอู้อี้จับสำเนียงได้ว่าเป็นคำภาษามาระถี และแล้วก็ร่ายบทโคลงเป็นภาษาฮินดี แบบนี้ก็แสดงว่าเป็นเสียงและอาการพูดของท่านเชอร์ดิ บาบาแน่นอน แสดงว่าท่านกำลังกล่าวอะไรสักอย่างหนึ่งแก่ "คนสนิท" ของท่าน ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งอันไกลออกไป ซึ่งพวกที่อยู่ในที่นั้นก็จับใจความไม่ได้ว่าท่านพูดว่าอะไร

ในที่สุดท่านสวามีก็กระโดดผลุงลุกขึ้น และกล่าวว่าท่านได้ไปช่วยให้ความหลุดพ้นแก่อับดุล บาบา ผู้มีใจสูง ซึ่งเป็นผู้นับถือบูชาท่านเชอร์ดิ บาบามาแล้ว และจากข่าวคราวที่ได้ รับ ต่อมาก็ปรากฏว่านายอับดุล บาบา ได้ถึงแก่กรรมในวันนั้นและเวลานั้นจริง ๆ

วิญญาณสาวกมาหาท่านเอง

ตัวอย่างข้างต้นแสดงว่าท่านไส บาบา เดินทางไปหาสาวกผู้ กำลังจะตายของท่านเพื่อช่วยนำวิญญาณของเขาไปสู่สุคติ แต่ในรายการต่อไปเป็นเรื่องที่กลับกัน คือ วิญญาณของผู้ที่ตายแล้วได้เดินทางมาหาท่านด้วยตนเอง

วันนั้นเป็นวันศุกร์ที่ ๘ เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๕๗ เป็นวันที่พระจันทร์เต็มดวง ท่านไส บาบา ผู้เป็นเสมือนเทวีอันศักดิ์สิทธิ์แห่งวันศุกร์และวันพระจันทร์เพ็ญ กำลังนอนอยู่ในห้องของท่านที่ประศันติ-นิลยัมในห้องนั้น มีคนสองคนกำลังอยู่งานถวายการบีบนวดท่านอยู่สองคน คือนาย ราชัน เร็ดดี้ผู้มีปริญญา

เอ็ม เอ เป็นผู้มาจากตระกูลผู้ดี และอีกคนหนึ่งก็คือนาย ราธะ กฤษณะ ต่างบีบนวดท่านอยู่คนละข้าง ทั้งสองคนต่างก็ไม่รู้เรื่องราวอะไรมาก่อนเลย โดยเฉพาะในขณะที่กำลังบีบนวดท่านอยู่ เขาทั้งสองก็สนใจอยู่กับเรื่องเฉพาะหน้าเท่านั้น

ทันใดนั้นก็มีสิ่งประหลาดเกิดขึ้นทั้งสองคนแลเห็นอะไรอย่างหนึ่งคล้าย ๆ กับว่าจะเป็นแสงเดือนเพ็ญข้างนอกกำลังเจาะทะลุกำแพงเข้ามาในห้องฉะนั้น แต่สิ่งนั้นเป็นดวงสว่างลอยมาจากข้างนอกและทะลุกำแพงเข้ามาเลยทีเดียว ต่อจากนั้นดวงสว่างนั้นก็ลอยตรงไปที่กระหม่อมของท่านสวามีผู้ซึ่งกำลังนอนอยู่แล้วก็หายวับไป

"กิตมาไล่ย สวามีได้หลอมละลายเข้ากับเราแล้ว" ท่านบอกแก่คนทั้งสอง

ท่านสวามีที่ชื่อกิตมาไลยนี้เป็นนักบุญศักดิสิทธิ์องค์หนึ่งซึ่งพำนักอยู่ที่ นครโคลิ เป็นเวลานานมาแล้ว ท่านเป็นผู้ที่มีผู้คนเคารพนับถือมากในแคว้นมาลาบาร์

เนื่องจากเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในขณะที่สาวกทั้งสองคนบังเอิญอยู่ในห้องนั้นจึงได้เห็นเข้า และต่อมาเรื่องนี้ก็เป็นที่รู้กันไปอย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องที่น่าคิดสำหรับคนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ว่า เรื่องการเดินทางของวิญญาณมานมัสการท่านสวามี หลัง จาก ร่างกายเนื้อสิ้นชีวิตแล้วนี้ จะเคยเกิดขึ้นมาแล้วสักกี่ครั้งก็ไม่มีใครมีโอกาสทราบได้เลย.

บทที่ ๒๘

ภาวะหลอมละลาย (ต่อ)

ข้าแต่ พระผู้ จอมไตรย
ทรงอำ— นาจใหญ่ ไพศาล
โปรดด้วย ช่วยดล บันดาล
ให้ข้า ฯ พ้นผ่าน แดนดง
แห่งโจร ร้ายกาจ ราวี
โจมตี ผู้เพลิน เดินหลง
เวียนวก เข้ารก เข้าพง
ไม่รู้ ทางตรง ออกมา

---

* มีพุทธภาษิตในอาสีวิสสูตร์ สัยุตตนิกาย สฬายตพวรรค ซึ่งมีเนื้อความคล้ายกันดังนี้คือ พระพุทธองค์ตรัสว่า มีเพชฌฆาต ๖ คนคอยเข่นฆ่ามนุษย์อยู่ตลอดเวลา ๕ คนแรกคือ อุปาทานขันธ์ ๕ ซึ่งประกอบกันเป็นร่างกายและจิตใจอันเป็นที่ตั้งแห่งการยึดมั่นถือมั่นของทุกคน ส่วนคนที่ ๖ มีฤทธิ์มากที่สุด ท่องเที่ยวไปในอากาศ ถือดาบเงื้อง่ามองเขม้นเข่นฆ่ามนุษย์อยู่ตลอดเวลา คนที่ ๖ นี้ก็คือ นันทิราคะ ได้แก่ความเพลิดเพลินยินดีในรสกามนี้เอง ส่วนร่างกายอันประกอบด้วยธาตุ ๔ ก็เหมือนกับอสรพิษ ๔ ตัว คอยจ้องขบกัด (คือมีโรคภัยเบียดเบียน) อยู่เสมอ แนวปฏิบัติทางพุทธศาสนาคือให้ใช้มรรค ๘ เป็นแพ อาศัยแรงมือแรงมือแรงเท้าพายบ้าง กระทุ่มน้ำบ้าง เพื่อข้ามไปให้ถึงฝั่งที่ปลอดภัยคือนิพพาน ผู้ขึ้นบกได้คือพระอรหันต์

นี้คือ ป่าแห่ง รสกาม

เบื่นดุจ พงหนาม แน่นหนา

โจรไพร ใจทมิฬ มุ่งมา

มองเขม้น เข่นฆ่า ราวี *

เปรียบได้ กับความ เพลิดเพลิน

หลงเดิน ไม่แจ้ง แหล่งที่

เห็นทุกข์ เบื่นสุข สวัสดิ์

จึงได้ ทุกข์ทวี เรื่อยไป

พระองค์ จงช่วย กรุณา

ให้ข้า ฯ อย่าพะวง หลงใหล

มีจิต ห้าวหาญ ชาญชัย

ต่อสู้ โจรไพร ในดง

ท่านโปรด คุ้มครอง ผองข้า ฯ

เพื่อกุศล วาสนา พาส่ง

กล้าเดิน ทางลัด ตัดตรง

ออกจาก ขวากดง กันดาร

อันเป็น แดนกรรม นำสัตว์
เวียนวน ในวัฏ ฏะสงสาร
ให้ข้า ฯ สิ้นทุกข์ ทรมาน
ถึงที่สุด จุดผ่าน ละลาย

หลอมจิต เข้าอยู่ คู่ท่าน
ด้วยกัน ไม่มี เสื่อมสลาย
ท่านนั้น ไม่มีต้น และปลาย
เป็นจุด สุดท้าย ชีวิตเอย.

— *มานิกยวัจฉกะ*

บรรดาผู้ที่เข้าสู่ภาวะ "หลอมละลาย" ตนเองเข้ากับองค์ท่านไส บาบานั้น ย่อมจะต้องมีอีกมากมายเหลือเกินที่พวกเราไม่ได้มีโอกาสรู้เรื่องของบุคคลเหล่านั้นเลย แต่บรรดากรณีที่เป็นที่รู้กันอยู่สำหรับผู้ที่เป็นสาวกเก่าแก่นั้น ก็มีอยู่สามรายที่ข้าพเจ้าใคร่จะกล่าวถึงในที่นี้

ผู้พร้อมที่จะตายทุกขณะ

รายแรกคือนาย เสสคิริ ราว ซึ่งเป็นสาวกที่ซื่อสัตย์อย่างยิ่ง ได้บูชาองค์ท่านมาเป็นเวลานานนับแต่ท่านยังอยู่อาศรมเก่าในสมัยพาต้า มันทีร์ มาเป็นเวลาถึง ๑๔ ปี เป็นการบูชาด้วยความเลื่อมใสศรัทธากล้าแข็งจริง ๆ นับว่าบุคคลผู้นี้เป็นสาวกขั้นผู้ใหญ่ผู้หนึ่งทีเดียว ถ้าจะเปรียบก็คงจะคล้าย ๆ กับที่พระภรตบูชารองเท้าของพระราม เป็นระยะเวลาเดียวกัน *(ในระหว่างที่พระรามเนรเทศตนเองออกไปเดินดงพร้อมกับพระลักษณ์และนางสีดา)* โดยที่เขาได้บูชาท่านไส บาบาอย่างมอบกายถวายชีวิตจริง ๆ

และองค์ภควันเองก็ได้อวยชัยให้พรแก่เขาอย่างเป็นที่น่าตื่นตันใจยิ่งเหมือนกัน สิ่งที่สำคัญที่สุดที่องค์ท่านประทานให้ก็น่าจะเป็น "ความปลงตก" คือไม่กลัวต่อมรณกรรมที่เห็นและรู้อยู่ว่ากำลังคืบคลานเข้ามาทุกขณะ

ท่านสวามีกล่าวว่า" มีนกตัวหนึ่งอยู่บนต้นไม้นะ ทันใดนั้น กิ่งไม้ที่นกจับอยู่เกิดหักลงโดยปัจจุบันทันด่วน ทีนี้เราลองคิดดูซิว่านกตัวนั้นจะตกใจเสียขวัญไหม ? แน่

ล่ะ มันก็บินปร่อไปอย่างไม่มีอาลัยต่อกิ่งไม้ที่หักไปนั้นเลย ในทำนองเดียวกัน ร่างกายของเรานี้น่ะ ก็เปรียบเหมือนต้นไม้ต้นหนึ่งน่ะแหละ เมื่อ "ต้นไม้" นี้เกิดหักและล้มลง นกคือ อาตมา จะไปยอมหักและล้มลงไปกับต้นไม้ด้วยเหตุใด ? ก็มันมีปีกน่ะ มันก็บินปร่อไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าน่ะซี นี่แหละ จงรู้ความจริงตามอุปมานี้เสีย แล้วเธอหรือใคร ๆ ก็จะได้หายกลัวตายได้"

ท่านผู้อ่านเห็นไหมว่า เมื่อเรารู้แน่ใจว่าเราไม่จำเป็นจะต้องถูกขังกรงอยู่ในวงเวียนแห่งการเกิดตายซ้ำแล้วซ้ำเล่านี้ แต่เราสามารถจะ "บินลัดตัดตรง" ไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้แล้วเช่นนี้ เราก็จะไม่ต้องกลัวความตายอีกต่อไป

พระยมไม่ใช่ช่างถ่ายรูป

และท่านสวามีก็ได้ให้คำมั่นสัญญานี้แต่นายเสส-คิริราว ท่านกล่าวว่า "เราควรจะเป็นผู้พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับความตายได้ทุกขณะ" จริงอยู่ เราอาจจะคิดว่าไหน ๆ การนึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าตอนที่จวนจะตายก็ทำให้หลุดพ้นปล่อยวางได้แล้ว เอาไว้คิดถึงพระองค์เมื่อ

ถึงตอนนั้นเสียก่อนก็น่าจะได้ ความคิดเช่นนั้นไม่ถูกเลย เพราะเราจะรู้ได้อย่างไรว่าขณะนั้นจะมาถึงเราเมื่อใดกันแน่ ความตายอาจจะจู่โจมเข้ามาถึงเราได้ทุกขณะ แม้แต่ในขณะต่อจากนี้ไปก็อาจเป็นได้ พระยมผู้เป็นเทพแห่งความตายนั้น ท่านไม่ได้เป็นเหมือนช่างถ่ายรูปที่คอยรอให้เรา "ตั้งท่า" ให้พร้อมเสียก่อน แล้วจึงจะลงมือถ่ายดอกนะ พวกเราเองน่ะแหละ **ต้องเตรียมตัว เตรียมใจไว้ให้พร้อมที่จะพบท่าน เมื่อใดก็ได้เสมอ** วิธีปฏิบัติตามแนวนี้ก็คือเขาต้องหมั่นระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไว้เสมอ และแล้วเขาก็จะได้เป็นผู้พร้อมที่จะมาเผชิญหน้ากับความตายเมื่อไร *(และที่ไหน)* ก็ได้ โดยสามารถเอาตัวรอด *(คือเอาใจรอด)* ไปได้โดยสวัสดี" * (Death

---

* น่าคิดว่าหลักปฏิบัติดังกล่าวนี้ พอจะเทียบกันได้กับหลักการเรื่องกรรม ๑๒ ประเภทของทางพระพุทธศาสนาเหมือนกัน คือพหุลกรรมหรืออาจิณณกรรม (กรรมที่ทำมากเสมอ ๆ จนเป็นอาจิณคือเป็นนิสัย) ย่อมมีแนวโน้มว่าจะมีโอกาสเป็นอาสันนกรรม (death bed Karma) คือความนึกคิดที่เกิดขึ้นในตอนใกล้จะตายได้มากกว่ากรรมที่เบากว่านั้น เพราะสิ่งที่เป็นนิสัยหรือฝังลงเป็นสันดานในภวังคจิต (sub-conscious mind) แล้ว มักจะออกมาเป็นอัตโนมัติ (automatic) และโดยไม่ได้ตั้งใจ (ในตอนนั้น) (involuntary) เสมอ ความจริงการแบ่งประเภทกรรมเช่นนี้เป็นมติของพระพุทธโฆษาจารย์ในลังกา ไม่ใช่ของพระพุทธเจ้าแต่ก็เป็นการแบ่งประเภทที่มีเหตุผลน่าฟังอยู่

may take its toll any time, may even be just now. Yama the god of death is not a photographer waiting for us to 'pose'. On the other hand, we should be ready for him. That is, if we are always remembering God, we can be ready for death any time, with impunity.)

และนายเสสคิริ ราว ก็ได้ปฏิบัติตนตามแบบนี้แล้ว เขากำลังจะตาย แต่เนื่องด้วยเขาเป็นผู้มีปัญญารักษาตัวอันเกิดจากความภักดี *(ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า)* เขาจึงไม่ไหวหวั่นครั่นคร้ามต่อความตาย เขากล่าวว่า "ร่างกายอันเกิดขึ้นจากธาตุ ๔ อย่าง * นี้กำลังจะแตกสลายไปสู่สภาวะเดิมของมันแล้ว และอาตมาซึ่งถูกขังกรงอยู่ภายในก็จะได้ถูกปลดปล่อยเสียที ฉันจะมุ่งหน้า

---

* คงจะได้แก่ ดิน, น้ำ, ลม, ไฟ และวิญญาณ เพราะทางพระพุทธศาสนาก็ถือว่าวิญญาณเป็น "ธาตุ" อิสระธาตุหนึ่งเช่นเดียวกับดิน, น้ำ, ลม, ไฟ เหมือนกัน คือถึงแม้ว่าจะไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืน แต่ก็ไม่ได้เกิดจากการมาประชุมกันของดินน้ำลมไฟ เพราะมีสภาวะที่แม้จะไม่เที่ยงก็สามารถดำรงอยู่ได้ด้วยเหตุปัจจัยของมันเอง โดยไม่ต้องมีดินน้ำลมไฟของโลกนี้ก็ได้

ไปสู่โมกษะ *(คือความหลุดพ้น)* ละ" (This body of five elements will be disintegrating into constituent elements, and the Atma encaged in it will get its release. I am heading for moksha (liberation)

น่าคิดว่าแม้ในเรื่องอื่น ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่เราติดกันเป็นเรื่องดี ๆ เช่นเราจากญาติมิตรไปเมืองไกล ถูกย้ายไปรับหน้าที่ในจังหวัดอื่น หรือว่าได้รับการเลื่อนตำแหน่ง (พร้อมกับการย้ายไปด้วย) เป็นต้นนั้น ผู้ไปหรือผู้ไปส่งก็อดที่จะมีความอาลัยและเศร้าสลดไม่ได้ แต่สำหรับนายเสสคิริราวผู้กำลังจะ "ตาย" จากโลกนี้ไปนั้น กลับไม่ได้แสดงอาการโศกสลดเลย ทั้งนี้ทำให้ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ในขณะนั้น มีความประทับใจและอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง

ถ้อยคำไม่ตรงกับน้ำใจ

แต่แล้วท่านไส บาบาก็ก้าวเข้ามาในห้อง สีหน้าท่าทางของท่านตอนนี้แลดูสดชื่นรื่นเริง ทำให้ขัดกับ

บรรยากาศในห้องของคนป่วยซึ่งกำลังจะตายเป็นอย่างยิ่งดูเอาเถอะ คนที่เฝ้าดูใจอยู่กำลังโศกสลดไปตาม ๆ กัน แต่ท่านสวามีกลับมีสีหน้าอาการรื่นเริงเหมือนกับมีความสุขมากฉะนั้น *(ซึ่งถ้าเป็นผู้อื่นแสดงกิริยาเช่นนี้ ก็จะต้องถูกถือว่าเป็นการเสียกิริยา ผิดมรรยาทและใจดำอย่างมาก)* แต่นั่นแหละเรื่องเช่นนี้ บางทีก็อาจจะเป็น "ลีลา" ประการหนึ่ง เพื่อจะแกล้งยั่วคนเหล่านั้นเล่นสนุก ๆ ก็ได้

พอเข้ามาถึง ท่านก็พูดขัดจังหวะหรือว่าขัดคอนายเสสคิริราวขึ้นทันที ท่านเอ็ดตะโรเอาว่า

"นี่เธอ! ฉันยังไม่ได้ออกตั๋วโดยสารให้เลยนะ เธอจะอวดดีรีบเดินทางไปไหนกันจ๊ะ? เธอไม่มีตั๋วจากฉัน แล้วจะไปไหน ๆ ได้อย่างไร? (What arrogance to launch on a ticklless travel, I say? How can you leave, without getting a ticket from me?.....) ไม่เอาละ ยังไง ๆ ตอนนี้ฉันจะยังไม่ออกตั๋วให้อย่างเด็ดขาด ลุกขึ้นเถอะ ไปทำงานเสียไป๊ ตอนนี้ถึงเวลาที่จะต้องทำพิธี หรติ แล้วรู้ไหม? อะไรกัน! มัวนอนขี้เกียจ

พร่ำเพ้อถึงปรัชญา เรื่องอาตมากับร่างกายอยู่ได้ เอ้า! ลุกขึ้นไปทำงานเดี๋ยวนี้เลยทีเดียว” — ในที่สุดท่านก็ออกคำสั่งชนิดที่ฟังดูเผิน ๆ แล้ว ก็เป็นการเยาะเย้ยเสียดสี แสดงความเป็นคนใจ “หิน” เหลือประมาณ ก็คนเจ็บจวนจะตาย นอนแบบลุกไม่ขึ้น ร่างกายผ่ายผอมจนเกือบจะเป็นซากศพอยู่แล้ว ท่านยังออกคำสั่งวิตถารถึงขนาดนั้นได้ แต่นั่นแหละ คนอย่างท่านเป็นทั้งพ่อและแม่ผู้มีอำนาจสูงสุดของทุก ๆ คน ท่านจะชุบชีวิตใครให้มีให้เป็นขึ้นมาแม้จากกองขี้เถ้าก็ย่อมได้

และก็เป็นที่อัศจรย์แก่ทุกคน คือปรากฏว่าร่างอันแบบบางที่ลุกไม่ขึ้นมาแต่เดิม กลับผลุนผลันลุกขึ้นมาได้ในทันที และก็เดินไปทำพิธีบูชาตามที่องค์ท่านสั่งให้ทำทุกประการ เป็นอันว่าศรัทธามั่นของคนป่วยและอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าก็ได้ก่อให้เกิดเหตุการณ์ที่ทุกคนเห็นแล้ว ก็เกือบจะไม่เชื่อสายตาของตนเอาเลย เพราะร่างกายที่หมดเรี่ยวแรงนั้นกลับกลายมีพลังวังชาขึ้นมาโดยฉับพลันทันที

การใช้หนี้กรรมให้หมดไปในชาตินี้

เวลาล่วงไป ๖ เดือนหลังจากที่นายเสสคิริราวหายป่วยอย่างมหัศจรรย์คราวนั้นแล้ว เขาก็กลับล้มป่วยอีก—เป็นการป่วยอย่างหนัก มีอาการอ่อนเพลียทรุดลงอย่างรวดเร็ว เขาได้รับความทุกข์ทรมานมาก ซึ่งทำให้บรรดาสาวกหลายคนสงสัยว่าเหตุใดสาวกผู้เคร่งครัดเช่นเขาถึงต้องได้รับความทุกข์ทรมานถึงขนาดนั้น เพราะเหตุใดท่านไส บาบาถึงไม่ปล่อยให้เขาตายไปเสียเลยเมื่อ ๖ เดือนที่แล้ว

แต่ท่านไส บาบากล่าวว่า "เราเองนั่นแหละที่ *(ชลอชีวิตไว้)* ทำให้เขาได้รับทุกข์ทรมานถึงขนาดนี้ เพื่อว่าเขาจะได้ใช้เวรใช้กรรมให้หมดไปเสียที่ในชาตินี้ แล้วต่อจากนั้นเขาจะได้ไม่ต้องกลับมาเกิด *(เพื่อใช้หนี้กรรมนั้น)* อีก อันที่จริงเราจะปล่อยให้เขาตายเสียตั้งแต่วันนั้นก็ได้ ไม่ยากอะไรเลย แต่ที่นี้เราเห็นว่า ไหน ๆ จะไปแล้วก็หาทางอย่าให้กลับมา *(ทนทุกข์)* อีกจะดีกว่า เพราะเหตุนี้แหละ เขาจึงต้องทุกข์เช่นนี้ไปก่อน (It is I who am making him suffer like this so that his Karma is wiped out completely with this birth

itself and he takes no more birth. Could I not have let him go the other day? Leaving is so easy. The point is there should be no return. For that, he has to endure this suffering)

ในสมัยนั้น ท่านไส บาบา มักจะร้องเพลงอันมีใจความเป็นทำนองนี้บ่อย ๆ ว่า

มนุษย์	ทั้งหลาย	ไม่อาจ
สามารถ	เบนเบี่ยง	เลี่ยงผล
แห่งกรรม	ทำไว้	ในตน
ทุกคน	ผู้ที่	มีเวร
จำต้อง	ชดใช้	ไถ่บาป
แม้จะ	ไม่ทราบ	ไม่เห็น
อย่าคิด	สับสน	ตนเป็น
ผู้ทำ	กรรมเช่น	นั้นมา
แต่เรา	พอช่วย	เจ้าได้
ผ่อนให้	ไม่แรง	หนักหนา
อบรม	สติ	ปัญญา
สู้ทุกข์	ทรมา	ด้วยดี

นี่คือ เกราะหุ้ม คุ้มใจ
ทุกข์มาก เท่าใด ไม่หนี
แม้ต้อง สูญสิ้น อินทรีย์
ชีวี ยอมละ สละพลัน
เป็นอัน เจ้าได้ ใช้ผล
บาปตน เคยทำ ไว้นั่น
เวรใหม่ ไม่ก่อ พอกัน
จากนั้น สิ้นทุกข์ เป็นสุขเอย.

คำพูดของท่านไส บาบา ดังกล่าวแล้ว ฟังดูไม่น่าชื่นใจเลย ทำให้รู้สึกคล้าย ๆ กับว่าท่านจะเป็นคนใจดำเหลือเกิน แต่นั่นก็เป็นเรื่องของคำพูดเท่านั้น ในด้านความจริง ปรากฏว่าหลังจากนั้นอาการทุกข์ทรมานของนายเสสคิริ ราวก็กลับลดน้อยลงเรื่อย ๆ น่าคิดว่าเป็นไปได้ไหมที่ท่านจะรับเอาความทุกข์นั้นมาไว้ในองค์ท่านเสียเอง ?

อาการป่วยของนายเสสคิริ ราว ต่อจากนั้นก็เป็นคล้าย ๆ กับว่าเขาล่องลอยอยู่ในทะเลสาปที่มีคลื่นลมสงบราบเรียบ ตัวเขาเองก็คล้ายกับจะอยู่บนเรือแห่ง

ความสุขที่ลอยพ่องไปตามกระแสน้ำที่ไหลเอื่อย ๆ อย่างไม่ต้องวิตกกังวลอะไรทั้งสิ้น

และแล้วก็ถึงเวลาเย็นวันหนึ่ง คนป่วยนอนหลับตาอยู่บนเตียงเช่นเคย ปรากฏว่าท่านสวามีเข้ามาดูอาการของเขาในห้อง ท่านนั่งลงข้าง ๆ เตียง และบอกให้ญาตินำนมร้อน ๆ มาให้คนไข้ดื่ม

"เอาละ เราคือสวามีของเธอ มาเยี่ยมเธอยังไงล่ะ อ้าปากออกเถอะ" ท่านกล่าวอย่างแสดงความเอ็นดูและปลอบใจ

นายราวลืมตาขึ้น ดูท่าทางเขาคงจะ "ดื่ม" ภาพของท่านไส บาบาไปจนอิ่มแล้ว ก่อนที่จะดื่มนมร้อนนั้น ซึ่งท่านสวามีเป็นผู้ป้อนเขาเองทีละช้อน ๆ เมื่อนมหมดถ้วยแล้ว ท่านสวามีก็ลุกขึ้น ท่านหันหลังเดินไปที่ประตูห้อง และก่อนที่จะออกไป ก็หันหลังกลับมาบอกเขาว่า "เอาละ เธอจะไปก็ไปได้ละนะ" ซึ่งหมายความว่าตอนนี้ท่านคงจะออกตั๋วเดินทางให้แก่เขาแล้ว

และนายเสสคิริ ราว ก็สิ้นใจในตอนนั้น เขาตายแล้ว ตายอย่างไม่เจ็บปวดทรมานอย่างใดเลย แต่อันที่

จริง จะเรียกว่า "ตาย" ก็น่าจะไม่ถูกนัก เพราะมันควรจะเป็นการ "หลอมละลาย" (mergence) เข้ากับดวงชีวิตดวงใหญ่เดิมเสียมากกว่า

ผู้มาเยือนแล้วไม่ยอมกลับ

"ใครหนอ มาถึง พิลไลย
แล้วจัก กลับได้ มีหรือ ?"
(พิลไลย นามนั้น นั่นคือ
แหล่งชื่อ ปุตตะ— ปาระ—ตี)

ข้อความที่เป็นครึ่งแรกของบทกวีข้างต้น *(คือสองบรรทัดแรกนั้น)* เป็นคำขับร้องของ โคปาลกฤษณะ ภาระตี คำว่า "พิลไลย" หมายถึง ชิทัมพรัม คือช่องว่างในหัวใจที่เป็นที่อยู่ของความเข้าถึงใจกันและกัน *(แบบใจสนองใจ)* ชิทัมพรัม นี้ในแง่ของวัตถุอันเป็นบุคคลาธิษฐาน ก็หมายความถึงสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์แห่งใดแห่งหนึ่งในโลก *(อันเป็นที่ที่ชักนำให้คนทั้งปวงมาเข้าใจและเห็นใจกัน)* ปุตตะปาระตี ก็เป็นสถานที่เช่นนั้นเหมือนกัน เพราะสถานที่นี้มีมนต์ขลัง ซึ่งทำให้ผู้ที่มาเยือน

ต้องกลับไปพร้อมกับความใฝ่ฝันถึงอยู่เสมอ *(คือจากไปก็แต่กาย แต่ใจยังจดจ่ออ้อยอิ่งอยู่ตลอดเวลา) (ดังนั้น กลอนสองวรรคหลัง คือบรรทัดที่สามกับที่สี่จึงได้แต่งเพิ่มเติมขึ้นเพื่อให้ครบบทและเพื่อเข้ากับเนื้อเรื่องด้วย)*

ในจำนวนผู้ที่มาเยือนแล้วไม่ยอมกลับไป *(ทั้งกายและใจ)* นั้น ที่น่ากล่าวถึงมีอยู่คนหนึ่ง เป็นสตรีชื่อนรสัมมะ เธอเป็นคนไม่มีบุตร จึงนำเด็กมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรมไว้คนหนึ่ง แต่แล้วภายหลังเธอก็ได้มารู้จักกับท่านสวามี ตั้งแต่ตอนที่ท่านยังเป็นเด็ก คือหลังจากที่ประกาศตนว่าเป็น ไส บาบา แล้วไม่นานนัก และนับจากนั้นแล้ว ความผูกพันกับครอบครัวและความทะยานอยากในเรื่องโลกทั้งหลาย ก็ปลาสนาการไปโดยสิ้นเชิง สตรีผู้นี้ก็เป็นเช่นเดียวกับนางสุภัมมะเหมือนกัน คือแม้จะมีบุตรบุญธรรมของตนเองอยู่คนหนึ่งแล้ว ก็ยังมาเลื่อมใสท่านสวามีอย่างชนิดมอบกายถวายชีวิตกันทีเดียว เธอเชื่ออย่างหมดหัวใจว่าองค์ท่านเป็นพระผู้เป็นเจ้า ลงมาเกิดในร่างมนุษย์อย่างแน่นอน

นรสัมมะเกิดมาในตระกูลที่ได้รับการอบรมให้มีความรักและความเห็นอกเห็นใจต่อกัน เธอจึงเป็นผู้มีใจงามมาตั้งแต่ต้น และก็ได้ใช้อัธยาศัยดังกล่าวนั้นให้ขยายวงกว้างออกไปอีก ในเมื่อเธอได้มาพำนักอยู่ที่ประศันตินิลยมันี้แล้ว ประตูห้องของเธอเปิดต้อนรับเสมอสำหรับใคร ๆ ก็ตามที่จะไปขอความช่วยเหลือจากเธอ ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นผู้มาเยือนประศันตินิลยมันชั่วคราว หรือว่าผู้ที่อยู่ประจำก็ตาม เธอรับภาระนี้ไว้ด้วยความยินดีและเต็มใจตลอดกาล โดยไม่ต้องมีเวลาพักหรือเวลาหยุดกันเลยทีเดียว ขอแต่เพียงให้มีใครไปขอความช่วยเหลือจากเธอเท่านั้น ท่านสวามีเองก็เคย "ดุ" เธอหลายครั้งเหมือนกัน "นี่อะไรกันน่ะ นรสัมมะ? เธออุตส่าห์สละความผูกพันที่บ้านและครอบครัวมาแล้ว เธอยังมารับภาระผูกพันที่นี่อีก ถ้าเธออนุญาตให้ใคร ๆ ทุกคนเข้ามาหาขอความช่วยเหลือจากเธอได้เช่นนี้แล้ว เธอจะหาเวลาที่ไหนมาทำพิธีบูชาต่าง ๆ ได้เล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เธอจะสมาทานความเงียบได้อย่างไร?"

ไม่ปรากฏว่านรสัมมะตอบท่านว่าอย่างไร แต่เท่าที่รู้เห็นกันก็คือ เธอยังคงรับภาระดังกล่าวด้วยความ

ศรัทธาอันยิ่งยวด ในฐานะที่เป็นหน้าที่ของผู้ที่มีความภักดีต่อองค์ท่านจะพึงกระทำ

ปัญหาจึงมีว่าท่านไส บาบา ไม่ทราบดอกหรือว่าการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่นด้วยน้ำใจเสียสละอย่างแท้จริงของเธอนั้น เป็นการบำเพ็ญเพียรทางจิตอย่างสูงยิ่ง ? ข้าพเจ้าคิดว่า แน่ละ ทำไมท่านจึงจะไม่รู้ แต่ท่านก็คงจะ "ดุ" ไปด้วยความหวังดีที่เห็นเธอต้องเหน็ดเหนื่อย และก็เพื่อต่อว่าบ้างเล็กน้อยที่เธอไม่โต้ตอบหรือเถียงท่านบ้างเลย ได้แต่ทำไปด้วยการอุทิศตัวเสียจริง ๆ

หฤทัยวาสี (ผู้อยู่ในหัวใจ)

ความรักหรือว่าความผูกพันทางใจอันบริสุทธิ์ระหว่างองค์ท่านกับนรสัมมะ จึงเป็นเรื่องที่น่าสรรเสริญจริง ๆ สาวกหลายคนเชื่อกันว่าความเจ็บปวดอันแสนจะทรมานที่ท่านไส บาบา ได้รับที่เมือง กัว (Koa) ในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. ๑๙๗๐ นั้นน่าจะเป็นการที่นรสัมมะ เกิดเป็นโรคไส้ตึงอักเสบขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วน และท่านก็รับโอนความทุกข์ทรมานเช่นนั้นมาไว้

ในองค์ท่านเสียเอง จริงอยู่ ท่านไม่ได้บอกให้ใคร ๆ รู้เลยว่า ท่านได้ "รับโอน" ความทุกข์ทรมานเช่นนั้นมาจากใครที่ไหน แต่สาวกหลายคนก็อดคิดไม่ได้ว่ามันน่าจะเป็นอาการของนรสัมมะนั่นเอง ทั้งนี้โดยสังเกตจากจดหมายที่ท่านเขียนเองถึง นรสัมมะ โดยส่งจากแคว้นกัว ในตอนระยะนั้นซึ่งเป็นระยะเวลาที่ นรสัมมะกำลังเจ็บหนักลุกไม่ขึ้นอยู่พอดี ข้อความในจดหมายแสดงให้เห็นถึงความรักอันบริสุทธิ์ของท่านเป็นอย่างดีดังต่อไปนี้

นรสัมมะ! จงรับเอาพรของเราไปนะ

เราจะเดินทางไปบอมเบย์ ในระยะเวลา ๒ หรือ ๓ วันนี้ และต่อมาก็จะกลับประศันตินิลยัม เรารู้ว่าสุขภาพของเธอกำลังทรุดโทรมลงเรื่อย ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสงสารอยู่ แต่นั่นแหละ เธอก็มีอายุมากแล้วนะ

ตอนนี้เธอคงกำลังจะอ่อนเพลียมาก จงรับประทานผลไม้และอาหารที่บำรุงร่างกายเสีย ไส อยู่ในหัวใจของเธอตลอดกาลนะ เขาจะไม่ออกจากที่นั่นไปไหน ๆ ดอก เขาจะไม่มีวันลืมเธอ

เลย (SAI is ever residing in your heart. He will not move out; He will at no time forget you)

ทุกขณะลมหายใจเข้าออก จงภาวนาว่า "ไส ไส" จงใช้เวลาทั้งหมดเพ่งถึง ไส อย่าไปเสียเวลาคิดถึงสิ่งอื่น ๆ เลย ไส จะช่วยเธอ ไส จะอยู่กับเธอ จงเป็นผู้มีจิตหยุดนิ่งรนตลอดกาล และจงหลอมละลายอย่างเป็นสุขเข้ากับ ไส เสียเถิด

ขอให้นำพรของเราไปมอบให้แก่ทุก ๆ คนด้วย

จากหฤทัยวาสี (ผู้อยู่ในหัวใจของเธอ)

บาบา

โคโบราชนิวาสน์

กัว ๑๔—๑๒—๑๙๗๐

หลังจากนั้น ๔ เดือน ทุกคนที่ได้เห็นอาการป่วยของนรสัมมะก็รู้ว่าจะต้องไปไม่รอดแน่ แต่ในระยะนั้นท่านสวามีก็ไปอยู่ที่บังกาลอร์เสียด้วย ผู้คนที่รักษาพยาบาลเธออยู่ก็ไม่เข้าใจว่า เหตุใดท่านสวามีจึงไม่กลับ

มาปุตตปารตีเสียที เพื่อจะได้มาดูใจนรสัมมะ เช่นเดียวกับที่ท่านได้กระทำมาแล้วแก่สุภัมมะ *(ผู้เป็นมารดาเลี้ยงของท่าน และเป็นผู้ที่รักท่านมากเช่นเดียวกัน)*

แต่นั่นแหละ คนอย่างท่านไส บาบา น่ะหรือจะไม่รู้ว่าท่านควรจะทำอะไร อย่างไร เวลาไหน โดยที่ท่านไม่จำเป็นจะต้องหอบสังขาร พากายเนื้อมาที่ปุตตปารตีก็ได้ ? และต่อมาในขณะหนึ่ง ทุกคนที่เฝ้าดูอาการอยู่ต่างก็ประหลาดใจไปตาม ๆ กัน เมื่อเห็นนรสัมมะซึ่งตอนนั้นกำลังจะตายมิตายแหล่แล้วนั้น ทำท่าเอามือหยิบอะไรขึ้นมาสักอย่างหนึ่ง แล้วก็หยิบสิ่งนั้นใส่ปากของเธอพร้อมกับเคี้ยวไปด้วย มีใครคนหนึ่งถามขึ้นว่า "อ้าว นรสัมมะ นั่นอะไรอยู่ในปากของเธอน่ะ ?"

ปรากฏว่านรสัมมะตอบอย่างชัดเจน แสดงว่าเธอยังมีสติสมบูรณ์ "ก็ท่านสวามีมาเมื่อกี้นี้ไงเล่า ท่านนำวิภูติมาให้ฉันน่ะซี"

แล้วเธอก็หลับตาครั้งสุดท้าย เป็นการสิ้นใจด้วยอาการสงบ ขณะนั้นเป็นเวลา ๑๑.๐๗ น. และในขณะเดียวกันนี้เอง ท่านไส บาบาซึ่งกำลังอยู่ที่ไวท์ฟิลด์ ก็

ได้กล่าวกับ เพ็ดดา บอตตู เพื่อนเก่าของนรสัมมะว่า "นี่แน่ะ นรสัมมะเพื่อนของเธอถึงแก่กรรมแล้ว"

ในระหว่างการสนทนาธรรมที่ประศันตินิลยัม ในวันที่ ๑๘ เมษายน ๑๙๗๑ ท่านไส บาบาได้ยกย่องนรสัมมะเป็นอย่างดียิ่ง ท่านกล่าวว่า "ร่างกายของเธอสุกงอมเต็มที่แล้ว ต่อจากนั้นมันก็กำลังจะเน่าละ จึงเป็นการจำเป็นที่จะต้องให้มันสิ้นสุดกันเสียที แต่กุศลผลบุญและความสำเร็จของเธอจะไม่สิ้นสุดไปด้วย เธอมีชีวิตที่งดงามเหลือเกิน ยากที่จะหาใครเข้าใจได้ว่ามันมีความสูงส่งเพียงใด และยากที่จะหาผู้ใดมาเปรียบเทียบให้เสมอเหมือนได้"

แนวโน้มของสตรี

นอกจากสุภัมมะ และ นรสัมมะ ดังกล่าวแล้ว ก็ยังมีสตรีหม้ายอีกหลายคนได้หันหน้าเข้าหาความสงบโดยฝากชีวิตไว้กับท่านไส บาบาบ้าง หรือไม่ก็จำศีลภาวนาอยู่ที่อาศรมอื่นของอาจารย์อื่น ๆ บ้าง เท่าที่สังเกตมารู้สึกว่าสตรีจะมีแนวโน้มในการมอบกายถวายชีวิตแก่

ครูอาจารย์คนใดคนหนึ่งง่ายกว่าบุรุษ เพราะในกรณีที่บุรุษผู้เป็นหม้ายภรรยาตายนั้น ส่วนมากก็มักหันไปศึกษาพระเวท หรือไม่ก็ปฏิบัติธรรมอย่างเข้มงวดแบบอื่น ๆ ไม่ค่อยจะมีบุรุษที่หันมามอบกายถวายชีวิตแก่ครูอาจารย์ แล้วยอมมีชีวิตอยู่อย่างเรียบ ๆ เท่าใดนัก และเมื่อเปรียบเทียบถึงผลทางใจอันจะพึงได้ในบั้นปลายกันแล้ว ก็กล่าวได้ว่า การศึกษาพระเวทหรือการปฏิบัติธรรม (*ไปตามลำพัง*) ของบุรุษนั้น จะส่งผลในด้านภูมิธรรมของจิตใจ ไม่ได้เต็มที่เท่ากับการปฏิบัติของสตรีผู้มั่นในศรัทธาอย่างเต็มที่

ในบัญชีรายชื่อของสตรีผู้มีชีวิตเกี่ยวพันกับท่านไส บาบา ตั้งแต่ในระหว่างที่ยังมีชีวิตจนกระทั่งถึงวันตายนั้น เห็นจะต้องเล่าให้ท่านฟังอีกสักคนหนึ่ง คือ นางชนกิ อัมมะ ผู้เป็นมารดาของเอ็น กัสตูรี่

ท่านสวามีเองก็ได้แสดงออกซึ่งความรักของท่านแก่นางชนกิ อัมมะไม่น้อยเหมือนกัน หญิงชราผู้นี้มักจะกุมมือของท่านไว้ในมือของนางแล้วก็วิงวอนว่า "ท่านสวามีเจ้าขา ขณะที่ดิฉันถึงเวลาจะต้องหลับตาไปชั่ว

นิรันดรนั้น ขอให้ท่านสวามีช่วยนำน้ำศักด์สิทธิ์มาให้ดิฉันด้วยมือที่นุ่มน่ารักนี้นะเจ้าคะ และก็ขอให้องค์ท่านพาดิฉันไปสู่ความรอดพ้นด้วยเถิด"

"เอา ตกลง ฉันจะช่วยให้เป็นไปตามนั้น" ท่านสวามีก็จะรับคำของนางทำนองนี้

ผู้ชอบยั่วคนเล่น

แต่ท่านสวามีก็มีนิสัยชอบแกล้งยั่วคนเล่นสนุกๆ เหมือนเด็ก ๆ อยู่บ่อย ๆ ตามปกติท่านจะเดินไปเยี่ยมเยียนถามทุกข์สุขของผู้ที่อยู่ประจำในเขตประศันตินิลยัมเป็นครั้งคราว วันหนึ่งท่านเดินลัดเลาะเยี่ยมเยียนใครต่อใครมาตามลำดับทุกห้อง แต่พอผ่านห้องของมารดาของนายกัสตูรี่ ท่านก็แกล้งเดินเลยไปเสียดื้อ ๆ พร้อมกับหลิ่วตาเป็นเชิงล้อ แสดงว่าท่านคงต้องการจะยั่วนางชนกิ อัมมะเล่น

ข้างนางชนกิ อัมมะ พอเห็นท่านสวามีไม่แวะที่ห้องของตน ก็เกิดเดือดร้อนใจใหญ่ นางวิ่งกระหืดกระหอบออกมา และต่อว่าทันที "ท่านสวามีคะ ท่านผ่านบ้านดิฉันเลยไปน่ะ ดูซิ ทำไมไม่แวะเล่าเจ้าคะ"

ท่านจะทำท่าทางไม่รู้ไม่ชี้ และมีท่าทางเหมือนเด็ก ๆ "ฉันจะแวะก็ต่อเมื่อเธอบูชาอรติให้สองครั้ง ไม่ใช่ครั้งเดียว" ท่านพูดราวกับว่าการบูชาเช่นนั้นจะมีความหมายสำหรับท่านเสียเหลือเกิน

"โอ ได้เจ้าค่ะ ได้ ดิฉันจะบูชาหรติให้ท่านสองครั้งนะเจ้าคะ ท่านสวามี" หญิงชรารับคำและแล้วก็จูงท่านสวามี (*ตอนนั้นยังเป็นเด็กหนุ่ม*) เข้าไปในบ้านด้วยความรักใคร่อย่างยิ่ง

ท่านสวามีก็จะเดินตามเข้าไปในบ้าน และแล้วก็มักจะเดินเถลไถลเข้าไปในครัว เทียวเปิดฝาและหม้อที่หุงต้มอาหารออกดูทั่วไปหมด แล้วท่านก็กล่าวว่า "นี่อาหารที่นี่มีน้อยจัง ทำไมไม่ทำผักไว้บ้างเล่า? พยายามกินอาหารให้มาก ๆ นะ แม่นะ ก็ทีลูกของแม่ (*คือนายกัสตูรี*) น่ะ ฉันก็หาให้เขากินอิ่มหนำทีเดียว" *(น่าสังเกตว่าท่านมักจะพูดกับหญิงผู้มีอายุคราวแม่ว่า "แม่" (คืออัมมะ) เสมอ ซึ่งทำให้ท่านแลดูเป็นเด็กที่น่ารักของผู้ใหญ่อย่างยิ่ง แต่ในเวลาเดียวกันคำพูดและการออกคำสั่งของท่านก็เป็นไปอย่างสง่า ดูคล้ายกับว่าท่านเป็นพ่อแม่ของคนเหล่านั้นฉะนั้น)*

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่นายกัสตูรี่กำลังอยู่ที่ภชัน-มันทีร์ที่ประศันตินิลยัมนั้น ก็มีคนวิ่งกระหืดกระหอบมาหาเขา บอกว่ามารดาของนายกัสตูรี่ได้อาเจียนออกมาครั้งหนึ่ง และเดี๋ยวนี้ได้หมดสติไปแล้วในห้องของนายกัสตูรี่ภายในบริเวณประศันตินิลยัม

และข้อสำคัญก็คือ ตอนนั้นท่านสวามีไปอยู่เสียที่บังกาลอร์ด้วย นายกัสตูรี่ได้ทราบข่าวนี้ จึงมีความวิตกกังวลมาก จะทำอย่างไรดี องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สามารถช่วยนำเอาน้ำศักดิ์สิทธิ์มาให้แก่มารดาของเขาในตอนที่ท่านกำลังจะสิ้นใจ ตอนนี้ก็เกิดไม่อยู่เสียด้วย

แต่นั่นแหละ ในเวลาอันสำคัญ ซึ่งท่านจะต้องทำตามคำมั่นสัญญาเช่นนี้ องค์ท่านจะ "ไม่อยู่" ได้อย่างไร? ทันใดนั้นเอง จากรูปขององค์ท่านซึ่งแขวนไว้ข้างฝาข้าง ๆ เตียงนอนของนางชนกิ อัมมะ ก็ปรากฏเป็นน้ำศักดิ์สิทธิ์จากแม่น้ำคงคาไหลออกมา และหญิงชราผู้กำลังจะสิ้นใจก็เอาฝ่ามือทั้งสองประคองเข้าหากันทำเป็นถ้วยรองน้ำนั้นมาไว้ในมือของเธอได้สมประสงค์ เธอสามารถใช้มือประคองรองรับน้ำนั้นมาดื่มได้สามครั้ง

ต่อจากนั้นท่านสวามีก็รับเอานางไป เป็นอันว่าท่านได้ทำตามสัญญาไว้ได้ แม้กายเนื้อของท่านจะไม่ได้อยู่ที่นั่นก็ตาม*

---

* เคยมีผู้ปรารภกับข้าพเจ้าว่า ท่านเจ้าคุณนอ (คือพระยานรรัตนราชมานิต) แห่งวัดเทพศิรินทร์ ผู้ล่วงลับไปแล้ว เป็นคนใจดำ มารดาของท่านเจ็บท่านก็ไม่ไปเยี่ยม ถึงเวลาตาย ท่านก็ไม่ไปเผา คือไม่ยอมออกจากวัดเสียเลย ข้าพเจ้าเลยเสนอความคิด (เดาส่งไป) ว่าท่านอาจจะไปด้วยกายทิพย์ก็ได้ คือไปช่วยทั้งในตอนเจ็บ และตอนตายโดยวิธีการซึ่งคนอย่างเราไม่มีทางจะรู้ได้ แต่ท่านคงจะช่วยมารดาของท่านได้ดีกว่าคนอย่างเรา ๆ เป็นแน่ มาบัดนี้เมื่อได้อ่านและแปลเรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบา เช่นนี้แล้ว ก็คิดว่าคำกล่าวของตนในตอนนั้น น่าจะมีเหตุผลพอสมควรเหมือนกัน เรียกว่าแม้จะเดาก็คงเดาไม่ผิดนัก เพราะท่านเจ้าคุณนอ ก็มีข่าวว่าได้ช่วยคนไว้หลายคนเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่ได้ออกจากกุฏิที่อยู่ไปที่ไหนเลย ท่านเจ้าคุณธรรมไตรโลกาจารย์ (นิรันดร์) เจ้าอาวาสวัดเทพศิรินทร์ในปัจจุบัน เคยเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเรื่องหนึ่งว่า มีแป๊ะแก่คนหนึ่งอยู่ใกล้วัด วันหนึ่งเดินมาเห็นเจ้าคุณนอโผล่หน้าต่างออกมา ก็เอะอะซี้โบ้ซี้เบ้ใหญ่ มีผู้เข้าไปสอบถามแก ก็ได้ความว่าแกเคยป่วยเป็นโรคอะไรข้าพเจ้าก็ลืมไปแล้ว แต่รักษาเท่าไรก็ไม่หาย คืนหนึ่งแกฝันว่ามีพระองค์หนึ่งซึ่งแกไม่รู้จัก มารักษาให้ ต่อมาแกก็หาย สองสามวันต่อมา แกเข้ามาเดินเล่นในวัดเทพศิรินทร์ เห็นท่านเจ้าคุณโผล่หน้าต่างออกมาจากห้องชั้นบน ก็จำได้ ต่อจากนั้นแกก็เข้ามาไหว้ (นอกกุฏิ) อยู่หลายวัน เรื่องอื่นแบบเดียวกันนี้ที่เกี่ยวกับท่านเจ้าคุณนอ ยังมีอีกหลายเรื่อง. — ผู้แปล

และในขณะเดียวกันนี้ ที่บังกาลอร์ ท่านสวามีได้กล่าวกับผู้ที่สนทนาในตอนนั้นว่า "แน่ะ ดูเจ้ากัสตูรี่ซิ แก่แล้วยังร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ เมื่อเห็นแม่ตาย."

เมื่อกลับมาถึงปุตตปาระตีต่อมา ท่านสวามีเห็นหน้านายกัสตูรี่เข้าก็บอกว่า "นี่ เธอ อาเจียนในห้องภชันน่ะ..." ท่านพูดยังไม่ทันจะจบประโยค นายกัสตูรี่ก็รีบผลุนผลันจะลุกไปยังห้องภชัน โดยคิดว่าคงมีใครมาอาเจียนไว้ในห้องภชัน และตนจะได้ไปเช็ดล้างเสียให้เรียบร้อย แต่ท่านสวามีกล่าวอธิบายว่า "นี่ ไม่มีใครอาเจียนในตอนนี้ดอก ฉันต้องการจะพูดให้ฟังถึงเรื่องที่มารดาของเธออาเจียนในห้องภชันในวันนั้น ฉันต้องการจะให้น้ำศักดิ์สิทธิ์หลังจากที่เธอได้ชำระร่างกายให้สะอาดเสียก่อน ฉันจึงได้ทำให้มารดาของเธออาเจียนออกมาเช่นนั้น

ไปให้กำลังใจแก่ผู้ที่กำลังจะตาย

การช่วยเหลือบุคคลผู้กำลังจะตายของท่านไส บาบามีหลายแบบหลายประการดังกล่าวมาแล้ว นอกจากนั้นบางทีท่านก็ไปยังบ้านของคนผู้นั้นก่อนที่เขาจะถึงแก่

ความตายเป็นเวลาสองหรือสามวัน ทั้งนี้ก็เพื่อบอกเขาและญาติของเขาให้รู้ถึงมรณกรรมอันหลีกเลี่ยงไม่ได้ล่วงหน้าไว้เสียก่อน เพื่อเขาจะได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้รับเหตุการณ์นั้น *(ทั้งนี้คงทำได้ในรายที่บุคคลผู้นั้นและญาติของเขามีความสามารถพอที่จะรู้และหักใจคือปลงตกได้ ส่วนในรายที่ท่านเห็นว่าทำไม่ได้ ก็คงจะไม่บอกให้รู้เช่นนั้น)*

อีกครั้งหนึ่ง ท่านไส บาบาได้เดินทางโดยรถยนต์จากบังกาลอร์เพื่อไปยัง ไฮเดอราบัด ความประสงค์ก็เพื่อไปยังบ้านของ ดร. บี. ราธกฤษนัน ราว ซึ่งเป็นสาวกคนสำคัญขององค์ท่าน และก็เป็นผู้ที่มีคนรู้จักทั่วประเทศอินเดียด้วย ในรายนี้ท่านรู้อยู่เหมือนกันว่าตัวผู้ที่กำลังจะตายนั้นเป็นคนที่มีจิตประณีตพอ และไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องเดินทางไปด้วยกายเนื้อก็ได้ แต่ท่านอุตส่าห์เดินทางไป ก็เพราะเห็นแก่ญาติมิตรของเขา โดยคิดว่าถึงอย่างไร ๆ ก็จะได้เป็นการปลอบใจคนเหล่านั้นได้บ้าง

อีกรายหนึ่ง เป็นเรื่องของช่างทอผ้าชื่อ กริสนัปปะ ซึ่งเป็นผู้มีศรัทธาต่อท่านไส บาบา เป็นอย่างยิ่ง เขาได้

อุตส่าห์สละเรี่ยวแรงนั่งทอผ้าแพรลายดอกอย่างสวยงาม เพื่อจะได้ไว้เป็นผ้าห่มสำหรับท่านสวามี ผ้าผืนนี้เป็นผ้าที่มีลายลูกไม้ประดับโดยมีชื่อ ไส ราม เป็นลายพาดอยู่ตลอดผืน เขาได้ถวายผ้าที่เขาอุตส่าห์ทอด้วยความเหนื่อยยากลำบากเป็นอย่างยิ่งนี้ให้แก่ท่านสวามี เนื่องในโอกาสวันเกิดครั้งที่ ๔๕ ของท่าน มีคำอุปมาว่า เหมือนอย่างว่า กาเบอร์ดัส (Kabirdas) (ในสมัยโบราณ) เป็นผู้ที่เลื่อมใสในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นอย่างยิ่ง และได้ท่องนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ตลอดเวลาฉันใด นายกริส-นัปปะนี้ก็เป็นฉันนั้นเหมือนกัน เขาได้ทอผ้าแพรดอกซึ่งมีลวดลายคำว่า "ไส ราม" เป็นแนวตลอดผ้าผืนนั้น *(ซึ่งแสดงว่า เขาก็มีจิตใจเลื่อมใสองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเหลือเกิน)* ท่านสวามีคงจะเห็นใจและซาบซึ้งในความเพียรของเขาดังกล่าวแล้วก็ได้ ท่านจึงยอมห่มผ้าผืนอันสวยงามนั้น และยอมให้มีการถ่ายรูปท่านในขณะที่ห่มผ้าผืนนั้นด้วย ท่าทางของท่านซึ่งดูคล้าย ๆ กับจะเป็นผู้มีความอายหรือกระดาก ๆ อยู่เล็กน้อยในรูปนั้น ทำให้เพิ่มความน่ารักยิ่งขึ้นเป็นอันมาก และรูปนี้ก็นับว่า

เป็นรูปที่ท่านยอมให้ถ่ายในลักษณะที่แปลกกว่ารูปอื่นทั้งหลายทีเดียว

อันที่จริงตามปกติ ท่านสวามีจะไม่ยอมรับของอะไรจากใครเลย แต่สำหรับรายนี้ท่านคงเห็นแล้วว่าผู้ทอได้ทอเพื่อถวายท่านด้วยความศรัทธาอันบริสุทธิ์ใจจริง ๆ ท่านจึงยอมรับและยอมให้ถ่ายรูปดังกล่าวแล้วเสียอีกด้วย ทั้งนี้คงจะเพื่อตอบสนองน้ำใจของเขานั่นเองและต่อมา เมื่อนายกริสนัปปะผู้นี้กำลังจะถึงแก่ความตาย ท่านสวามีก็ได้เดินทางไปยังบ้านของเขาที่บังกาลอร์ เพื่อให้การทารชันแก่เขาในวันสุดท้ายแห่งชีวิตของเขา เป็นอันว่า ช่างทอผู้มีศรัทธาก็ได้รับผลแห่งการประกอบคุณงามความดีของเขาอย่างสมควรแล้ว

เรื่องการช่วยคนที่กำลังจะตาย ยังมีที่น่าสนใจอีกสองเรื่อง คือเรื่องชายชาวอเมริกันที่ชื่อวอลเตอร์ โคแวน และชาวอินเดียที่ชื่อ วี ราธะกฤษณะ (ทั้งสองเรื่องนี้โปรดย้อนกลับไปอ่านเล่ม ๒ บทที่ ๑๓ หน้า ๔๕๙ และเล่ม ๔ บทที่ ๔๘ หน้า ๗๘๓ ซึ่งมีข้อความในสาระสำคัญตรงกัน)

ทั้งหมดนี้ก็เป็นเพียงผลงานของท่านสวามีเพียงส่วนหนึ่งเท่าที่เราพอจะรู้ได้เท่านั้น ส่วนที่เราไม่ได้รู้เห็นและไม่ได้รับการบันทึกไว้นั้น ย่อมไม่มีใครทราบได้ว่าจะมีอีกมากน้อยเท่าใด.

ใครหนอ มาถึง พิลไลย
แล้วจัก "กลับ" ได้ มีหรือ ?
พิลไลย นามนั้น ก็คือ
แหล่งชีวิต ปุดตะ ปาระ—ตี
เป็นแหล่ง แห่งมี มนต์ขลัง
ใครมา ยับยั้ง อยู่นี่
"จาก" ไป มิได้ ชั่วชีวี
ผูกใจ อยู่นี่ ตลอดกาล.

บทที่ ๒๙

พยัคฆาสนะ และ สีหบัลลังก์

ท่านนั่ง บนหลัง หนังเสือ
ด้วยจิต คิดเอื้อ— เพื่อยิ่ง
มิใช่ ใคร่เด่น เป็นจริง
ทุกสิ่ง เพื่อช่วย อวยชัย

แก่ผู้ มีจิต จงรัก
สามิภักดิ์ มุ่งประ— โยชน์ใหญ่
ไม่คิด เบียนเบียด เกลียดใคร
น้ำใจ ประเสริฐ เลิศคน

ท่านนั่ง บัลลังก์ ราชสีห์
ใช่มี จองหอง พองขน
เฉกเช่น คางคก ยกตน
เพราะท่าน นั้นพ้น โลกธรรม

ท่านมุ่ง ให้ศิษย์ คลายทุกข์
เป็นสุข ประเสริฐ เลิศล้ำ
ทุกสิ่ง ท่านยอม น้อมนำ
เพียงเพื่อ มุ่งทำ ความดี
จิตท่าน โอบเอื้อ เจือจุน
ทำคุณ แผ่สุข ทุกที่
โปรยทิพ— ธารา วารี
ด้วยจิต ปรานี ปรีดา
ยากนัก จักหา ผู้ใด
มีใจ และพลัง ดังว่า
สุดเผย พจี พรรณนา
อันข้าฯ ขอน้อม นมัสการ.

เหตุการณ์ที่เหลืออยู่ในความทรงจำเท่านั้น

ดังที่ได้กล่าวแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะมีบุคคลผู้ที่ล่วงลับไปแล้วมิใช่น้อยที่ได้ “หลอมละลาย” ตนเองเข้ากับท่านไส บาบา ซึ่งบุคคลเหล่านี้ บุคคลภายนอกจะไม่มีโอกาสได้ล่วงรู้เลย ว่าเขาได้รับความกรุณาจาก

องค์ท่านมากมายเพียงใด แต่ในจำนวนผู้ที่เราสามารถรู้ได้นั้น ก็มีท่านผู้พอจะนับได้ว่าเป็น "เพชรน้ำงาม" อยู่หลายเม็ดเหมือนกัน ที่ดำรงตำแหน่งสำคัญในองค์การต่าง ๆ ของท่านสวามีก็มีอยู่เป็นจำนวนหลายท่าน ซึ่งถ้าจะออกชื่อกันให้ครบถ้วนก็คงจะต้องเปลืองเนื้อที่หน้ากระดาษนับเป็นจำนวนบทหนึ่งโดยเฉพาะทีเดียว เพราะฉะนั้นต่อไปนี้ข้าพเจ้าก็จะขอชักมากล่าวชนิด "สุ่มตัวอย่าง" เท่าที่พอจะนึกออกว่า เป็นนามของบุคคลที่มีผู้รู้จักพอสมควร ส่วนท่านที่เหลือที่ยังมิได้รับการออกชื่อเป็นจำนวนมากมายนั้น ก็ขอให้เรายืมคำของท่านนักบุญ ตยาคราชะ มากล่าวโดยสรุปไว้ในที่นี้เสียเลยว่า "ท่านเหล่าใดเป็นผู้เข้าถึงธรรมอันยิ่งใหญ่แล้ว ข้าพเจ้าขอนอบน้อมนมัสการท่านเหล่านั้นแล"

ในสมัยพาต้ามันทีร์ *(หรือมันทีร์เก่า)* นี้เอง พิธีศิวาราตรี, นวราตรี, บาบาชยันติ และคุรุปูรณิมา ได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นพิธียิ่งใหญ่จริง ๆ เรียกว่ายิ่งใหญ่กว่าพิธีอื่น ๆ ทีเดียว ต่อมาเมื่อมีผู้ได้ยินกิตติศัพท์ของท่านไส บาบา และให้ความเคารพนับถือท่านมากขึ้น

และก็หลั่งไหลมานมัสการท่านเป็นการใหญ่ ผู้คนที่มาร่วมงานพิธีดังกล่าวก็ชักมากขึ้น ๆ โดยไม่มีทางที่จะลดน้อยลงเลย อันที่จริงตอนนั้นจำนวนผู้ที่มาร่วมพิธี แม้จะมีมากเพียงใดก็ยังเป็นจำนวนหลายพัน ไม่ใช่หลายหมื่นดังเช่นในปัจจุบันนี้ โอกาสเช่นนี้ในสมัยก่อนนั้นจะเป็นงานใหญ่มาก มีการนำดอกไม้จากบังกาลอร์มาประดับประดาตกแต่งกันอย่างขนานใหญ่ พร้อมกันนั้นก็เตรียมการทำบัลลังก์รูปนกยูง รูปแท่นไสยาสน์ของพระวิษณุ ซึ่งเป็นรูปพญานาคหลายศีรษะแผ่พังพานอยู่เบื้องบน และรูปอื่น ๆ อีกบ้าง ทั้งนี้เขาทำไว้เพื่อให้ท่านสวามีนั่งออกกระบวนแห่ โดยมีสาวกนั่นเองเป็นผู้แบกหรือลากจูงกันไปตามถนน เข้ากับเสียงฉาบและกลองเป็นที่ครึกครื้นทั่วกัน ในสมัยนั้นท่านสวามียอมให้ทำเช่นนี้ได้ ก็เพราะคำนึงถึงศรัทธาด้วยใจจริงของสาวกทั้งหลายบ้าง และคำนึงถึงขนาดของฝูงชนซึ่งยังไม่มากมายนัก พอจะอนุญาตให้ทำได้โดยไม่เกิดความลำบากมากมายแก่ผู้กระทำ และก็อาจจะมีเหตุอื่น ๆ อีกบ้างก็ได้ แต่ต่อมาหลังจากที่ได้ย้ายมาอยู่ที่ประศันตินิล-

ยัมในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ แล้วพักหนึ่ง ท่านก็สั่งให้หยุดงานฉลองอันเอิกเกริกนั้นเสีย เพราะคำนึงถึงสถานการณ์และเหตุปัจจัยอื่น ๆ ประกอบด้วย ท่านยังยอมให้มีการกระทำแบบเก่า ๆ ได้บ้าง ก็เช่นพิธีชูละ ซึ่งในพิธีนี้ท่านจะขึ้นนั่งบนชิงช้าที่ประดับประดาด้วยดอกไม้ และก็ยอมให้เขาแกว่งชิงช้านั้นไปมาบ้าง ดังนั้นงานฉลองที่สนุกสนานครึกครื้นแบบสมัยเก่า ๆ ก็คงเหลืออยู่ในความทรงจำของสาวกรุ่นเก่า ๆ เท่านั้น ซึ่งหลายท่านคงจะจำกันได้ถึงกระบวนแห่ในงานพิธีนวราตรีหรือทสาระ อันเป็นงานแห่แหนระลึกถึงพระแม่เจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ในงานนี้ท่านไส บาบาจะนั่งบัลลังก์ที่ประดับประดาอย่างสวยงาม ซึ่งเป็นรูปต่าง ๆ กันในแต่ละวันของงานฉลองทั้ง ๙ วัน ท่านจะนั่งเข้ากระบวนแห่เหมือนกับพระแม่เจ้าที่เคยเข้ากระบวนแห่เป็นงานพิธีเป็นทางการฉะนั้น ในโอกาสเช่นนี้จะมีผงกัมกัม (สีแดง) และผงวิภูติไหลออกมาจากหน้าผากของท่าน และกลีบดอกไม้ที่ท่านขว้างออกไปก็จะตกลงมากลายเป็นเปปเปอร์มินท์ไปได้ ในวันที่เก้าของพิธี สรัสวดีบูชา ซึ่งเป็นวันเส้นสรวงเจ้าแม่แห่ง

ศิลปะ การศึกษาและปัญญา ท่านไส บาบาจะสวมเสื้อคลุมสีขาวคล้ายกับเจ้าแม่สรัสวดี และออกมาให้การทารชันแก่ผู้คนทั้งปวง และในสมัยนั้น เสื้อคลุมที่เรียกว่า คัฟนีสีขาวนั้นก็จะมีลายลูกไม้ชลิบเงินด้วย

การข้ามพรมแดนใจ

ในวันวิชัยทัสมีซึ่งเป็นวันที่ ๑๐ และเป็นวันสุดท้ายจะมีพิธีที่เรียกว่า "ข้ามพรมแดน" นี้สืบเนื่องมาจากเหตุการณ์ในสมัยโบราณ ซึ่งกล่าวกันว่ากษัตริย์ที่จะยาตราทัพไปตีนครใกล้เคียง เพื่อแผ่บรมเดชานุภาพนั้นจะเริ่มยกทัพข้ามพรมแดนของตนในวันวิชัยทัสมีนี้ ทีนี้เมื่อปุตตปารตีเป็นสถานที่ที่มีเกียรติสูงขึ้นมาในประวัติศาสตร์ (คือชนะใจประชาชนแดนไกลและใกล้ได้) เห็นปานนี้ ผู้ครอบครอง วิชัยนคร (นครแห่งการชนะใจ) ซึ่งบัดนี้ควรจะเทียบเท่าอาณาจักรหนึ่งได้แล้ว ก็จะทำพิธีเป็นสัญญลักษณ์ของการข้ามพรมแดนของหมู่บ้านนั้นในวันดังกล่าวนี้ โดยจะถือเอาศรจากต้น สามี ที่อยู่ใกล้ ๆ นั้น แล้วยิงธนูขึ้นไปบนอากาศ พิธียิงธนูนี้ก็

สืบเนื่องมาจากสมัยโบราณ ในสมัยมหาภารตยุทธโน้น คือเมื่อเจ้าชายฝ่ายปาณฑพยอมตระเวนไพรในฐานะคนพเนจร ไม่ต้องการให้ผู้อื่นรู้จักตนเองว่าเป็นเจ้าชาย ก็นำอาวุธมารวมกันซ่อนไว้ในโพรงไม้ของต้นสามิต้นหนึ่งในป่าใหญ่ ต่อมาเมื่อจะเกิดสงครามใหญ่ที่เรียกว่ามหาภารตยุทธขึ้น ก็มานำเอาอาวุธที่ซ่อนไว้ในโพรงต้นสามินั้นคืนไป ที่นี้ที่ชายหมู่บ้านปุตตปารตีมีต้นสามิเก่าแก่ต้นหนึ่งตั้งอยู่ จึงเป็นการเหมาะสมที่จะทำพิธีเพื่อระลึกถึงเหตุการณ์ดังกล่าวนั้น อนึ่งวันวิชัยทัสมียังเป็นวันที่มีเหตุการณ์อีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้น คือเป็นวันที่เจ้าแม่ทุรคา ซึ่งเป็นพระเทวีผู้มีอำนาจสูงสุด ต่อสู้กับพวกมารร้ายและปราบพวกมารเหล่านั้นได้ เป็นการได้ช่วยให้เทวดาทั้งหลายได้อยู่เป็นสุขกันต่อไป วันบูชาพระเทวี เพื่อเป็นการระลึกถึงชัยชนะ (คือวิชัย) ของท่านเขาทำกันในวันขึ้น ๑๐ ค่ำ *(คือทัสมี)* ดังนี้ในวันดังกล่าวนี้ บรรดาสาวกจึงขอร้องท่านไส บาบาให้เป็นทั้งพระเทวีผู้มีอำนาจสูงสุด และเป็นผู้ครอบครองชาวปุตตปารตีทั้งปวง ให้กรุณาแสดงบท **"การข้ามพรมแดนใจ"**

นี้เพื่อพวกเขาด้วย ดังนั้นในวันวิชัยทัสมี ท่านไส บาบา ใช้เสื้อคลุมแพรมีลูกไม้ แล้วเดินทางไปที่ต้นสามิและยิงศรไปดอกหนึ่งที่นั่น ในวันนั้นท่านจะได้รับการบูชาในฐานะเป็นองค์ "สายกิ" คือพระเทวีผู้ถือศรอีกด้วย

และในวันวิชัยทัสมีวันหนึ่งท่านไส บาบาได้ "ข้ามพ้น" คือเพิกถอนกายเนื้อของท่านไป ท่านกล่าวว่า "ก็เรากำลังจะข้ามพรมแดนไปแล้วไงล่ะ" ว่าแล้วก็ข้ามพรมแดน คือกายเนื้อไป ทั้ง ๆ ที่ความจริงความกรุณาของท่านก็เช่นเดียวกับท่านเชอร์ดิ บาบา เป็นสภาพที่ไม่มีพรมแดนเลย *(คือแผ่ไปทั่วโดยไม่มีขอบเขต)* ท่านไส บาบาเคยกล่าวว่า ในวันครบรอบมหาสมาธิ *(คือวันดับขันธ์)* ของท่านเชอร์ดิ บาบานั้น ท่านจะไป *(ด้วยกายทิพย์)* ที่ฝังศพของท่านเชอร์ดิในระหว่างการทำพิธีบูชาที่เรียกว่า อรติ ซึ่งในสมัยก่อนท่านจะ "ข้ามพรมแดนคือกายเนื้อ" ไปในขณะที่มีการบูชาดังกล่าวพอดี และเมื่อท่าน "ข้ามพรมแดน" กลับมาอีกครั้งหนึ่ง ท่านก็จะเล่าให้ฟังอย่างละเอียดว่า ในเวลาและที่ที่มีการทำพิธีบูชาดังกล่าวนั้น มีใครบ้างอยู่ที่นั่นและมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง

ผู้คุ้มครองผองภัยตลอดเวลา

อาจมีบางท่านคิดว่าท่านไส บาบาคงจะ "เห่อยศ" *(หรือที่มีสำนวนพันธ์ทางว่า "มีอีโก้จัด")* เอาการ จึงชอบให้คนมาสรรเสริญตัวเอง และนั่งวางท่าเป็นสง่าให้เขาสรรเสริญบูชาตัวเองในวันพิธีต่าง ๆ ดังกล่าวอยู่ได้ แต่อันที่จริงนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าองค์ท่านไม่มีอะไรที่เราท่านจะพึงคิดหรือเรียกได้ว่า "ของตัวเอง" หรือ "เพื่อตัวเอง" เลยมีตัวอย่างจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ หลายครั้งที่แสดงว่า ให้เราเห็นอย่างไม่มีทางโต้แย้งเลยว่า แม้รอบ ๆ ตัวท่านจะมีการเฉลิมฉลองกันภายนอกอย่างเอิกเกริกเพียงใด แต่ในใจของท่านนี้คงให้การคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายแก่ศิษย์ (แม้ที่อยู่ห่างไกลออกไปตลอดเวลา) (Whatever shows of festivities surround him outside His attention is always pitched on the protection of His devotees)

มีเหตุการณ์ที่พอจะนำอ้างเป็นตัวอย่างได้ดังนี้ คือ ในวันแรกของพิธีนวราตรีของปี ค.ศ. ๑๙๔๖ ขณะที่ท่านไส บาบากำลังเปลี่ยนเสื้อคลุมเพื่อขึ้นไปนั่งบนอาสน์

เขาจัดไว้สำหรับออกแห่แหนนั้น ปรากฏว่าท่านมีอาการยืนโซเซและแล้วก็ล้มลงไปเลย บรรดาสาวกที่ใกล้ชิดรู้ดีว่า คราใดที่ร่างกายของท่านล้มลง ก็หมายความว่าท่านกำลังเดินทางไป ยกจิตใจของใครคนหนึ่งขึ้น ณ ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ซึ่งองค์ท่านรู้ดี เมื่อมีเหตุการณ์ที่จะต้องช่วยทุกข์ของผู้อื่นเช่นนี้ ท่านไส บาบาจะไม่อาลัยใยดีต่อการเฉลิมฉลองหรือกระบวนแห่ที่จะยกย่องท่านทั้งหมดนั้นเลย แต่ท่านจะ "เดินทาง" ออกจากร่างกายมุ่งไปเพื่อให้ความช่วยเหลือคุ้มครองแก่ศิษย์ผู้กำลังอยู่ในอันตรายหรือในสภาพคับขันนั้นทันที เมื่อท่าน เดินทางกลับมาเข้าร่างกายเนื้อดังเดิมในระยะเวลาสักครู่หนึ่งต่อมา ท่านก็กล่าวว่า "แม่ของนายปฐมพี ที่อุทุมัลเพ็ต ประสบอุบัติเหตุ เกวียนที่เธอเดินทางมาเกิดพลิกคว่ำห่างออกไปจากที่นี่สองไมล์ บนถนนสายพุกกะปัตนัม พวกเรารีบไปช่วยเขาหน่อยนะ แล้วก็พาเขามาที่นี่ด้วย อ้อ แล้วอย่าลืมให้เขาเข้าพักในเต็นท์ด้วย เพราะเขามากันเป็นกลุ่มใหญ่หลายคน" ในสมัยนั้นท่านไส บาบามักจะให้นำเอาเต็นท์มาจากบังกาลอร์ เพื่อให้เป็นที่พัก

ของสาวก (ที่เดินทางมาจากที่ไกล) และคนทั้งหมดก็จะได้รับการเลี้ยงอาหารกันในบริเวณอาศรมนั้นเอง

บุคคลที่ได้รับมอบหมายให้ไปช่วยต่างก็รีบรุดไปยังที่เกิดเหตุ และก็ได้พบวิศาลักษณ์ อัมมะ นอนเลือดไหลอยู่ที่นั่น จากบาดแผลที่เธอได้รับที่หน้าผากและศีรษะ นายพาลปฐพี (ที่กล่าวถึงในเล่ม ๖ บทที่ ๒๔ หน้า ๒๙๑ เป็นต้นไป) ก็เดินทางมาด้วย เขาเองก็มีความทุกข์กังวลเหมือนกัน แต่เป็นไปคนละอย่าง คือ เขา *(ซึ่งเป็นผู้เลื่อมใสท่านสวามีมาก)* กำลังเป็นทุกข์ว่ามีคนมาในคณะของเขาอีกหลายคน พวกนี้บางคนก็ยังไม่เลื่อมใสท่านสวามีนัก พวกนี้เมื่อเห็นว่าเกิดอุบัติเหตุเช่นนี้ ก็อาจถือเอาเป็นสาเหตุใหญ่ กล่าวโทษท่านสวามีก็ได้ว่า อุตส่าห์เดินทางมาหาทั้งที ไม่เห็นช่วยป้องกันภัยอันตรายให้บ้าง ดูไม่สมกับที่มีฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่เสียเลย แต่นั่นแหละ ท่านสวามีก็ยังมีความสามารถรู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่ไกลออกไปได้เป็นอย่างดี และรีบให้คนมาช่วยนางไว้ทันไม่ให้ถึงกับต้องได้รับบาดเจ็บฉกรรจ์จนถึงตาย

ลีลาการ "เชิญ" แขกผู้ไม่พึงปรารถนาออกไปให้พ้น

แต่เรื่องก็ยังไม่จบเพียงแค่นั้น เพราะพอคณะนายพาลปฐพีดังกล่าวเดินทางมาถึงสถานที่มีงาน ก็ปรากฏว่าเข้าพักในเต็นท์ที่ท่านไส บาบา สั่งให้เตรียมไว้สำหรับคณะนี้ไม่ได้ เพราะปรากฏว่ามีบุคคลผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งที่มาจากกรุงมัทราส ได้เข้าพักอยู่ก่อนแล้ว ตอนนี้ก็เกิดการอึหลักอึเหลื่อกันขึ้น เพราะคณะจากอุทุมัลเพ็ต เป็นราษฎรสามัญธรรมดา จะไปบอกท่านผู้ยิ่งใหญ่เป็นเชิงไล่ให้ออกไปเพื่อพวกตนจะได้เข้าอยู่แทน ก็ไม่กล้า จึงเป็นอันว่า พวกเขาต้องยอมออกไปพักแรมกันในที่โล่งแจ้งเสียเอง ร้อนถึงท่านไส บาบาอีก ซึ่งท่านก็มีวิธี "เชิญ" ให้ออกตามแบบฉบับของท่านอย่างแนบเนียน คือต่อมาก็มีงูตัวหนึ่งเลื้อยเข้าไปอาละวาดในเต็นท์ดังกล่าว ตอนนี้ก็ได้ผล ท่านผู้ยิ่งใหญ่นั้นไม่ขออยู่ในเต็นท์อีกต่อไป รีบเก็บข้าวของโกยอ้าวออกจากเต็นท์ไปทันที นี่แหละ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในขณะที่กายเนื้อของท่านไส บาบา ยังคงติดพันอยู่กับงานพิธี

เฉลิมฉลองอันยิ่งใหญ่ ในเวลาที่ท่านยังตื่นอยู่ในเวลากลางวันแสก ๆ นั้นเอง แต่ท่านก็ไม่รั้งรอที่จะทิ้งงานภายนอกไว้เสียก่อน เพื่อรีบรุดไปช่วยสาวกที่กำลังอยู่ในอันตรายหรือต้องการความช่วยเหลือจากท่านทันที

มีประเด็นที่น่าสังเกตอยู่ประการหนึ่งในเรื่องนี้ก็คือ ท่านไส บาบา ไม่ต้องถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อเลย ในการที่ท่านถือเอาร่างงูดังกล่าวแล้ว จึงเป็นที่ประจักษ์ชัดได้อีกอย่างหนึ่งว่า บางครั้งหรือว่าหลายครั้ง ท่านก็สามารถกระทำเช่นนั้นได้เหมือนกัน ซึ่งทั้งนี้เป็นลีลาปาฏิหาริย์ประการหนึ่งของท่าน ซึ่งมีได้เป็นได้หลายแบบหลายกระบวนโดยไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีใครรู้ได้ว่า จะเกิดขึ้นในรูปใดแบบใด

และในระหว่างที่งานพิธียังดำเนินไปอยู่ คือยังไม่เสร็จสิ้นนั้นเอง ท่านก็ได้มาหาผู้ยิ่งใหญ่ผู้โอหังคนนั้น และสั่งสอนเขาว่าการกระทำโดยเบียดเบียนผู้น้อยเช่นนั้นไม่ถูกเลย ท่านกล่าวว่า "คุณธรรมข้อแรกของผู้ที่เป็นศิษย์ผู้เลื่อมใสในไส บาบาก็คือ จะต้องเป็นผู้สามารถช่วยผู้อื่นได้ แม้ว่าตนเองจะต้องได้รับความทุกข์ยากก็

ตาม ดังนั้นอย่างน้อยที่สุดต่อไปขอให้เธอระลึกไว้ว่า การบูชาไส บาบาที่แท้จริง ก็คือการช่วยเหลือผู้ชราและผู้ป่วยไข้ผู้ซึ่งมาขอความช่วยเหลือจากท่านไส บาบาที่นี่" (The first qualification for a Sai devotee should be to help others even at the cost of suffering to one's self. At least, in future, realise that true worship of Sai consists in serving the aged and the ailing who come her seeking Sai) และก็ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เสร็จจากการเฉลิมฉลองนั้น ท่านก็ยังอุตส่าห์บอกฝูงชนให้หลีกทางให้แก่คนเจ็บคือนาง วิศาลักษณ์ อัมมะและมาเนรมิตยาผงสีขาวให้เธอ โดยใช้ยานั้นกดไว้ที่บาดแผล ซึ่งในไม่ช้าก็ทำให้ความเจ็บปวดและการบวมอักเสบทุเลาลงอย่างเห็นทันตา นี้เป็นตัวอย่างประการหนึ่งที่แสดงว่า ท่านไม่ได้มีใจหลงหรือเห่อเหิมไปตามคำสรรเสริญเยินยอเหล่านั้นเลย

ผู้ละทิ้งพิธีอันใหญ่โตเพื่อไปช่วยศิษย์

อีกตัวอย่างหนึ่งเกิดขึ้นในวันที่ ๘ กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๘ ตอนนั้นกำลังมีงานรื่นเริงกันอยู่ที่สวนในวังของ

อิลามารุ และท่านไส บาบา ก็กำลังเทศนาให้ประชาชนฟังอยู่ ทันใดนั้น ท่านก็ล้มคว่ำลงบนเก้าอี้ต่อหน้าผู้ฟังจำนวน ๕ พันคน ซึ่งทำให้เกิดการตระหนกตกใจโดยทั่วกัน ในปีเดียวกันในระหว่างการฉลองวันเกิดของท่าน ท่านก็ฟุบลงกับชิงช้าซึ่งกำลังแกว่งไกวอยู่ ทำให้ฝูงชนจำนวนหลายพันซึ่งกำลังมาชุมนุมอยู่ ต้องตกใจไม่น้อยไปอีกครั้งหนึ่ง ทั้งหมดนี้เป็นการแสดงว่าท่านมีความจำเป็นต้องเดินทางไปช่วยเหลือศิษย์ของท่าน ณ ที่ใดที่หนึ่งโดยด่วน โดยไม่ต้องอาลัยต่อพิธีการสรรเสริญท่านอย่างมโหฬารนั้นเลย เพราะท่านมิใช่คนที่จะลืมตนในเมื่อมีผู้สรรเสริญองค์ท่านถึงขนาดนั้น

นอกจากนั้น ท่านยังเป็นผู้สามารถที่จะแบ่งภาคด้วยก็ได้ ในเมื่อมีเหตุการณ์สมควร นี้หมายความว่าท่านอาจจะให้กายเนื้อรูปหนึ่งอยู่ในที่แห่งหนึ่ง และให้อีกรูปหนึ่งไปอยู่ที่อีกแห่งหนึ่งก็ได้ โดยกายที่สองนั้นจะเป็นการให้อารักขาหรือคุ้มครองป้องกันภัยให้แก่ผู้อื่นที่อยู่อีกแห่งหนึ่ง เรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นครั้งหนึ่งในปี ค.ศ. ๑๙๗๒ ตอนที่ท่านยังอยู่ในระหว่างการเดินทางไปสู่รัฐ

ต่าง ๆ ในอินเดียเหนือ แต่แล้วพร้อมกันนั้นท่านก็ได้ปรากฏร่างเป็นเด็กชายคนหนึ่งแก่นางสันติ สารมา ณ สถานที่ที่เรียกว่า โมคะ และทำให้เธอสามารถพูดออกเสียงได้หลังจากที่เธอพูดไม่ได้มาแล้ว ทั้งหมดที่ท่านได้กระทำไปนี้ ท่านไม่ต้องการจะทำไปเพื่ออวดใคร ๆ หรือว่าเพื่อให้ใคร ๆ รู้ หรือว่าเพื่อให้เขายกย่องเสรรเสริญท่านแต่อย่างใด ท่านทำเช่นนั้นก็เพราะการกระทำดังกล่าวเป็นส่วนสำคัญของศาสนกิจ และเพื่อจะเป็นการปลุกเร้าประชาชนทั้งหลายให้เห็นความกรุณาขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ดีขึ้นเท่านั้น

แม้ในปัจจุบันนี้ พิธีฉลองนวราตรีที่ปุตตปารตีก็ยังถือว่าเป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่เรื่องหนึ่งในโอกาสเช่นนั้น ท่านไส บาบา จะอวยชัยให้พรแก่ประชาชนทั่วไปในระหว่างที่เขาเหล่านั้นกำลังสวดภชันกัน โดยไม่หยุด เพลงนั้นเป็นเพลงชื่อว่า “ทุรคา ลักษมี สรัสวดี ไส ชคันนมาตา” นับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๒ เป็นต้นมารายการที่สำคัญที่สุดได้แก่รายการที่ชื่อว่าการบูชายัญเป็นเวลา ๗ วัน ซึ่งได้จัดให้มีขึ้นตามสูตรในคัมภีร์พระเวท

อย่างแท้จริง บรรดานักปราชญ์ราชบัณฑิตทางคัมภีร์พระเวทจะมาชุมนุมกันร่วมทำพิธีบูชายัญ ให้เป็นไปตามแบบที่วางไว้ในคัมภีร์อย่างเคร่งครัดที่สุด โดยจะช่วยกันประกอบพิธีบูชายัญที่ชื่อว่า รุทรยัญญะ ในพิธีนี้จะมีเครื่องเส้นสังเวยถวายเจ้าแม่ในฐานะที่เป็น จันที การอ่านคัมภีร์ปุราณะ ก็จะกระทำกันเต็มที่ โดยอ่านข้อความที่เกี่ยวกับพระแม่เจ้าเทวี ภควตัม และ เทวี มหาตมยัม นอกจากนั้นก็ยังมีการบูชา ศรี ยันตร ซึ่งเป็นสัญญลักษณ์ของพลังซึ่งเป็นแม่บทของสิ่งทั้งปวง (Mother Power) นักปราชญ์บางคนก็ถือโอกาสสวดหรือว่าขับบทกวีเรื่อง รามเกียรติ์ส่วนบางคนก็นำเอาดินดำมาปั้นเป็นรูป ลิงคะน้อย ๆ ตั้งพันอันเพื่อไว้บูชา และต่อมาก็ขยำพันอันนั้นยุบให้รวมเป็นอันเดียวกันเสีย โดยเรียกตามศัพท์ในพระคัมภีร์ว่า "สหัสระลิงคะ บูชา" พิธีบูชาพระอาทิตย์ ซึ่งเรียกกันว่าสุริยะนมัสการ ก็เป็นรายการที่สำคัญอีกประการหนึ่ง กล่าวได้ว่างานพิธีนวราตรีที่ประศันติ นิลยัม นี้เป็นการฟื้นฟูธรรมคือข้อปฏิบัติเก่า ๆ ให้ฟื้นชีพขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็น

การทำให้ศาสนาฮินดูได้รับการชุบชีวิตให้มีพละกำลังสดชื่นขึ้นมาในทุกแง่ทุกมุม ที่เป็นส่วนประกอบสำคัญของศาสนาโดยทั่วกัน

เมื่อหลายปีมาแล้ว หญิงผู้เป็นสุมังคลี *(คือสามียังมีชีวิตอยู่จนแก่เฒ่า)* มักจะทำพิธี ลลิตะสหัสวะนามะอารจนะ ถวายท่านบาบาด้วยตนเอง กล่าวกันว่าผงกัมกัมซึ่งเขาได้นำมาบูชาท่านเป็นเวลา ๙ วันนั้น เขาได้นำมารวมไว้ด้วยกันเพื่อทำพิธีกัมกัมอภิเษกต่อรูปท่านเชอร์ดิบาบาในวันวิชัยทสมี ในระหว่างที่แจกใบพลูแก่พวกผู้หญิงทั้งหลาย ท่านไส บาบาก็มักจะมีเรื่องแกล้งเธอเล่นสนุก ๆ เป็นบางครั้งเหมือนกัน ศรีมณิตกัมแห่งโคอิมบาโตร์ได้เล่าเรื่องให้ฟังว่าครั้งหนึ่งเป็นดังนี้ คือครั้งนั้นท่านไส บาบา แจกใบพลูให้กับผู้หญิงอย่างรวดเร็วมาก คือหยิบส่ง ๆ ให้ไปตามบุญตามกรรมโดยแทบจะไม่มีเวลามองหน้าว่าใครเป็นใคร แต่พอพวกนั้นออกมาเปรียบเทียบผ้าที่ใช้ห่อมาดูกันแล้ว ก็เห็นได้ว่าพวกที่มีศรัทธามั่นมาก จะได้ผ้าที่ห่อเป็นแพรมีลายลูกไม้ขลิบทอง พวกปานกลางเป็นผ้าแพรธรรมดา และพวกที่

ไม่ค่อยจะเลื่อมใสก็เป็นผ้าผ้ายธรรมดา นอกจากนั้นยังมีการบูชาที่เรียกว่า ตริสาติ คือออกชื่อ *(พระผู้เป็นเจ้า)* ในหมวดสามซึ่งมีนับเป็นจำนวนร้อยหมวด ซึ่งมักจะมีคู่สามีภรรยาที่เป็นวรรณะพราหมณ์เป็นผู้กระทำ โดยให้ออกชื่อพระแม่เจ้าเป็นคู่ ๆ กันเช่น วิประ ปริยะ วิประรูปะ แปลว่า "ผู้เป็นที่รักของพราหมณ์ ผู้มีรูปเป็นพราหมณ์" เป็นต้น

แก้ลำขอทานเจ้าเล่ห์

ในสมัยนั้น ก็เช่นเดียวกับสมัยนี้เหมือนกัน คือวันแรกจะมีการชักธงขึ้นก่อนเพื่อเป็นการเปิดงานพิธี วันหนึ่งในระหว่างพิธีนวราตรี ๙ วันนั้น จะถูกจัดให้เป็นวันโรงพยาบาล ส่วนอีกวันหนึ่งก็จะเป็นวันแจกทานเป็นอาหารและเสื้อผ้าแก่คนยากจน ซึ่งมีมารับทานเป็นจำนวนมากมายมหาศาลเหลือเกิน ในโอกาสเช่นนี้จะมีพวกขอทานเจ้าเล่ห์ผู้ขอยืมเด็กเล็ก ๆ ของคนอื่นเอามาวางนอนไว้บนตัก แล้ววิงวอนขอร้องให้ทายกได้โปรด "สงสารที่เด็กกำพร้าแม่" เถิด ทั้งนี้เพื่อจะได้

รับทานมากขึ้นเป็นพิเศษ แต่ท่านสวามีไม่ยอมให้พวกนั้นตบตาได้ ท่านจะเบิดโปงออกมาทันทีว่ารายไหนเป็นลูกกำพร้าแม่จริง ๆ และรายไหนเป็นเรื่องขอยืมลูกคนอื่นเขาเพื่อตบตาท่าน ยังมีอีกประเภทหนึ่งที่แกล้งทำเป็นตาบอดเพื่อเรียกร้องความสงสารให้มากขึ้น แต่ก็ไม่สามารถจะตบตาท่านสวามีได้ ท่านจะกล่าวขึ้นมาลอย ๆ ว่า "เอ! เอาให้บอดจริง ๆ เสียเลยดีไหมนี่?" พอได้ยินท่านพูดเช่นนี้ พวกนั้นจะสะดุ้งรีบลืมตาทันที *(เพราะกลัวท่านจะ "เนรมิต" ให้ตาบอดจริง ๆ)*

ภาพที่ท่านสวามี ก้ม ๆ เงย ๆ แจกของให้แก่ผู้ที่ยากจนที่สุดและหมดหวังในชีวิตแล้วเช่นนี้ เป็นภาพที่ทุกคนเห็นแล้ว จะเกิดความประทับใจอย่างยิ่ง เพราะดู ๆ ไปเหมือนกับว่าองค์ท่านเป็น "สายฝนแห่งความเมตตา" (rain of love) โดยแท้

กวีแห่งกวีทั้งหลาย

ในตอนค่ำของวันในระยะแรก ๆ ของพิธี ทสาระท่านไส บาบา จะเข้าร่วมในการประชุมสัมมนากวีกับเขาด้วย ซึ่งท่านก็ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าในด้านกวี ท่าน

ก็เป็นเลิศคนเหมือนกัน ถ้าจะใช้สำนวนจากคัมภีร์-พระเวทว่า "กวิง กะวินัง" คือเป็น กวีแห่งกวีทั้งหลาย ก็ย่อมจะได้ทีเดียว นอกจากจะแต่งบทกวีจากวรรณคดีได้แล้ว ท่านก็ยังใส่ทำนองเพลงให้ได้อีกด้วย พวกบัณฑิตทั้งหลายมักจะสนทนากันโดยมีการชักข้อความในพระคัมภีร์มาบรรยายและขยายความในแง่ต่าง ๆ กัน ท่านไส บาบา ก็จะให้ความหมายเพิ่มเติมในด้านที่ลึกซึ้งลงไปอีก

งานพิธีมีดนตรีเป็นส่วนประกอบที่สำคัญเหมือนกัน โดยเฉพาะถ้าจะพูดถึงเรื่องผลงานด้านการดนตรีแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าสามารถจะเขียนเป็นหนังสือเล่มหนึ่งให้ชื่อว่า "ท่านไส บาบากับงานศิลปะด้านดนตรี" โดยเป็นหนังสือเล่มใหญ่ ๆ เล่มหนึ่งได้ทีเดียว เพราะปรากฏว่า ท่านมีความสามารถเป็นนักร้องชั้นเยี่ยม ได้เคยร้องเพลงคลอกับดนตรีเป็นการภายในส่วนตัว *(กับสาวก)* เหมือนกัน และมีคนที่โชคดีหลายคนเคยได้ฟังกระแสเสียงอันไพเราะจากขลุ่ยอันเล็กที่ท่านเป่า ซึ่งในตอนนั้น ท่านมีลักษณะเป็น มูราลิธระ คือหมายถึงพระ-กฤษณะผู้ทรงขลุ่ยอย่างแท้จริง บางครั้งท่านก็เป็นเจ้า

แม่สรัสวดี โดยเล่นพิณให้สาวกฟังเป็นที่สำราญใจโดยทั่วกันที่เวนกตะคีรีและที่อื่น ๆ อีก อันที่จริงเรื่องเช่นนี้ถ้าจะคิดไปให้ลึกซึ้ง ก็ดูไม่น่าจะเป็นการแปลกประหลาดอย่างใด เพราะแม้ท่านจะยังไม่เกิดมาสู่โลกนี้ *(คือเพียงอยู่ในครรภ์ของมารดา)* ท่านก็สามารถทำให้เครื่องดนตรีคือกลองดังขึ้นมาได้เองแล้ว (ดู เล่ม ๑ บทที่ ๕ หน้า ๑๔๗, ๑๔๙) ครั้งหนึ่งท่านได้ขอกลอง มฤทันคัม มาจากนักดนตรีที่มาเล่นถวายท่าน แล้วลงมือตีให้จังหวะเอง ปรากฏว่าการตีกลองของท่านมีลวดลายจังหวะแปลกกว่านักดนตรีผู้อื่น และเป็นจังหวะที่น่าฟังอย่างยิ่งด้วย *

---

* ทั้งหมดนี้แสดงว่า ท่านมีความสามารถ "เก่ง" รอบตัวจริง ๆ คือเชี่ยวชาญทั้งทางอิทธิปาฏิหาริย์ทุกรูปแบบ ซึ่งน่าจะเปรียบเหมือนฝ่ายบู๊ และยังชำชองด้านศิลปะ กวี ดนตรี ร้องเพลง เทศน์ ปรัชญาจากคัมภีร์โบราณ ฯลฯ ซึ่งเปรียบได้กับฝ่ายบุ๋น คือมีทั้งด้านเข้มแข็งและอ่อนหวาน สามารถเป็นได้ทั้งเหล็กเพชรและดอกไม้ (เล่ม ๖ บทที่ ๒๒ หน้า ๒๖๙) ถ้าจะพูดตามสำนวนสมัยปัจจุบันก็เห็นจะต้องกล่าวว่าท่าน **major** คือมีความชำชองเป็นวิชาเอกหมดทุกด้านทุกอย่างจริง ๆ บุคคลเช่นนี้ ถ้าถือตามหลักพุทธศาสนาก็ต้องกล่าวว่า ได้สร้างสมบารมีมาแล้วนานแสนนาน และอาจจะเป็นพระโพธิสัตว์ซึ่งจะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งในอนาคตก็ได้

เคยมีเด็กชายคนหนึ่งชื่อ บัณฑุรังคะ ดิกชิท เป็นผู้ชักหีบเพลงคลอเพลงขับของ ทัสคานุ ผู้เป็นศิษย์ที่ใกล้ชิดคนหนึ่งของท่านเชอร์ดิ บาบา ทั้งนี้ในพิธีที่เรียกว่า ไส สังกีรตัน ต่อมาเด็กผู้นี้ได้เติบโตขึ้นกลายเป็นนักดนตรีที่มีชื่อเสียง และเป็นนักร้องเพลง-ภชัน นอกจากนั้นเขายังได้เป็นผู้อำนวยการฝ่ายดนตรีคนหนึ่งของโลกภาพยนตร์อีกด้วย เขาได้ยินข่าวว่าท่านเชอร์ดิ บาบา ได้มาเกิดใหม่ที่ปุตตปารตีแล้ว จึงได้มานมัสการท่านและก็ได้เป็นศิษย์คนหนึ่งของท่านสวามี ครั้งหนึ่ง ในขณะที่เขากำลังเดินทางไปด้วยกันกับท่าน โดยรถยนต์จากบอมเบย์เพื่อมายังบังกาลอร์นั้น ท่านไส บาบา ได้บรรเลงดนตรีด้วยเครื่องชนิดหนึ่งชื่อกัญชิระ ซึ่งคล้าย ๆ กับลูกชัดถือไว้ในมือ อย่างเชี่ยวชาญและไพเราะเหลือเกิน ทำให้นักดนตรีผู้เชี่ยวชาญแห่งโลกภาพยนตร์เช่นนายดิกชิทผู้นี้ถึงกับถูกสะกดจนกระทั่งหลงใหลเลยทีเดียว จากนั้นเขาจึงได้รู้ว่าท่านเคยเป็นผู้เชี่ยวชาญขนาดปรมาจารย์มาแล้ว แม้กระทั่งในการดนตรีของชนชาวอินเดียภาคเหนือ บางครั้งเมื่อมี

ผู้ขอร้อง ท่านไส บาบาก็เคยร้องเพลงของ ทยาคะราชะ เพลงใดก็ได้เสมอ เป็นการร้องที่ถูกต้องทั้งเนื้อทำนอง และท่วงทีจังหวะทุกประการ

แม้ในด้านของขวัญที่ท่านให้แก่นักศึกษาและศิลปินก็มีจำนวนไม่น้อยเลย พระเจ้าโภชา ซึ่งกล่าวกันว่าเป็นองค์อุปถัมภ์ของนักปราชญ์และศิลปินทั้งหลาย ก็สู้ท่านไส บาบาไม่ได้ในเรื่องนี้ *(เพราะท่าน "เนรมิต" เอามาจากอากาศได้ ส่วนผู้อื่น ๆ ทำเช่นนั้นไม่ได้)* ท่านสวามีได้ให้ของขวัญทั้งที่เป็นเงินจำนวนมากมาย ตลอดจนถึงสิ่งของที่มีค่าต่าง ๆ เช่นเป็นผ้าแพรและทองคำเป็นต้น นอกจากนั้นก็มีของที่ระลึกเช่นล็อกเก็ต สายสร้อยและแหวนเป็นต้น ครั้งหนึ่งท่านได้ทำให้นทัสวระ วิทวาน ติรุเวนคดุ สุพราหมนียะ พิลไลย ได้รับความอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง ในเมื่อได้รับของขวัญเป็นล็อกเก็ตมีรูปลายนูน เป็นรูปอโฆระ วีรภัทระ ซึ่งเป็นปางดุร้ายของพระศิวะ อันเป็นที่นับถือกันในหมู่บ้านติรูเวนคดู ซึ่งเป็นบ้านเกิดของท่านพิลไลยนั้น

เสกของขวัญ

อีกครั้งหนึ่ง นักไวโอลินผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งได้ล๊อกเก๊ตเป็นของรางวัลจากท่าน แต่เขารู้สึกผิดหวังที่ในวัตถุนั้นไม่มีเครื่องหมายอะไรที่จะแสดงให้ผู้อื่นรู้ว่าเป็นของขวัญจากท่านไส บาบาเลย ท่านจึงได้บอกให้เขาส่งคืนมาให้ และถือไว้ในมือของท่านชั่วขณะหนึ่ง แล้วจึงส่งคืนกลับไปให้ ตอนนี้ปรากฏว่ามีตัวหนังสือจารึกเป็นภาษาอังกฤษให้เห็นอย่างชัดเจนว่า "มอบให้แก่วิทวัน ที. เชาดิยะ โดย ภควัน ศรีสัตยาไส บาบา"

เรื่องแบบนี้ยังมีอีกมาก เช่นนาย เอ.เค.ซี. นาฏราชัน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการเบ่าแคลริเน็ต ได้รับของขวัญเป็นจำนวนมากจากท่านสวามี และมีผู้คนกล่าวขวัญกันมาก แต่เจ้าตัวเองไม่ค่อยอยากจะพูดเรื่องนี้เท่าใดนัก เพราะคิดว่า ถ้าพูดคุยมากไป จะเป็นเครื่องทำให้ของมงคลที่ตนได้รับประทานมาจากท่านคลายความศักดิ์สิทธิ์ลงไปได้ อีกรายหนึ่ง คือนาย ที.เอ็ม. สุนทรราชัน ได้เห็นภาพนิมิตท่านเทพการติเกยะ โดยท่านไส บาบาเป็นผู้ดลบันดาลให้เห็น และการที่ท่านไปหานาง

ชูติกา รอย ผู้ซึ่งไม่เคยได้ยินชื่อท่านมาก่อนเลย และท่านได้แสดงตนให้นางทราบว่า ท่านคือพระกฤษณะในสมัยก่อนโน้น

ผู้ไม่มีวันเกิด

วันเกิดของท่านไส บาบา ได้รับการฉลองกันในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายนของทุก ๆ ปี ในสมัยก่อนมีพิธีพิเศษอย่างหนึ่งคือการ "รดน้ำ" ท่าน เป็นแต่ว่าน้ำที่ใช้ไม่ใช่น้ำธรรมดา แต่เป็นน้ำมันซึ่งท่านบิดามารดาขององค์ท่านเป็นผู้หลั่งรดศีรษะให้เพื่อเป็นสัญญลักษณ์ประการหนึ่ง นอกจากบิดามารดาขององค์ท่านแล้ว ก็ยังมีศิษย์บางคนที่ท่านคัดเลือกแล้ว ก็สามารถหลั่งน้ำมันรดศีรษะท่านได้เช่นเดียวกัน โดยใช้ดอกไม้จุ่มลงไปในถ้วยน้ำมัน ซึ่งทำด้วยเงินแล้วนำน้ำมันที่ติดอยู่กับดอกไม้นั้นมาทาลงบนกระหม่อมขององค์ท่าน

อันที่จริงท่านเคยกล่าวว่า ท่านไม่มีวันเกิดดอก และถ้าจะมีการฉลองให้เกียรติท่านในวันเกิดกันจริง ๆ ละก็ ควรจะเป็นวันหรือเวลาที่สาวกเพ่งพิจารณามอง

เข้าด้านในจิตใจของตนเอง เพื่อจะให้รู้เห็นอาตมันในขณะที่จิตรวมลงเป็นหนึ่ง *(คือเป็นสมาธิ)* แต่ท่านก็เล็งเห็นว่าสานุศิษย์ทั้งหลายจะได้มีความสุขความยินดีกันบ้างในการฉลองดังกล่าว ท่านจึงยอมให้มีการเฉลิมฉลองกันได้ในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน

และเมื่อมีการให้เกียรติแก่ร่างกายที่มาก่อเกิดขึ้นในโลกมนุษย์แล้ว ก็ย่อมจะต้องให้เกียรติแก่ผู้ที่ช่วยให้กำเนิดแก่ร่างกายนั้นด้วย ตามประเพณีก็ถือกันว่ามารดาผู้ให้กำเนิดมีสิทธิพิเศษที่จะให้การอาบน้ำมันแก่บุตรได้ในวันเกิดของบุตร ท่านเปรียชัวร ซึ่งเป็นนักร้องที่เป็นนักบุญด้วย * กล่าวไว้ว่า แม้เด็กชายกฤษณะ *(ซึ่งเป็นอวตารองค์หนึ่ง)* ที่โดยปกติไม่ชอบการอาบน้ำ

---

* เพลงที่นักบุญผู้นี้ร้องคงเป็นเพลงขับสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพลงรัก แต่ก็อาจจะมีดนตรีคลอไปด้วยได้ ศาสนาฮินดูหรืออันที่จริงศาสนาคริสต์ด้วย ถือว่าเพลงเป็นสื่อสามารถยกระดับวิญญาณได้อย่างหนึ่งเหมือนกัน เคยทราบว่าศาสนาคริสต์นิกายโปรแตสแตนท์บางกลุ่มเกือบจะกล่าวได้ว่า มีการร้องเพลงคลอออร์แกนกันเป็นหลักใหญ่เลยทีเดียว ศาสนาพุทธฝ่ายคดิมหายานก็ใช้ "สื่อเสียงเพลง" ด้วยบ้างเหมือนกัน ทางฝ่ายเถรวาทไม่เน้นหนักเรื่องนี้ แต่ก็มีการร้องทำนองสูง ๆ ต่ำ ๆ คล้าย ๆ เพลงบ้างเหมือนกัน

เป็นอย่างยิ่ง ก็ยอมแพ้ต่อมารดาในเมื่อถึงวันเกิด คือในเมื่อผู้เป็นมารดาเรียกให้มาอาบน้ำว่า "นี่ หนูจ๋า! วันนี้เป็นวันเกิดของหนูนะ ต้องอาบน้ำชำระล้างกันใหญ่เสียที อย่าหนีไปไหนนะ มาให้แม่อาบให้เสียดี ๆ" ทีนี้เมื่อแม้แต่พระกฤษณะ (*ซึ่งขี้เกียจอาบน้ำเป็นอย่างยิ่ง*) ยังต้องยอมในกรณีเช่นนั้นแล้ว ท่านไส บาบาจะปฏิเสธเรื่องเดียวกันนี้ย่อมไม่ได้อยู่เอง ดังนั้นในวันเกิดของท่าน ท่านจึงให้ผู้เป็นบิดามารดาของท่านได้รับความภาคภูมิใจอย่างเต็มที่ และในวันดังกล่าวนี้ บรรดาสาวกจะเดินขบวนไปยังบ้านของท่านบิดามารดานั้น และแห่แหนนำกลับมามาสู่ประศันตินิลยัมกันอย่างเอิกเกริก

แจกของขวัญ

นอกจากนั้นในวันเกิดเช่นนี้จะมีการแจก ลัททุ คือขนมหวานก้อนกลมๆ โดยท่านไส บาบาจะเป็นผู้แจกเองแก่คนที่มาร่วมงานนับเป็นจำนวนหลายพันคน ลองหลับตานึกถึงภาพท่านสวามี ซึ่งตอนนั้นมีน้ำมันไหลลงมาบนศีรษะ เป็นรอยเปื้อนเลอะเทอะที่ใบหน้าที่โน่น

บ้างที่นี่บ้าง และมือของท่านก็เหนียวเหนอะหนะไปด้วยน้ำตาล ตลอดเวลานี้ท่านก็เดินแจกกล้วย ๆ เงย ๆ เป็นเวลาหลายชั่วโมง ทุกคนที่ได้เห็นจะเกิดประทับตาและประทับใจไปนานแสนนาน

นั่งชิงช้าไกว

อีกรายหนึ่ง ซึ่งยังคงมีการปฏิบัติมาจนถึงทุกวันนี้ คือพิธีที่ภาษาฮินดีเรียกว่า "ชูลา" ส่วนคำในภาษาเตเลกู เรียกว่า "อุยยาโลตสะวะ" คือการให้นั่งชิงช้าแล้วสาวกก็แกว่งไกวไปมาช้า ๆ พิธีนี้สมัยก่อนทำกันในวันหลังวันชยันติ คือหลังวันเกิดของท่าน แต่ปัจจุบันทำกันในคืนวันเกิดเลยทีเดียว องค์ท่านจะนั่งบนชิงช้าสวมเสื้อคลุมแพรสีขาว เป็นภาพที่มีเสน่ห์น่ารัก* (win-

---

* คำว่า "มีเสน่ห์น่ารัก" ในภาษาไทยนี้ เมื่อนำมาใช้กับผู้ที่นับถือว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ หรือผู้วิเศษที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วเช่นนี้ คงจะฟังดูขัดหู หรือว่า "เขิน" เอาการ แต่ในภาษาอังกฤษใช้คำซึ่งมีความหมายเช่นนั้นจริง ๆ ข้าพเจ้าจึงได้วงเล็บคำภาษาอังกฤษไว้ให้ด้วย ทั้งนี้คงจะใช้ได้สำหรับท่านไส บาบา ซึ่งมีนิสัยเป็นคนขี้เล่น รื่นเริงด้วยเหมือนกัน ไม่ได้เป็นคนเคร่งขรึมทำนอง "เสือยิ้มยาก" อย่างเดียว และผู้แต่งหรือสาวกของท่านก็คงจะมองท่านว่า มีเสน่ห์และน่ารักจริง ๆ เมื่อแปลตามรากศัพท์ อาจจะแปลว่า "ชนะใจ" ก็ได้

some) เป็นอย่างยิ่ง ผู้ที่แกว่งชิงช้านั้นได้แก่สาวกบางคนที่ใกล้ชิด ส่วนบรรดาศิลปินต่าง ๆ ก็บูชาท่านด้วยการแต่งเพลงขึ้นมาเป็นการนมัสการท่านในโอกาสนี้โดยเฉพาะ ในสมัยก่อน ท่านเคยยอมให้สาวกแต่ละคนมาสวมพวงมาลัยให้แก่ท่านได้เป็นรายตัว โดยมายืนเข้าคิวกันตั้งแต่เช้าเป็นแถวยาว องค์ท่านเองก็จะนั่งอยู่ท่ามกลางกลุ่มดอกไม้พวงมาลัยกองโต แลดูเหมือนดอกไม้อีกดอกหนึ่งท่ามกลางกองพวงมาลัยดอกไม้เหล่านั้น คราวหนึ่ง ผู้คนที่มาเข้าคิวเป็นแถวยืดยาว เริ่มต้นพิธีตั้งแต่เช้าจนถึงหลังเก้าโมงไปแล้ว แถวก็ยังไม่หมด และทุก ๆ คนก็อิ่มเอิบใจได้รับพลังแห่งความรักที่แผ่ออกมาจากองค์ท่านโดยทั่วกัน ต่อจากนั้นมาก็เป็นอันรู้กันว่าท่านจะทำแบบนี้อีกต่อไปไม่ได้แล้ว ในเมื่อผู้ที่มาร่วมงานมีมากขึ้นทุกที จนในที่สุดก็นับเป็นจำนวนหลายหมื่นคน

สำหรับพิธีรดน้ำมันบนกระหม่อมนั้น เมื่อบิดาของท่าน คือนายเวนกัปปะ ราชุ ถึงแก่กรรมแล้ว มารดาคือนางอิศวรัมภา ก็ได้เป็นผู้ทำพิธีดังกล่าวคนเดียว และต่อมาพิธีนี้ก็หยุดลงด้วยเหมือนกัน

อภิเษก (รดน้ำลงบนศีรษะ)

เมื่อเรานึกย้อนหลังไปถึงสมัยก่อน แล้วนำมาเปรียบเทียบกับพิธีในสมัยปัจจุบันนี้แล้ว จะเห็นได้ว่าแตกต่างกันมากมายเหลือหลาย ในสมัยนั้น แม้ในวันธรรมดา ท่านไส บาบา จะทักทายหญิงผู้มีอายุอย่างกันเอง โดยเรียกว่า "แม่" แล้วก็นั่งลงให้หญิงชราเหล่านั้นเอาน้ำมันรดลงบนกระหม่อมของท่าน เมื่อหญิงชราอื่น ๆ เห็นเช่นนี้เข้า คุณย่าคุณยายเหล่านั้นก็จะต้องการกระทำอย่างเดียวกันบ้าง และต่างก็จะขอร้องว่า "เอ้า พ่อหลานชาย พรุ่งนี้มาให้ย่าหรือยายทำพิธีอภิเษก (คือเอาน้ำมันรดศีรษะ) ให้ที่บ้านยายหรือย่าให้ได้นะ อย่าลืมนะ" ซึ่งท่านก็จะรับคำว่า "ได้ครับ คุณย่า ได้ครับ คุณยาย" แล้ววันต่อมาท่านก็จะทำตามที่สัญญาไว้ โดยนั่งลงนุ่งผ้าเช็ดตัวไว้มีท่าทางเป็นเด็ก ๆ ที่มีแต่ความอ่อนหวานน่ารักจริง ๆ แต่นั่นแหละ สมัยนี้โอกาสที่เราจะได้เห็นท่านถอดเสื้อแบบนั้นคงจะไม่มีอีกแล้ว (เรื่องเกี่ยวกับพละกำลังของร่างกาย ซึ่งดูเผิน ๆ ค่อนข้างจะ

บอบบางของท่านนั้น โปรดอ่านเล่ม ๕ บทที่ ๑ หน้า ๒๗ ภายใต้หัวข้อ "ปราบโยคีนักมวย")

ความสัมพันธ์ระหว่างกายทิพย์กับกายเนื้อ

ในระหว่างที่ท่านเดินทางไปที่อื่นโดยกายทิพย์นั้น ร่างกายหยาบ คือกายเนื้อที่อยู่เบื้องหลังจะแข็งเป็นท่อนไม้และมีน้ำหนักเหมือนหิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าในระหว่างนั้น ท่านต้องทำงานซึ่งต้องใช้พละกำลังมาก เช่นรถจี๊ปของสาวกซึ่งประสบอุบัติเหตุคว่ำเป็นต้น กายเนื้อที่อยู่ข้างหลังจะแสดงอาการออกมาคล้าย ๆ กับว่ากำลังออกแรงอย่างมากมาย ครั้งหนึ่งท่านล้มฟาดลงไปโดยฉับพลัน ร่างกายฟุบลงไปพาดกับกำแพงเตี้ย ๆ ภายในเขตประศันตินิลยัม สาวกเกรงว่าร่างของท่านจะล้มลงไปฟาดกับพื้นดินต่อไปอีก ในเมื่อท่านกลับมาเข้าร่างตามเดิม จึงช่วยกันจับแขนท่านไว้ ๒ คน และจับขาไว้อีก ๒ คน ต่อมาร่างกายของท่านแสดงอาการสลัดอย่างแรงทีเดียว เล่นเอาสาวกทั้ง ๔ นั้นหงายหลังกระเด็นกระจายไปคนละทิศคนละทาง ครั้นแล้วเวลาท่าน

กลับมาเข้าร่างตามเดิม ร่างของท่านก็ไม่ตกลงไปจากกำแพงนั้นเลย สาวกคนหนึ่งจึงถามท่านว่า "เกิดอะไรขึ้นครับท่านสวามี ท่านจึงฟาดเอาพวกผมกระเด็นไปคนละทางเช่นนี้" ปรากฏว่าท่านหัวเราะอย่างรื่นเริงและกล่าวว่า "ขโมย! แกมันพวกตัวร้ายทั้งนั้น"

แต่ต่อมาท่านก็อธิบายว่าในป่าแห่งหนึ่ง พวกโจร ๔ คนกำลังจะเข้ามา "ล้อมกรอบ" สาวกคนหนึ่งของท่าน ท่านจึงต้องรีบไปช่วยทันที และได้ผลักเจ้าคนร้ายทั้ง ๔ นั้นกระเด็นไปคนละทิศละทาง ในที่สุดเจ้าโจรก็เปิดหนีไปหมด

พยัคฆาสนะ

เราจะย้อนกลับมาเล่าเรื่องหนึ่งซึ่งเกิดกับท่านไส บาบา ในสมัยที่ยังเป็นเด็กอาบน้ำอยู่ที่มันทีร์เก่า ในสมัยนั้นมีสตรีผู้หนึ่งชื่อสกัมมะ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้เย็บเสื้อคลุมยาวให้ท่านสวมใส่ ซึ่งเป็นเสื้อคลุมยาวลงมากรอมข้อเท้า วันหนึ่งนางสกัมมะเกิดความคิดขึ้นมาว่า ท่านไส บาบาน่าที่จะให้การทารชันแก่ศิษย์ โดยไม่ต้องสวม

เสื้อแบบบุคคลผู้ยิ่งใหญ่คนอื่น ๆ บ้าง นางสกัมมะเป็นเจ้าของไร่กาแฟอันใหญ่โตกว้างขวางในเมืองคูร์ก แต่การที่นางสามารถเป็นผู้ใกล้ชิดสนิทสนมกับท่านได้นั้นมิใช่เพราะความเป็นคนร่ำรวยเลย เพราะคุณสมบัติที่สำคัญของเธอก็คือ เธอเป็นผู้มีอัธยาศัยแสวงหาคุณธรรมและมีใจโอบอ้อมอารีชอบบำเพ็ญทานอยู่เสมอ ซึ่งทั้งนี้ทำให้เธอได้รับการขนานนามว่า **ธรรมปารายะนี** (หญิงผู้ทรงธรรม) จากมหาราชาแห่งแคว้นไมซอร์ ท่านไส บาบา เองก็ได้รับสมัญญานามในทำนองเดียวกันว่า **สัตยธรรมปารายะนะ** (ท่านผู้ทรงสัจธรรม) นี่คือสาเหตุที่ทำให้นางเป็นสาวกที่ใกล้ชิดคนหนึ่งของท่าน

เมื่อนางสกัมมะ แจ้งความประสงค์ขอให้ท่านสวามีถอดเสื้อให้ถ่ายรูปในท่านั่งบำเพ็ญตบะทรมานกายเช่นนั้น ปรากฏว่าท่านมีท่าทางอาย ๆ อยู่เหมือนกัน แต่แล้วก็ยอมตกลงตามคำขอร้อง ตอนนี้มีการกระเซ้าเย้าแหย่ท่านกันอย่างรื่นเริง ในเมื่อท่านยอมถอดเสื้อให้ถ่ายรูปนั่งในท่าบำเพ็ญตบะทรมานตัวบนหนังเสือที่ปูลาดรองไว้ ผู้ที่ได้เห็นภาพนี้หลายคนอดคิดไม่ได้ว่า

ท่านสวามีเองคงจะได้เคยบำเพ็ญตบะทรมานตนมาบ้างแล้วกระมัง แต่ท่านว่าท่านไม่เคยเลยอย่างเด็ดขาดนับแต่เกิดมา คือท่านไม่จำเป็นต้องมาทนนั่งบำเพ็ญเพียรทางวิญญาณเพื่อผลอะไรกันอีกแล้ว

ในรูปถ่ายท่านสวามี ซึ่งเป็นรูปที่หาดูได้ยากอย่างยิ่งแบบนี้ เราจะเห็นความบริสุทธิ์และความอ่อนโยนอย่างหาที่ติไม่ได้ของท่านไส บาบา ปรากฏอย่างเด่นชัดเหมือนกับแสงสีเงินยวงของดวงจันทร์ฉะนั้น ทำให้เราอดนึกอยู่ในใจบ่อย ๆ ไม่ได้ว่า "ท่านสวามีครับ! ท่านจะให้สาวกเห็นในลักษณะถอดเสื้อออกเช่นนี้อีกไม่ได้หรือ แทนที่จะสวมเสื้อคลุมยาว ซึ่งทำให้เกิดการวิพากย์วิจารณ์กันไปต่าง ๆ นานาทุกวันนี้ *(เช่นกล่าวหาว่าท่านสวมเสื้อคลุมทำด้วยแพร ซึ่งดูคล้ายเป็นของแต่งตัวเพื่อความหรูหรา และยังมีสีฉูดฉาดอีกด้วย)*"

ในรูปดังกล่าวนี้ ปรากฏท่านสวามีนั่งอยู่บนหนังเสือ ซึ่งก็มีประวัติความเป็นมาเกี่ยวกับท่านอยู่เหมือนกัน ดังต่อไปนี้

ประวัติของพยัคฆาสนะ

วันหนึ่งนานมาแล้ว รถจี๊ปคันหนึ่งเกิดเครื่องยนต์ดับใกล้ ๆ มันทีร์เก่า มันหยุดกึกลงเฉย ๆ แม้ช่างจะปลุกปล้ำแก้เท่าใด มันก็ไม่ยอมติดสักที ผู้ที่นั่งอยู่ในรถจี๊ปคันนี้ก็คือบุคคลสำคัญคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สรรพากรแห่งตำบลอนันตปุระ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจมากคนหนึ่ง เพราะเขาเป็นผู้ได้รับแต่งตั้งจากรัฐบาลอังกฤษ เมื่อหมดท่าเข้าผู้ช่วยของเขาก็บอกว่า "มีท่านสวามีจิอยู่ใกล้ ๆ นี้องค์หนึ่งครับ ท่านแสดงปาฏิหาริย์ได้ ถ้าเราเข้าไปขอร้องท่าน บางทีท่านอาจจะหาวิธีช่วยให้รถคันนี้วิ่งต่อไปได้เหมือนกัน"

"เอ้า! ตามใจลองดูก็ได้" เจ้าหน้าที่สรรพากรบอกเขา ผู้ช่วยจึงวิ่งตื๋อไปนมัสการท่านไส บาบา ซึ่งในไม่ช้าก็มาที่รถจี๊ปคันนั้นด้วยอาการยิ้มอย่างร่าเริงในอุบายแกล้งของท่าน (mischievous smile.)

พอมาถึงรถ ท่านก็หยุดยิ้ม เปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งขรึมทันที แต่เป็นความเคร่งขรึมอันเกิดจากความกรุณา ไม่ใช่เกิดจากอกุศลจิตใด ๆ เลย ท่านได้เปิดฉาก

ต่อว่าเจ้าหน้าที่สรรพากรคนนั้นทันที "เป็นไง ! จะต้องให้เราบอกเธอไหมว่า เธอไปยิงเสือมาจากไหน—เสือตัวที่เธอบรรทุกซากของมันมาบนรถคันนี้น่ะแหละ" ว่าแล้วท่านก็บรรยายออกมาเป็นฉาก ๆ เลยทีเดียวว่า เจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้ไปยิงเสือมาจากที่ไหน และยิงมันด้วยอาการอย่างไร ท่านพูดเหมือนกับว่าท่านได้ไปเห็นเหตุการณ์นั้นด้วยตนเอง *(ซึ่งอันที่จริงท่านก็คงเห็นด้วยตนเองจริง ๆ น่ะแหละ เป็นแต่ว่าเป็นการเห็นด้วยตาทิพย์ ไม่ใช่ตาเนื้อ)*

เจ้าหน้าที่สรรพากรคนนั้น นั่งงงเป็นไก่ตาแตกฟังท่านเทศนาอยู่พักใหญ่ โดยที่ตนเองพูดอะไรไม่ออกเลย

"น่าสงสารนะ ! เห็นไหม ?" ท่านสวามีเทศน์ต่อไป "เธอไม่รู้ดอกหรือว่าเสือตัวนี้มันมีลูกอ่อนอยู่ ๒ ตัว ? อายุของลูกของมันเพิ่งจะได้ ๑๐ วันเท่านั้นเอง ขณะนี้ลูกเสือ ๒ ตัวนั้น กำลังวิ่งพล่านหาแม่ของมันใกล้ ๆ กับที่ ๆ เธอยิงแม่ของมันตายนั้นเอง ดูเถอะ เธอได้ทำกรรมอันโหดร้ายอย่างยิ่ง เธอควรจะกลับไปที่นั่นใหม่นะ แล้วนำเอาลูกเสือ ๒ ตัวนั้นมาเพื่อเอาไปให้

สวนสัตว์เขาเลี้ยงมันต่อไป ถ้าเธอยอมทำตามนี้ ฉันจะทำให้รถจี๊ปของเธอวิ่งได้"

เจ้าหน้าที่ผู้นั้นฟังเทศน์ของท่านด้วยความประทับใจอย่างยิ่ง ท่านไส บาบาช่างมีอำนาจประหลาดเหนือมนุษย์จริง ๆ จึงได้เห็นเหตุการณ์ย้อนหลังเล่าให้เขาฟังได้อย่างถูกต้องและละเอียดถี่ถ้วน และเขาเองก็เกิดรู้สึกสงสารลูกเสือขึ้นมาโดยฉับพลันอีกด้วย เขาจึงยอมตกลงรับคำว่าจะทำตามที่ท่านกล่าวทุกประการ

ท่านไส บาบาบอกให้คนขับเดินเครื่อง ส่วนท่านก็ใช้มือแตะที่รถคันนั้น พร้อมกับบอกว่า "เอาเถอะ ไปเถอะนะ แม่นะ"

รถจี๊ปคันนั้น คงจะภูมิใจที่ท่านสวามีเรียกมันว่า "แม่" เพราะปรากฏว่าพอคนขับสตาร์ทเครื่อง มันก็ออกวิ่งฉิวไปทันที

เจ้าหน้าที่สรรพากรนั่งรถคันนั้นกลับไปยังป่าด้วยความอัศจรรย์ใจไปตลอดทาง และเมื่อถึงบริเวณที่เขายิงแม่เสือนั้นมา เขาก็เห็นว่ามีลูกเสือ ๒ ตัว กำลังวิ่งมะงุมมะงาหราหาแม่ของมันอยู่ที่นั่น อย่างกระวนกระวาย

โดยไม่รอช้า เขาอุ้มมันขึ้นมาบนรถจี๊ป ต่อจากนั้นก็นำมันไปฝากให้สวนสัตว์ช่วยเลี้ยงไว้ตามคำสั่งของท่านไส บาบา ทุกประการ

แต่เขายังได้ทำอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะเกินคำสั่งที่ท่านไส บาบาสั่งให้เขาทำ คือเขาได้นำหนังเสือตัวนั้นที่ได้รับการฟอกล้างจนสะอาดแล้ว ส่งมาถวายท่านเป็นเครื่องบรรณาการ หนังเสือที่เราเห็นอยู่ทุกวันนี้บนยกพื้นไม้ใต้บัลลังก์ขลิบเงินของท่านสวามีที่ประศันติ นิลยมนั้น ก็คือหนังชิ้นที่มีประวัติความเป็นมาดังกล่าวแล้วนี้เอง

สีหบัลลังก์

และบัลลังก์ดังกล่าวนี้ ก็มีเรื่องเกี่ยวกับมันที่น่าสนใจไม่น้อยเหมือนกัน คือสาวกหลายคนที่เคารพรักท่านสวามีเป็นอย่างยิ่ง ได้ขวนขวายสร้างบัลลังก์ ซึ่งประดับประดาด้วยเงินและทอง เพื่อถวายแก่ท่านไว้หลายอัน สำหรับประจำอยู่ตามเมืองใหญ่น้อยต่าง ๆ หลายแห่ง มีอยู่อันหนึ่งที่เขาทำไว้สำหรับประจำที่ประศันติ นิลยัม แต่น่าประหลาดที่อันนี้ เมื่อมีผู้ส่งมาถวาย

ถึงที่แล้ว ท่านไส บาบาได้สั่งห้ามไม่ให้ใครเปิดลังหรือแก้ห่อที่เขาบรรจุมานั้นเลย แม้เวลาจะล่วงไปถึงหลายเดือน ท่านก็ยังไม่ยอมให้ใครเปิดลังนั้นอยู่นั่นเอง

สาวกทั้งหลายที่ทำขึ้นส่งมาถวายท่านนี้ก็คิดว่าเพื่อจะให้ท่านขึ้นนั่งเป็นครั้งแรกในวันครบรอบอายุปีที่ ๒๑ ของท่าน แต่ท่านไส บาบาก็ไม่ยอมทำตามคำขอร้องนั้น วันเวลาล่วงไปเรื่อย ๆ จนถึงวันพิธีศิวาราตรี ท่านก็ไม่ยอมให้เปิดลัง งานฉลองหลายงานผ่านไปแล้ว ท่านก็ไม่ยอมตามเคย และท่านก็ไม่ให้เหตุผลแก่ใครเลยด้วย

ในที่สุดเวลาก็ล่วงไปเกือบหนึ่งปี นับแต่วันที่เขาส่งบัลลังก์นั้นมาถวายท่าน ซึ่งระยะนั้นก็เกือบจะถึงวันทสาระอยู่แล้ว บรรดาสาวกต่างก็พากันวิงวอนขอร้องท่านกันใหญ่ เขาให้เหตุผลว่าอย่างน้อยในระหว่างงานฉลองพระแม่เจ้าซึ่งเรียกกันว่า สิงหสเนสวารี (ซึ่งแปลว่า พระแม่เจ้าแห่งจักรวาลผู้ทรงประทับนั่งเหนือบัลลังก์สิงห์) นี้ องค์ท่านซึ่งเป็นเสมือน "แม่" ของจักรวาลควรจะขึ้นนั่งบนบัลลังก์นี้เสียที

"ยัง ยังก่อน" ท่านสวามีผลัดต่อไปอีก

เวลาล่วงไปจากวันนั้นได้ ๙ วัน จนถึงวันที่ ๑๐ ซึ่งเป็นวัน วิชัยทสมี คือวันประกาศชัยชนะ ก็สมควรที่ "พระแม่เจ้า" จะนั่งบนบัลลังก์นี้เป็นอย่างยิ่ง

และในวันดังกล่าวนี้เอง ญาติผู้เคยดุด่าว่าท่านในสมัยเมื่อท่านไปอาศัยบ้านเขาอยู่ (ดูเล่ม ๕ บทที่ ๙ หน้า ๒๓๐ เรื่องลูกสิงห์โตบันลือสีหนาท) เพราะเหตุเพียงท่านเกิดไปนั่งเก้าอี้โยกในบ้านของเขาเข้านั้น ก็เดินทางมาถึงประศันตินิลยัม และท่านไส บาบาก็สั่งให้เขาแกะลังแก้เอาบัลลังก์ขลิบเงินนั้นออกมา

เมื่อบุคคลผู้นั้นแกะลังแก้กระดาษออกทีละชั้น ๆ ก็เท่ากับว่าเขาได้ถอยหลังเข้าไปสู่อดีตลึกเข้าทุกที และในขั้นสุดท้าย เมื่อสีหบัลลังก์ขลิบเงินปรากฏแก่สายตาของเขาเต็มที่ ภาพในอดีตก็ผ่านเข้ามาสู่ความทรงจำ— เป็นภาพของเด็กชายผู้หนึ่ง ซึ่งยืนบันลือสีหนาทอยู่เบื้องหน้าเขาเมื่อก่อนโน้น เด็กชายผู้นั้นกล่าวว่า" คอยดูนะเธอ เด็กคนนี้แหละ ต่อไปจะนั่งบนบัลลังก์ขลิบเงินที่เดียว แล้วเธอจะได้เห็นเอง"

"ผมไม่ได้คิดดอกครับว่า ท่านสวามีทำเช่นนี้ด้วยความต้องการที่จะแก้แค้น ที่ผมเคยกระทำแก่องค์ท่านไว้ในกาลก่อน" เขาพูดพร้อมกับมองดูองค์พยานแห่งความสำเร็จของเด็กชายผู้หนึ่งในสมัยโน้น "แต่ผมถือด้วยความจริงใจเต็มที่ว่า ท่านต้องการให้ผมได้รับบทเรียนอันมีค่านี้ด้วยความปรารถนาดีจริง ๆ ท่านไม่ได้คิดจะลงโทษผมดอก แต่ท่านต้องการจะให้เกียรติผมในฐานที่เป็นผู้ได้รับสิทธิพิเศษ ตั้งบัลลังก์นี้สำหรับท่านโดยเฉพาะ"

และความจริงก็เป็นเช่นนั้น ที่ท่านสวามีไม่ยอมให้ใคร ๆ เปิดลังแก้เอาบัลลังก์นี้ออกมา ก็เพื่อจะให้เขาได้รับการทารชันจากการที่นั่งบัลลังก์นั้นเป็นครั้งแรกเพราะเขานั่นเอง

ท่านสวามี คงจะทราบดีถึงสภาพแห่งจิตใจของเขา ซึ่งยอมรับโดยชื่นตาว่าตนได้กระทำผิดไปแล้ว ท่านจึงเรียกเขาด้วยถ้อยคำอันแสดงความรักสนิทสนมเป็นอย่างยิ่งว่า "พ่อลุง" ครั้นแล้วท่านก็ขึ้นนั่งเป็นครั้งแรกบนบัลลังก์ในวันวิชัยทสมีนั้นเอง คล้าย ๆ กับจะเป็นการประกาศผลของการบันลือสีหนาทของท่านเมื่อหลายปีก่อนนั้นอย่างสมบูรณ์.

บทที่ ๓๐

แพทย์วิเศษ

แพทย์ผู้ วิเศษ ศักดิ์สิทธิ์
พิชิต โรคร้าย หายสูญ
ระงับ โศกา อาดูร
เพิ่มพูน สุขสันต์ มั่นคง

ท่านช่วย ด้วยจิต อนุเคราะห์
เหตุเพราะ ใจท่าน สูงส่ง
โรคร้าย ไม่อาจ ดำรง
อยู่คง กระพัน ชาตรี

เกรงกลัว ตัวสั่น ระทก
งันงก ตกใจ วิ่งหนี
เกรงฤทธิ์ เดชท่าน ทันที
ไม่รอ ต่อตี บิฑา

ท่านนั้น คืออองค์ อวตาร
มีนาม บรรหาร ขานว่า
ท่านคือ ชื่อไส บาบา
แห่งปุต— ตะปา— ระดี

มาตรแม้น มิใช่ กรรมเก่า
บาปซ้ำ ทำเอา เหลือที่
ท่านเพ่ง เล็งดู รู้ดี
วิธี อย่างใด ได้ผล

เพื่อหย่อน ผ่อนแรง แบ่งเบา
บรรเทา ความทุกข์ เข้มข้น
ไม่หาย ก็ให้ พอทน
เพื่อไม่ หอบขน ทุกข์ไป—

ตามติด จิตถึง ชาติหน้า
หมดท่า ตามแก้ ไม่ไหว
วิธี ที่แน่ แก้ใจ
เพื่อได้ หมดทุกข์ เป็นสุขเอย.

— นัย ปริยัติวาร์

ศัลยแพทย์วิเศษ

การเล่าถึงเหตุการณ์ในสมัยมันทีร์เก่า ถ้าไม่มีการกล่าวถึงการผ่าตัด ซึ่งท่านไส บาบาเป็นผู้ดำเนินการกระทำเองเสียบ้างเลย ก็จะได้ชื่อว่าขาดเรื่องที่สำคัญที่สุดไปอย่างหนึ่งอย่างน่าเสียดาย เพราะอย่างน้อยเราก็จะได้รู้ว่า ท่านไส บาบา เป็นศัลยแพทย์ก็ยังได้ ส่วนเรื่องยาสลบก็ดี การเย็บแผลก็ดี และอื่น ๆ (เช่นเข็ม ฯลฯ) นั้น ก็เป็นส่วนประกอบที่ท่านเนรมิตขึ้นมาเองตามใจชอบของท่าน

ผ่าตัดรายที่ ๑

พาลปฐพี (คนที่มีเรื่องกล่าวถึงในเล่ม ๖ บทที่ ๒๔ หน้า ๒๙๑) เป็นบุคคลหนึ่งในบรรดาบุคคลอีกเป็นจำนวนมากพอสมควรที่ได้เห็นการผ่าตัดด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการผ่าตัดที่ท่านไส บาบา ลงมือทำเป็นศัลยแพทย์เองเลยทีเดียว ครั้งนั้นเป็นการกระทำการผ่าตัดให้แก่นายอัปปิยะ เจตตี นายพาลปฐพีได้บันทึกเรื่องราวนี้ไว้ และได้กล่าวไว้ด้วยว่า "ถ้าเรื่องนี้ถูกนำไปเล่าให้คนอื่น

พังโดยที่คนเหล่านั้นไม่ได้เห็นด้วยตาของตนเอง และเป็นคนที่ไม่มีศรัทธาในเรื่องเช่นนี้ด้วยแล้ว รับรองเขาจะต้องหัวเราะเยาะและเย้ยหยันพวกเรากันอย่างยกใหญ่ และแล้วก็ต้องโมเมหาว่า พวกเราเป็นบ้ากันไปหมดแล้วอย่างแน่นอน"

เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นดังนี้

ย้อนหลังกลับไป ๓๐ ปี ก่อนหน้าจะถึงวันศิวาราตรี ๒—๓ วัน ลักษมี อัมมะ ภรรยาของนายอัปปียะ ได้มานมัสการท่านไส บาบา พร้อมกับสามีของเธอ ซึ่งกำลังมีอาการปวดในลำไส้ จนต้องบิดตัวไปมาอยู่ตลอดเวลา เธอเล่าว่าแพทย์บอกว่ามีหนทางรักษาทางเดียวคือต้องผ่าตัด แม้อย่างนั้นก็ยังรับรองไม่ได้ว่าจะหายหรือไม่

เมื่อได้ทราบเรื่อง ท่านสวามีก็พูดสั้น ๆ ว่า "รออยู่ที่นี่ก่อน" และแล้ววันหนึ่งท่านก็หยิบเอาวัตถุชนิดหนึ่งออกมาจากหาดทรายของแม่น้ำจิตราวดี เป็นวัตถุมีรูปร่างคล้าย ๆ วุ้น แล้วก็บอกให้นายอัปปียะกินเข้าไป

หลังจากนั้นอีกหลายวัน ท่านก็ไม่ได้ทำอะไรให้อีกเลย จริงอยู่อาการของนายอัปปียะไม่ได้กำเริบขึ้น แต่มันก็ไม่ทุเลาลงแต่อย่างใด

ในที่สุดวันศิวาราตรีก็ได้ผ่านไปโดยท่านไส บาบาได้คายลิงคัมออกมาแล้ว หลังจากนั้นสองสามวัน ผู้คนก็ทะยอยกันกลับ ท่านไส บาบามาหานายอัปปียะ โดยไม่ได้ช่วยรักษาอะไรเลย แต่กลับตั้งคำถามที่แสดงความ **"ใจดำ"** ออกมาเลยทีเดียว

"นี่ เรานะ เมื่อไรจะกลับบ้านเสียทีล่ะ?"

"เอ เรานี่มาพักอยู่นานพอสมควรแล้วนะ ชะตาเรามันคงจะต้องตายแน่กระมัง" สองสามีภรรยาคิด แล้วก็ตอบท่านว่า "ครับ/ค่ะ กลับก็ได้ครับ/ค่ะ"

ครั้นแล้วเขาก็หาเช่าเกวียนได้คันหนึ่ง จัดแจงขนของขึ้นรถ เตรียมจะกลับบ้านกันตามคำสั่งของท่านสวามี

"ข้าแต่องค์ภควัน เราขอกราบลาท่านไปก่อนละครับ/ค่ะ" สามีภรรยากล่าวอำลา และก้มลงกราบท่าน

พอถึงตอนนี้ท่าทางของท่านสวามีเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว "เออ! เธอรู้สึกปวดที่ไหนนะ?" คำถามของท่านตอนนี้แสดงความห่วงใยด้วยใจจริง ไม่มีการวางท่าเป็นคน "ใจหิน" เหมือนที่แล้วมาเลย

นายอัปปียะคนบ่วย ก็เอามือชี้ไปที่บริเวณที่เขารู้สึกปวด และท่านไส บาบาก็ยื่นมือของท่านไปที่หน้าของเขาทันที ทันใดนั้นเองก็เกิดอัศจรรย์บันดาลขึ้นมาต่อหน้าต่อตาของเราทุกคน—มีกลิ่นโคลโรฟอร์ม (ซึ่งเป็นยาสลบ) ฟุ้งตระหลบไปทั่วบริเวณ.

ตอนนั้นมีสาวกของท่านจำนวน ๒๐ คน ยืนดูเป็นพยานอยู่ด้วย และทุกคนก็ได้เห็นท่านสวามีเปลี่ยนห้องโถงของมันทีร์เก่านั้นให้กลายเป็นห้องศัลยกรรมไปในบัดดล ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่ได้มีเครื่องอุปกรณ์เช่นยาฆ่าเชื้อโรคเป็นต้น ได้ตระเตรียมไว้ก่อนเลย

ท่านไส บาบา จับต้นคอด้านหลังของนายอัปปียะไว้ แล้วทำให้เขานอนลง แล้วท่านก็โบกมือขวาไปในอากาศ คว้าเอากล่องเหล็กสเตนเลสมา *(จากอากาศ)* กล่องหนึ่ง ท่านเปิดกล่องนั้นออก หยิบเอามีดเล่มหนึ่งออกมา แล้วก็ไม่ต้องรีรอกันละ ท่านผ่าท้องของนายอัปปียะเปิดหน้าท้องออกเดี๋ยวนั้นเลย

ท่านดำเนินการผ่าตัดด้วยความแคล่วคล่องเหมือนกับเป็นศัลยแพทย์ผู้เรียนมาแล้วอย่างช่ำชอง—ท่านลาก

ไส้ดึงออกมา ตัดเอาบริเวณที่มีตุ่มเนื้อร้ายออก ซึ่งทุกคนเห็นได้ชัดว่า เป็นเนื้อเน่ามีเมือกน้ำเหลืองและเลือดซุ่มอยู่ ดูเอาเถอะ! ท่านผู้ซึ่งได้คายอาตมา-ลิงคัมออกจากท้องของท่าน และชูลิงคัมนั้นให้คนอื่นดูเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง เดี๋ยวนี้ได้เอาลิงคะ *(ตุ่ม)* ที่เป็นเนื้อร้ายออกมาจากลำไส้ของนายอัปปีย์ยะ แล้วก็ชูให้คนที่อยู่รอบ ๆ ดู นับเป็นการ "ทารชัน" อีกแบบหนึ่งเหมือนกัน

เมื่อผ่าตัดเสร็จแล้ว ท่านก็เดินถอยออกมาขว้างก้อนเนื้อร้ายนั้นออกไป แล้วกลับมาล้างมือแล้วก็เข้าไปที่คนป่วย *(ซึ่งไส้ของตนยังวางกองอยู่นอกท้องอยู่เลย)* ต่อจากนั้น ก็ไม่ต้องรีรอหายาฆ่าเชื้อโรคหรืออะไรอื่นกันล่ะ ท่านเอามือกวาด ๆ ๆ รวบรวมไส้ของนายอัปปีย์ยะซึ่งห้อยอยู่นอกท้องของเขามาพักใหญ่นั้น จับยัดพรวดเข้าไปข้างในท้องตามเดิม

ท่านเอามือข้างหนึ่งจับปากแผลที่ถูกมีดกรีดไว้พร้อมกันนั้น ก็ใช้มืออีกข้างหนึ่งโบกไปเหนือแผลนั้น ปรากฏว่าหนังท้องติดกันได้เหมือนกับถูกเย็บไว้ด้วยเข็ม

ครั้นแล้วท่านก็เอาผ้ามาพันร่างกายส่วนนั้นไว้ และปล่อยให้คนป่วยนอนพักต่อไป

สำหรับเกวียนที่ภรรยานายอัปปีย์ยะเช่ามาเพื่อจะพาสามีกลับบ้านนั้น ก็เป็นอันนางได้บอกเลิกไป ในเวลาเดียวกันทูตของพระยมที่จะมานำวิญญาณนายอัปปีย์ยะไปก็คงต้องพลอยกลับไป "มือเปล่า" ไปด้วย

ต่อจากนั้นท่านได้เดินทางไปตำบลโคธเจรุวุ และกลับมาเมื่อ ๕ โมงเย็น พอกลับมาถึง ท่านก็ไปที่นายอัปปีย์ยะ เนรมิตวิภูติมาทาที่หน้าผากของเขา ครั้นแล้วนายอัปปีย์ยะซึ่งนอนสลบไม่ได้สติตลอดมาก็ฟื้นขึ้น ท่านสวามีจึงบอกให้นำกาแฟมาให้คนไข้ดื่ม เสร็จแล้วท่านก็แก้ผ้าพันแผลออก ปรากฏว่า ที่ปากแผลมีเพียงรอยคล้าย ๆ กับว่าจะเป็นรอยเก่าที่ได้เย็บไว้หลายปีมาแล้ว

เป็นอันว่า นายอัปปีย์ยะ ได้หายจากโรคร้ายนั้นโดยเด็ดขาดแล้ว ทั้งหมดนี้โดยที่เขาไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดจากการผ่าตัดของท่านสวามีเลย.

แน่นอนละ บรรดาสาวกที่เห็นเหตุการณ์มหัศจรรย์นี้เข้า ต่างก็ตื่นเต้นกันใหญ่ เขาบอกกับท่านว่า

ควรนำเอาเรื่องไปลงหนังสือพิมพ์ได้แล้ว เพื่อคนอื่นจะได้รู้กันทั่วไป

"ยุ่งอีกแล้ว" ท่านสวามีดุ, "คนไหนที่สมควรจะรู้เมื่อถึงเวลาเขาก็จะได้รู้เอง และก็จะมีช่องทางให้เขาได้รู้เองน่ะแหละ เรื่องโฆษณาของพวกเธอน่ะ เลิกคิดกันเสียทีเถอะ"

ผ่าตัดรายที่ ๒

อีกรายหนึ่ง ท่านสวามีได้ช่วยตัดต่อมทอมซิลจากคอของเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งโดยไม่ต้องใช้ยาระงับประสาทช่วยเลย ท่านใช้คีมสามแฉกซึ่งเนรมิตขึ้นมาเท่านั้นเอง ในระหว่างที่ท่านดำเนินการดังกล่าว ผู้เป็นมารดาก็กำลังอุ้มเด็กอยู่ตลอดเวลา ปรากฏว่าอาการโรคหายสนิทในทันที

ผ่าตัดรายที่ ๓

ท่านผู้อ่านคงยังจำได้ถึงวันที่ท่านล้วงเอาปฏิมารูปการะติเกยะออกมาจากพื้นทราย เพื่อให้แก่หญิงที่เคยวางยาพิษท่าน (ดูเล่ม ๕ บทที่ ๑ หน้า ๒๐) และใน

วันดังกล่าวนี้เอง เมื่อท่านกลับมาจากแม่น้ำจิตราวดี นาคมณี ซึ่งเป็นศิษย์ที่ใกล้ชิดคุ้นเคยคนหนึ่งของท่าน ก็ได้เห็นการผ่าตัดหน้าท้องของคนไข้อย่างพิสดาร คืออย่างไม่ต้องพิธีรีตองหรือการตระเตรียมอะไรต่ออะไรให้ยุ่งไปหมด เหมือนกับที่ศัลยแพทย์ทำอยู่ในปัจจุบันนี้เลย (ดู เล่ม ๑ บทที่ ๗ หน้า ๒๓๘ เป็นต้นไปซึ่งมีใจความเหมือนกัน)

ลีลาลูกเล่นของท่าน

อันที่จริง การผ่าตัดที่ท่านไส บาบากระทำไปให้คนอื่นเห็นก็ดี เครื่องมืออะไรต่ออะไรที่ท่านควักเอาออกมาจากอากาศว่างเปล่าก็ดี วิภูติที่ทำหน้าที่เป็นยาระงับประสาทเพื่อบรรเทาความปวดเป็นต้นก็ดี สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเครื่องเล่น *(หรืองานศิลปะ)* ของท่านสวามีทั้งสิ้น ปัจจัยสำคัญที่สุดอยู่ที่ "สังกัลปะ" คือความตั้งใจ (หรือว่า อธิษฐานจิต) ของท่านนั่นเอง ทั้งนี้หมายความว่าลงท่าน **ต้องการ** คือ **ตั้งใจ** จะให้เป็นไปอย่างไร แม้จะไม่มีเครื่องมือ (หรือว่าเครื่องเล่น)

เหล่านั้นเลย ท่านก็ย่อมทำได้เสมอ เครื่องเล่นอย่างอื่น ๆ อีก ก็ได้แก่สมุนไพรที่แรง มีอำนาจรักษาโรคได้อย่างฉับพลัน มีคนไข้จำนวนไม่น้อยที่ได้รับยาบำรุงร่างกายเป็นขวดบ้าง เป็นเม็ดแบน ๆ บ้าง บางทีก็เป็นเม็ดกลม ๆ (แค็ปซูล) จากการที่ท่านโบกมือคว้าเอามาจากอากาศดื้อ ๆ ทำให้มีคนสงสัยกันอยู่บ่อย ๆ ว่า "เอ ยาพวกนี้นี่เขาทำ หรือว่าท่านทำมาจากบริษัทไหนกันนะ" อันที่จริงนอกจากการผ่าตัดแล้ว การรักษาโรคแบบอื่นเช่นโดยการใช้เข็มเจาะ สูบเอาเลือดร้ายหรือของเสียที่เป็นของเหลวออกมาเป็นต้น ท่านก็ทำได้สบายมาก แต่นั่นแหละ (ความที่ท่านเป็นศิลปินคนหนึ่งเหมือนกัน ดูเล่ม ๕ บทที่ ๘ หน้า ๑๕๘ และเล่ม ๖ บทที่ ๑๖ หน้า ๒๘ เป็นต้น) ท่านจึงไม่อยากใช้พลังจิตคือด้วยอำนาจของความตั้งใจ ของท่านอย่างเดียวตลอดกาลหรือในทุกรายไป เพราะมันจะดูเป็น "วิธีตรง" มากเกินไปไม่ค่อยจะสนุกตื่นเต้น ท่านจึง "เล่นสนุก" โดยแกล้งเนรมิตเอาเครื่องมือแพทย์สมัยใหม่บางอย่างออกมาทำให้ดูเล่น *(แบบล่อใจเด็ก)* เท่านั้นเอง

ผ่าตัดรายที่ ๔

เหตุผลที่พอจะยืนยันสมมติฐานที่กล่าวมาแล้วนั้น ก็น่าจะได้แก่ความจริงที่ว่า บางครั้งท่านทำการผ่าตัดด้วยกายทิพย์ก็ได้ (คือไม่ได้อาศัยกายเนื้อเลย) ครั้งหนึ่งในขณะที่ออกเดินทางจากกายเนื้อไป ท่านได้ทำการผ่าตัดให้แก่หญิงผู้หนึ่งซึ่งกำลังสวดมนต์ภชันอยู่ที่ เวล-ลอเร เมื่อหญิงผู้นั้นเล่าให้ใครฟังหลังจากการสวดภชันจบลง ผู้ที่ได้ฟังก็ชักจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง สตรีผู้นั้นจึงเปิดหน้าท้องออกให้เห็นรอยเย็บแผลใหม่ที่ตรงถูกผ่าตัดไปเมื่อครู่นี้ นั่นแหละใคร ๆ จึงได้เชื่อที่เธอกล่าว ต่อจากนั้นเธอได้ถูกนำตัวไปที่โรงพยาบาล ซี เอ็ม ที เวลลอเร เพื่อให้แพทย์ตรวจดูให้แน่ ปรากฏว่าแพทย์ก็ยืนยันจริง ๆ ว่าโรคที่เธอเคยเป็นมาก่อนนั้น บัดนี้ได้หายไปแล้วอย่างแน่นอน

ผ่าตัดรายที่ ๕

นอกจากนั้นยังมีสาวกหลายคนที่ฝันไปว่าท่านมาทำการผ่าตัดให้ในระหว่างนั้น และเมื่อตื่นขึ้นเขาก็ได้

เห็นว่าบริเวณที่เขาฝันไปว่าถูกผ่าตัดนั้น บัดนี้มีผ้าพันแผลพันอยู่แล้วจริง ๆ นอกจากนั้น อ่างล้างมือข้าง ๆ ก็มีสำลีและโลหิตเป็นร่องรอยเหลือให้เห็นอยู่ นาย ติรุมาล ราว ผู้ซึ่งเป็นผู้สร้างมันทีร์เก่า ก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้มีประสบการณ์เช่นนี้ด้วยตนเองมาครั้งหนึ่งแล้ว

แต่มีบางรายอีกเหมือนกันที่ได้ฝันไปว่าท่านไสบาบา มาช่วยรักษาโรคที่ตัวเป็นอยู่ให้ เมื่อตื่นขึ้นมาก็ไม่ปรากฏร่องรอยหรือหลักฐานที่เป็นวัตถุใด ๆ ปรากฏให้เห็นเหมือนกับรายที่กล่าวข้างต้น แต่ทว่าโรคร้ายที่เขาเป็นอยู่ ก็หายไปได้จริง ๆ เหมือนกัน เมื่อเขาไปให้แพทย์ตรวจ แพทย์ก็ต้องประหลาดใจที่ว่า เมื่อตรวจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ก็ไม่มีร่องรอยของโรคนั้นเหลืออยู่ จึงเป็นอันว่าโรคนั้นหายไปได้อย่างแน่นอน โดยวิธีการอันลึกลับดังกล่าว

ปรากฏการณ์วิภูติ

แต่นั่นแหละ จะเป็นการรักษาโรคให้ในเวลาตื่นหรือว่าเวลาฝันก็ตาม และจะเป็นไปโดยใช้กายเนื้อ

หรือใช้กายทิพย์ก็ตาม ก็มักจะมีวิภูติเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในฐานะเป็นยารักษาโรคแบบครอบจักรวาลอยู่ด้วยเสมอ

เคยมีสาวกของท่านบางคนนอนป่วยอยู่ในโรงพยาบาลที่ห่างไกลความเจริญ ทำให้เขารู้สึกเหงาและวังเวงมาก แต่แล้วก็จะมีวิภูติปรากฏขึ้นบนหนังสือสวดมนต์ คือหนังสือภชันที่เขาวางไว้ข้างเตียงของเขา ครั้นแล้วเขาก็จะหยิบขึ้นมากินบ้าง เอาอีกส่วนหนึ่งทาตรงบริเวณแผลที่ปวดบ้าง ต่อจากนั้นก็จะเกิดผลอย่างอัศจรรย์ แพทย์ที่ทำการรักษาก็จะประหลาดใจอย่างยิ่งที่โรคของเขาหายไปได้อย่างรวดเร็วเช่นนั้น เรื่องเหล่านี้ทำให้เราต้องหวลระลึกไปถึงเมธีแห่งนาดีร์คนหนึ่ง ที่ได้เคยกล่าวไว้ว่า ท่านไส บาบานี่แหละจะเป็น "แพทย์ที่มีความสามารถรักษาโรคได้รวดเร็วเหมือนกับเครื่องอิเลคโทรนิคทีเดียว"

ทำหน้าที่สูติแพทย์

ความช่วยเหลือที่ท่านได้ให้แก่หญิงมีครรภ์ผู้กำลังจะคลอดบุตรก็มีหลายราย เรียกว่าท่านเป็นพระศิวะปาง

ตยุมนะวาร คือปางที่ทำหน้าที่เป็นสูติแพทย์ก็ยังได้ มีตัวอย่างรายหนึ่งที่บังกาลอร์ มีหญิงสาวผู้หนึ่งมีครรภ์แก่กำลังจะคลอดในวันสองวันนี้แล้ว แต่บังเอิญคนในบ้านออกไปธุระข้างนอกกันหมด และแล้วเธอก็เจ็บท้องอย่างหนักขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วน ด้วยความกังวลว่าจะไม่มีใครช่วยเธอ และด้วยความทุกข์ทรมาน เธอจึงเรียกให้มารดาของเธอช่วยว่า "แม่ แม่" ทำให้ "แม่" อีกคนหนึ่งของเธอ คือท่านไส บาบาต้องรีบไปช่วยเธอทันที ท่านไปอุตส่าห์ทำคลอดให้จนเสร็จ ซึ่งในระหว่างนั้นหญิงสาวผู้นั้นไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลยว่า "หญิง" คนนั้นเป็นใครอย่างไรก็ตาม "หมอหญิง" ผู้นี้ก็ได้ช่วยทำคลอดให้แก่เธอจนสำเร็จ โดยได้ช่วยตัดสายรกให้ และก็ทำความสะอาดที่จำเป็นอื่น ๆ อีกหลายประการอย่างเรียบร้อย ทำให้หญิงสาวเกิดสงสัยว่า คุณหมอใจดีผู้นี้เป็นใครหนอ ต่อมาอีกหลายวัน เธอได้เห็นรูปท่านไสบาบาแล้วจึงได้รู้ว่า "หมอหญิง" คนนี้นี่เองที่ได้มาทำคลอดให้แก่เธอ

การปรากฏตัวคล้ายผู้หญิง

น่าสังเกตว่าในโอกาสเช่นนี้ ท่านมักจะปรากฏตัวให้หญิงเหล่านั้นคิดว่าเป็นผู้หญิงเหมือนกันเสมอ ท่านคงจะรู้ดีว่าถ้าท่านปรากฏตัวให้หญิงเหล่านั้นรู้ว่าท่านเป็นผู้ชายละก็ คงจะเกิดความอายแก่เธอบ้างไม่มากก็น้อย และอันที่จริงเรื่องนี้ก็ทำไม่ยาก เพราะผมที่พองฟูของท่านเช่นนั้นก็ดี เสื้อคลุมยาวกรอมจนถึงข้อเท้าก็ดี *(ตลอดจนการที่ท่านไม่ได้ไว้หนวดเครารุ่มร่าม เช่นแขกผู้ชายอื่นโดยทั่วไปก็ดี)* ทำให้หญิงผู้ยังไม่เคยรู้จักท่านมาก่อนเชื่อสนิทว่า ท่านเป็นผู้หญิงเช่นเดียวกับตน จึงทำให้ท่านมีโอกาสใช้ความสามารถเป็น มารดา ของหญิงเหล่านั้นได้เต็มที่

ทำหน้าที่สูติแพทย์ รายที่ ๒

เรื่องทำนองเดียวกันนี้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งที่ราชมุนทรี แก่หญิงมีครรภ์กำลังจะคลอดบุตรโดยที่ในขณะนั้น ทั้งแพทย์และพยาบาลก็บังเอิญไม่มีใครอยู่เลย (ข้อความละเอียดเรื่องนี้โปรดอ่านเล่ม ๔ บทที่ ๓๕ หน้า ๔๐๘)

ปาฏิหาริย์รักษาคนใบ้

มีคำกล่าวว่า "ด้วยความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้า คนใบ้ก็พูดได้ และคนง่อยเปลี้ยเสียขาก็กระโดดข้ามภูเขาไปได้ (With the grace of God, the dumb speak, the lame leap across the mountains). ท่านไส บาบา ก็ได้ทำทั้ง ๒ อย่างนั้นแล้ว คือวันหนึ่งในระหว่างที่กำลังมีการพบปะกันอยู่ที่ ติรูจิ หลายปีมาแล้ว ท่านไส บาบา ได้ถามคนใบ้คนหนึ่งขึ้นมาลอย ๆ ว่า "เธอชื่ออะไร?" นายใบ้คนนี้นึกอย่างไรขึ้นมาก็ไม่ทราบ ปรากฏว่าแกตอบโพล่งออกมาเลยว่า "ผมชื่อเวนกตะ นารายนะครับ" แน่ละ คนอื่นที่อยู่ในที่นั้นพอได้ยินเช่นนี้เข้าก็เกิดความอัศจรรย์ใจดีใจถึงขนาดกระโดดโลดเต้นส่งเสียงร้องเจี๊ยวจ๊าวกันใหญ่ แล้วผลต่อมาเป็นอย่างไรบ้างท่านทราบไหม? — คือวันรุ่งขึ้นถนนสายนั้นเต็มไปด้วยกองร้อยคนใบ้มาออกันอยู่คราคร่ำไปหมด ทำเอาท่านสวามีต้องรีบล่าทัพ โดยแอบออกจากบ้านไปทางประตูหลังแล้วหนีไปเลย

คนไข้ผู้เข็นเก้าอี้

ในจำนวนผู้เจ็บป่วยที่ดั้นด้นมาหาท่านเพื่อขอให้ช่วยรักษาให้นั้น มีอยู่ไม่น้อยเหมือนกันที่ต้องนั่งเก้าอี้มีล้อเข็นมา (wheel-chair) ประเภทนี้บางคนก็ได้รับอนุญาตให้เข้าไปพบกับท่านเป็นการส่วนตัว และพอขากลับออกมาจากห้องก็ปรากฏว่า สามารถเดินออกมาได้อย่างสง่าผ่าเผย โดยไม่ต้องใช้เก้าอี้เข็น *(คือเข็นเก้าอี้ได้)* แล้ว แน่ละ หน้าตาของเขาแจ่มใส จิตใจของเขาเบิกบานอาบเอิบไปด้วยความเลื่อมใสศรัทธาและภักดีอย่างเต็มเปี่ยม ตัวอย่างรายหนึ่งของเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นในระหว่างงานพิธีฉลองวันเกิดของท่านในปี ค.ศ. ๑๙๖๙ ตอนนั้นบิดามารดาของท่านและสาวกบางคนที่ท่านคัดเลือกแล้ว ได้หลั่งน้ำมันลงบนศีรษะของท่านสวามีเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านจึงได้ออกมาข้างนอกทั้ง ๆ ที่น้ำมันยังไหลเลอะรดเป็นทางลงมาตามหน้าตาอยู่อย่างนั้น แต่ท่านก็ยังเป็นผู้มีความกรุณาเต็มเปี่ยมจน "ไหลล้น" ออกมาจากหัวใจของท่านอยู่เช่นเดิม ท่านเดินตรงมาที่เก้าอี้

ล้อเข็นตัวหนึ่ง แล้วก็พยุงร่างของคนป่วยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ คือนางเอลลา แอนเดอร์สัน ให้ลุกขึ้นยืนในทันใด

ปรากฏว่า ขาของนางเอลลา แอนเดอร์สันซึ่งใช้งานไม่ได้ ไม่มีพลังที่จะพยุงร่างกายให้เดินได้มาเป็นเวลานานแล้วนั้น ก็สามารถยันร่างกายให้ลุกขึ้นมาได้ด้วยพลังของท่านไส บาบาทันที เธอลุกขึ้นเดินกระย่องกระแย่งไปได้สองสามก้าว โดยมีองค์ท่านพยุงประคองไปข้าง ๆ และต่อจากนั้นท่านก็ปล่อยให้นางเดินไปเอง ซึ่งปรากฏว่า เธอเดินไปได้อย่างดีทีเดียว ที่น่าประทับใจยิ่งขึ้นไปกว่านั้นก็คือท่านได้ให้โอกาสแก่นางได้ตอบแทนความกรุณาของท่านชนิดที่ไม่มีใครคาดฝันเลย คือท่านได้ให้นางเอาน้ำมันเจิมศีรษะท่านอีกคนหนึ่ง ภาพที่ท่านก้มศีรษะอันมีผมฟูบานลงเพื่อให้นางเอาน้ำมันรดศีรษะท่านนั้น ช่างเป็นภาพที่น่าประทับใจแก่ผู้ที่ได้เห็นอย่างสุดที่จะพรรณนาทีเดียว

แม้คนที่ป่วยเป็นโรคโปลิโอ (ไขสันหลังอักเสบ) ก็ปรากฏว่าได้รับการรักษาจากท่านให้หายทันทีไปหลายรายเหมือนกัน

ในคัมภีร์พระเวทมีเรื่องราวกล่าวถึงกลุ่มเทวดาที่ชื่ออัศวินีเทพ คือแพทย์ในแดนสวรรค์ (Celestial Physicians) ผู้สามารถรักษาโรคให้พระฤาษี ปารัฟชะ ซึ่งเดินไม่ได้ให้หายและเดินได้ตามปกติ อีกเรื่องหนึ่งก็มีว่ามีหมอแฝด (ในแดนสวรรค์) คู่หนึ่งรักษา วิสปาละที่ถูกตัดแขนขาแล้วให้มีแขนขาเกิดขึ้นใหม่ เพื่อจะได้ต่อสู้ต่อไปได้อีก เรื่องเหล่านี้ ดู ๆ ไปก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อเลย ในเมื่อเราคิดถึงตัวอย่างการรักษาโรคของท่านไส บาบา ดังที่กล่าวมาแล้ว

ความมหัศจรรย์ของวิภูติ

ในรายหลัง ๆ ที่กล่าวมาแล้วนี้ ไม่ปรากฏว่ามีวิภูติเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเลย *(เพราะท่านให้การรักษาด้วยตนเอง)* แต่ในรายที่ผู้อื่นรักษาให้โดยอธิษฐานจิตคิดขอพลังจากท่านเช่นนี้ก็ต้องใช้วิภูติเป็นสื่อด้วย เป็นเรื่องน่าประหลาดที่ผงวิภูตินี้ได้รับการนับถือว่า มีคุณสมบัติเป็นยารักษาโรคได้มาตั้งแต่โบราณกาล ท่านสังกราจารย์ก็ได้กล่าวสรรเสริญวิภูติที่ห่อใบไม้ของท่านติรุเจนดูร์ว่ามีอำนาจศักดิ์สิทธิ์สามารถรักษาโรคได้ทุกชนิด โดย

สภาพของวิภูตินี้ ก็คือมูลเถ้าชนิดที่เป็นส่วนเหลืออยู่ของร่างกายที่ถูกเผามอดไหม้ไปหมดสิ้นแล้วนั่นเอง แต่แล้วมูลเถ้าซึ่งเป็นเศษเหลือครั้งสุดท้ายของร่างกายนี้เอง ก็กลับมาเป็นยารักษาโรคช่วยชีวิตคนได้อย่างน่าประหลาด

ความมหัศจรรย์ในการรักษาโรคเท่าที่แล้วมานั้น เกิดขึ้นโดยไม่ได้มีแพทย์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แต่ในบางครั้งก็มีแพทย์ผู้ช่วยเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยโดยตรง ซึ่งทำให้คนเหล่านั้นได้รับความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง และในที่สุดก็ยอมเป็นศิษย์ของท่านแม้ในเรื่องการรักษาคนไข้ ด้วยความเต็มใจ

แพทย์ชาวแทนชาเนียคนหนึ่งมักจะใช้วิภูติรักษาคนไข้ รายที่มีอาการรุนแรง หมดหวังที่จะใช้ยาอื่น ๆ แล้ว เขาคงจะทำเช่นนี้ได้ผลมาหลายครั้งพอสมควร ผู้ช่วยของเขาจึงประหลาดใจมาก ถามว่าผงสีขาวที่เขาใช้นั้นเป็นยาอะไรมาจากไหน แพทย์ผู้นั้นตอบว่า "ผงนี้คือวิภูติของท่านไส บาบาน่ะ แต่มันจะทำมาจากอะไรและรักษาโรคได้อย่างไร ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน"

รักษาโรคตาด้วยวิภูติ

ในเดือนกุมภาพันธ์ปี ค.ศ. ๑๙๖๘ นายเอ็มอาร์พี นรสิงห์ ราว แห่งสำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัย แคว้นอันธร-ประเทศได้มาหาแพทย์คือ ดร. เอ็ม เอส รามกฤษณะ ราว ซึ่งเป็นจักษุแพทย์ผู้มีชื่อเสียง ให้ช่วยรักษาโรคซึ่งเกิดขึ้นแก่นัยน์ตาข้างขวาของเขาซึ่งมีอาการปวดมาก แพทย์ผู้นี้ตรวจดูแล้วก็บอกว่า "ไม่เป็นไร! โรคนี้รักษาให้หายได้" ต่อมาเขาได้สารภาพว่าตอนนั้นเขาสะเพร่าไปจริง ๆ นึกว่าตนเองเป็นผู้เชี่ยวชาญเสียอย่าง ต้องรักษาได้เสมอ

แต่แล้วการรักษาของเขาก็ปรากฏว่าไม่ได้ผล โรคนั้นไม่ยอมแพ้ยาของเขาเลย หนัก ๆ เข้ามันเลยกลายเป็นแผลหนองไปเสียอีกด้วย มาถึงขั้นนี้แล้ว ดร. ราว ก็รู้ว่ามียาที่จะรักษาได้เหลืออยู่อีกอย่างเดียว คือยาไอ.ดี.ยู. ซึ่งเป็นยาอเมริกัน แต่ก็เป็นยาที่หาซื้อในอินเดียไม่ได้เลย ปัญหาจึงมีว่าที่นี่หมอจะทำอย่างไรดี? ก็มีอยู่ทางเดียว เขาใช้ความร้อนจี้เพื่อทำลายเนื้อร้ายไปเรื่อย ๆ

แต่ผลที่เกิดขึ้นกลับร้ายแรงยิ่งกว่าเดิม คือตอนนี้โรคร้ายได้ลุกลามไปถึงตาอีกข้างหนึ่งแล้ว

ดร. ราวกระหืดกระหอบไปหา ดร. อาร์ สุริย-ประสาท ราว ซึ่งเป็นอาจารย์ของเขามาก่อน เพื่อขอความช่วยเหลือ ท่านศาสตราจารย์สุริยประสาทแปลกใจมากที่เห็นอาการเช่นนั้น เพราะจากประสบการณ์อันยาวนานของเขาเอง เขาก็ยังไม่เคยพบโรคนี้เป็นลุกลามไปถึงตาทั้งสองข้าง เขารู้ดีเหมือนกันว่าสำหรับโรคเช่นนี้มาถึงขั้นนี้แล้ว จะหายาอื่น ๆ มาแทนยาไอ.ดี.ยู.ไม่ได้เลย และก็บอกว่าจะพยายามช่วยหายานี้มาให้ได้ทุกวิถีทาง ดร. รามกฤษณะ ราว เองก็ส่งโทรเลขไปสั่งซื้อจากอเมริกาหลายครั้งแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้ผล

อย่างไรก็ตาม ทั้ง ดร. รามกฤษณะ ราว และนายนรสิงห์ ซึ่งเป็นคนไข้ ก็เป็นผู้นับถือท่านไส บาบาอยู่ทั้งคู่ ทั้งสองคนจึงคิดตกลงกันว่า จะต้องลองขอความกรุณาจากองค์ท่านดู

เมื่อสถานการณ์มาถึงขั้นหมดหนทางเช่นนี้แล้ว ดร. รามกฤษณะ ซึ่งเป็นแพทย์แผนปัจจุบันที่มีชื่อเสียง

ก็ต้องทำสิ่งที่ทางวิทยาศาสตร์ หรือผู้นับถือวิทยาการสมัยปัจจุบันจะต้องหาว่า โง่เง่าและบ่าเถื่อนอย่างยิ่ง คือเขานำผงวิภูติใส่ห่อผ้านำมาผูกไว้ที่นัยน์ตาทั้งสองของคนไข้ และก็อธิษฐานจิตบอกกล่าวท่านไส บาบา ว่าจะขอ "โอน" คนไข้รายนี้ไปให้ท่านช่วยรักษาแทนด้วย เพราะตนเองหมดปัญญา—ช่วยไม่ไหวแล้ว ขอให้ท่าน "รับโอน" ไปด้วยเถิดเจ้าประคุณ

หลังจากนั้นไม่กี่ชั่วโมง ยาวิเศษที่ต้องการคือ ไอ. ดี. ยู. ก็ถูกส่งมาถึง ดร. รามกฤษณะ โดย ดร. สุริย-ประสาท อาจารย์ของเขาเป็นผู้ส่งมาให้ ด้วยความดีใจอย่างยิ่ง ดร. รามกฤษณะคิดว่า "แน่แล้ว! นี่ต้องเป็นเพราะปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบาที่เดียว" คิดแล้วเขาก็คว้ายาได้วิ่งอ้าวไปหาคนไข้ทันที พอถึงก็เปิดผ้าห่อวิภูติที่ปิดตาเอาไว้ออก เพื่อจะได้ใช้ยาวิเศษจากอเมริกาแทนเสียที

แต่พอเปิดผ้าห่อวิภูติออก คนไข้ก็บอกด้วยน้ำเสียงสดใสว่า "หายแล้วครับ"

ดร. รามกฤษณะยืนงง "หายหรือ เอ! หายได้อย่างไรน่ะ ยังไม่ได้ใส่ยาสักหน่อย" แล้วเขาก็นำคนเจ็บเข้าห้องทดลอง โดยทำการทดสอบอย่างละเอียดทุกแง่ทุกมุม ในที่สุดเขาก็ต้องยอมรับว่า โรคร้ายแรงที่ทำให้เขาเสียขวัญไปด้วยนั้น หายวับไปจากคนไข้หมดแล้วจริง ๆ ไม่มีร่องรอยอะไรเหลืออยู่เลยที่จะแสดงว่านัยตาคู่นี้ได้เป็นหนองอย่างร้ายแรงมาเมื่อครู่นี้เอง

ผู้หัวเราะและร้องไห้

หลังจากหายงง ดร. รามกฤษณะก็หัวเราะเสียยกใหญ่ ต่อจากนั้นก็ร้องไห้ออกมาอย่างมากมายพอ ๆ กัน เขาหัวเราะเพราะขบขันว่า ท่านไส บาบาช่างมีลีลาปาฏิหาริย์พิสดารเหลือ แต่ก็ต้องร้องไห้เสียน้ำตาไปไม่ใช่น้อยเพราะตื้นตันใจในความเมตตากรุณาของท่านที่มีต่อเขาเป็นอย่างยิ่ง ดูเอาเถอะ ท่านช่วยรักษาโรคให้หายไปก่อนแล้ว ยังอุตส่าห์ส่งยาที่เขาคิดว่าเป็นยาวิเศษเพื่อล้อเขาเล่นก็ยังได้ ดร. รามกฤษณะ ราว มีปริญญาต่อท้ายชื่อว่า M.S. ซึ่งเป็นปริญญาทางแพทย์

ของเขา ทั้งนี้ไม่นับชื่อย่อสองคำแรก ซึ่งก็เป็นตัวอักษร M.S. เหมือนกันเรียกว่า มี M.S. คู่ คือทั้งหน้าชื่อและหลังชื่อ แต่องค์ภควันที่เขานับถือบูชานี้เล่า ท่านก็คงจะต้องมี M.S. คู่เหมือนกัน คือ Medico Sai และ Miracle Surgeon (ไสผู้เป็นแพทย์และศัลยแพทย์วิเศษ)

เปรมทิพย์

ต่อมาดร. รามกฤษณะ ราว ได้เดินทางไปนมัสการท่านไส บาบาที่ปุตตปาระตี เมื่อได้เห็นท่านผู้เป็น "เปรมทิพย์" (Divine Prem) คือผู้มีความรักเมตตาอันสูงส่งประกอบกับได้ทราบถึงผลงานที่ท่านได้กระทำไปเพื่อบรรเทาทุกข์ของคนทั้งปวงเป็นจำนวนมากมาย เขาก็เกิดความคิดขึ้นว่า "น่าอัศจรรย์จริง ๆ! ท่านไส บาบาผู้นี้ช่างมีความสามารถถึงปานนี้ ท่านช่วยปลอบขวัญเช็ดน้ำตา (แห่งความโศก) ของบุคคลผู้มีความทุกข์ได้นับเป็นจำนวนคนไม่รู้ว่ากี่พันแล้ว โดยไม่ได้โอ้อวดตนเองเลย" เมื่อคิดเช่นนี้น้ำตา (แห่งความปีติและประทับใจ) ก็พลันไหลพรั่งพรูออกมาเป็นทางอย่างกลั้น

ไม่ไหวจริง ๆ ทันใดนั้นเองเขาก็รู้สึกว่าได้รับสัมผัสจากมือของใครคนหนึ่งเอื้อมมาเช็ดน้ำตาให้อย่างละมุนละม่อม แน่ละ ! จะเป็นมือของใครอื่นไปไม่ได้เลย นอกจากของคุณแม่ไส (Mother Sai) นั่นเอง

"สัมผัสของมือของท่านให้ความอบอุ่นแห่งความรักแก่ผมอย่างเหลือล้น เหมือนกับการสัมผัสของแม่หนึ่งพันคนพร้อม ๆ กัน" เขากล่าวด้วยความตื้นตันใจ "ผมลืมทุกสิ่งทุกอย่างของโลกภายนอกหมดโดยฉับพลัน รู้สึกตัวในขณะนั้นแต่เพียงว่า จมดิ่งลงสู่ห้วงแห่งความสุขอันลึกซึ้งเหลือประมาณ (His touch had the love of a thousand mothers in its core. Immediately, I lost sense of my environment. I sank into a bottomless ocean of bliss) เมื่อผมรู้สึกตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ก็ปรากฏว่าท่านกำลังนั่งอยู่ห้องถัดไป ซึ่งก็คงจะกำลังแผ่เมตตาอันไม่มีขอบเขตให้แก่ผู้ที่เข้านมัสการท่านอย่างไม่มีวันผ่อนพักนั่นเอง"

ด้วยความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นอันเป็นกระแสไหลออกมาไม่ขาดสาย และด้วยความกรุณาอันเป็นแรงดัน

ทำให้ท่านทำงานเพื่อประชาชนอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ท่านไส บาบา จึงเป็นตัวอย่างจากชีวิตจริงของบุคคลในด้านความกรุณาอันสูงล้นโดยแท้

เบิ่คนัยน์ตาของแพทย์ผู้รักษาโรคตา

เรื่องเกี่ยวกับจักษุแพทย์ที่สมควรจะนำมากล่าวไว้ในที่นี่มีอีกเรื่องหนึ่ง คือ ดร. เอ. รังคะ ราว ผู้มีปริญญาต่อท้ายชื่อมากมาย

ดร. รังคะ ราว ผู้นี้เดิมเคยดำเนินงานอยู่ที่ภีมารัม และเป็นผู้ที่นับถือท่านเชอร์ดิ บาบามาก่อน คือตั้งแต่สมัยที่เขายังเป็นเด็กอยู่ เขาไม่ได้รู้เรื่องเกี่ยวกับการกลับชาติมาเกิดของท่านเชอร์ดิ บาบา ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่เขาจะต้องลังเลสงสัยอยู่ไม่น้อย ในเมื่อคนไข้คนหนึ่ง ซึ่งเขาบอกปัดไปไม่ยอมรักษาให้แล้วกลับมาบอกเรื่องราวที่แปลกประหลาดไม่น่าเชื่อแก่เขา คนไข้คนนี้มีโรคแทรกมากมายจนเขาไม่สามารถทำการผ่าตัดนัยน์ตาให้ได้ เพราะเกรงจะเกิดอันตรายแก่คนไข้นั้นเอง *(และแก่เขาด้วย)* แต่คนไข้กลับมาบอกแก่เขาว่า

"ท่านสัตยาไส บาบาได้สั่งให้ดิฉันมาหาคุณหมออีก บอกว่า คุณหมอคนเดียวเท่านั้นที่จะเป็นผู้สามารถทำการผ่าตัดนัยน์ตาให้ดิฉันได้" คนไข้รายนี้ซึ่งเป็นหญิงชราได้กล่าวต่อไปว่า "ท่านกล่าวว่าท่านเป็น ท่านเชอร์ดิ บาบา กลับมาเกิดใหม่ และท่านก็บอกว่าคุณหมอจะทำตามที่ท่านสั่งมาค่ะ"

ได้ยินคำพูดเพียงแค่นี้ ดร. ราวก็ตัดสินใจผ่าตัดให้หญิงชราผู้นี้ทันที โดยไม่ต้องคิดถึงหลักการแพทย์ในข้อที่ว่าด้วยอันตราย อันอาจเกิดขึ้นแก่คนไข้จากการผ่าตัดนั้นเลย *(เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าอะไรทำให้เขาตัดสินตกลงใจเช่นนั้นได้)*

เป็นอันว่า เขาตกลงใจทำการผ่าตัดให้แน่นอน โรคนี้เป็นโรคนัยน์ตาอักเสบชนิดที่เรียกว่า "Iritis" ซึ่งมีโรคริดสีดวงตาแทรกซ้อนเข้ามาอีก นอกจากนั้นยังเป็นโรครูมาติซัม คือโรคปวดข้ออยู่ด้วย แต่เขาก็ยังยอมทำการผ่าตัดให้ได้ด้วยความรู้สึกที่ผูกพันเลื่อมใสต่อท่านเชอร์ดิ บาบา แม้ว่าท่านจะมาครองร่างใหม่นี้แล้วก็ตาม และในที่สุดการผ่าตัดครั้งนี้ก็เป็นการ "เปิดนัยน์ตา" ของนายแพทย์ผู้รักษาโรคตานั้นเอง

ก่อนเวลาที่กล่าวถึงนี้ ดร. รังคะ ราวเปิดคลินิคอยู่ที่มัทราส และท่านไส บาบาก็ได้ไปเยือนกรุงมัทราสในขณะนั้นด้วย วันที่ ดร. รังคะ ราวไปหาท่านเพื่อคิดว่าจะได้มีโอกาสนมัสการท่านบ้างนั้น พอเขามองเห็นฝูงชนที่มาชุมนุมกันเป็นกลุ่มใหญ่มหึมา เพื่อมารอคอยพบท่านเช่นเดียวกัน เขาก็อ่อนใจคิดว่าคงไม่มีวาสนาได้พบท่านอย่างแน่นอน เขารู้ดีว่าการเข้าพบนมัสการท่านนั้นจะใช้อิทธิพลเรื่องการเงิน หรือเรื่องอำนาจอื่น ๆ หรือจะวิ่งเต้นเดินเหินจากคนสนิทที่ไหนให้เขาช่วยพาเข้าพบท่านนั้น ไม่มีทางทำได้เลย ผู้ที่จะเข้าพบท่านเป็นส่วนตัวได้ก็ต้องโดยที่ท่านเรียกเป็นส่วนตัวเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงยืนลังเลใจอยู่ภายนอก ไม่ได้เข้าไปปะปนกับกลุ่มฝูงชนที่กำลังเข้าแถวกันอยู่ และพร้อมกันนั้นก็คิดว่าคงหมดโอกาสเข้าพบท่านโดยใกล้ชิดอย่างแน่นอน

ทันใดนั้นก็มีชายหนุ่มคนหนึ่ง วิ่งมาร้องทักเขาว่า “คุณคือคุณหมอ รังคะ ราวใช่ไหมครับ ? ท่านไส บาบากำลังรอให้คุณเข้าพบอยู่ที่ชั้นสองแน่ะครับ” เด็กหนุ่มคนนั้นก็คือ อิศวาร์ บุตรชายของนาย เวนกตมุนีนั่นเอง

เป็นอันว่า ดร. รังคะ ราว ได้เข้าพบท่านสมความตั้งใจ แต่เขาก็รู้สึกใจเต้นโครมครามในขณะที่ย่างเท้าเข้าไปหาท่าน เมื่อพบกันเขาก็ก้มลงกราบเลยทีเดียว ท่านไส บาบา ได้พยุงให้เขาลุกขึ้นและกล่าวด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยนว่า

"เราทั้งสองเคยอยู่ด้วยกันมานานแสนนานแล้วนะ ฉันได้หาวิธีให้เธอมาตั้งหลักแหล่งในกรุงมัทราสเอง ตลอดเวลาฉันได้อยู่กับเธอจนถึงบัดนี้ และจะอยู่กับเธอตลอดไป"

ด้วยถ้อยคำเช่นนี้ ดร. รังคะ ราว รู้สึกปลาบปลื้มและอบอุ่นซาบซ่านไปทั้งกายและใจ

ผู้อยู่เบื้องหลังแพทย์

และนับตั้งแต่นั้นมา สถานพยาบาลของเขาก็เป็นที่ที่ท่านไส บาบาได้แสดงปาฏิหาริย์ให้ปรากฏโดยวิธีต่าง ๆ นานับประการ แม้ว่าเขาและผู้ช่วยจะเป็นผู้รักษาและจัดยาด้วยมือของตนเองก็ตาม แต่เขารู้ดีว่าพลังที่อยู่เบื้องหลังเขาก็คือ ท่านไส บาบานั่นเอง บางครั้งเวลา

เขาเข้าทำการผ่าตัดคนไข้ ซึ่งนอนรออยู่บนเตียงผ่าตัด คนไข้มองเห็นเขากลับกล่าวว่า "ท่านไส บาบาหรือนั่น! ท่านไส บาบาอุตส่าห์มาทำการผ่าตัดให้ผม/ดิฉัน ด้วยตนเองทีเดียวหรือนี่ ?"

ทำเอารังคะ ราว ถึงกับชะงักและรำพึงด้วยความอัศจรรย์ใจว่า "โอ้โฮ! นี่เป็นปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่จริงๆ เราเองก็ไม่รู้ตัวเลย แต่คนไข้กลับเห็นเราเป็นท่านไส บาบาไปได้ ลีลาปาฏิหาริย์ขององค์ท่านช่างเป็นไปได้ถึงขนาดนี้เทียวหรือ ?"

ท่านผู้เป็น "จอมขโมย"

ในบทกวีสมัยโบราณ มีบทขับสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่บทหนึ่ง เป็นการ "เล่นคำ" คือใช้คำที่มีความหมายร้ายให้มีความหมายดีไปได้ คำนี้คือคำว่า "ขโมย" ซึ่งเขานำมา พลิก ความหมายเสียใหม่ โดยเขาสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ทรงเป็น จอมขโมย ที่แอบมาอาศัยในหัวใจของบุคคลโดยที่เจ้าตัวไม่รู้ ความหมายในทางสดุดีดังกล่าวนั้นก็น่าจะนำมาใช้กับดร. รังคะ

ราว ในกรณีนี้ได้เหมือนกัน โดยที่ท่านไส บาบาได้ แอบมาใช้ร่างกายของ ดร. รังคะ ราว และช่วยเขาทำงานให้เป็นผลสำเร็จ โดยที่เจ้าตัวเขาไม่ได้รู้อะไรเป็นเวลานาน แต่นั่นแหละ มีอยู่คราวหนึ่งที่ ดร. รังคะ ราว สามารถรู้ความจริงข้อนี้ได้เหมือนกัน *(ซึ่งอาจจะเป็นเพราะองค์ท่านต้องการจะให้เขารู้เสียทีก็เป็นได้)*

ผู้อยู่เบื้องหลังแพทย์ รายที่ ๒

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อครั้งหนึ่ง ท่านสวามีได้ทดสอบ ดร. รังคะ ราวอย่างสาหัส โดยออกคำสั่งให้เขาทำงานชนิดที่เมื่อมองดูภายนอกแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะทำได้สำเร็จเลย *

คนไข้รายนี้ชื่อนายชากังลาล ซึ่งไม่ได้เป็นโรคร้ายที่นัยน์ตาอย่างเดียว ยังมีโรคอื่น ๆ อีกหลายโรคอยู่

---

* เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้แปลไว้แล้วในเล่ม ๒ บทที่ ๑๕ หน้า ๕๗๔ ในที่นั้นเป็นการเล่าแบบ **indirect speech** คือใช้ถ้อยคำของคนแต่งล้วน ๆ แต่เรื่องต่อไปนี้เป็นการเล่าแบบ **direct speech** คือใช้ถ้อยคำของผู้เป็นตัวละครในเรื่องนั้นโดยตรง ซึ่งให้อรรถรสได้ดีกว่า และนอกจากนั้นยังมีพลความเป็นเกล็ดที่น่าประทับใจบางอย่างอีกด้วย

ในตัวของแกเป็นขบวนที่เดียว เช่น โรคความดันโลหิต เบาหวาน เนื้อร้ายในช่องท้อง โรคหัวใจ และไส้เลื่อน อีกด้วย ตามกฎหมายแล้วแพทย์ที่ทำการผ่าตัดคนไข้แบบนี้ มีหวังถูกตำรวจจับทีเดียว และนอกจากนั้นยังเป็นการผิดกฎของทางการแพทย์อย่างมากด้วย แต่ท่านไส บาบาก็สั่งมาว่าให้เขาดำเนินการผ่าตัดให้คนไข้รายนี้ และยังกำหนดวันเวลาให้อีก เพื่อให้เขาผ่าตัดริดสีดวงตาของนายคนนี้ให้ได้

อันที่จริง ดร. รังคะ ราว ก็เป็นสาวกที่เลื่อมไสศรัทธาท่านไส บาบามากอยู่ แต่วันนี้เขาอ่อนใจ ต้องเดิน "ลากขา" เข้าห้องผ่าตัดด้วยความประหวั่นพรั่นพรึงเหลือเกิน ผู้ช่วยทั้งหลายของเขาก็หน้าซีดไปตาม ๆ กัน การผ่าตัดวันนี้เป็นการเสี่ยงเหลือเกิน—เสี่ยงต่อการที่คนไข้อาจจะต้องเสียชีวิตก็ได้ และต่อจากนั้นก็เสี่ยงต่อการที่แพทย์อย่าง ดร. รังคะ ราว จะต้องเสียอนาคตหมดกันคราวนี้เอง ถ้าเขาทำพลาดลงไป มือกฎหมายคงไม่รีรอที่จะลากตัวเขาเข้าห้องขังเป็นแน่

ดร. รังคะ ราวคร่ำครวญอยู่ในใจว่า "ท่านไส บาบาครับ ท่านไส บาบา ผมยอมเสี่ยงชีวิตฝืนหลักการของแพทย์ทั้งหมดในคราวนี้แล้วนะ ถ้าองค์ท่านมีอำนาจบัญชา ซึ่งอยู่เหนือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แล้วละก็กรุณาประทานความกล้าหาญให้ผมมีความเชื่อมั่นหน่อยเถอะครับ ไหน ๆ ท่านก็มีบัญชามาแล้ว ท่านจะทดสอบผมโดยไม่โปรดประทานความกล้าหาญมาให้เลยทีเดียวหรือครับ?"

ต่อไปนี้เป็นคำบอกเล่าของ ดร. รังคะ ราวเอง หลังจากที่เขาส่งใจไปถึงองค์ท่านขอให้ประทานความกล้าหาญมาให้แล้ว เขาเล่าไว้ดังนี้

"ทันใดนั้นผมก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า องค์ท่านมาจับมือผมไว้ และบอกให้ผมขึ้นบันไดไปยังห้องผ่าตัดซึ่งอยู่ชั้นบน ผมจึงเดิน**ตามท่าน**ขึ้นไป—เป็นการตามท่านจริง ๆ ครับ เพราะผมเห็นเสื้อคลุมสีแสดของท่านอย่างชัดถนัดตาว่า เคลื่อนไหวไปเบื้องหน้าผม ผมจึงตาม "เสื้อของท่าน" ไปอย่างช้า ๆ และใกล้ชิด ครั้นแล้วผมก็ล้างมือตามระเบียบ แล้วสวมเสื้อคลุมและถุงมือเพื่อเตรียมผ่าตัด

"ในขณะนี้คนไข้นอนอยู่บนเตียงผ่าตัดแล้ว ความดันโลหิตของเขาพุ่งขึ้นสูงอย่างน่ากลัว ชีพจรเต้นเร็วถี่ดู ๆ ไปคล้าย ๆ กับว่าเขากำลังจะมาตายบนเตียงผ่าตัดของผมนี่เอง

"ผมกลัวจริง ๆ ครับ—ตั้งแต่เกิดมาผมไม่เคยกลัวอะไรมากมายรุนแรงเหมือนอย่างวันนั้นในตอนนั้นเลย ผมรู้สึกวังเวงเปล่าเปลี่ยวเหลือเกิน หมดท่าเข้าผมก็ร้องออกมาว่า ไสราม ไสราม ผู้ช่วยทั้งหลายของผมได้ยินเข้า ก็ร้องรับเป็นลูกคู่ขึ้นมาบ้างว่า ไสราม ไสราม ข้างคนไข้พอได้ยินเช่นนี้ก็อุตส่าห์มีแรงสวด ไสราม ไสราม ร่วมกับเขาออกมาดัง ๆ ด้วย *(เป็นอันว่าในห้องผ่าตัดก็ดังระงมไปด้วยเสียง ไสราม กันใหญ่)*

"บัดดลก็เกิดปรากฏการณ์มหัศจรรย์ให้ทุกคนได้เห็นชัดเจน และโดยที่ผมรู้สึกว่าตัวของผมแข็งเป็นหิน ไม่มีอำนาจที่จะเคลื่อนไหวเลย—เสื้อคลุมสีขาวที่ผมสวมใส่อยู่นั้นกลายเป็นสีแสด (ซึ่งเป็นสีเสื้อคลุมของท่านไส บาบา) ครั้นแล้วนิ้วมือของผมที่อยู่ในถุงมือก็ไม่อยู่ในอำนาจของผมอีกต่อไป ท่านไส บาบาผู้เป็นปรมาจารย์

แห่งศัลยแพทย์ทั้งหลาย ได้มาใช้เสื้อคลุมของผม บังคับนิ้วมือของผม อยู่ภายในร่างกายของผม ท่านนั้นเองเป็นผู้ทำการผ่าตัดคนไข้แทนผม

"การผ่าตัดโดยร่างของผม แต่โดยมือของท่าน ครั้งนั้นใช้เวลาไม่กี่นาที คนไข้คือนายซากังลาลก็หายสนิท และเมื่องานผ่าตัดเสร็จสิ้นแล้ว ท่านก็ออกไปจากร่างของผม เสื้อคลุมที่ผมสวมอยู่ที่เปลี่ยนไปเป็นสีแสด เมื่อครู่นี้ก็กลับเป็นสีขาวตามเดิม"

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ท่านไส บาบาซึ่งอยู่ที่ประศันติ นิลยัม ก็บอกแก่สาวกที่นั่งอยู่รอบ ๆ ท่านว่า "การผ่าตัดนายซากังลาล เสร็จแล้ว"

ความเป็นหนึ่งและมากกว่าหนึ่ง

จากตัวอย่างของเหตุการณ์ที่เป็นจริงหลายครั้งที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ก็ทำให้เราเห็นได้ว่า ท่านผู้มีความเป็นหนึ่งอันเดียวกันกับ อาตมา สามารถจะก้าวออกมาจากสภาวะ *(ความเป็นหนึ่ง)* นั้นเมื่อใดก็ได้ครั้นแล้ว ท่านก็มาถือครองจิตใจให้มีสภาวะเป็นต่าง ๆ

กันไป พร้อมกับคงอยู่ในสภาพอันเป็นที่รวมกันระหว่างสภาวะทั้งสอง *(คือมีลักษณะทั้งที่เป็นหนึ่งและที่เป็นหลายอย่างมากกว่าหนึ่ง)* นอกจากนั้นท่านยังเข้าครองรูป (form) คือกายทำให้เป็นกายหนึ่งอันแปลกจากกายอื่นๆ แต่ก็ยังสามารถมีสภาวะทั้งสามรวมอยู่ด้วยกัน ท่านนั้นได้แสดงองค์ให้ปรากฏแก่คนไข้ (ว่าเป็นองค์ท่าน) โดยผ่านทางร่างของ ดร. รังคะ ราว ครั้นแล้วในเวลาต่อมาท่านก็ได้แสดงองค์ท่านให้ปรากฏในเครื่องห่อหุ้มซึ่งอยู่นอกร่างกาย และอยู่ไกลจาก (ภาวะ) อาตมา แต่ในเวลาเดียวกัน ท่านก็ทำหน้าที่ดำเนินงานอยู่ภายในของภายใน และยังทำให้ รังคะ ราว ปรากฏเป็นอีกร่างหนึ่งที่สามารถเห็นปรากฏการณ์อัศจรรย์โดยผ่านทางจิตของนายรังคะ ราวเองได้ นี้จึงเป็นลีลาปาฏิหาริย์ที่สูงยิ่ง ซึ่งไม่เคยมีมาก่อนเลยในวรรณคดี ปุราณะใด ๆ

กายซ้อนกาย

และเราก็เข้าใจความหมายของคำกล่าวของมานิกยวัจฉกะได้ดีขึ้นอีก ในเมื่อเขากล่าวว่า "ข้าแต่พระบิดาผู้เป็นใหญ่! พระองค์ได้ยึดครองร่างของข้าพเจ้าแล้ว"

พระกฤษณะในสมัยโบราณก็เคยกล่าวว่า "ร่างกายเป็นเสื้อคลุมสำหรับอาตมา (The body is the vestment for Atma) ท่านพระกฤษณะแห่งยุคปัจจุบัน *(คือท่านไส บาบา)* ก็ได้ทำให้ผู้อื่นสามารถรู้การมาอยู่ของท่าน แม้ในเสื้อคลุมแห่งเสื้อคลุม *(กายซ้อนกาย)*

ในทางวรรณคดีมีเรื่องกล่าวถึงพระฤาษีปุณฑริกะว่ายังไม่ต้องการจะหลอมละลายชีวิต ของตนเข้ากับชีวิตขององค์พระศิวะ ผู้เป็นเจ้าก่อน คือท่านต้องการแต่เพียงว่า ขอให้ร่างกายของท่านเท่านั้น ได้หลอมละลายเข้ากับร่างกายของพระศิวะ ซึ่งพระศิวะก็ยินยอม โดยนำเอาร่างของปุณฑริกะ ขึ้นไปไว้กับร่างขององค์ท่าน ต่อจากนั้นท่าน (คือพระศิวะ) จึงได้รับสมัญญานามว่า กายโรหนอิศวร คือพระอิศวรผู้ยกร่างกายของสาวกขึ้นไป ไว้กับร่างของพระองค์ บัดนี้พระผู้เป็นเจ้าแห่งปุตตปาระตีได้กระทำในทำนองเดียวกัน แต่ตรงกันข้ามกับพระอิศวร คือท่านยกย้ายร่างของท่านลงมา ให้อยู่กับร่างของสาวกก็ได้ ซึ่งเราน่าจะถวายสมัญญานามให้ท่านอีกชื่อหนึ่งได้ว่า กายวรตน อิศวร คือ "พระอิศวรผู้ยกย้ายร่างกายของท่านลงมาสู่สาวก" นั่นแล

บทที่ ๓๑

แพทย์วิเศษ (ต่อ)

เพื่อผู้มืดบอด เราเป็นนัยน์ตา
และยังเป็นขา เพื่อคนง่อยเปลี้ย

ไบเบิล : คัมภีร์เก่า

ผู้รักษาตาเนื้อและตาใจ

นอกจากการรักษาคนไข้โดยผ่านทางแพทย์ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ท่านไส บาบายังได้เคยรักษาคนไข้โดยวิธีตรงกว่านั้นอีกด้วย ทั้งนี้บางครั้งก็โดยใช้ดอกมะลิบีดไว้ที่นัยน์ตาของคนไข้ หรือบางครั้งก็ใช้ยาน้ำหยอดให้จากขวด ซึ่งขวดยาหยอดตานี้ท่านก็เนรมิตขึ้นมาโดยการโบกมือไปในอากาศเช่นเดียวกับการเนรมิตของอย่างอื่นนั่นเอง

นาย ที. เอ็น. นาฏราชัน ผู้เป็นเจ้าของรถแท็กซี่แห่งเมืองเออร์นากุลัม เป็นโรคนัยน์ตาซึ่งแพทย์ไม่รับรักษาแล้ว ท่านสวามีผู้เป็น ญาณเนตรทัตตะ (ผู้มอบให้ซึ่งนัยน์ตาคือปัญญา) ก็ช่วยรักษาให้ โดยท่านใช้ทั้งดอกมะลิและยาหยอดตาสองอย่างคู่กัน ผลก็คือโรคตาของเขาหายขาด

อินทรา เทวี เคยกล่าวว่า ท่านไส บาบาเคยรักษาตาบอดให้หายได้ โดยเพียงแต่เบ่าไปที่ตาเท่านั้นก็ได้ และยังมีสาวกหลายคนที่เป็นโรคริดสีดวงตา และก็หายได้โดยการอ่านหนังสือที่เกี่ยวกับท่านไส บาบา เช่น เรื่อง **สัตยัม ศิวัม สุนทรัม** โดย นายกัสตูรี เป็นต้น

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างที่ท่านให้ ญาณเนตร (ดวงตาคือปัญญา) แก่คนไข้รายหนึ่ง

นายเอ็ม. เค. ตยาคะราชะ ภควตาร เป็นดาราเอกที่เรียกว่าเทพบุตรแห่งจอเงินของภาพยนตร์ของชาวทมิฬ ต่อมาปรากฏว่าตาบอดและเกิดเป็นโรคร้ายแรงอีกหลายอย่าง เขาได้มานมัสการท่านไส บาบา ขอให้ท่านช่วยด้วย แต่ท่านสวามีกล่าวว่าจะรักษาตาภายใน

ให้ โดยกล่าวว่า ความทุกข์ทั้งหลายของเขานั้น เกิดมาจากกรรมคือตาภายนอกเป็นต้นเหตุ เพราะตาเนื้อของเขามันไปซุกซนก่อเรื่องขึ้นมา ท่านจึงไม่รักษาตาเนื้อที่บอดให้เขา ท่านบอกให้เขาระลึกถึงความหลังว่า ก็เขาเองน่ะแหละ ได้เคยร้องเพลงมาแล้วไม่ใช่หรือ คือเพลงนั้นเป็นเพลงในภาพยนตร์เรื่อง จินดามณี ซึ่งกล่าวว่าตาเนื้อนั้นมีข้อขัดข้องไม่สมบูรณ์มากมายหลายประการ ส่วนตาภายใน คือญาณจักษุนั้นมีความยิ่งใหญ่กว่ามาก

อาจจะเป็นด้วยบุญเก่าที่เขาเคยทำมาบ้างก็ได้ หรืออาจจะเป็นเพราะความกรุณาของท่านสวามีก็ได้ ที่ทำให้นายตยาคราชะ ภควตาร กล่าวกับท่านว่า “ท่านสวามีครับ ผมได้เคยอะไรต่ออะไรมามากแล้วด้วยตาเนื้อนี้ แต่ผมก็ยังไม่ได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่ง คือองค์ท่าน ซึ่งเป็นพระผู้เป็นเจ้าผู้ได้มาครองร่างมนุษย์และเดินไปมาอยู่ในโลกนี้ให้มนุษย์ทั้งหลายได้เห็น และการเห็นร่างนี้ก็ต้องอาศัยตาเนื้อนั้น ดังนั้นท่านสวามีจะกรุณาให้กระผมมีโชคดีได้เห็นองค์ท่านสักหน่อยได้ไหมครับ?”

"ก็ได้! เมื่อเธอปรารถนาเช่นนั้น" ท่านสวามีตอบ "เราจะให้ตาเนื้อของเธอได้เห็นเพียงเพื่อความประสงค์นี้เท่านั้น เอ้า! ดูเสียนะ"

ทันใดนั้นแสงแห่งความกรุณาขององค์ท่านก็ส่องผ่านทะลุนัยน์ตาที่ปิดสนิทของเขาเข้าไป พร้อมกับอำนาจที่จะทำให้เขาเห็นภาพของท่านได้ด้วย นายภควตารเคยร้องเพลงในจอเงินสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าว่า

"จริงหรือจริง...หรือ! นั่นคือพระองค์
ผู้เป็นเจ้าทรง โปรดให้ข้า ๆ เห็น
จริงหรือจริง...หรือ คือพระองค์เป็น
พระเจ้าข้า ๆ เห็น เช่นนี้จริงหรือ?"

บัดนี้ เนื้อความของเพลงนั้นได้มาสู่เขาในชีวิตจริงนอกจอเงินแล้ว เป็นแต่ว่าในขณะนี้จิตของเขาอยู่ในสภาวะตกภวังค์ จึงไม่สามารถร้องเพลงนั้นด้วยปาก นอกจากว่าจะร้องด้วยใจของเขาเท่านั้น เขาได้ "ดื่ม" ภาพขององค์ท่านไว้ด้วยความปีติโสมนัส ตั้งแต่เท้าอันเป็นอุบลบาท จนถึงเกษาที่ฟูบานเป็นรัศมีอยู่เหนือเศียร

ขององค์ท่านนั้น ในที่สุดท่านสวามีก็ถามเขาว่า "เป็นอย่างไร เธอได้เห็นจนพอใจแล้วหรือยัง?"

ท่านสวามีเคยพูดกับบุคคลที่มีใจใฝ่ฝันถึงท่านว่าเป็นผู้ "ติดตั้งเสาอากาศ" (put up the aerial) ไว้เพื่อการติดต่อแบบ "ใจสนองใจ" ท่านกล่าวว่า "ถ้าเขาเห็นเราแม้เพียงสักครั้งเดียวในการทารชันเช่นนั้น บาปของเขาทั้งหมดจะถูกล้างให้หายไปเลย" (If they see Me but once, in that one darshan, all their sins will be washed away)

และบัดนี้นายภควตารก็ได้รับการทารชันจากท่านโดย "เสาอากาศ" ดังกล่าวนั้นแล้ว หลังจากนั้นท่านสวามีก็เรียกความสามารถนั้นกลับคืน

เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกย้อนหลังไปถึงเรื่องๆ หนึ่ง คือเรื่องนายกูรัตตัสวาร์ ผู้ซึ่งตาบอดเช่นนี้เหมือนกัน ต่อมาก็ได้มีโอกาสเห็นองค์พระเจ้าของตน คือท่านคุรุศรี รามนุช และต่อจากนั้นเขาก็ยินดีเป็นคนตาบอดตามเดิม ไม่ต้องเห็นอะไรอื่นในโลกอีกต่อไป

หลังจากนั้น นายภควตารได้บรรยายลักษณะของท่านสวามีให้ผู้ที่อยู่ในที่นั้นฟังอย่างละเอียด เป็น

อันว่าทุกคนก็เชื่อสนิทว่า เขาสามารถเห็นองค์ท่านได้จริง ๆ ตอนที่เขากราบนมัสการลาท่านสวามีนั้น มีใครคนหนึ่งอ้อนวอนท่านว่า ขอให้ท่านรักษาร่างกายของเขาให้ด้วย เพราะตอนนั้นสุขภาพของเขาทรุดโทรมเต็มทีแล้ว ซึ่งท่านสวามีก็รับคำว่า "ไม่เป็นไร เราจะให้ร่างกายที่ใหม่เอี่ยมทีเดียวแก่เขา" (I'll give him a brand new body)

หลังจากนั้นไม่กี่วัน นายภควตารก็ถึงแก่กรรม

ตอนนี้ผู้ที่เคยได้ยินคำรับรองของท่านสวามี ก็เกิดสงสัยว่าเหตุใด คำพยากรณ์ของท่านครั้งนี้จึงไม่เป็นจริง ท่านสวามียิ้มแล้วตอบว่า "ก็เราพูดไว้ว่าอย่างไรล่ะ? เราบอกเธอหรือว่า เราจะซ่อมแซมร่างกายของเขาที่กำลังจะพังนั้นให้ดีอย่างเก่า? เราบอกว่าเราจะให้ร่างกายใหม่แก่เขา เดี๋ยวนี้ร่างกายเก่ามันพังไปแล้ว และเขาก็ได้ร่างกายใหม่เอี่ยมแล้วอย่างไรล่ะ"

นี้เป็นตัวอย่างอีกรายหนึ่ง ที่พวกเราบางคนผิดหวังในคำกล่าวขององค์ท่าน หาว่าท่านพูดอะไรแล้วไม่เป็นจริงตามนั้น อันที่จริง ความผิดอยู่ที่พวกเราเอง ที่แปลความหมายคำพูดขององค์ท่านไม่ถูก แล้วก็ไปหาเรื่องกล่าวโทษท่าน

รักษาโรคของคนหนึ่งโดยผ่านทางอีกคนหนึ่ง

การรักษาโรคอันประหลาดมหัศจรรย์ที่ท่านสวามีนำมาใช้มีอีกวิธีหนึ่ง ที่โลดโผนพิสดารที่คงจะไม่มีใครนึกถึงเลยนั้น คือการรักษาโรคของอีกคนหนึ่งโดยผ่านทางอีกคนหนึ่ง เรื่องนี้เกิดขึ้นกับ นายบัณฑุรังคะ ดิกชิท กับน้องสาวของเขา คือน้องสาวของเขาเป็นโรคมะเร็งที่เต้านมข้างซ้ายของเธอ ท่านสวามีใช้วิภูตินวดเข้าที่หน้าอกพี่ชายของเธอ ปรากฏว่าโรคนั้นก็หายได้เช่นเดียวกัน (เรื่องนี้มีแปลไว้แล้วในเล่ม ๒ บทที่ ๑๒ หน้า ๔๔๑) มีข้อความที่ควรจะกล่าวถึงเพิ่มเติมไว้ในที่นี้บ้างดังต่อไปนี้

คือกล่าวกันว่าในหมู่ชนชาวยิปซี (ซึ่งมีชื่อเสียงทางเป็นหมอดูและทางวิชาลึกลับต่าง ๆ) นั้น ถ้าผู้เป็นภรรยากำลังเจ็บท้องจะคลอดบุตร ผู้เป็นสามีจะกินยา (ช่วยคลอด) แทนก็ได้ เรื่องนี้น่าจะนำมาเปรียบเทียบกับการรักษารายนี้ของท่านไส บาบาได้กระมัง และอย่างน้อยความจริงข้อนี้ ก็ทำให้เราได้แง่คิดว่า ร่างกาย

ของทุก ๆ คนนั้น แม้เราจะเห็นว่ามันแตกต่างกันเป็นคนละร่างกายก็ตาม แต่อันที่จริงจะนับว่ามันมีสภาวะอันเดียวกันก็ได้ เพราะมันได้รับการชุบชีวิตมาจากแหล่งพลังแหล่งเดียวกันโดยแท้ ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับการรักษาโรคแบบที่กล่าวมาแล้วนี้ เป็นเครื่องบ่งให้เห็นถึงความจริงข้อนี้ คือความจริงที่เป็น อทไวตะ (สิ่งทั้งปวงไม่ได้เป็นสอง) อย่างแน่นอน (Activated as they are by the one Energy, all bodies are the same though we consider them different. The medical miracle is itself a pointer to advaitic awareness)

พี่น้องใหญ่ร่วมคุณแม่

ท่านไส บาบาได้แสดงให้เห็นว่า พี่และน้องนั้นไม่ใช่ว่าจะเกิดจากครรโภทรเดียวกันเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้มีร่างกายเดียวกันอีกด้วย ในเทศนาของท่าน ท่านก็เคยกล่าวว่า แม้บุคคลต่าง ๆ อื่น ๆ ที่ไม่ได้เกิดจากแม่เดียวกัน ก็ถือได้ว่ามีร่างกายเดียวกันเหมือนกัน โดยเหตุผลที่ว่าครรโภทรที่ให้กำเนิดมนุษย์นับพัน ๆ ล้านนี้ก็คือครรโภทรของคุณแม่ไส (Sai Mother) นั่นเอง

ตยาคไส

ในรายนายดิกซิทที่กล่าวมาแล้วเป็นต้น ท่านอาจจะทำเล่นสนุก ๆ แต่ในบางรายท่านก็ทำอย่างจริงจัง คือโอนความทุกข์เจ็บปวดของผู้อื่นมาไว้ที่ร่างกายของท่านเสียเลย ซึ่งทำให้บรรดาสาวกที่รู้เห็นเรื่องนี้ต้องสงสารท่านและร้องไห้ร้องห่มกันยกใหญ่ จริงอยู่ท่านมีฤทธานุภาพที่จะรักษาใคร ๆ ให้หายจากโรคอะไรก็ได้โดยใช้ **สังกัลปะ** *(คือความตั้งใจจะให้เขาหายไป)* ของท่าน แต่บางครั้งท่านก็รับโอนความเจ็บปวดทรมานอันเกิดจากโรคเหล่านั้นมาไว้ที่ท่านเสียเอง ท่านอาจจะทำไปเพื่อมีส่วนแบ่งเบาความทุกข์ของผู้อื่นอย่างจริงจัง—โดยไม่หลีกหนี—ก็ได้ หรือท่านอาจจะต้องการให้เป็นบทเรียนจากชีวิตจริงก็ได้—คือบทเรียนเพื่อแสดงให้สาวกเห็นถึงความอดทนกล้าหาญต่อสู้กับทุกขเวทนา หรืออาจจะเป็นเพราะว่า กรรมเก่าของบุคคลเหล่านั้นมันร้ายกาจรุนแรงเหลือเกิน จนกระทั่งจะให้ผลของมันหายสูญไปเลยไม่ได้ นอกจากว่าจะต้องโอนมันไปให้ผู้อื่นรับแทนเท่านั้นกระมัง ข้าพเจ้าจะได้กล่าวถึงตัวอย่างแห่ง

เรื่องทำนองนี้ต่อไปอีกในบทที่ให้ชื่อว่า "ตยาคะไส" คือ ท่านไส บาบา ผู้ยินดีทรมานตนเองเพื่อช่วยทุกข์ผู้อื่น ซึ่งบทนี้จะอยู่ในเล่มสองของหนังสือชุดนี้*

ถูกรถทับแทนงู

มีตัวอย่างที่น่าสนใจซึ่งท่านไส บาบาแสดงให้เห็นว่า ร่างกายทุก ๆ ร่าง เป็นหนึ่ง และทุก ๆ ร่างนั้นก็เป็นขององค์ท่าน (all bodies are one, and they are all His).

วันหนึ่ง ท่านไปธุระโดยทางรถยนต์กลับมาถึงประศันตินิลยัม พอถึงท่านก็บอกให้คนขับรถขึ้นไปบนห้องของท่านพร้อมกับท่านเลยทีเดียว

แน่ละ คนขับรถประหลาดใจมาก เขารู้ว่าการที่ใคร ๆ จะได้อยู่กับท่าน โดยเฉพาะในห้องข้างล่างนั้นก็ต้องนับว่าเป็นโชคดีอย่างมากมายอยู่แล้ว แล้วนี่เขากำลังจะได้รับอนุญาตให้ตามท่านขึ้นไปในห้องชั้นบนของ

---

* คือหนังสือ ต้นฉบับภาษาอังกฤษ ซึ่งแต่งโดยบุคคลผู้นี้ ซึ่งเท่าที่ทราบจนถึงบัจจุบันนี้ ปรากฏว่ายังไม่ออกจำหน่าย

ท่านตามลำพังเช่นนี้ จะไม่นับว่ายิ่งเป็นโชคดีมากขึ้นอีกละหรือ? ดังนั้นเขาจึงเดินตามท่านเข้าไปในห้องด้วยหัวใจเต้นแรง และเมื่อเข้าไปถึงในห้องแล้วเขายิ่งประหลาดใจมากขึ้นอีก เมื่อเห็นองค์ท่านถอดเสื้อคลุมของท่านออกต่อหน้าเขา เป็นความจริงที่ว่าทุกคนไม่มีใครได้เคยเห็นท่านถอดเสื้อคลุมเลยในระยะหลัง ๆ เมื่อท่านโตแล้วนี้ ทุกคนมีความรู้สึกว่าเสื้อคลุมนั้นดูมันจะติดกับร่างของท่านอย่างแกะไม่ออก คล้าย ๆ กับจะเป็นเนื้อเดียวกัน แบบเสื้อเกราะของนักรบโบราณในสมัยมหาภารตยุทธที่ชื่อ การณะ ฉะนั้น

ท่านไส บาบา ถอดเสื้อออกแล้วก็หันหลังให้เขา บอกให้เขาดูที่หลังของท่านว่า "เอ้า! ดูที่นี่แน่ะ"

นายคนขับรถพอเห็นสิ่งที่ปรากฏอยู่บนหลังของท่านก็กระโดดโหยงด้วยความตกใจเต็มที่ เหมือนกับว่าเขาถูกหวดด้วยแส้โดยปัจจุบันทันด่วน

ก็จะไม่ให้เขากระโดดโหยงเช่นนั้นอย่างไรได้ ในเมื่อเขาได้เห็นประจักษ์เองว่า บนหลังของท่านมีรอยยางรถยนต์พาดเป็นทางยาวไปตลอด คล้าย ๆ กับว่ามี

รถยนต์คันโตคันหนึ่งแล่นทับไปบนหลังของท่านฉะนั้น มันเป็นอะไรกันแน่ หลังของท่านมีรอยเช่นนั้นเอง หรือ? หรือว่ามันเป็น หลังของงูตัวใดตัวหนึ่ง ?

คนอื่น ๆ อาจจะไม่รู้ แต่คนขับรถพอเห็นรอยประหลาดบนหลังของท่านสวามีเท่านั้น ก็รู้ทันทีว่ามันเกิดจากอะไร เพราะในระหว่างที่ขับรถผ่านมานั้น เขาได้เห็นงูตัวหนึ่งเลื้อยผ่านถนนตัดหน้ารถไป ซึ่งอันที่จริงถ้าเขาจะหยุดรถรอให้มันไปก่อน ก็ย่อมจะทำได้ แต่แล้วเขาก็ไม่ยอมหยุด กลับแล่นไปตามปกติโดยทับมันไปเสียดื้อ ๆ อย่างนั้นเอง เรื่องนี้ท่านสวามีย่อมจะต้องรู้ต้องเห็นอย่างแน่นอน มิฉะนั้นแล้วรอยยางรถยนต์ซึ่งทับลงไปบนหลังของงูนั้น จะมาปรากฏอยู่บนหลังของท่านสวามีได้อย่างไร ?

คนขับรถวิงวอนขออภัยโทษต่อท่านอย่างจริงใจ "ผมควรจะทำอย่างไรดีครับ จึงจะแก้ตัวในความผิดครั้งนี้ได้ ?"

"การรู้สำนึกผิดของเธอเดี๋ยวนี้แหละ เป็นการยอมรับการลงโทษแล้ว" ท่านไส บาบากล่าว "ไส บาบา

ไม่ได้อยู่ในร่างนี้เท่านั้นดอกนะ แต่ไสอยู่ในร่างทุกร่าง ไม่มีใคร (หรือว่าร่างไหน) เลยที่ไม่มีไส เอาละ! ไปได้ละนะทีนี้" (Sai does not dwell only in this body. He is in all. There is nobody [no body] without Sai...")

ท่านศรี อเภทนันทะสวามี ผู้เคยเป็นศิษย์ของรามะณะมหาฤาษีมาก่อน และต่อมาก็ได้มาหาท่านไส บาบานั้น ได้เรียกท่านไส บาบาว่า "ปราณะวะสะรีริ" ซึ่งแปลว่าเป็น "โอม" ที่ปรากฏกายให้เห็นเป็นรูปร่างมนุษย์ ทั้งนี้น่าจะแปลว่า ท่านไส บาบา ผู้ซึ่งอยู่ในสรรพสิ่งทั้งหลายนั้นจะอยู่ในปราณมากที่สุด ที่นิวยอร์คมีศูนย์ของท่านอยู่โดยมีสมาชิก ๔๐๐ คน ได้ให้สถิติของจำนวนคนไข้ที่ได้รับการรักษาโรคจนหาย โดยสมาชิกของศูนย์ได้ช่วยกันสวด "โอม" ตามจำนวนที่ระบุมาในครั้งหนึ่ง ๆ สำหรับคนป่วยรายหนึ่งโดยเฉพาะ

เกี่ยวกับการรักษาโรคนี้ เมื่อเรามาคิดถึงจำนวนคนไข้ที่ท่านได้ช่วยรักษา *(โดยเฉพาะในรายที่แพทย์บอกว่าหมดหวังแล้ว)* นั้น ก็น่าจะถวายนามให้ท่านได้ว่าเป็น

เสมือนหนึ่ง อัศวินีเทวะ คือ เหล่าเทพผู้เป็นแพทย์ในสรวงสวรรค์ซึ่งมีกล่าวไว้ในคัมภีร์ ฤคเวทนั้น หรืออีกนัยหนึ่ง เราอาจเรียกท่านว่าเป็น ธันวันตริ ก็ได้ เพราะชื่อนี้บ่งถึงเทพผู้เป็นแพทย์ที่มีกล่าวไว้ในเทพนิยายว่าเป็นอวตารน้อยองค์หนึ่งของพระวิษณุผู้เป็นเจ้า เพราะท่านไส บาบาก็ได้ใช้เครื่องยาต่าง ๆ เท่าที่ท่านจะเนรมิตออกมาเช่นสมุนไพร, น้ำหวาน, ยาเม็ดและอื่น ๆ อีก

รักษาโรคคอตีบจากทางไกล

วันหนึ่ง เป็นวันก่อนที่จะมีพิธีแจกผ้าแก่คนจน ซึ่งพิธีนี้จัดให้มีขึ้นในระหว่างเทศกาลนวราตรี ขณะนั้นท่านไส บาบากำลังนั่งรวมกลุ่มอยู่กับคนอีกหลายสิบคน พร้อมกับใช้กรรไกรตัดผ้าโธตีผืนคู่ให้เป็นผืนเดียวอยู่ในประศันตินิลยัม ทันใดนั้น ท่านก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกับกล่าวว่า "ปรถะสารถี เธอเห็นไหมว่าฉันกำลังนั่งถือกรรไกรตัดผ้าอยู่ที่นี่ ? ที่จริง เมื่อกี้นี้น่ะ ฉันไปมัทราสมานะคุสาลูกชายของเธอน่ะ เขาเป็นโรคคอตีบขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วน เธอรู้ไหม? แต่เดี๋ยวนี้ก็พ้นขีดอันตรายแล้ว

น้องของเธอรีบพาเขาไปส่งโรงพยาบาล แต่ไม่ต้องตกใจดอก ฉันช่วยรักษาให้หายแล้วละ"

เรื่องนี้ที่นับว่าประหลาดก็คือ ท่านสวามีก็กำลังทำงานของท่านไปตามปกตินั่นเอง *(ไม่ได้ถอดกายทิพย์ไปเลย)* และเมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านจะไปได้อย่างไร? และช่วยรักษาได้อย่างไร? ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่คนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ก็ต้องจนปัญญาที่จะหาเหตุผลที่เดียว แต่นั่นแหละ อย่างน้อยมันก็เป็นประจักษ์พยานแสดงถึงความสามารถของท่านที่จะไปอยู่ได้ทุกหนทุกแห่งในเวลาเดียวกัน (*โดยไม่ต้องถอดกายทิพย์ไปเหมือนในกรณีอื่น ๆ ก็ได้*)

รักษาโรคให้แพทย์

ลีลาปาฏิหาริย์ของท่าน โดยเฉพาะในการรักษาโรคร้ายต่าง ๆ ก็มีมากมายพรรณนาไม่จบ (*เพราะไม่มีสาวกคนไหนสักคนเดียว ที่จะรู้เรื่องของท่านหมดทุกรายทุกอย่าง*) ดังนั้น ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องกล่าวผ่านไปอย่างเคร่า ๆ เป็นบางราย ถ้าจะเปรียบก็คงเหมือนกับชิแบบสุ่มตัวอย่างเอาจากที่โน่นบ้างที่นี่บ้าง จากทุ่งซึ่งมีพืช

พันธุ์ไม้ขึ้นเขียวชะอุ่มไปหมดทั่วบริเวณท้องทุ่งอันกว้างใหญ่ไพศาล และอันที่จริงท่านไส บาบา แม้ท่านจะช่วยแพทย์รักษาคนไข้ที่แพทย์บอกว่าหมดหวังแล้วก็ตาม แต่บางครั้งท่านก็รักษาโรคให้แพทย์เองเลยก็มีเหมือนกัน เช่นตอนกลางเดือนมิถุนายนปี ค.ศ. ๑๙๖๑ ท่านสวามีได้ไปเยือนเมืองบาดรินาถ และได้ทำพิธีเปิดแผนกเอ็กซเรย์ของโรงพยาบาลกลางที่เมืองนั้น ท่านยังได้ทำหน้าที่ตรวจเอ็กซเรย์แพทย์ที่นั่นด้วยก็ยังได้ และท่านได้พูดเป็นเชิงชวนให้คิดว่า "เราอยู่ในหัวใจของเธอนะ แต่ถึงเธอจะใช้เครื่องเอ็กซเรย์ค้นคว้าดูอย่างไร ก็ไม่มีวันพบเราดอก" เมื่อตอนที่ท่านทำพิธีเปิดหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ ที่ไวท์ฟิลด์ ท่านก็หยิบเครื่องฟังหัวใจมาสำรวจหัวใจ ดร. สุนทะ ราว เสียอีกด้วย

ดร. ปุณไณวนัม แห่งโคอิมบาโตเร เป็นชาวทมิฬนาดู ที่มีชื่อเสียงในการดำเนินงานด้านมนุษยธรรมเช่นเดียวกับ ดร. อัลเบิร์ต ชไวเซอร์ ทางภาคตะวันตกเหมือนกัน เขาเคยเป็นโรคนิ่วในไต ได้ดื่มน้ำที่ผสมกับวิภูติของท่านไส บาบาเท่านั้น โรคของเขา

ก็หายไปได้ ดร.ที.เอส. ฆันดาร์แห่งบังกาลอร์ก็เคยเป็นโรคนิ่วในกระเพาะปัสสาวะ และก็หายจากโรคนั้นโดยการดื่มน้ำผสมวิภูติของท่านเช่นเดียวกัน กล่าวได้ว่าวิภูติก็ดี การสาธยายชื่อท่านไส บาบาก็ดี หรือว่าทั้งสองอย่างรวมกันนั้น ได้มีอำนาจบันดาลทำให้โรคร้ายหายไปได้นับไม่ถ้วนรายแล้ว บุคคลที่ได้เห็นผลจากประสบการณ์ดังกล่าวมีจำนวนไม่น้อย เขาเหล่านั้นพร้อมที่จะยืนยันความจริงข้อนี้ได้เสมอ

ผู้ปลงตก

มีเรื่องเกี่ยวกับพลังของชื่อของท่านไส บาบาอยู่เรื่องหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องที่น่าจับใจมาก แต่ก็มีความเศร้า(*สำหรับปุถุชน*) แฝงอยู่ในตอนท้ายของเรื่องบ้างเหมือนกัน

เรื่องนี้เกิดขึ้นแก่สุภาพสตรีผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นภรรยาของพ่อค้าเพชรพลอยผู้มีชื่อเสียงแห่งกรุงมัทราส สตรีผู้นี้ป่วยหนัก ได้เดินทางไปนมัสการท่านไส บาบาที่ปุตตปารตีหลายครั้ง ได้รับการรักษาพยาบาลอย่างดีที่สุด ได้กินวิภูติของท่านไปแล้วหลายครั้ง ซึ่งมีทั้งรสหวาน ขม และเผ็ด แต่โรคร้ายก็ยังไม่ยอมแพ้อยู่ดี ในระยะหลังนี้

เธอพักผ่อนอยู่ที่สถานพักฟื้นคนไข้ อันเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงแห่งไมลาปอร์ ส่วนญาติทั้งหลายต่างก็ช่วยกันสวดมนต์ออกนามท่านไส บาบากันยกใหญ่ครั้งแล้วครั้งเล่า ทันใดนั้นสุภาพสตรีผู้นั้นก็เอ่ยบอกขึ้นมาว่า "เอาละ! ไม่ต้องสวดภชันอีกแล้ว พอกันที"

มีผู้สงสัยว่าเธอคงหมดศรัทธาท่านไส บาบาเสียแล้วกระมัง การนับถือท่านไส บาบาคงจะไม่มีผลอะไรเลยกระมัง แต่อันที่จริง เรื่องมิได้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะเธอได้อธิบายว่า "ดิฉันได้ภาวนาคำว่า ไสราม ไสราม มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ท่านทั้งหลายก็ได้สวดภชันออกนามท่านมานานแล้วเช่นเดียวกัน นามขององค์ท่านมีพลังในอันยืดชีวิตให้ยืนยาวออกไปได้จริง ๆ มิฉะนั้นดิฉันก็คงจะไม่มีชีวิตยืนยาวมาจนถึงบัดนี้ ทั้ง ๆ ที่น่าจะตายได้แล้ว แต่ดิฉันจะขืนอยู่ไปเพื่อประโยชน์อะไร? พอกันที ถึงอย่างไร ๆ ชีวิตนี้ก็จะต้องดับสูญไปวันหนึ่งจนได้ แล้วเราจะมายึดมันไว้ไม่รู้จักจบจักสิ้นเพื่ออะไรกัน? ดิฉันไม่ต้องการชีวิตนี้ต่อไปอีกแล้ว ขอให้เลิกสวดนามขององค์ท่านเสียที"

เป็นอันว่าทุกคนยอมหยุดสวดภชัน และไม่ช้าเธอก็สิ้นใจ อำนาจของชื่อขององค์ท่านมีถึงขนาดนี้ แต่อำนาจของดวงจิตที่สงบและปลงตกต่อชีวิต ก็ช่างมีมากไม่น้อยเหมือนกัน

ปาฏิหาริย์ช่วยอยู่เบื้องหลังแพทย์

ถึงแม้ท่านไส บาบา จะสามารถรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้โดยใช้อิทธิปาฏิหาริย์ของท่านก็ตาม แต่ท่านก็ยังให้มีการรักษากันทางยาตามกระบวนการแพทย์ที่ได้พิสูจน์แล้วว่า มีคุณค่าพอเชื่อถือได้ตามสมควร นอกจากท่านจะตั้งโรงพยาบาลขึ้นที่ประศันตินิลยัม แล้วท่านยังจัดให้มีหน่วยแพทย์เคลื่อนที่สำหรับให้การรักษาแก่ชาวบ้านอีกด้วย นอกจากนั้น ท่านยังดำเนินกิจการศูนย์รักษาโรคตาของศัลยแพทย์ทางจักษุผู้มีชื่อเสียง คือ ดร. เอ็ม. ซี. โมดิ ที่ประศันติ นิลยัมด้วยเหมือนกัน

แต่ในกรณีเหล่านี้ทั้งหมด แม้ว่าจะมีการรักษากันทางโลกนิยม คือทางวัตถุสักเพียงใด ก็ยังอดมีปาฏิหาริย์แทรกอยู่บ้างไม่ได้ไม่มากก็น้อย โดยปกติ ดร. โมดิ

เคยทำการผ่าตัดนัยน์ตาได้วันละประมาณ ๒๐๐ ราย แต่ก็อดประหลาดใจตนเองไม่ได้ว่า เหตุใดตนเองตอนที่อยู่ที่ประศันติ นิลยัมนั้น จึงสามารถทำการผ่าตัดได้วันหนึ่งถึง ๕๑๑ ราย*

คุณค่าของการรักษาทางยา

อย่างไรก็ตาม ท่านไส บาบาก็คงรู้อยู่ว่า เป็นการเป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอนที่จะให้ท่านรักษาโรคของทุกคนในทุกกรณีด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ ดังนั้นท่านจึงให้ความสำคัญแก่วิทยาศาสตร์การแพทย์สมัยปัจจุบันอยู่ทั้ง ๆ ที่ท่านเองจะใช้สังกัลปะ คือพลังจิตของท่านรักษาโรคให้เมื่อไรก็ได้ ครั้งหนึ่ง ดร. ปุณไณวนัมคิดว่าตนจะไม่ทำการรักษาด้วยทางยาอีกต่อไป แต่จะให้ท่านสวามีเป็นผู้รักษา โดยใช้อิทธิปาฏิหาริย์ของท่านอย่างเดียว แต่ท่านสวามีก็บอกว่าทำเช่นนั้นไม่ถูก *(คือเป็นทางสุดโต่งเกินไป)* ถึงอย่างไร ๆ ก็ต้อง *(เดินทางสายกลางคือ)* ให้ความสำคัญแก่การรักษาทางยาด้วยเหมือนกัน เพราะวิธีการรักษาเช่นนั้น ก็ใช่ว่าจะไร้ประโยชน์เสียทีเดียว

---

* จำนวนนี้แปลตามต้นฉบับเดิม อาจมีการผิดพลาดอย่างใดหรือไม่ สุดแต่จะสันนิษฐาน

ดังนั้น ตามที่ท่านได้กล่าวมาแล้วว่า ท่านจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการดำเนินงานของธรรมชาติมากนัก ท่านจึงแนะนำให้สาวกใช้บริการการรักษาโรคด้วยยา คือทางวิทยาศาสตร์ด้วย แต่ในเวลาเดียวกันเมื่อมีเหตุผลสมควรสำหรับแต่ละรายเป็นพิเศษ ท่านก็ออกคำสั่งให้เขาหยุดการรักษาโรคทางยา หรือทางแผนปัจจุบัน และแล้วก็ใช้อำนาจของท่านอย่างเดียว เพื่อรักษาโรคนั้นของรายนั้น ๆ จนกระทั่งหายเป็นปกติ ทั้งนี้อาจเป็นเพื่อเป็นเครื่องเตือนให้ประชาชนระลึกไว้เป็นครั้งคราวก็ได้ว่า ถึงอย่างไร ๆ ท่านก็ยังเป็นผู้มีอำนาจ หรือว่าเป็นพลังที่ทำให้ธรรมชาติดำเนินงานไปได้ (He is the power that actuates Nature itself) แน่ละ เหตุที่ทำให้ท่านตัดสินใจเช่นนั้น ๆ ในแต่ละกรณีก็ย่อมจะต้องเป็นเพราะกรรมของแต่ละคน ๆ นั่นเอง (No doubt the Karma of the individual must be the criterion by which Swami makes the distinction)

ผู้มีศรัทธามั่น

ตัวอย่างจากเรื่องจริงในเรื่องนี้อีกรายหนึ่งก็ได้แก่รายนายจัลละอัปปา ราว ซึ่งเป็นสาวกของท่านที่มีผู้เคารพนับถือมากคนหนึ่ง ครั้งหนึ่งเขาเป็นโรคโลหิตจางอย่างร้ายแรง ทั้งนี้เนื่องจากเป็นผื่และเลือดออกมากบ่อย ๆ ร่างกายของเขาบวมเบ่งขึ้น จำนวนเมล็ดโลหิตแดงก็ลดน้อยลงเรื่อย ๆ จนถึงระดับต่ำกว่า ๓๐ เปอร์-เซ็นต์ แต่แม้อย่างนั้น เขาก็ไม่ยอมรับการรักษาทางยาแต่อย่างใดอย่างเด็ดขาด เขามีศรัทธามั่นว่า ความกรุณาขององค์ท่านเท่านั้นจะเป็นเครื่องทำให้โรคร้ายของเขาหายไปได้ ตอนนั้นเป็นปี ค.ศ. ๑๙๖๘ ท่านไส บาบาอยู่ที่ไวทฟิลด์ มีผู้นำข่าวเรื่องความดื้อรั้นของเขามารายงานให้ท่านสวามีทราบ ท่านสวามีได้กล่าวว่า "คนที่กินยามันก็ยังตายได้เหมือนกันนะ" คำกล่าวนี้ก็เป็นการบอกใบ้ให้ว่า ท่านคงจะต้องการให้เขา "ดื้อรั้น" ตามศรัทธาของเขาต่อไป

หลังจากนั้นไม่นาน ท่านสวามี ผู้ซึ่งตอนนั้นอยู่ในระหว่างการเดินทางของท่านที่ตำบลโคธาวารีตะวัน

ออก ก็ได้ไปเยี่ยมหมู่บ้านที่นายอัปปะ ราวอยู่ ท่านได้นั่งลงข้างเตียงของเขา และอวยพรให้เขาด้วย ครั้นแล้วท่านก็เนรมิตรลิงคะขึ้นมาองค์หนึ่ง และบอกให้เขาดื่มน้ำที่ใช้อภิเศก (คือรด) ลิงคะนั้นทุกวัน

ปรากฏว่าคนไข้ทุเลาขึ้นอย่างรวดเร็วทันทีทันใด ทำให้ดร. จี. เกสระ ราว ถึงกับฉงนสนเท่ห์พร้อมกับออกอุทานว่า นี่เป็นเรื่องมหัศจรรย์เหนือสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหลาย (Wonder of wonders) จริง ๆ ทั้งนี้เพราะอาการบวมฉุก็ดี ความอ่อนเพลียก็ดี โรคบิดก็ดี—ทั้งหมดเหล่านี้หายไปได้อย่างประหลาด ต่อมาอีกเดือนหนึ่ง นายจัลลา อัปปะ ราว คนป่วยได้กล่าวว่า" ก่อนที่ท่านไส บาบาจะมาเยี่ยมผมนั้น ผมเป็นเหมือนซากศพร่างหนึ่งจริง ๆ แต่หลังจากที่ท่านมาเยี่ยมแล้ว ผมเป็นผู้พิชิตความตายแล้ว"

ผู้อยู่เบื้องหลังแพทย์

บางครั้งท่านสวามีก็กล่าวว่า ที่ท่านสร้างโรงพยาบาลขึ้นนั้น ก็เพื่อสงเคราะห์คนบางคนที่ยังมีศรัทธา

ใน "เข็มฉีดยามากกว่ามูลเถ้าศักดิ์สิทธิ์" (believe more in the syringe than in the sacred ash) แต่คำกล่าวนี้น่าจะหมายถึงบุคคลบางคนโดยเฉพาะ และมีความหมายจำกัดถึงสถานการณ์พิเศษบางครั้งเสียมากกว่า คือไม่ได้หมายความว่า ท่านจะหมายถึงบุคคลทั่วไป เพราะปรากฏว่ามีตัวอย่างจากเหตุการณ์จริง ๆ ที่ตรงกันข้ามกับคำกล่าวนั้นทั้งสองทาง ทางหนึ่งก็คือท่านเคยบอกให้สาวกบางคนไปรักษาโรคโดยใช้ยาของแพทย์เสีย ทั้งๆ ที่สาวกเหล่านั้นมีศรัทธาในท่านอย่างเต็มเปี่ยม ต้องการจะให้ท่านรักษาเขาด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ของท่าน อีกประการหนึ่งก็คือ มีบางคนที่หัวแข็ง ไม่มีศรัทธาในตัวท่านเลยอย่างเด็ดขาด แต่ท่านก็กลับช่วยรักษาให้โดยทางอิทธิปาฏิหาริย์ของท่าน จนในที่สุดบุคคลเหล่านั้นก็กลับใจยอมเชื่อและกลับเป็นสาวกของท่าน *

---

* โปรดย้อนกลับไปอ่านท้ายเล่ม ๖ หน้า ๔๖๐ ด้วย เพื่อเป็นเครื่องแสดงถึง "ปาฏิหาริย์แบบล่อใจเด็ก" ของท่าน ซึ่งไม่ถือเรื่องปาฏิหาริย์เป็นของสำคัญ เมื่อเชื่อกันแล้วต่อจากนั้น ก็จะลดปาฏิหาริย์ลง จนบางทีก็ไม่ยอมแสดงอีกเลย

นอกจากนั้นยังมีปาฏิหาริย์ที่แฝงอยู่เบื้องหลังการรักษาสมัยปัจจุบัน คือท่านปล่อยให้มีการรักษากันตามวิธีการแพทย์ไปเรื่อย ๆ แต่แล้วท่านก็ใช้อิทธิปาฏิหาริย์เป็นพลังเสริมช่วยอยู่เบื้องหลัง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนก็คือการผ่าตัดนัยน์ตาให้คนไข้ ซึ่งทางการแพทย์ปัจจุบันเชื่อว่าหมดหวังและไม่มีใครกล้าทำให้อีกแล้ว (บทที่ ๓๐ หน้า ๑๔๐ ของเล่มนี้) แต่ท่านสวามีก็สั่งให้ ดร.รังคะ ราว ทำจนได้ ในกรณีเช่นนี้โดยหน้าฉากแล้ว ดร. รังคะ ราวนั่นเอง เป็นผู้ดำเนินการผ่าตัดไปตามวิธีการที่เขาเรียนมา แต่ผลที่เกิดขึ้นกับคนไข้ ซึ่งเป็นไปอย่างมหัศจรรย์เกินคาดหมายนั้น แน่นอนว่า ถ้าไม่มีอิทธิปาฏิหาริย์ของท่านสวามีเป็นพลังเสริมอยู่เบื้องหลังแล้ว ก็เชื่อได้ว่าไม่มีทางที่จะเป็นไปได้เช่นนั้นเลย

อีกรายหนึ่ง ศาสตราจารย์ จี. บี. พิลไลย อาจารย์ใหญ่แห่งวิทยาลัยอ็อตตาพาลัมเป็นโรคนัยน์ตาชนิดที่ต้องมีการลอกเยื่อเรตินาออกจากดวงตา แต่การกระทำเช่นนี้ในประเทศอินเดียทำไม่ได้ เพราะไม่มีเครื่องอุปกรณ์ที่จำเป็น ผู้เชี่ยวชาญทางจักษุท่านหนึ่งชื่อ ดร. ที. เจ.

รามลิงคัม ได้ให้คำแนะนำว่าถ้าจะกระทำเช่นนั้นต้องเดินทางไปประเทศเยอรมันหรือสหรัฐอเมริกา จึงจะมีแพทย์และเครื่องมือทำให้ได้ แต่เมื่อได้รับพลังใจเป็นแรงบันดาลจากท่านไส บาบา นายแพทย์ที่กล่าวนามมาแล้ว ก็ตัดสินใจยอมผ่าตัดให้ในอินเดีย ซึ่งเป็นการผ่าตัดที่ละเอียดซับซ้อนมาก การผ่าตัดครั้งนั้นใช้เวลา ๓ ชั่วโมงครึ่ง เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๖๘ ปรากฏว่าเป็นผลสำเร็จอย่างงดงามซึ่งตัวแพทย์ผู้กระทำการผ่าตัดเองก็อดสงสัยไม่ได้ว่ามันสำเร็จมาได้อย่างไร

การใช้วิธีอ้อมแบบศิลปิน

อาจมีปัญหาที่น่าสงสัยสำหรับคนบางคนว่า เหตุใดท่านไส บาบาจึงไม่ใช้สังกัลปะ—คือพลังจิตอันมีอำนาจของท่าน หรือไม่ก็ใช้วิภูติหรือดอกมะลิดังที่เคยใช้กับรายอื่น ๆ บางรายเล่า ? เหตุใดท่านจึงใช้พลังของท่านผ่านกระบวนการทางแพทย์ (*ให้มันซับซ้อนยุ่งยากขึ้นไปเปล่า ๆ*) เรื่องนี้เป็นเรื่องยากที่คนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ จะสอดแทรกไปหยั่งรู้เหตุผลของท่านได้ เราอาจจะคิด

สันนิษฐานเอาเองบ้างก็ได้ว่า บางทีท่านอาจจะไม่ชอบใช้วิธีตรงซึ่งเปรียบเหมือนการใช้พลังแสงที่มีสีขาวอันเรืองรองแรงกล้าเช่นนั้นเสมอไปก็ได้ โดยท่านหันมาใช้วิธีอ้อม (*แบบศิลปิน*) คือให้แสงแห่งพลังของท่านผ่านแท่งแก้วพริซึม (*คือแก้วสามเหลี่ยม*) เพื่อกระจายแสงออกไปเป็นหลายสี แท่งแก้วสามเหลี่ยมสำหรับผ่อนความแรงแห่งแสงของท่านก็คือ วิธีการต่าง ๆ ของมนุษย์โดยทั่วไปทางวิทยาศาสตร์บ้าง วิชาลึกลับบ้าง ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อกระจายแสงสีขาวอันแรงกล้าให้แตกออกเป็นสีรุ้งซึ่งจะแลดูสวยกว่าและมีแสงอ่อนลง พอที่มนุษย์จะมองเห็นได้ชัดเจนอีกด้วย

แพทย์ที่ประจำอยู่ที่โรงพยาบาลของท่านที่ประศันติ นัลยัมได้แก่ ดร. วี. พรหมัน ดร. พี. สิตารามิยะ และดร. ชยลักษมี ทั้งสามนี้เราต้องขอขอบคุณต่อท่านเป็นอย่างยิ่ง เพราะท่านสวามีเคยกล่าวว่าบุคคลทั้งสามนั้นเป็นเสมือนเครื่องมือของท่าน โดยที่ท่านจะใช้พลังของท่านผ่านทางเขา ดังนั้นจึงมีโรคร้ายหลายโรค ซึ่งแพทย์ทางตะวันตก ซึ่งประจำอยู่ในโรงพยาบาลที่มีชื่อ

เสียงพยากรณ์ว่าไม่มีทางรักษาได้แล้วนั้น เมื่อมาถึงโรงพยาบาลประศันติ นิลยัม ก็ปรากฏว่าได้รับการรักษาให้หายได้หลายรายด้วยกัน

การใช้วิธีตรง วาจาสิทธิ์บางครั้ง

และท่านสวามีก็มีลีลาปาฏิหาริย์ของท่านในแบบต่าง ๆ กันมากมาย ยากที่ใครจะเดาของท่านได้ถูก เพราะบางทีท่านก็ทำให้แพทย์ในโรงพยาบาลงงเป็นไก่ตาแตก เล่นโดยการใช้วิภูติรักษาคนไข้บางคนเอาดื้อ ๆ โดยไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรกันมากมาย ยิ่งกว่านั้น ดร. สิตารามิยะ ยังได้เล่าให้ฟังถึงรายหนึ่ง ซึ่งท่านไม่ได้ใช้อะไรเลย แม้แต่วิภูติ แม้กระนั้นโรคก็ยังหายได้ คือจากการเอ๊กซ์เรย์ แพทย์ทั้งหลายได้เห็นชัดอย่างแน่นอนว่าคนไข้รายหนึ่งมีนิ่วในกระเพาะปัสสาวะ แต่ท่านไส บาบาคัดค้าน โดยกล่าวว่า "ไม่ใช่ดอก ไม่มีอย่างที่ว่าเลย เธอทั้งหลายคิดเอาเองทั้งนั้นแหละ" และพอท่านพูดเช่นนั้น ก้อนนิ่วในกระเพาะปัสสาวะก็หายไปเลย และคนไข้รายนั้นก็เป็นปกติดังเดิม จึงมีคำกล่าวกันว่า ขนาด

หินในกระเพาะปัสสาวะของคนไข้ พอท่านบอกว่าไม่มีมันก็ยังละลายหายตัวไปได้ แล้วหัวใจคนนี้เล่า จะไม่ละลายกลายเป็นขี้ผึ้งไป (เพราะความกรุณาของท่านนั้น) จะอยู่ได้หรือ?

ดังนั้น บรรดาแพทย์ที่ประจำอยู่ในโรงพยาบาลแห่งนี้จึงได้บอกกับพวกเราว่า "การที่ท่านสวามีตั้งศูนย์พยาบาลขึ้นที่นี่ เพื่อจะให้พวกแพทย์เช่นเราทั้งหลายนี้ได้ทราบซึ้งถึงความจริงว่าโรคร้ายจะหายไปได้ ก็ด้วยความกรุณาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั่นเอง"

ผงไส

ในโรงพยาบาลที่ประศันติ นิลยัมนี้ มียาประหลาดอยู่ขนานหนึ่งซึ่งเป็นสิ่งที่ "ผสมผสานกันระหว่างวิทยาศาสตร์การแพทย์กับอิทธิปาฏิหาริย์ ยานี้เรียกว่า "ผงไส" (Sai Powder) ท่านสวามีได้ให้สูตรสำหรับปรุงยานี้ขึ้นมาโดยใช้ตัวยาที่ให้ผลตรงกันข้ามกับอาการของโรคหลายอย่างมาผสมกัน (allopathic drugs) เพื่อให้แพทย์ได้ใช้ยานี้กับโรคธรรมดาทั่ว ๆ ไปบางโรค แต่นั่นแหละ

บางครั้งยาธรรมดา ๆ เช่นนี้ก็กลายเป็นยาวิเศษสามารถรักษาโรคร้ายแรงเช่นมะเร็งในลำคอก็ได้เหมือนกัน และยังมีบางครั้งอีกน่ะแหละ ที่ท่านสวามีห้ามไม่ให้ใช้ยานี้กับโรคที่น่าจะใช้ได้ โดยที่ท่านเข้ามารักษาโดยใช้อิทธิปาฏิหาริย์โดยตรงเลยทีเดียว เป็นอันว่าลีลาของท่านช่างมีมากมายหลายกระบวน ยักย้ายถ่ายเทไปได้ไม่รู้จบ ไม่มีใครสามารถจะตามท่านทันเลย เรียกว่ายิ่งคิดหาเหตุผลไปก็ยิ่งปวดหัว เสียเวลาเปล่า ๆ เพราะคนอย่างเรา จะไม่สามารถหยั่งถึงสติปัญญาและภาวะของท่านได้เลย

ครั้งหนึ่ง มีหญิงชราอายุ ๖๐ ปีมาจากราชมุนทรี ชื่อ สุรัมมะ เธอเกิดการเจ็บป่วยโดยกระทันหันในระหว่างการเดินทางธุดงค์มายังประศันติ นิลยัม อาการของเธอเข้าขีดอันตรายแล้ว แพทย์ที่โรงพยาบาลของท่านก็จัดเตรียมเปลพยาบาลไว้พร้อม เพื่อจะได้หามเข้าโรงพยาบาลไปทันที แต่ทันใดนั้น ท่านไส บาบา ปรากฏตัวออกมาและบอกเธอว่าไม่ต้องไปโรงพยาบาลดอก เมื่อได้ฟังเช่นนี้ คนไข้หญิงชราก็เกิดความเชื่อมั่น ไม่ยอม

ไปโรงพยาบาลเลย ต่อมาอีกครึ่งชั่วโมง ปรากฏว่าเธอหายจากโรคนั้น ลุกขึ้นเดินเหินได้คล่องแคล่วเหมือนกับไม่ได้เป็นอะไรเลย ทำเอาแพทย์และคนอื่น ๆ ที่เฝ้าดูอยู่งงไปตาม ๆ กัน

โรคทางใจคือความกังวลและหวั่นหวาด

แต่นอกจากเรื่องโรคภัยไข้เจ็บกับผลที่เกิดแก่ร่างกายแล้ว เราควรจะต้องได้พิจารณาถึงผลกระทบในด้านจิตใจประกอบกันด้วย ซึ่งผลที่ร้ายแรงที่สุดนั้น ก็ไม่ใช่อื่นไกล คือความกลัวตายนั่นเอง ในหลายรายแม้ว่าจะได้หายจากโรคนั้น ๆ แล้ว คนไข้ก็ยังมีความกลัวซ่อนอยู่ในจิตใจอย่างลึก ๆ คือกลัวว่าโรคร้ายนั้นจะกลับมาอีก และความกลัวเช่นนี้ร้ายกว่าอย่างอื่น คือร้ายกว่าการทรมานทางร่างกายซึ่งได้เกิดขึ้นจริง ๆ มาแล้ว เพราะมันจะทรมานหลอกหลอนจิตใจอยู่เป็นเนืองนิตย์ ท่านไส บาบา ไม่ได้เป็นแพทย์ที่รักษาโรคทางกายได้อย่างเดียว แต่ท่านยังเป็นแพทย์ที่รู้จักผสมเครื่องยาที่แก้ความกลัวดังกล่าวแล้วได้ด้วย ศาสตราจารย์ วาย ที

ธัชชาจารี แห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดในสหรัฐอเมริกา ก็เป็นคนหนึ่งที่ถูกความกลัวดังว่านั้นหลอกอยู่นาน ทั้งๆ ที่เขาก็ได้รับการรักษาให้หายจากโรคร้ายนั้นแล้ว โดยท่านไส บาบาเอง ต่อมาเขาจึงต้องระลึกถึงบุญคุณขององค์ท่านอย่างมากมายอีกครั้งหนึ่ง ในเมื่อท่านได้รักษาเขาให้หายจากโรคทางใจ คือความวิตกหวาดหวั่นดังกล่าวแล้วนั้นได้ อันที่จริง องค์ท่านก็เคยกล่าวบ่อย ๆ ว่า **"ความกลัวนั่นแหละเป็นโรคร้ายแรงอย่างแท้จริง มันฆ่าคนได้ เธอจะกลัวไปทำไม ในเมื่อเราอยู่ที่นี่แล้ว"**

อำนาจรักษาโรคและประทานชีวิตอันยืนยาวตลอดจนสุขภาพให้ได้นี้ เป็นพรวิเศษที่เทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์ไหน ๆ ก็ต้องมีประจำองค์ทั้งสิ้น ทั้งนี้เนื่องจากมนุษย์ทั้งหลายย่อมถือร่างกายของเขาเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับเขา ดังนั้นเทพเจ้าทั้งหลายจึงต้องมีอำนาจดังกล่าวนั้นเพื่อคุ้มครองให้เขาเกิดความอบอุ่นใจ แม้การรักษาโรคก็มีความสำคัญไม่หย่อนกว่าการให้เขามีอายุยืนยาว เพราะเมื่อร่างกายเป็นโรคเสียแล้ว เขาก็ไม่สามารถจะกระทำความเพียรทางจิตได้ มนุษย์ทั้งหลายจึงหวังพึ่งเทพเจ้าอย่างยิ่งในเรื่องนี้ ลีลาปาฏิหาริย์เฉพาะที่เกี่ยว

กับการรักษาโรคของท่านไส บาบานั้น มีมากมายกว้างขวางดุจมหาสมุทรที่เต็มไปด้วยคลื่นอันนับไม่ถ้วน ซึ่งเกิดจากพลังของท่าน แต่นั่นแหละ ท่านก็มีความสามารถพิเศษที่จะทำให้คนเราไม่เอาใจใส่ต่อโรค คือปลงตกไม่กลัวตายด้วยเหมือนกัน และท่านก็ถือว่าความตายหรือว่าคนที่ตายไปแล้ว ก็มิใช่ว่าจะต้องได้รับความทุกข์เหมือนดังกับผู้คร่ำครวญอยู่ข้างหลังเสมอไป ข้อสำคัญที่สุดก็คือการช่วยรักษาโรคทางกายให้บ้างนี้ ก็เพื่อเป็นเครื่องนำไปสู่การพัฒนาทางวิญญาณนั่นเอง.

อันว่า	ลีลา	ปาฏิหาริย์
ของท่าน	ไสบา—	บานี้
มากมาย	หลายอย่าง	ต่าง ๆ มี
เหลือที่	พวกเรา	เข้าใจ
ท่านเล็ง	ญาณดู	รู้ถึง
ลึกซึ้ง	เราตาม	ไม่ไหว
ห่อนมี	ใครอาจ	คาดใจ
ท่านได้	ด้วยบท	กฎเกณฑ์

บางครั้ง ดูคล้าย ใจดำ
ชอบทำ เหมือนเด็ก เล็ก ๆ เล่น
ทุกข์ร้อน เท่าใด ไม่เห็น
ใจเย็น ไม่เออ— เพื่อกัน

แท้จริง ท่านรู้ อุบาย
ยักย้าย ถ่ายเท เหหัน
แบบใด ได้ผล ดลพลัน
แบบนั้น ท่านใช้ ไม่รอ

ไม่เคย ใจไม้— ไส้ระกำ
ไม่ต้อง ให้พร่ำ วอนขอ
ไม่เคย คิดให้ ใครง้อ
ยกยอ ปอปั้น ท่านเลย

ทั้งนั้น ท่านรู้ ดูจังหวะ
ควรจะ ช่วยหรือ ควรเฉย—
ไว้ก่อน ผ่อนไป ไม่เคย—
ละเลย การช่วย ด้วยดี

ทุกข์โศก โรคภัย ไข้บ่วย
ช่วยได้ เป็นช่วย ไม่หนี
ด้วยจิต เมตตา ปรานี
ดุจนที ท่านนั้น มหา สาคร
มองทะลุ มิทิพ— จักษุ
เห็นเหตุ เข้าไป ไถ่ถอน
ปางก่อน ลึกลับ ซับซ้อน
เป็นบาป เคยทำ กรรมใด
หรือบุญ หยาบช้า สามานย์
เพื่อจัก บันดาล มีไหม ?
โดยไม่ ช่วยหย่อน ผ่อนให้
ท่านสอน ผิดจาก หลักกรรม
จะได้ ให้กล้า อย่าท้อ
ยินดี ไม่ก่อ บาปซ้ำ
เพื่อบำ— รับผล ตนทำ
เปลื้องเวร เพ็ญบา— ระมี
กำราบ เข็นตน พ้นบาป
กุศล โทษทุกข์ ทุกที่
ให้มี ผลบุญ หนุนชีวี
ความสุข ทุกเมื่อเอย. ฯ

บทที่ ๓๒

ผู้คุ้มครองผองภัย

ท่านอยู่ เหนือกาล อวกาศ
ท่านจึง สามารถ ช่วยได้
ปกป้อง คุ้มครอง ผองภัย
มิให้ กลายกล้ำ ทำการ –

อุกอาจ มาดหมาย ชีวิต
เหล่าศิษย์ ผู้น่า– สงสาร
มิใช่ ใจร้าย หมายพาล
รังควาญ เบียนเบียด เกลียดใคร

ท่านมา ช่วยโลก ร่มเย็น
เกิดทุกข์ ยุคเข็ญ ที่ไหน
รำลึก นึกท่าน ทันใด
ท่านไป ช่วยพลัน ทันที

ไม่เลือก ชาติเชื้อ เครื่องวงศ์
เผ่าพงศ์ จัณฑาล เศรษฐี
เข็ญใจ ได้ทุกข์ ทับทวี
ไม่มี เลือกรัก มักชัง

รายที่ มีทาง แบ่งเบา
บรรเทา ด้วยบุญ หนุนหลัง
ท่านช่วย ด้วยดี ทุกครั้ง
ไม่ปล่อย ให้พัง— ทะลาย

รายใด ทุกข์เข็ญ เวรกรรม
เคยทำ มามาก หลากหลาย
หรือว่า ถึงคราว ต้องตาย
ร่างกาย หมดหวัง พังภินท์

เช่นนั้น ท่านเปลี่ยน แนวทาง
ปล่อยวาง ร่างกาย ให้สิ้น
ปลุกใจ ให้ปลื้ม ดื่มกิน
ธารทิพย์ รวยริน ยินดี

เพื่อว่า สองใจ ได้ถึง
ซาบซึ้ง สนองใจ ได้ที่
จนประสบ พบพาน ชีวี
ชนิดดี กว่าเก่า ที่เน่าเอย.

วันแห่งความหลังที่ไม่กลับมา

ในสมัยแรก ๆ คือสมัยที่เพิ่งมีการสร้างมันทีร์ คือ พาต้ามันทีร์นั้น จำนวนสาวกของท่านสวามียังมีจำนวนไม่มากคือนับเป็นร้อย ๆ เท่านั้น ไม่เหมือนสมัยนี้ คือสมัยประศันตินิลยัม ซึ่งจำนวนสาวกเพิ่มขึ้นเป็นพัน ๆ หมื่น ๆ แล้ว แต่ท่านไส บาบาในสมัยมันทีร์เก่าก็มีเวลาอยู่กับสาวกของท่านอย่างใกล้ชิด สนิทสนมมากกว่าในสมัยนี้มาก กล่าวได้ว่ายิ่งท่านมีสาวกมาก ท่านก็ยิ่งมีเวลาสนิทสนมกับสาวกน้อยลงทุกที

ในสมัยนั้น เวลาที่ท่านสวามีจะจากสาวกไปไหน ๆ สักที รู้สึกว่าท่านก็จากไปด้วยความอาลัยอาวรณ์เหมือนกับแม่ที่มีธุระจำเป็น ต้องจากลูก ๆ ไปชั่วคราวฉะนั้น และเวลามีสาวกมาขอลาจากท่านกลับไปบ้าน

ของเขา ท่านก็มักจะพูดกับเขาด้วยวาจาอันแสดงความรักสนิทสนมว่า "เป็นไง! อยู่บ้านของ 'แม่' เบื่อเสียแล้วละซี จึงต้องรีบกลับไปบ้าน 'แม่ยาย' กันละนะ... เอาเถอะ ไปเสียบ้างก็ได้ พอรู้สึกเบื่อ 'แม่ยาย' เมื่อไร ก็กลับมาหา 'แม่ตัว' อีกก็แล้วกันนะ"—แน่ละคำว่า 'แม่' หรือ 'แม่ตัว' ในประโยคของท่านข้างต้นนั้น คือหมายถึงองค์ท่าน ส่วน 'แม่ยาย' ก็คือมายาของโลกนั่นเอง และท่านสวามีจะไปส่งสาวกที่ต้องจากไปด้วยตนเอง โดยไปยืนอยู่ข้างเกวียน จนกระทั่งถึงเวลาเกวียนออกเดิน บางทีท่านก็อุตส่าห์เดินตามเกวียนไปจนถึงชายฝั่งแม่น้ำ แล้วยืนโบกมือไหว ๆ ให้ จนกระทั่งเกวียนเล่มนั้นแล่นห่างออกไป กลายเป็นจุดเล็ก ๆ ในระยะไกล ๆ ลองนึกถึงภาพนั้นดูเถิด — ภาพที่ท่านสวามียืนโบกมือไหว ๆ มีผมฟูปลิวไสว เมื่อถูกสายลมชายฝั่งแม่น้ำพัดเอื่อย ๆ มาตลอดเวลา ช่างเป็นภาพที่ประทับใจอย่างยิ่ง เมื่อนึกถึงความรักของท่านที่แสดงออกต่อศิษย์ถึงขนาดนั้น

และในสมัยนั้น ท่านสวามีก็จะเขียนจดหมายไปถึงศิษย์ด้วยตนเอง โดยใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงความคุ้นเคย

เป็นกันเองอย่างยิ่ง เมื่อใกล้จะถึงวันเทศกาล ท่านก็จะชักชวนให้ศิษย์มาร่วมงานด้วย หรือบางทีท่านก็อุตส่าห์ไปหาศิษย์ถึงบ้านของเขาเลยก็มี ท่านมักจะแสดงตัวว่าเป็นคนขี้เล่น ชอบสนุกสนานตลกคนองจนกระทั่งหลายคนก็อดสงสัยไม่ได้ว่า เอ นี่น่ะหรือที่ท่านเป็นองค์ภควัน จริงอยู่ในสมัยปัจจุบันนี้ บางครั้งท่านก็ยังให้ความสนิทสนมเป็นกันเอง แก่คนบางคนที่โชคดีอยู่บ้างก็ตาม แต่เมื่อเปรียบเทียบกับการวางตัวของท่านในสมัยก่อนแล้วก็นับได้ว่า ยังห่างไกลกันมากเหลือเกิน ตอนนั้นดูท่านเป็นคน "รื่นเริง สุขสำราญ เหมือนดอกไม้บาน ยามเช้า" เสียจริง ๆ แต่บัดนี้สิ ดูคล้ายๆ กับท่าน "เคร่งขรึม เปล่าเปลี่ยว เหมือนอยู่ผู้เดียวในโลก" ฉะนั้น

ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว ท่านมักจะเดินท่อมๆ ไปหาหญิงชราทุกคนในหมู่บ้าน เพื่อให้อภิเศก หรือรดน้ำมันลงบนศีรษะของท่าน เวลาผู้มาเยือน ท่านก็จะไปหาเขาที่ห้องทุก ๆ ห้อง แล้วก็นั่งลงกินอาหารร่วมกับเขาจริง ๆ เสียด้วยซี วันหนึ่ง ๆ บางทีท่านก็ทำเช่น

นี้ คือไปนั่งตามห้องของผู้มาเยือนหมดทุกห้อง แล้วก็กินอาหารร่วมกับเขาทุกครั้ง บางทีถึงวันละ ๑๕ ถึง ๒๐ ครั้งก็ยังเคยมี ถ้าเราระลึกย้อนหลังไปถึงสมัยพระกฤษณะแต่โบราณกาล ปรากฏว่าท่านก็ทำแบบนี้เหมือนกัน

แทรกของหนักไว้ในของเบา

แต่แม้ว่าท่านจะแสดงว่าเป็นคน ร่าเริงสุขสำราญเหมือนดอกไม้บานยามเช้า เพียงใด ท่านก็ยังให้คำสอนเกี่ยวกับปรัชญา แทรกไว้บ้างเป็นครั้งคราวเหมือนกัน ท่านเริ่มสอนธรรมอย่างเป็นปกติ คือว่าเป็นรายการประจำก็เมื่อตอนที่ท่านอายุได้ ๓๒ ปีเป็นต้นไป ซึ่งตอนนั้นท่านก็ได้เริ่มออกวารสารชื่อ **สนันตนสารถี** เพื่อให้เป็นสื่อกลางสำหรับสอนหลักปรัชญาของเวทานตะและหลักศาสาสนาของคัมภีร์ ปุราณะ ปัจจุบันนี้ วารสารฉบับนี้ได้พิมพ์ออกเป็นภาษาอังกฤษ ฮินดี เตเลกู ทมิฬ กันนะทะ มาลายาลัม มาระธี กุจาราตี สินธิ เนปาล อัสสัม และโอริยา แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ลืมว่า ท่านได้สอดแทรกคำสอนที่หนัก ๆ ไว้ใน

ระหว่างการแสดงตนเป็นเด็กที่ชี้เล่น ชอบอะไรเบา ๆ สนุกสนานนั้นด้วยเหมือนกัน อาจจะเป็นว่าการนำความจริงที่เป็นสัจธรรมนิรันดร มาเสนอในรูปแบบใหม่ คือทำให้เข้าใจง่ายขึ้น โดยอาศัยความสนุกสนานเป็นเครื่องล่อใจนั้น คงจะให้ผลดีแก่คนทั่วไปได้ตามสมควรเหมือนกันกระมัง

ผู้ย่นและยืดเวลา และหมุนเวลากลับ

นางสกัมมะ สาวกที่เคารพเลื่อมใสท่านอย่างยิ่ง ครั้งหนึ่งได้ถามปัญหาข้องใจกับท่านว่า "ท่านเจ้าคะ ในขณะที่ท่านพระกฤษณะ อธิบายธรรมแก่อรชุนอันมีความยาวถึง ๗๐๐ บทโศลก ทั้งที่ตอนนั้นท่านทั้งสองก็อยู่ในสนามรบแล้ว กองทัพทั้งสองฝ่ายตั้งประจันหน้ากันอยู่พร้อมที่จะบุกตลุยเข้าโจมตีกันในขณะใดก็ได้ แล้วเหตุใดกองทัพของฝ่ายศัตรูของอรชุนจึงหยุดยั้งอยู่ได้เป็นเวลานาน คือรอให้พระกฤษณะเทศน์จนจบกัณฑ์เสียก่อน แล้วจึงเข้าโจมตี เรื่องเช่นนี้มันจะเป็นไปได้หรือคะ ท่านสวามี และอีกอย่างหนึ่ง ก็เมื่อกองทัพ

ของฝ่ายศัตรูได้เห็น วิศวรูป (คือรูปกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า) ของท่านพระกฤษณะแล้ว ทำไมเขาจึงไม่เข้าใจหรือว่าเชื่อตามธรรมเทศนานั้นเสียบ้างเลย ?"

ปรากฏว่าท่านไส บาบา ไม่ได้ตอบคำถามนี้ในทันที ท่านเดินท่อมๆ ไปตามหาดทรายของแม่น้ำจิตราวดี ตอนนี้ใคร่ขอแทรกสำนวนในภาษาทมิฬเพื่อท่านผู้อ่านสักประโยคหนึ่ง คือถ้ามีการกระทำอะไรซึ่งน่าจะเป็นไปไม่ได้ ให้กลายเป็นสิ่งที่ทำได้จริง ๆ เช่นนี้ ภาษาทมิฬมีสำนวนกล่าวว่าเป็นการ **"ขวั้นทรายให้เป็นเกลียวเชือก"** เราเชื่อกันว่าถ้าท่านสวามีต้องการจะทำเช่นนั้นจริง ๆ ท่านก็ย่อมต้องทำได้อย่างแน่นอน หรือว่าอันที่จริง ท่านจะสร้างทรายจากแม่น้ำจิตราวดีให้เป็นวัตถุอะไร ๆ ก็ได้ทุกอย่าง ขอแต่เพียงว่าให้ท่านต้องการจะสร้างมันขึ้นมาเท่านั้น หลังจากที่ท่านเดินท่อม ๆ ไปตามหาดทรายของแม่น้ำจิตราวดีได้พักหนึ่ง ท่านก็ล้วงลงไปในทรายนั้นในที่แห่งหนึ่ง คือล้วงลงไปลึกขนาดถึงข้อศอกของท่าน ต่อจากนั้นพอท่านชักแขนขึ้น ก็ปรากฏว่ามีรูปสลักที่งดงามมากรูปหนึ่งติดมือขึ้นมาด้วย

เป็นรูปสลักที่ยาวประมาณ ๑ ฟุต และสูงประมาณครึ่งฟุต ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นวัตถุที่ใหญ่พอสมควรทีเดียว รูปนั้นเป็นรูปที่เกี่ยวข้องกันกับเรื่องที่นางสกัมมะถามท่านเมื่อครู่นี้เอง คือเป็นรูปรถศึกเทียมม้าหลายตัว มีท่านพระกฤษณะยืนแสดงธรรมเทศนาให้แก่อรชุนฟัง โดยที่อรชุนนั่งพนมมือฟังอยู่เบื้องหน้าองค์ท่าน รูปสลักนี้เป็นศิลปวัตถุที่มีลวดลายละเอียด สวยงามประณีตมากจริง ๆ

ครั้นแล้ว ท่านสวามีก็กล่าวกับนางสกัมมะว่า "เธอจงดูรูปสลักที่ทำด้วยงาช้างรูปนี้เพื่อตัวอย่างนะ สมมติว่า ถ้าเธอจะให้มีการสลักรูปอันประณีตนี้โดยวิธีตามธรรมดาของชาวโลกกันละก็ เธอคิดไหมว่าจะต้องใช้เวลากี่วัน และต้องมีคนงานช่วยกันทำสักกี่คน จึงจะได้ลวดลายที่สลักเสลาอันละเอียดบรรจงถึงขนาดนี้ ? แต่แล้วเธอก็ได้เห็นเองใช่ไหมว่า เราได้ย่นระยะเวลาและแรงงานเหล่านั้นลงมาจนกลายเป็นเหลือเพียงชั่วพริบตาเดียวด้วยอำนาจแห่งสังกัลปะ (คืออธิษฐานจิต) ของเราเอง

"ถ้าเราต้องการ เราก็อาจจะหมุนเวลาให้เดินถอยหลังก็ได้ ตามที่เราปรารถนา เห็นไหมว่างานที่มนุษย์หลายต่อหลายคนต้องทำกันเป็นเวลาหลายต่อหลายวันนั้น เรารวบรัดย่นย่อลงมาให้ทำได้เพียงพริบตาเดียว และในทางตรงกันข้าม ถ้าเราต้องการจะขยายให้มันยืดยาวนานออกไปเท่าใด ก็ย่อมได้อีกเหมือนกัน ในวันนั้นนะ คือวันที่มีการแสดงธรรมเทศนากันในสนามรบระหว่างที่ทัพทั้งสองประจันหน้ากันอยู่นั้น เราได้ *(ใช้อิทธาภิสังขาร)* ทำให้เกิดปรากฏการณ์ที่ตรงกันข้ามกันสองอย่างพร้อมกัน คือ ทำให้เป็นเวลานานพอสำหรับอรชุนที่จะได้ฟังเทศนาอันยืดยาวของเราจนจบ และในเวลาเดียวกัน เราก็ทำให้คนอื่น ๆ ของกองทัพทั้งสองนั้นเกิดความรู้สึกว่าเป็นระยะเวลาประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นเอง ประการที่สอง เราได้ทำให้อรชุนผู้เดียวเท่านั้นได้เห็น วิศวรูป คือรูปอันแท้จริงของเรา นอกนั้นไม่มีใครได้เห็นเลย."

กายเนื้ออยู่ใต้กฎของกาลและอวกาศ

อย่างไรก็ตาม ในส่วนที่เกี่ยวกับรูปกายเนื้ออันเป็นกายหยาบนั้น ท่านผู้เป็นองค์อวตารทั้งหลาย ก็ต้องยอมอยู่ภายใต้กฎของกาลเวลาเหมือนกัน และเพราะการที่ท่านเป็นผู้อยู่ในวิสัยของกาลเวลานี้เอง จึงทำให้ท่านไม่สามารถจะให้การทารชัน (คือปรากฏตัวให้เห็น) แก่สาวกในปัจจุบันนี้ทุกคนได้เห็นกันดังเช่นในสมัยมันทีร์เก่า ซึ่งจำนวนสาวกยังไม่มากเช่นในปัจจุบันนี้ เมื่อเป็นเช่นนี้ องค์ท่านก็คงจะไม่มีทางเลือก นอกจากว่าคนไหนที่ท่านพบไม่ได้ เนื่องจากความขัดข้องด้วยกาลเวลา ก็ต้องปล่อยไปตามเรื่อง (คือวางอุเบกขาไป) แม้ว่าโดยน้ำใสใจจริงแล้ว ท่านเองก็มีเมตตาอันไม่มีขอบเขตดุจมหาสมุทรก็ตาม ลองคิดดูว่าสมมติว่าท่านจะแสดงออกซึ่งความรักสนิทสนมกับสาวกในปัจจุบันแบบเดียวกันกับที่ท่านแสดงออกแก่สาวกในสมัยมันทีร์เก่าแล้วละก็ บ่านนี้จะไม่มีคนอพยพมาอยู่ที่ปุตตปารตีนับเป็นจำนวนถึงล้านคนแล้วละหรือ ? ด้วยเหตุนี้องค์ท่านจึงไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ในเรื่องที่เกี่ยวกับการแสดงออก

คือได้แต่เหลือบมองดูชั่วแวบหนึ่งบ้าง ทักทายปราศัยด้วยสักคำหนึ่งหรือสองคำบ้าง และก็เดินผ่านเลยไป สำหรับคนที่ท่านให้เกียรติ หรือว่ามีโชคดี ได้เข้าพบปะเป็นส่วนตัวเท่านั้น ท่านจึงจะแสดงความเมตตาแก่บุคคลประเภทนี้อย่างเป็นกันเองเต็มที่ ซึ่งทำให้เขาได้รับความประทับใจมาก แต่นั่นแหละพอหมดเวลาจากการพบปะกันเช่นนั้นแล้ว เรื่องความรู้สึกส่วนตัวอันอ่อนโยนหรืออ่อนหวานเช่นนั้นก็พลอยหมดไปด้วยและท่านก็จะแสดงออกซึ่งอาการอุเบกขาแทน ซึ่งบ่อยครั้งได้ทำให้คนเหล่านั้น ผู้ซึ่งตามไม่ทันในความรู้สึกของท่าน ต้องเกิดความพิศวงสงสัยเป็นอย่างยิ่งว่า "เอ นี่องค์ท่านเดี๋ยวนี้กับองค์ท่านเมื่อกี้นี้ จะเป็นคนคนเดียวกันหรือเปล่าหนอ" เพราะอาการกิริยาของท่านเปลี่ยนแปลงไปรวดเร็วเหลือเกิน *(เนื่องจากท่านไม่มีอุปาทานนั่นเอง ท่านจึงสามารถ "ปล่อยวาง" ได้รวดเร็วมาก)* ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า บรรดาสาวกรุ่นหลังคือในสมัยปัจจุบันนี้ก็มีเรื่องที่จะต้องเศร้าใจอยู่บ้าง เช่นเดียวกับสาวกรุ่นก่อน ๆ สมัยมันทีร์เก่า ซึ่งก็ได้แต่หวลระลึกถึงความหลังเป็นเครื่องปลอบใจตนเองไปเท่านั้นเอง

และจากการที่ท่านมีร่างกาย (เนื้อ) ซึ่งอยู่ภายใต้กฎของอวกาศเช่นคนทั้งหลายเหล่าอื่นเหมือนกัน ท่านก็ไม่สามารถจะให้การ ทารชัน คือไปปรากฏองค์ให้แก่สาวกเห็นได้ ถ้าสาวกผู้นั้นอยู่ไกล ๆ ออกไป ซึ่งสาวกประเภทนี้ ก็นับวันจะมีมากขึ้นทุกที เพราะมีอยู่ในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

กายละเอียดอยู่เหนือกาลและอวกาศ

แต่องค์ท่าน ไส บาบา อันลึกซึ้ง คือองค์ภายในนั้น ไม่ได้อยู่ภายใต้กฎของ กาล และอวกาศ ดังนั้น ผู้ที่เคารพนับถือท่าน เป็นสาวกของท่าน ไม่ว่าจะอยู่ที่แห่งหนตำบลไหนในโลก ก็มีโอกาสที่จะอยู่ใกล้ชิดกับองค์ท่านไส บาบาภายในได้เท่าๆกัน สำหรับองค์ท่านในเรื่องนี้ไม่มีความอึดอัดขัดข้องอย่างใด ในการที่จะแสดงองค์ให้ปรากฏแก่สาวกแต่ละคน หรือว่าในการที่ท่านจะเป็นผู้คุ้นเคยเป็นกันเองกับเขาเหล่านั้นแต่ละคน และทุก ๆ คน ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นไปโดยเป็นภาพนิมิต *(ในเวลาตื่น)* บ้าง เป็นภาพเห็นในความฝันบ้าง เป็นประ-

สบการณ์ภายในจิต *(คือติดต่อทางใจ แบบจากใจถึงใจโดยตรง)* บ้าง หรือไม่ก็เป็นการส่งแรงดลใจให้ในด้านกวีนิพนธ์บ้างก็มี การช่วยเหลือศิษย์ทั่วไปแบบนี้ ไม่มีการจำกัดด้วยกาละและอวกาศสำหรับท่านเลย ท่านสามารถจะดลบันดาลเหตุการณ์ที่ร้ายแรงให้บรรเทาเบาบางลงได้ คือทำให้ผู้นั้น ๆ แคล้วคลาดจากเหตุการณ์ร้ายต่าง ๆ ไปได้ *(โดยที่บางทีเขาเหล่านั้นก็คงจะไม่รู้ตัวเลยเสียด้วยซ้ำ)* บางครั้งก็ช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้ ช่วยเบี่ยงเบนความคิดในทางที่ร้ายของเขาให้ และช่วยให้แรงบันดาลใจในการปฏิบัติธรรมเพื่อความรู้แจ้งในตนเอง หรือว่าอันที่จริงก็คือความรู้แจ้งในพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง

และสำหรับองค์ท่านไส บาบา ละเอียด (the subtle Sai) นั้น ไม่มีความชอบอะไร หรือว่าไม่ชอบอะไรอยู่เลย องค์ท่านไส บาบา หยาบ คือที่ปรากฏเป็นกายเนื้อในร่างที่เราเห็นกันอยู่นี้ อาจแสดงคล้าย ๆ กับว่าไม่ชอบนมและเนยอยู่บ้าง แต่องค์ท่านไส บาบาละเอียดรับเครื่องสักการะบูชาหรือสังเวยเหล่านี้ได้ องค์ท่านไส

บาบาที่เป็นกายเนื้ออาจไม่ได้รับรู้การสวดภชัน ไม่ว่าจะเป็นการสวดที่ยืดยาวเพียงใดก็ตาม แต่องค์ท่านไส บาบาละเอียดรับรู้การสวดภชันทันที และสนองตอบด้วยการที่บางครั้งก็ทำให้ห้องนั้นมีกลิ่นดอกมะลิ หอมตระหลบอบอวลไปทั่ว บางทีก็ปรากฏในแบบอื่น ๆ เช่น มีวิภูติบ้าง หรือว่าน้ำสี้บ้างเป็นต้น เกิดขึ้นที่รูปขององค์ท่านในห้องนั้น บางทีก็ทำให้พวงมาลัยดอกไม้ที่แขวนอยู่ที่รูปนั้น ๆ แกว่งไกวไปมาได้ บางทีก็มีรูปเล็ก ๆ หล่นลงมาจากรูปนั้น ๆ ที่ปรากฏว่ามีเครื่องหมาย "โอม" เป็นแสงเรืองรองเกิดขึ้นบนกำแพงห้องที่สวดภชันกันอยู่ ก็เคยมี ในบางห้องที่เขาทำเป็นเก้าอี้ไว้สำหรับให้องค์ท่านนั่ง บางครั้งก็เคยปรากฏว่าบนพนักที่วางแขนนั้นมีรอยกดทับลงบนดอกไม้ที่เขาวางไว้บนนั้น และดูเหมือนว่าองค์ท่านได้มานั่งจริง ๆ และวางแขนพาดไว้บนดอกไม้นั้น

จุดประสงค์ขององค์อวตาร

แต่ไม่ว่า จะเป็นในรูปกายเนื้อที่หยาบหรือกายละเอียดก็ตาม จุดประสงค์ขององค์อวตารก็มีอยู่สอง

ประการ ประการแรกก็คือ เพื่อมาคอยให้ความคุ้มครองอารักขาผู้ที่เคารพนับถือองค์ท่าน หาวิธีช่วยให้เขารอดพ้นจากความทุกข์และอันตราย เท่าที่จะมีทางเป็นไปได้เพียงใด และประการที่สองก็คือการเผยแพร่พระธรรม คือการสั่งสอนคนให้หันเข้ามาดำเนินชีวิตในทางวิญญาณ และให้คำสอนนี้แพร่หลายไปทั่วโลกในคัมภีร์ ภควัทคีตา ท่านพระกฤษณะก็กล่าวว่า การที่ท่านได้มาเป็นองค์อวตารครั้งแล้วครั้งเล่า ก็เพื่อฟื้นฟูหลักธรรมให้มีชีวิตชีวายิ่งขึ้น แม้ท่านไส บาบาก็กล่าวว่า “เรามาสู่โลกครั้งนี้เพื่อสถาปนาหลักธรรมให้มั่นคงยั่งยืน” แต่นั่นแหละ เราก็จะเห็นได้ว่าในขณะที่ทางด้านหนึ่ง คือธรรมได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาแต่ก่อนก็จริง แต่ทางอีกด้านหนึ่ง ความเสื่อมโทรมก็กำลังทวีขึ้นทุกวันเหมือนกัน เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงโดยละเอียดในอันดับต่อไปข้างหน้า แต่ขอให้มีข้อสังเกตไว้ว่า แม้ว่าท่านผู้เป็นองค์อวตารจะตั้งจุดประสงค์อันแน่นอนไว้ว่า เพื่อจะมาสถาปนาหลักธรรมขึ้นในโลกมนุษย์เช่นนั้นแล้ว แต่หลักการดังกล่าวนั้น ก็เป็น

เรื่องที่มองเห็นได้ยาก เพราะความหมายเป็นไปในทางนามธรรมเป็นส่วนใหญ่ สำหรับคนทั่วไปแล้ว ในระยะแรก ๆ ที่เราจะพอมองเห็นได้ก็คือการช่วยทุกข์ร้อนอันเป็นปัญหาส่วนตัวของแต่ละคนก่อนอื่น และเรื่องนี้แหละที่ทำให้เรารู้จักท่านชัดเจนขึ้น และนับถือท่านได้อย่างถึงใจ เพราะอันที่จริง ก็ความสามารถดังเช่นว่านี้เอง ที่จะเป็นเครื่องชักจูงคนให้หันเข้ามาสู่ทางแห่งธรรม (Though the establishment of Dharma is the avowed purpose of the avatar, that is rather abstract. It is in the concrete succour to the distressed individuals that the avatar touches our heart. And this itself is an incentive to turn it Dharma-ward)

เมื่อคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตที่มีกล่าวไว้ในคัมภีร์ที่ได้จดจำไว้สืบต่อ ๆ กันมาจนบัดนี้ เราก็อดสงสัยไม่ได้จริง ๆ ว่าจะมีใครบ้างไหมหนอ ที่ได้แสดงบทบาทช่วยเหลือประชาชนให้พ้นจากความทุกข์ยากและภัยพิบัตินานาประการ ได้มากมายมโหฬารจนนับไม่ถ้วน และ

บันทึกกันไม่หวาดไหว ดังเช่นท่านไส บาบาได้กระทำมาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ เราอาจจะนับดวงดาวบนท้องฟ้าได้ แต่เราจะนับลีลาปาฏิหาริย์ขององค์ท่านในการช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากนานาประการมาแล้วนั้น จะไหวหรือ? เท่าที่เราทำได้มาแล้วและจะทำอยู่ต่อไป ก็เป็นเพียงการสุ่มตัวอย่างมาให้รู้กันทั่วไปเท่านั้นเอง

แปลงกายไปช่วยศิษย์ไม่ให้ยิงตัวตาย

ครั้งหนึ่ง ท่านไส บาบาอยู่ที่โกโดคะนาล ท่านกำลังนอนเอกเขนกอยู่บนเตียง โดยมีสาวกแวดล้อมอยู่ ทันใดนั้นท่านก็ผลุนผลันกระโดดขึ้น และร้องตะโกนว่า "อย่า! อย่ายิง" แล้วท่านก็หงายหลังลงไป ซึ่งก็เป็นที่รู้กันว่า ท่านได้เดินทางออกจากร่างกายเนื้อไปแล้วโดยกายทิพย์

เมื่อกลับมาเข้าร่างเดิมแล้ว ท่านได้สั่งให้ส่งโทรเลขไปยังนายร้อยเอกผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นแพทย์อยู่ที่โพปาล ข้อความในโทรเลขนั้นกล่าวว่า **"ไม่ต้องกังวลดอก ของชิ้นนั้นเราเก็บไว้ให้แล้ว"** แล้วก็ลงชื่อว่า บาบา

บรรดาสาวกพยายามถามท่านครั้งแล้วครั้งเล่า ว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้น แต่ท่านก็ไม่ยอมตอบ จนเวลาล่วงไปได้ ๔ วัน จึงได้มีจดหมายส่งจากโพปาลมาถึงท่าน จดหมายนั้นมีข้อความว่าท่านไส บาบา เป็นเสมือนองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งมีกล่าวไว้ในคัมภีร์โบราณว่าครั้งหนึ่งเคยช่วยพระยาช้างไว้ให้พ้นจากอันตรายอันเกิดจากจรเข้ จดหมายฉบับนี้ท่านได้ส่งให้สาวกที่นั่งอยู่ ณ ที่นั่นเป็นผู้อ่านเพื่อให้คนอื่น ๆ ได้รู้เรื่องโดยทั่วกัน

เรื่องมีอยู่ว่าในตอนนั้นได้มีการปรับปรุงจัดระบบการทำงานของรัฐใหม่ ในการนี้นายร้อยเอกผู้นั้น ซึ่งเป็นสาวกของท่านไส บาบาคนหนึ่ง ถูกลดขั้นการทำงานลงมารับตำแหน่งที่มีความสำคัญน้อยกว่าเดิม ส่วนลูกน้องของเขาคนหนึ่ง กลับถูกเลื่อนตำแหน่งขึ้นหน้าเขาไป เขาได้ยื่นอุทธรณ์ต่อทางการแต่ก็ไม่ได้ผล จึงเกิดความเสียใจมาก ตอนนั้นบังเอิญภรรยาของเขาก็ไม่ได้อยู่ที่บ้านนั้นด้วย

เขาเป็นคนเคยผ่านสงครามโลกครั้งที่สองมาแล้ว ฉับพลันนั้น เขานึกขึ้นได้ถึงปืนรีวอลเวอร์ของเขา ก็

เลยคิดว่าจะต้องฆ่าตัวตายเพื่อให้พ้นจากเรื่องน่าขายหน้าและเสียใจนี้เสียที

คิดแล้วก็หยิบปืนมาขึ้นนกเพื่อตรวจดูความเรียบร้อยว่า จะยังใช้การได้อยู่หรือเปล่า ตอนที่เขากำลังจะหยิบปืนขึ้นมาเล็งยิงที่ตัวเขานั่นเอง ที่ท่านไส บาบาร้องตะโกนออกมาทั้ง ๆ ที่ท่านกำลังนอนเอกเขนกอยู่ที่โกไดคะนาลว่า "อย่า! อย่ายิง" และในทันใดนั้นเองก็มีเสียงมาเคาะประตูอย่างแรงที่ห้องของนายร้อยเอกคนนั้นที่โพปาล ทำให้เขาชะงัก เขาวิ่งกลับไปที่ห้องนอนเก็บปืนไว้ใต้หมอน และรีบออกไปเปิดประตูบ้านเพื่อดูว่าใครมาเคาะประตู

แล้วเขาก็เห็นเพื่อนเก่าแก่คนหนึ่ง ซึ่งเคยเรียนมหาวิทยาลัยมาด้วยกัน กำลังยืนอยู่หน้าประตูพร้อมกับภรรยาของเขา และมีคนขนของกับหีบห่อข้าวของแบกมาด้วย ปรากฏว่าเพื่อนคนนั้นเป็นคนร่าเริง พูดจาตลกคนองตลอดเวลาไม่ขาดระยะ เขาเข้ามานั่งคุยอยู่ด้วยนานพอสมควร และความเป็นคนมีอารมณ์ขันของ

เขาทำให้นายร้อยเอกคนนั้น อดรู้สึกสนุกตามไปด้วยไม่ได้ ในที่สุดก็ทำให้เขาได้มีโอกาสคิดในแง่ปรัชญาและปลงตกลงได้อย่างชนิดที่หนังสือตำราปรัชญาเล่มไหน ๆ ก็คงไม่อาจทำให้เขาคิดได้เช่นนั้นเลย ในที่สุดเขาก็หักใจได้คิดว่าจะไม่คิดฆ่าตัวตายอีกต่อไป

เพื่อนของเขาคนนั้น นั่งคุยอยู่ด้วยเป็นเวลาประมาณ ๔๕ นาที แต่ก็ทำให้เขารู้สึกชุ่มชื่นหายโศก-เศร้าน้อยใจในชะตาชีวิตของเขาได้ ในที่สุดเพื่อนคนนั้นก็บอกว่า "เออ! ภรรยาของคุณตอนนี้ก็บังเอิญไม่อยู่เสียด้วยนะ ถ้าเรามาพักอยู่ที่นี่ก็จะเป็นการรบกวนคุณต้องทำให้ลำบากเปล่า ๆ เรามีเพื่อนอีกคนหนึ่ง เขาอยู่ใกล้ ๆ นี้เอง ผมจะไปพักกับเขาที่นั่นดีกว่าครับ" ว่าแล้วเขาก็ให้ตำบลที่อยู่ของเพื่อนที่เขาจะพักด้วยไว้ แล้วก็ลาจากไปพร้อมกับภรรยาและคนขนของ และข้าวของหีบห่อที่ติดตัวมาด้วย

เมื่อเขาลากลับไปแล้ว นายร้อยเอกผู้นั้นได้กลับเข้าไปในห้อง เพื่อจะหยิบเอาปืนออกมาเก็บไว้ในที่เดิม

เขาล้วงเข้าไปใต้หมอน แต่ก็ไม่พบ หาเท่าไรก็ไม่ได้ เพราะมันหายไปอย่างแปลกประหลาดลึกลับ

ทันใดนั้น เขาคิดอะไรขึ้นมาได้ หัวใจของเขาพองโต และขนลุกซู่ "หรือว่ามันจะเป็น....จะเป็น... แต่ เอ มันจะเป็นไปได้ทีเดียวหรือ?" เขาพรวดพราดออกไปบ้านที่เพื่อนคนนั้นให้ตำบลที่อยู่ไว้เมื่อครู่นี้ แต่ปรากฏว่าไม่มีคนชื่อนั้นเลย

ตอนนี้หัวใจของเขาร้องไห้ เขาแหงนหน้าขึ้นมองฟ้าและคร่ำครวญ "ท่านไส บาบาครับ ท่านแน่แล้ว ที่มาช่วยผมไม่ให้ฆ่าตัวตาย" และต่อมาเขาก็ได้รับโทรเลขฉบับที่กล่าวแล้วข้างต้นจากท่านไส บาบา ซึ่งมีข้อความว่า "ของชิ้นนั้น" อยู่กับท่านเรียบร้อยแล้ว

สำหรับเรื่องนี้เราจะพิจารณาได้ในประเด็นที่สำคัญประการหนึ่ง ก็คือการที่ท่านมาปรากฏเป็นร่างของคนสามคนพร้อมกัน คือเป็นเพื่อนของเขา เป็นภรรยาของเพื่อนคนนั้น และเป็นคนขนของด้วย ในคัมภีร์พระเวทมีกล่าวไว้ว่า "เดียวก็เป็นหนึ่ง เดียวก็เป็นสาม"

และนี่ก็เป็นข้อพิสูจน์ให้เห็นจากตัวอย่างของจริงเลยทีเดียว*

---

* ในพระพุทธศาสนา มีข้อความอันเป็นนิทเทสแห่งฉฬภิญญาว่า "เอโกปี พหุธา โหติ พหุธาปี เอโก โหติ" ซึ่งแปลว่า คนหรือของอย่างเดียว ทำให้เป็นมากก็ได้ หรือว่า คนหรือของมาก ๆ ทำให้เป็นหนึ่งก็ได้ นี้เป็นคำอธิบายการแสดงฤทธิ์ด้านมโนมยิทธิของภิกษุในพระพุทธศาสนาผู้มีอภิญญาเช่นพระโมคคัลลานะ เป็นต้น พระจุลปันถก ซึ่งดูเผิน ๆ เป็นเหมือนคนปัญญาอ่อนเต็มที ก็สามารถเนรมิตท่านเองคนเดียวให้เป็นพันคนได้ โดยที่แต่ละคนนั้นก็สามารถเคลื่อนไหวทำอะไรต่าง ๆ กันได้ โดยไม่จำเป็นต้องทำเหมือนกัน อีกประเด็นหนึ่งในปาฏิหาริย์ข้อนี้ก็คือ การสลายตัวของวัตถุ (คือ บีน) จากที่แห่งหนึ่งให้เป็นพลังงาน แล้วเดินทางไปถึงที่อีกแห่งหนึ่งเพื่อ "คืนตัว" กลายเป็นวัตถุ (คือบีน) ตามเดิม โดยไปอยู่กับท่านไส บาบา โดยฉับพลัน ในหนังสือเล่มที่นายโฮเวิร์ต เมอร์เฟ็ต แต่งชื่อ Invitation to Glory ซึ่งนำลงใน "วิญญาณ" ฉบับปีที่ ๒๐ เล่ม ๑–๒ ประจำเดือน ม.ค.–ก.พ. ๒๕๒๗ ก็มีกล่าวถึงเรื่องทำนองนี้ คือการนำเอาก้อนกรวดจากแม่น้ำคงคามาให้แก่นายเมอร์เฟ็ตซึ่งอยู่ในอังกฤษได้โดยฉับพลัน โปรดดู "วิญญาณ" ฉบับดังกล่าว เรื่อง Teleport หรือ Apport และโปรดดูคำอธิบายทางวิทยาศาสตร์ของ ดร. ด้วง พุทธศุกร์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ใน "วิญญาณ" เดือนกันยายน–ตุลาคม ๒๕๒๖ หน้า ๑๐ ด้วย

ถอดกายทิพย์ไปช่วยนักบินบนเรือบิน

อันที่จริง ท่านสวามีก็มิได้ช่วยเฉพาะคนที่อยู่ในโพปาล ในอินเดียเท่านั้น ในฐานะที่ท่านเป็น ภูบาล (ผู้คุ้มครองแผ่นดิน คือ โลก หรือสัตว์โลก) ท่านสามารถจะไปให้ความคุ้มครองแก่ใครที่ไหน และเมื่อไรก็ได้ เรื่องต่อไปนี้แสดงให้เห็นถึงฤทธิ์ของท่านสวามีในฐานะเป็น ภูบาล เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในอเมริกา

ชาลส์ เพ็นน์ เป็นนักบินพลเรือนของกองทัพอากาศอเมริกา วันที่เกิดเหตุนี้ เขากำลังทำการบินอยู่ในเครื่องบินลำหนึ่ง เขาเป็นคนหนึ่งในหน่วยกู้ภัย ซึ่งกำลังทำการค้นหาเครื่องบินที่มีข่าวว่าหายไป แต่ในไม่ช้าเขาก็รู้สึกตัวว่าเขากำลังอยู่ในฐานะเดียวกันกับเครื่องบินที่เขากำลังค้นหาเหมือนกัน คือเขากำลังหลงทางกลางอากาศเสียแล้ว เรื่องการค้นหาเครื่องบินที่หายไปนั้นตอนนี้ก็เป็นอันไม่ต้องพูดถึงละ แต่ทว่าบัดนี้เขาเองก็กำลังอยู่ในภาวะวิกฤติ คือนอกจากว่าจะหลงทางแล้ว เครื่องบินของเขาอาจจะระเบิดขึ้นมาเมื่อใดก็ได้ เพราะถังน้ำมันมีอาการไม่ดี นอกจากนั้น สถานการณ์เกี่ยว

กับดินฟ้าอากาศก็ยังเลวมาก เพราะขณะนี้พายุฝนลูกเห็บก็กำลังกระหน่ำเครื่องบินของเขาอยู่ทุกด้าน

ปรากฏว่าในขณะนั้นเอง เขาได้เห็นท่านไส บาบา มายืนอยู่ข้าง ๆ ตัวเขา พร้อมกับยิ้มเป็นเชิงให้กำลังใจเป็นอย่างดี ขณะนี้ท่านไส บาบาที่เป็นกายเนื้ออยู่ที่ปุตตปารตี ห่างออกไปจากที่เกิดเหตุนี้หลายพันไมล์ และสถานที่นี้ก็อยู่เหนือพื้นดินหลายพันฟีตอีกด้วย แต่ท่านก็เดินทางมาทำหน้าที่เป็นนักบินช่วยชีวิตนักบินผู้กำลังเข้าตาจนไว้ได้

ท่านออกคำสั่งให้เพ็นน์ทำโน่นทำนี่ตามลำดับ "บิดปุ่มนี้ไปทางนั้น แล้วเปิดสวิทช์อันนี้ ฯลฯ" ต่อจากนั้น ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องกล่าวว่าผลจะเป็นอย่างไร ก็ได้กระมัง เพราะในที่สุดเครื่องบินที่ขัดข้องนั้นก็บินได้อย่างราบรื่นและกลับที่ตั้งโดยสวัสดิภาพ

มีคำกล่าวว่า อาตมานั้นเป็นสภาพที่ไฟไม่สามารถจะเผาให้ไหม้ได้ และลมก็ไม่สามารถจะพัดให้เคลื่อนที่ได้ ก็นี่ในเมื่อท่านไส บาบา มาทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุม

นักบินและมาอยู่ในเครื่องบินเองด้วยเช่นนี้ ไฉนจึงจะมีไฟหรือลมหรืออะไร ๆ ทำอันตรายเครื่องบินได้เล่า?

อินทรา เทวี

อีกเรื่องหนึ่งเกิดขึ้นที่อเมริกา ตรงชายแดนที่ต่อกับประเทศเม็กซิโก อันเป็นที่ตั้งของ ไส นิลยัม ที่ตำบลเทคาเต สถานที่แห่งนี้เป็นศูนย์การฝึกวิชาโยคะ ซึ่งดำเนินการโดยคุณอินทรา เทวี สตรีผู้นี้โดยพื้นเพเป็นชาวรัสเซีย แต่บัดนี้ได้โอนสัญชาติเป็นพลเมืองอเมริกันแล้ว เธอเป็นสตรีผู้มีความสามารถในด้านภาษา ถึงขนาดพูดจาสนทนาได้ถึง ๑๑ ภาษา ได้เดินทางไปรอบโลกมาแล้ว ได้แสดงปาฐกถาเรื่อง "จากความมืดไปสู่แสงสว่าง" มาแล้วในหลายประเทศ เธอได้รับแต่งตั้งให้เป็นอาจารย์สอนวิชาโยคะโดยปรมาจารย์ทางนี้ ชื่อ ไมซอร์ กฤษณะมาจารย์ ตอนหลังเธอได้มาพบท่านไส บาบา และเป็นผู้นับถือบูชาท่านตลอดมา เธอเรียกท่านไส บาบาว่าเป็น "โยเคศวร" คือพระโยคีผู้เป็นใหญ่หรือพระโยคีผู้เป็นพระอิศวร

เธอได้เริ่มตั้งโรงเรียนสอนวิชาโยคะขึ้นในอเมริกา ในระหว่างที่ทำการสอนโยคะอยู่นั้น วันหนึ่ง เธอได้บอกให้นักเรียนอธิษฐานจิตคิดถึงความหมายในทางวิญญาณ พร้อม ๆ กันไปกับการทำโยคะแต่ละท่าด้วย เช่น ในท่าผ่อนคลายกล้ามเนื้อ เธอก็ให้นึกพร้อมไปกับการกระทำทางร่างกายว่า "ข้าพเจ้าขอนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความเคารพยิ่ง" หรือว่าในขณะที่กดมือลงก็ให้นึกว่า ตนกำลังบูชาพระผู้เป็นเจ้าในฐานะที่เป็นองค์ผู้ให้ความช่วยเหลืออย่างสูงสุด สรุปความว่าเธอได้นำเอาคำอธิษฐานเกี่ยวกับความหมายทางวิญญาณมาประกอบกันกับท่าอาสนะของโยคะทุกท่า เพื่อทำให้การทำความเพียรโดยทางโยคะนั้น เป็นการทำความเพียรด้วยความรัก (ในองค์พระผู้เป็นเจ้าไปด้วย)

พวกนักเรียนที่มาฝึกหัดโยคะกับเธอต่างพากันสนใจและรู้สึกทึ่งกันใหญ่ เขาถามเธอว่า โยคะแบบนี้เรียกว่าโยคะอะไรกัน มันไม่เหมือนกันกับ หฐโยคะ ราชโยคะ กิริยาโยคะ หรือ โยคะ แบบอื่น ๆ เลย ที่ถามเช่นนี้ก็เพราะว่า เขาเหล่านั้นได้เกิดความสุขสงบ

ภายใน เนื่องจากการกระทำเช่นนั้นพร้อมกับการอธิษฐานจิตไปด้วย ทำให้เขารู้สึกว่าเขาได้ยกระดับวิญญาณของเขาให้สูงขึ้นไปกว่าเดิม

"แบบนี้เขาเรียกว่าโยคะแบบอะไรกันน่ะ มาตาจิ (คุณแม่ใหญ่ หรือคุณแม่ที่เคารพ)?"

"เขาเรียกว่า ไส โยคะ" อินทรา เทวีตอบทันที

"คุณแม่เรียนมาจากไหนกันน่ะ?" พวกลูกศิษย์ถามต่อไปอีก

ตอนนี้เธอเองก็ตอบออกมาไม่ได้ เพราะเธอเกิดความรู้สึกในขณะที่สอนนักเรียนนั่นเองว่า เธอเรียนมาจาก "ไส ละเอียด" ไม่ใช่จากท่านไส บาบา ซึ่งครองกายเนื้อที่เห็นกันอยู่นี้

ปาฏิหาริย์ดับไฟบ่า ครั้งที่ ๑

อินทรา เทวีผู้มีประสบการณ์ได้ประจักษ์ถึงอภินิหารของท่านไส บาบา มาแล้วหลายครั้ง ในที่นี้จะขอนำมากล่าวสักสองครั้ง ซึ่งเป็นปาฏิหาริย์อันสำคัญ ช่วยให้เธอรอดพ้นภัยพิบัติมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ ครั้งแรก

เกิดขึ้นเมื่อเธอเดินทางไปนครชิคาโก เมื่อตอนปลายเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๗๑ ในระหว่างที่พักอยู่ในชิคาโก เธอได้อ่านหนังสือพิมพ์ทราบข่าวว่า เกิดไฟไหม้ป่าครั้งใหญ่ ได้ไหม้อาณาบริเวณที่ เทคาเต เป็นเนื้อที่กว้างถึง ๔,๕๐๐ เอเคอร์ (ราวหนึ่งหมื่นไร่) และที่สำคัญก็คือ สำนักไส นิลยัม ของเธอก็อยู่ในอาณาบริเวณนั้นด้วย

แต่เนื่องจากอินทรา เทวี เป็นโยคินี ได้ฝึกฝนจิตใจในทางวิญญาณมาแล้ว เธอจึงไม่วิตกทุกข์ร้อน เธอเดินทางกลับมาดูเหตุการณ์ด้วยหัวใจที่วางเฉยได้ เพราะเธอคิดว่าสถานที่แห่งนี้ท่านไส บาบา ได้เป็นผู้ให้ความอุปถัมภ์ ได้ประทานความศักดิ์สิทธิ์ให้แล้ว องค์ท่านก็คงจะให้ความคุ้มครองตามสมควร ถ้าเกิดถูกไฟไหม้ไปจริง ๆ ก็แสดงว่าคงจะเป็นความประสงค์ของท่าน คือท่านพอใจที่จะให้มันไหม้ไปเช่นนั้นก็แล้วไป เพราะมันคงจะมีเหตุผล หรือหลักเกณฑ์อะไรสักอย่างหนึ่ง อยู่เบื้องหลังความพินาศนั้น ๆ มิฉะนั้นท่านคงไม่ยอมให้เกิดขึ้นได้เลย

เธอได้มาถึง ไส นิลยัม และก็พบว่า ท่านสวามียังไม่ต้องการให้สถานที่ของเธอถึงความพินาศไป เพราะปรากฏว่ามันไม่ได้รับความกระทบกระเทือนอะไรที่เป็นส่วนสำคัญเลย

พวกลูกศิษย์ของเธอที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้น ได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันไฟไหม้ให้เธอฟัง พร้อมกับเต้นแร้งเต้นกากันยกใหญ่ด้วยความดีใจ เขาเล่าว่าเมื่อไฟไหม้ลุกลามใกล้เข้ามาทุกที พวกเขาก็ล่าถอยไปตั้งหลักอยู่ที่ยอดเนินแห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้ ๆ กันนั้น และได้กลับมาดูเหตุการณ์เมื่อไฟโทรมแล้ว ก็เห็นได้ว่า ไส นิลยัม ของเธอยังอยู่ในสภาพปกติดีมาก เกือบจะไม่มีอะไรเสียหายเลย นอกจากว่าเป็นรอยเกรียมภายนอกบ้างเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้ลุกไหม้ขึ้นแต่อย่างใด ยิ่งในห้องบูชา ซึ่งมีรูปขององค์ท่านอยู่ด้วยแล้ว ไม่มีอะไรได้รับความกระทบกระเทือนเลย ทุกอย่างเหมือนเดิมทุกประการ แรงพิโรธของพระเพลิง ถูกดับด้วยน้ำคือความเมตตาของท่านไส บาบาได้อย่างน่าอัศจรรย์

ปาฏิหาริย์ดับไฟป่า ครั้งที่ ๒

แต่ทว่ายังมีเหตุการณ์เป็นตำนองประวัติศาสตร์ซ้ำรอยขึ้นอีก ในราวเดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๗๑ เกิดอัคคีภัยใหญ่ขึ้นในอาณาบริเวณ รันใจ คูชูมา ซึ่งอยู่ใกล้เคียง เนื่องจากได้แรงส่งจากลมด้วย ไฟจึงไหม้ลุกลามอย่างรวดเร็ว และในที่สุดก็เดินทางมาถึงประตูรั้วของสถาน "ไส นิลยัม" แล้ว

อินทรา เทวี สามีของเธอ และอัลฟองโซ คนรถกลับมาจากการเดินทางไปไร่ ก็เห็นเหตุการณ์นี้เข้าพอดีปรากฏว่าอินทรา เทวี ไม่รอรั้งหลบภัยอยู่ข้างนอกเลย เธอและอีกสองคนตัดสินใจยอม "เสี่ยงตาย" เข้าไปในสถานที่ ไส นิลยัม ซึ่งตอนนั้นไฟกำลังไหม้ลามเลียเข้ามาอย่างน่ากลัวนี่แหละ เป็นการต่อสู้กันด้วยศรัทธาอันไม่หวั่นไหวจริง ๆ

ก่อนหน้าที่เธอจะมาถึงนั้น พวกคนที่เฝ้าอยู่ภายในสถานที่ และบรรดาศิษย์ของเธอได้หลบหนีขึ้นไปอยู่บนเขากันหมดแล้ว

อินทรา เทวี เข้าสมาธิทันที เธออธิษฐานจิตว่า "ท่านบาบา ภควัน ท่านได้สั่งสอนให้ดิฉันสวดมนต์ระลึกถึงท่านในเวลาเกิดภัยอันตราย โดยให้อธิษฐานแก่รูปเหมือนขององค์ท่านที่อยู่ที่แหวนวงนี้ก็ได้ บัดนี้ดิฉันขอกราบเรียนท่านว่า ไฟป่ากำลังลุกกระพือโหมจะไหม้ ไส นิลยัม อยู่ในขณะนี้แล้ว ดิฉันขอมอบเรื่องนี้ให้แก่องค์ท่านตัดสินใจเอง *(ว่าจะปล่อยให้ไหม้หรือจะช่วยไว้ ก็สุดแต่องค์ท่านเถิด)*" ว่าแล้วเธอก็เพ่งดูรูปขององค์ท่านที่อยู่บนแหวนที่เธอสวมอยู่นั้น เรื่องนี้มีประวัติความเป็นมา ซึ่งจะขอเล่าแทรกไว้สักเล็กน้อยในที่นี้ว่า ครั้งหนึ่ง เมื่ออินทรา เทวี เพ่งมองไปที่รูปท่านในแหวน ก็เห็นท่านกำลังลงจากรถเก๋งสีขาว โดยทำท่าทางเช่นนั้น และแต่งตัวอย่างนั้น ๆ ซึ่งต่อมาเมื่อเธอได้มีโอกาสสืบถามว่าในวันนั้นเวลานั้น ท่านไปไหนด้วยรถเก๋งคันนั้นหรือเปล่า ก็ปรากฏว่าได้รับการยืนยันว่าเป็นความจริงตามที่เธอเห็นในแหวนทุกประการ เมื่อเป็นเช่นนั้น ในคราวที่คับขันถึงที่สุดครั้งนี้ เธอก็

อธิษฐานจิต พร้อมกับเพ่งดูรูปขององค์ท่านซึ่งอยู่บนแหวนวงนั้นไปพร้อมกัน

ปรากฏว่าเสียงไฟลุกไหม้ข้างนอก ดูเหมือนว่าจะบรรเทาลงไป ทั้งสามคนจึงลุกออกมาดูเหตุการณ์ข้างนอก คือที่เฉลียงของสถานที่นั้น และแล้วทั้งสามคนก็เห็นภาพซึ่งเขาแทบจะไม่เชื่อสายตาตนเอง ก็ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นสาวกของท่านไส บาบามาแล้วนั่นแหละ แต่ภาพที่เห็นตรงหน้านั้น มันก็เหลือที่จะเชื่อนัยน์ตาตนเองได้จริง ๆ

ห่างออกไปจาก ไส นิลยัม ไม่มากนัก ปรากฏว่ากำแพงไฟได้หยุดนิ่งคล้าย ๆ กับว่าถูกตรึงให้อยู่กับที่โดยอำนาจลึกลับอะไรอย่างหนึ่งฉะนั้น

และทันใดนั้นเอง กระแสลมก็เปลี่ยนทิศทาง ลมที่เคยพัดพาเปลวไฟมุ่งหน้ามาทาง ไส นิลยัม เกิดเปลี่ยนทิศของการพัด และแล้วก็มีลมแรงพัดกรรโชก **จาก ไส นิลยัม** ตรงไปยังกำแพงไฟที่ยืนตระหง่านอยู่นั้น ลมทอร์นาโด ดังกล่าวพุ่งเข้า **บิด** กำแพงไฟ กระชากให้หมุนตัวกลับหลังหัน พร้อมกันนั้นก็ **"ไล่"**

กำแพงมหาภัยนั้นให้เตลิดเปิดเปิงกลับไป โดยไม่ต้องฟังเสียงกันเลยทีเดียว ผลก็คือ ไฟ ได้ยอมแพ้ลมจาก ไส นิลยัม โดยไม่มีเงื่อนไข มันกลับหลังหันควบไปสู่ทิศทางเดิมที่มันมานั่นเอง

"ไชโย คุณนายครับ มหัศจรรย์จริง ๆ" กลุ่มนักผจญเพลิงชาวเม็กซิกันโห่ร้องกันด้วยความดีใจ เพราะเขาเองก็หมดหวังที่จะช่วยเธอได้แล้ว เนื่องจากว่าเปลวเพลิงได้ลุกลามอย่างรวดเร็วและร้อนแรงเหลือเกิน

ครั้นแล้วก็มีโทรเลขมาจากท่านไส บาบา บอกให้เธอไปหาท่านโดยด่วน ซึ่งอินทรา เทวีก็กระทำตามโดยไม่รอช้า ที่ประศันตินิลยัม ท่านไส บาบา ได้นำเอาเครื่องรางชิ้นหนึ่งไว้ในมือเธอ เป็นเครื่องรางที่เป็นรูปแกะสลักเป็นรูปพระแม่เจ้า มหาลักษมี ซึ่งเป็นพระแม่เจ้าแห่งความงามและความสมบูรณ์พูนสุข พระแม่เจ้าองค์นี้มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า อินทิรา ด้วยเหมือนกัน ท่านได้บอกกับเธอในขณะที่ให้วัตถุเครื่องกันภัยชิ้นนั้นว่า "นี่คือสิ่งที่จะคุ้มครอง ไส นิลยัมนะ ต่อไปนี้จะไม่มีเรื่องไฟไหม้อีกแล้ว"

ในคัมภีร์พระเวทแต่ครั้งโบราณ มีเรื่องเล่าว่าเทพจำพวกอัศวินี ได้ช่วยพระอาตริมหาฤาษีให้พ้นจากไฟที่ไหม้ลุกลามมาทุกด้านไว้ได้ เมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสมัยนี้โดยท่านไส บาบาแล้ว เราก็คงจะต้องเชื่อสิ่งที่มีกล่าวในคัมภีร์พระเวทยิ่งขึ้นอีกเป็นแน่

พวกลูกศิษย์ของอินทิรา เทวี ที่พากันหนีเตลิดออกจากไสนิลยัม ตอนที่ไฟลุกไหม้ใกล้เข้ามาทุกทีนั้น ได้เห็นภาพที่คนทั้งสามมุ่งหน้าเข้าไปสู้กับไฟแบบถวายชีวิตในไส นิลยัมนั้นเหมือนกัน แน่ละ พวกเขาตกใจและวิตกกังวลกันมาก เขาคิดว่า "ตายแล้ว นี่มาตาจิ (คุณแม่ใหญ่) บ่านนี้เป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้" แต่แล้วเขาก็ได้เห็นภาพอัศจรรย์ที่กำแพงไฟอันดุเดือดนั้นหยุดชะงัก หมุนตัวกลับและแล้วก็หนีกลับไปสู่ทิศทางที่มาแต่เดิม ทุกคนเห็นปรากฏการณ์มหัศจรรย์นี้อย่างชัดเจนพร้อมกัน น้ำตาไหลลงมาอาบหน้าของเด็กหญิงคนหนึ่ง ซึ่งก่อนหน้านั้นเธอไม่เคยเชื่อและเลื่อมใสท่านไส บาบาเลย ในที่สุดเธอก็ถอนใจใหญ่ด้วยความโล่งใจและเป็นสุขอย่างยิ่ง "ใช่แล้ว" เธออุทาน "องค์ท่านไส บาบา มาอยู่ที่นี่กับเราแล้วจริง ๆ".

บทที่ ๓๓

ผู้คุ้มครองผองภัย (ต่อ)

เดินดง พงป่า พนาสัณฑ์
โจรไพร ใจฉกรรจ์ ทั้งหลาย
เสือสิงห์ กระทิงแรด มากมาย
มารร้าย บีฑา ราวี
ทุกอย่าง เธอวาง ใจได้
เราจะให้ มันปลีก หลีกหนี
ทุกวัน เวลา นาที
เรานี้ จะอยู่ คู่เธอ
คุ้มครอง ผองภัย ในดง
ป่าพง ตลอดไป ไม่เผลอ
ดูแล ทุกเมื่อ เพื่อเธอ
เป็นสุข เสมอ ทุกคืนวัน

— พระกฤษณะ

ปาฏิหาริย์ที่เกี่ยวกับไฟในบทก่อนที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นเรื่องของการห้ามไม่ให้ไฟลุกไหม้ต่อไป และเพื่อป้องกันสาวกขององค์ท่าน ไม่ให้ได้รับอันตรายจากไฟนั้นด้วย แต่บางครั้งก็มีปาฏิหาริย์ที่เกี่ยวกับไฟอันแปลกประหลาดไปอีกแบบหนึ่ง ซึ่งไม่น่าจะมีผู้วิเศษองค์ไหนทำได้ หรือว่าได้ทำมาก่อนเลย ปาฏิหาริย์แบบนี้ก็คือ องค์ท่านยอมรับความร้อนของไฟนั้นแทนสาวกที่ท่านช่วยไว้เสียเอง เรื่องเช่นนี้ท่านเชอร์ดิบาบาก็เคยทำมาแล้วครั้งหนึ่งเหมือนกัน*

---

* เรื่องนี้มีเล่าไว้ในหนังสือเล่มอื่น เป็นหนังสือชุดการ์ตูนภาพสืบบรรยายวรรณคดีของอินเดีย มีใจความว่าศิษย์ของท่านเชอร์ดิ บาบาคนหนึ่งกำลังผ่าฟืนอยู่ข้างกองไฟ โดยมีลูกชายซึ่งยังเป็นเด็กอ่อนคลานเล่นอยู่ข้าง ๆ เขา ต่อมาด้วยความไม่เดียงสาของเด็ก ปรากฏว่าแกเอามือเข้าไปแหย่ที่กองไฟ คือเอื้อมไปคว้าไฟจะจับเล่น โดยที่ผู้เป็นพ่อห้ามไม่ทัน แต่ประหลาดที่ไฟไม่ได้เผาไหม้มือของเด็กน้อยคนนั้นเลย ในขณะเดียวกันนี้ ท่านเชอร์ดิ บาบา อยู่ห่างไกลออกไปอีกตำบลหนึ่งและกำลังนั่งอยู่ใกล้กองไฟเช่นเดียวกัน ครั้นแล้วโดยไม่มีปี่มีขลุ่ย ปรากฏว่าท่านได้ยื่นมือเข้าไปในกองไฟตรงหน้านั้นอย่างหน้าเฉยตาเฉย ทำให้ไฟไหม้มือของท่านพองไปหมด ต้องรักษากันอยู่หลายวันทีเดียว บรรดาศิษย์ของท่านซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ ไม่มีใครรู้เหตุผลว่าทำไมท่านจึงทำเช่นนั้น และท่านก็ไม่ได้บอกใครด้วย ต่อมาอีกสองสามวัน จึงได้รู้กันขึ้นในเมื่อพ่อของเด็กเดินทางมานมัสการขอบคุณท่านเชอร์ดิบาบาที่ได้คุ้มครองลูกชายของเขาไว้ ทำให้เด็กรอดพ้นอันตรายมาได้อย่างประหลาดมหัศจรรย์ และที่นั่นเขาก็ได้รู้ว่าท่านได้ยอมรับเคราะห์แทนลูกชายของเขานั่นเอง.

เรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบา นี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๒๑ เดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๐ เวลาบ่ายโมงครึ่ง เป็นเรื่องที่องค์ท่านรับความร้อนของไฟ ที่กำลังจะลุกไหม้ผ้าส่าหรีของหญิงผู้เป็นสาวกของท่าน มาไว้ในตัวท่านเสียเอง ทั้ง ๆ ที่หญิงผู้นั้นอยู่ในอีกเมืองหนึ่ง ไกลออกไปจากที่นั้นมาก (โปรดดูเล่ม ๒ บทที่ ๑๔ หน้า ๔๙๐ ซึ่งข้าพเจ้าแปลไว้แล้ว จากหนังสือของนายโฮเวิร์ต เมอร์เพ็ต)

ผู้ประชดชีวิต—ปาฏิหาริย์รถไฟรายที่ ๑

เรื่องต่อไปนี้เป็นการช่วยให้พ้นจากอันตราย โดยการใช้พลังของกายทิพย์ฉุดหรือว่า ลาก ตัวออกมาจากสถานการณ์ที่กำลังจะทำให้เกิดความตาย เป็นการช่วยในวินาทีสุดท้ายแบบเดียวกับกรณีนาย พาลปฐพี (เล่ม ๖ บทที่ ๒๔ หน้า ๓๒๔) เหมือนกัน เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแก่บุคคลคนหนึ่งชื่อ ภีมิยะ ซึ่งเกิดเรื่องทะเลาะกับพี่ชายของเขาอย่างรุนแรงเกี่ยวกับทรัพย์มรดก ด้วยความแค้นเคืองเป็นอย่างมาก เขาตัดสินใจว่าไม่ต้องการส่วนแบ่งเลยก็ได้ ต่อจากนั้นเขาก็มาที่ปุตตปารตี และ

ก็หาเลี้ยงชีพโดยการเป็นขอทาน *(เพื่อประชดชีวิต และประชดพี่ชายด้วย)* เสียเลย ปรากฏว่าท่านไส บาบา ดุเขาอย่างไม่ไว้หน้าทีเดียว "เธอกล่าวว่าเธอเป็นศิษย์ของฉันได้อย่างไรกันนี่? คนอย่างเธอ ร่างกายแข็งแรงดีทุกอย่าง พอจะทำมาหากินได้ แต่กลับมาขอทานเขาเลี้ยงชีวิต ช่างไม่ละอายบ้างเลยหรือ? เธอก้มลงให้ความเคารพแก่ใครต่อใครที่เธอไม่รู้จัก *(เพราะเขาให้ทานแก่เธอ)* แต่เธอกลับไม่ยอมเคารพพี่ชายของเธอเองเลย มันจะเสียเกียรติอย่างไรนักทีเดียว เธออยู่ที่นี่อีกไม่ได้นะ—ไปให้พ้นทีเดียว—ไป"

วาจาขับไล่อย่างไม่ไว้หน้าของท่านไส บาบา ทำให้นายภีมียะเสียใจมาก เขาตรงไปที่เปนุกอนดาเพื่อที่จะนอนขวางทางรถไฟ ให้รถไฟทับให้ตายเพื่อจะได้รู้แล้วรู้รอดไปเสียที

ในไม่ช้าเสียงหวูดรถไฟก็ดังลั่น ได้ยินใกล้เข้ามาทุกขณะ เขานอนอยู่ที่นั่นอย่างปลงตก คิดว่า "เออ! ในไม่ช้านี้แหละ อะไร ๆ มันก็จะได้สิ้นสุดลงเสียที"

ขบวนม้าเหล็กวิ่งพุ่งมาที่ ๆ เขานอนอยู่อย่างรวดเร็วและไม่ต้องยั้งกันละ แต่นั่นแหละ มันก็ไม่ได้รวดเร็วเกินกว่าท่านไส บาบาไปได้ ชั่วเสี้ยววินาทีก่อนที่มันจะพุ่งเข้ามาทับและตัดร่างกายของเขาออกเป็นท่อน ๆ เขาก็รู้สึกว่า มีมืออันแข็งแรงกระชากเขาออกมาจากรางทันที เขากลิ้งหลุน ๆ ออกจากรางรถไฟซึ่งก็เป็นการกลิ้งหลบจากความตายอย่างหวุดหวิด เมื่อเขาโงหัวขึ้นมาได้ ก็เห็นขบวนม้าเหล็กวิ่งโครมครามผ่านเขาไปโดยไม่ได้แยแสต่อเขาเลย — เป็นอันว่าเขาไม่ตายแล้ว และเขาก็ได้รู้แน่อย่างซาบซึ้งทีเดียวว่า ปาฏิหาริย์เช่นนี้จะเกิดขึ้นจากใครไม่ได้ นอกจากท่านสวามีเท่านั้น

เขาอุทานว่า "ท่านสวามีครับ! ท่านอุตส่าห์มาช่วยผมจริง ๆ น่ะแหละ ท่านเป็นพ่อผู้ให้ชีวิตแก่ผมจริง ๆ ท่านกรุณาช่วยผมไม่ให้ตายแล้ว ท่านคงจะไม่ละเลยช่วยแก้ปัญหาในครอบครัวของผมดอกนะ" คิดเช่นนั้น เขาก็กลับไปบ้าน ในที่สุดเขาก็ตกลงปัญหากับพี่ชายของเขาได้ และได้มีชีวิตเป็นปกติสุขตลอดมา

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถไฟ รายที่ ๒

ปาฏิหาริย์ของท่านสวามีที่เกี่ยวกับรถไฟยังมีอีก ในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๙ เกิดพายุไซโคลน ซึ่งทำให้ฝนตกหนักอย่างไม่ลืมหูลืมตา และในที่สุดก็เกิดน้ำท่วมอย่างรุนแรง ทำให้สะพานแพมบันซึ่งเชื่อมระหว่างเกาะราเมศรัมกับผืนแผ่นดินใหญ่ขาดสะบั้น เหตุการณ์นี้คนส่วนมากยังคงจำกันได้ดี

และในระหว่างนี้เอง คือเมื่อวันที่ ๒๓ เดือนธันวาคม ศาสตราจารย์ จี.บี. พิลไลย กำลังอยู่ในระหว่างการเดินทางจาก ตริวันดรัม เพื่อไปสู่กรุงมัทราสโดยทางรถไฟ ซึ่งตอนนั้นก็กำลังอยู่ในภาวะวิกฤติจากน้ำท่วมและลมแรงอย่างหนักเหมือนกัน เจ้าหน้าที่ของการรถไฟได้ประชุมกันอย่างเคร่งเครียด และในที่สุดก็ตกลงว่าจะให้ขบวนรถไฟออกวิ่งตามปกติ แม้ว่าฝนจะกำลังตกอย่างหนักมากก็ตาม เพราะคิดว่าคงจะวิ่งไปได้โดยปลอดภัย ดังนั้น หลังจากที่ขบวนรถไฟได้หยุดยับยั้งอยู่ที่ มทุไรย เป็นเวลา ๓ ชั่วโมงแล้ว ก็ใช้ผีจักรเคลื่อนออกจากสถานีไปท่ามกลางพายุฝนอย่างรุนแรง รถไฟ

ได้วิ่งผ่านสถานี พัลลับปัตติไปได้แล้ว ขณะนั้นเป็นเวลาสามทุ่มครึ่ง ศาสตราจารย์พิลไลย ก็กำลังเตรียมปูที่นอนเพื่อจะได้นอนพักเอาแรงในระหว่างทาง ทันใดนั้นก็เกิดเสียงระเบิดอย่างรุนแรง เสียงเหมือนดังฟ้าถล่ม และในขณะต่อมา ท่านศาสตราจารย์ก็รู้สึกตัวว่ากระเด็นตกลงไปในน้ำ และต้องสำลักน้ำแทบตาย เพราะชิ้นส่วนของตู้รถไฟที่แตกกระจายออกเป็นเสี่ยง ๆ กำลังกดทับอยู่บนร่างกายของเขา และคงจะถ่วงเขาให้ลงไปฝังอยู่ก้นแม่น้ำพร้อมกับมันเป็นแน่

ปรากฏว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นเกิดจากรถไฟตกราง ซึ่งเป็นอุบัติเหตุทางรถไฟที่ร้ายแรงมาก

ศาสตราจารย์พิลไลยได้สติ ก็ร้องขอความช่วยเหลืออยู่ในใจ—มันเป็นเสียงที่ออกจากห้วงลึกของหัวใจจริง ๆ "ไส ราม" เขาตะโกนสุดเสียง—อยู่ในใจ

แต่คำนี้ก็มีอำนาจ—มีมนต์ขลัง—เหลือเกิน

น้ำที่ท่วมตัวทำให้เขาสำลักนั้น ก็ดูเหมือนว่าจะเบาบางลงไป ชิ้นส่วนของตู้รถไฟที่แตกออกเป็นเสี่ยง

และกดทับเขาอยู่ข้างบนนั้น ก็กระจัดกระจายออกไปในทิศทางต่าง ๆ กันทีละชิ้นจนหมด

"ราชัน! ราชันอยู่ไหน" ท่านศาสตราจารย์ร้องเรียกลูกชาย ตอนนี้เขามีสติ รู้ว่าตัวเองไม่ตายแล้ว ก็คิดถึงลูกชายขึ้นมาได้ เขารู้ว่าราชันลูกชายของเขาที่เดินทางมาด้วยนั้นยังว่ายน้ำไม่เป็น

ทันใดนั้น หัวใจของเขาก็พองโตด้วยความปลื้มปีติ เขาได้ยินเสียงลูกชายของเขาร้องมาจากที่ไกลว่า "พ่อครับ! พ่อ"

และในที่สุดพ่อลูกก็ได้พบกัน ทั้งสองโผเข้าหากันด้วยความปลื้มปีติ ดวงใจของเขาทั้งสองเดินทางไปสู่จุดหมายปลายทางแห่งเดียวกัน เขาพึมพำออกมาด้วยความรู้สึกถึงบุญคุณอย่างซาบซึ้งว่า "บาบา! ท่านบาบา"

ศาสตราจารย์พิลไลยได้ยินเสียงบุตรชายของเขากล่าวว่า "คุณพ่อครับ! ผมไม่รู้ว่าผมไปเกาะไม้กระดานที่แตกออกมาแผ่นหนึ่งได้อย่างไร ไม้กระดานแผ่นนั้นพาผมไปส่งที่ก้อนหินใหญ่แห่งหนึ่ง ผมขึ้นไปพักบนก้อนหินนั้นไว้แล้วมันก็ลอยหายไป"

ถูกละ ลูกชายของเขาไม่รู้ แต่ศาสตราจารย์ผู้เป็นพ่อรู้ดีทีเดียว

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถไฟ รายที่ ๓

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถไฟยังมีอีกรายหนึ่ง คราวนี้รถไฟไม่ได้ตกราง แต่คนตกไปจากรถไฟเอง นายท็อดตา บัลลิ ชิตัมพริยะ ทนายความแห่งแคว้นอนันตะปุระ ได้เดินทางออกจากกรุงมัทราสโดยขบวนรถไฟสายบอมเบย์เพื่อจะไปยังปุตตปารตี เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๕ ในระหว่างการเดินทาง เขาได้เข้าห้องน้ำและออกมาเมื่อตอนที่ขบวนรถไฟแล่นผ่านเบลินบริดจ์ ด้วยเหตุใดไม่ปรากฏ เขาได้ก้าวออกนอกประตูของรถไฟที่กำลังวิ่งเต็มฝีจักรนั้นไปเฉย ๆ

ปัญหาจึงมีอยู่ว่า เขาได้ "ตก" จากรถไฟไปหรือเปล่า ? คำตอบก็คือ เขาออกไปจากรถไฟที่กำลังวิ่งจริงๆ แต่ก็ไม่นับว่าเป็นการ "ตก" เพราะปรากฏว่าร่างของเขา คล้าย ๆ กับจะลอยลงไปสู่พงหญ้าข้างทางอย่างนุ่มนวล โดยที่เขาไม่ได้รับความกระทบกระเทือนของร่าง-

กายแต่อย่างใด — ไม่มีการบอบช้ำ ไม่มีบาดแผลหรือกระดูกหักหรือเคลื่อนใด ๆ ทั้งสิ้น ในระหว่างนั้นเขารู้สึกเหมือนกับว่า มีมือที่แข็งแรงปานเหล็กได้มาพยุงร่างของเขาไว้ให้ค่อย ๆ ลงบนพื้นหญ้าข้างทางอย่างเบา ๆ และเขาได้มารู้สึกตัวเต็มที่ก็ตอนที่ลงมานั่งอยู่บนพื้นหญ้าเรียบร้อยแล้วนั่นเอง ส่วนรถไฟขบวนนั้น แน่ละ มันก็แล่นห่างออกไปอย่างไม่รู้ไม่ชี้ตามเรื่องของมัน พร้อมกับชักหวูดคล้าย ๆ กับจะแสดงความรื่นเริงที่ได้ปล่อยทิ้งเขาไว้ที่นั่นแต่เดียวดาย

คืนเดียวกันนั้น เวลา ๔ ทุ่ม ปรากฏมีลำแสงสว่างโชติช่วงขึ้นในบ้านของเขาที่ อนันตปุระ ภรรยาของเขาซึ่งกำลังนอนหลับต้องตื่นขึ้น เพราะแสงสว่างอันแรงกล้านั้น อันที่จริง สามีภรรยาคู่นี้เคยเห็นปาฏิหาริย์หลายครั้งในบ้านของตนมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๔ ซึ่งเป็นปีที่ท่านไส บาบาได้ไปเยือนที่นั่นเป็นครั้งแรกแล้ว แต่แม้กระนั้น ปรากฏการณ์แสงสว่างแบบนี้ก็เป็นสิ่งที่ภรรยาของเขาไม่เคยเห็นมาแต่ก่อนเลย ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นเธอจึงได้ไปที่ปุตตปารตี

"เข้ามาเถอะ แม่" เสียงท่านสวามีเรียก "แทนที่จะไปมัทราส แม่ได้มาที่นี่ใช่ไหมล่ะ ? สามีแม่ไม่ได้เป็นอะไรดอก ไม่ต้องตกใจ ฉันจัดการให้เรียบร้อยแล้วละ นี่ถ้าฉันไม่ได้อยู่ที่นั่นตอนนั้นละก็ เขาคงจะแย่ทีเดียว" ว่าแล้วท่านสวามีก็เล่าให้เธอฟังอย่างละเอียดว่าเกิดอะไรแก่สามีของเธอ พร้อมกับกล่าวเสริมว่า แสงแรงกล้าที่เธอเห็นในบ้านของเธอนั้น ก็คือท่านได้แสดงให้เธอรู้เห็นว่าท่านช่วยคุ้มครองเธอไว้นั่นเอง

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถไฟ รายที่ ๔

เรื่องที่เกี่ยวกับรถไฟยังมีอีก คราวนี้เป็นเรื่องคาบเกี่ยวกัน ๒ ตอน คือบนรถไฟกับบนเรือบิน ซึ่งท่านสวามีได้ช่วยดับไฟบนรถไฟ และปลดลูกล้อของเครื่องบินให้ด้วย เรื่องนี้เกิดขึ้นแก่ผู้ว่าการรัฐอุตตระประเทศ คือท่าน บี. รามกฤษณะ ราว ผู้ซึ่งบัดนี้ได้ล่วงลับไปแล้ว (เรื่องนี้ได้แปลไว้แล้วจากหนังสือของนายโฮเวิร์ต เมอร์เฟ็ต โปรดดูเล่ม ๒ บทที่ ๑๗ หน้า ๖๒๑ เป็นต้นไป)

แพทย์อีเล็คโทรนิค

ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วว่า อากัตสยะ นาดิ ได้พยากรณ์ไว้ว่า ท่านไส บาบาจะเป็น "จอมแพทย์ที่มีสมรรถภาพในการรักษาโรคได้รวดเร็วเหมือนเครื่องอีเล็คโทรนิค" (Medical Maestro of electronic efficiency) จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว *(เรื่องผู้ว่าการรัฐอุตตรประเทศ)* เราจะเห็นว่าท่านเป็น "หมอ" รักษาโรคของพัดลมก็ยังได้ ต่อไปนี้เราจะเห็นตัวอย่างของการที่ท่านเป็น "หมอ" บังคับไฟฟ้าในแง่อื่น ๆ ก็ได้อีกเหมือนกัน

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับไฟฟ้า รายที่ ๑

ในวันก่อนที่จะมีพิธี ทิวาลี ในปี ค.ศ. ๑๙๗๓ เลขานุการของ โฮชิอาร์ปุระ สัตยา ไส เสวะ สมิติ คือ นาย เอ. กาเมสวาร์ กำลังปัดฝุ่นรูปภาพต่าง ๆ และทำความสะอาดรูปเหล่านั้นอยู่ในห้อง ในระหว่างนั้น ด้วยความสะเพร่าของเขาเอง เขาได้เอามือไปถูกสายไฟที่มีไฟฟ้าเดินอยู่ด้วย อันที่จริง เขาควรจะต้องถูกไฟฟ้าดูด

ตายไปทันทีแล้ว แต่นั่นแหละ ความกรุณาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น เร็วยิ่งกว่าสิ่งที่เร็วที่สุดในโลกแห่งวัตถุนี้ คือกระแสไฟฟ้า เพราะปรากฏว่ารูปท่านสวามีที่แขวนอยู่บนกำแพงเกิดปาฏิหาริย์หล่นลงมาในทันทีทันใด มันหล่นลงมาโดนสายไฟพอดี ทำให้สายไฟเส้นนั้นขาด— กระแสไฟจึงเดินมาถึงมือเขาไม่ได้ เป็นอันว่าเขารอดตายมาได้อย่างหวุดหวิด — ขนาด "เส้นยาแดงผ่าแปด" ทีเดียว

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับไฟฟ้า รายที่ ๒

ยังมีอีกรายหนึ่ง เด็กชายคนหนึ่งบังเอิญไปถูกสายไฟที่มีไฟเดินอยู่ แต่ตอนนั้นหลุดร่วงลงมา จึงติดคาอยู่เช่นนั้น เหตุการณ์เรื่องนี้เกิดขึ้นในบริเวณประศันติ นิลยัม นั้นเอง บรรดาสาวกที่เห็นเหตุการณ์เช่นนี้เข้า ก็รีบไปที่สวิทช์ใหญ่ เพื่อจะปลดสวิทช์ตัดกระแสไฟออกเสีย แต่ปรากฏว่าต้องผิดหวัง เพราะแผงสวิทช์ใหญ่อยู่ในห้องซึ่งถูกใส่กุญแจไว้เสียแล้ว และภารโรงผู้ถือกุญแจก็ไม่อยู่เสียด้วย เป็นอันว่าต้องปล่อยให้เด็กชายผู้นั้นติดกับสายไฟอยู่เช่นนั้นเป็นเวลาถึง ๒๐

นาที กว่าจะไปตามตัวผู้ถือกุญแจมาไขห้องสวิทช์ และสับสวิทช์ออกเพื่อตัดกระแสไฟฟ้าได้ ในระหว่างนั้น ท่านสวามีได้ยืนอยู่ที่เฉลียงของอาคารประศันตินิลยัม โดยเพ่งมองดูที่เด็กผู้นั้นตลอดเวลา

พอเจ้าหน้าที่ตัดกระแสไฟออก เด็กผู้นั้นก็หลุดจากสายไฟ และพอหลุดออกมาก็วิ่งได้เลย เสียงท่านไสบาบาร้องมาจากข้างบนเฉลียงว่า "นี่เป็นชีวิตที่สองของเธอนะ ไปเถอะ ไปดีนะ" ว่าแล้วท่านก็เอาผลแอปเปิ้ลขว้างลงมาให้เด็กนั้น ๒ ผล อันที่จริง ทุกคนก็รู้ดีว่าถ้าหากท่านต้องการจริง ๆ แล้ว ท่านจะให้เด็กผู้นั้นหลุดจากสายไฟทันทีก็ได้ แต่ท่านไม่ต้องการทำเช่นนั้น จึงยืนใช้สายตาจ้องเพ่งอยู่เป็นเวลา ๒๐ นาที หรือบางทีท่านอาจจะสาธิตให้ใคร ๆ เห็นถึงพลังแห่งสายตาของท่านก็ได้

รายที่ท่านไม่ช่วย

แต่นั่นแหละ ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยมีผลตรงกันข้ามกับเหตุการณ์ที่เล่ามาแล้วนั้น ก็มีอยู่เหมือนกัน ที่อัมพัตตุระ อันเป็นที่ที่ผู้แต่งอาศัยอยู่นั้น มีชาย

หนุ่มคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่เสียด้วย กำลังทำการต่อสายไฟฟ้าเพื่อประดับประดาในการสวดภชันเพื่อท่านไส บาบา ทันใดนั้นก็เกิดอุบัติเหตุ เขาถูกไฟฟ้าดูด และก็ถึงแก่ความตายทันทีโดยไม่มีใครช่วยแก้ไขได้ทันเลย เรื่องเช่นนี้จึงทำให้เราต้องวินิจฉัยโดยอ้างอิงถึงหลักกรรมด้วยเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าจะพิจารณาถึงแง่ที่ว่า ท่านสวามีจะต้องมีความสามารถใช้ความเมตตากรุณาของท่านช่วยให้ได้หมดทุกคนทุกหนทุกแห่ง แน่ละ เรื่องเช่นนี้ก็เป็นการยากอยู่ไม่น้อยสำหรับเรา ผู้ไม่มีทางรู้ว่า ในรายที่ท่านช่วยไม่ได้นั้น เขาได้เคยทำกรรมอะไรไว้ก่อนหน้านั้น

แต่เมื่อคำนึงถึงรายที่ท่านสามารถให้ความคุ้มครองช่วยให้พ้นอันตรายได้ ซึ่งก็มีอยู่ไม่น้อยนั้น ก็สมควรที่เราจะต้องให้ความเคารพนับถือท่านอยู่เป็นอย่างยิ่ง เพราะการที่ท่านไม่ยอมช่วยในบางกรณีนั้น น่าจะเป็นเพราะมีเหตุผลเบื้องหลังบางประการ ซึ่งท่านรู้ดีแต่ไม่ได้บอกให้เรารู้ด้วยเท่านั้น และทั้งนี้คงจะไม่ใช่เพราะท่านขาดความเมตตากรุณาเช่นนั้นเลย เพราะนอกเหนือ

จากความกรุณาอันเป็นความรู้สึกส่วนตัวขององค์ท่านแล้ว ท่านยังต้องคิดถึงหลักแห่งกรรมของแต่ละบุคคลประกอบด้วย ทั้งการที่จะใช้หลัก ๒ ประการให้กลมกลืนกัน คือ ไม่ให้ขัดแย้งกันในแต่ละรายนั้น ย่อมเป็นเรื่องละเอียดสลับซับซ้อนไม่ใช่น้อย คนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ จะสามารถรู้และเข้าใจญาณและปัญญาของท่านได้อย่างไร ?

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับไฟฟ้า รายที่ ๓

ลีลาปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา เกี่ยวกับไฟฟ้ามีอีกเรื่องหนึ่ง ผู้พิพากษา พลกฤษณะ เออราดี แห่งศาลสูงแควันเกราลา เป็นสาวกคนสำคัญคนหนึ่งของท่านไส บาบา เป็นเรื่องแปลกอยู่อย่างหนึ่งว่า ในครอบครัวของสาวกผู้คุ้นเคยกับท่านไส บาบานั้น มักจะต้องมีเรื่องเศร้าที่เกี่ยวกับกรรมอันไม่สมดุลย์กัน ในแง่นั้นบ้างแง่นี้บ้างอยู่เสมอ ในเรื่องเช่นนี้ก็เช่นกัน ท่านผู้พิพากษาผู้นี้มีลูกชายปัญญาอ่อนอยู่คนหนึ่ง ซึ่งท่านสวามีก็ทำเฉยเมย ไม่ได้เอาเป็นธุระช่วยเหลือปัญหานี้อย่างไร ทั้งนี้เป็นเวลานานหลายปีทีเดียว ตอน

หลังท่านสวามีคงจะถูกต่อว่าเอาเหมือนกันว่า ท่านช่างไม่ช่วยเหลือเด็กผู้นี้บ้างเลย ท่านจึงตอบว่า "ไหนนะ! เธอว่าเราไม่สนใจเด็กคนนี้หรือ? อ้าว! แล้วใครล่ะที่ช่วยให้เขารอดจากการถูกไฟดูดตายมาแล้ว?"

และเรื่องนี้ เมื่อทุกคนนึกย้อนหลังไป ก็ต้องยอมรับว่าเป็นจริงดังนั้น เพราะวันหนึ่งเด็กคนนี้กำลังเล่นซุกซนกับสวิทช์ไฟฟ้า และก็เกือบจะถูกไฟดูดอยู่แล้ว ตอนนั้นพ่อหรือแม่ของเขาก็ไม่ทันได้ช่วยอะไรเลย แต่ท่านไส บาบา—ในสภาวะกายทิพย์นั่นแหละ—เป็นผู้ผลักเด็กออกไป และก็ได้ช่วยเด็กคนนี้ไว้ได้จริงๆ ในชั่วระยะเวลาเสี้ยวของวินาทีนั้นเอง ท่านสวามีได้ทำให้กระแสไฟฟ้าเป็นกลาง คือหมดฤทธิ์ไปได้ ซึ่งในกรณีเช่นนี้ ทางวิทยาศาสตร์ถือว่าเป็นไปไม่ได้เลย ปัญหาจึงมีว่า แล้วทำไมท่านจึงไม่ช่วยในด้านสติปัญญาของเขาเล่า? นั่นนะซี ท่านไม่ทำเช่นนั้นเลย บางทีท่านอาจจะเดินทางสายกลาง ระหว่างกฎแห่งกรรมและความเมตตากรุณาอยู่ก็ได้ คือถ้าช่วยมากกว่านี้มันก็จะเป็นการฝืนกฎแห่งกรรมมากเกินไปกระมัง

สะกดงูร้าย

จากตัวอย่างรายหนึ่งที่กล่าวมาแล้ว เราจะเห็นว่าท่านสวามีใช้อำนาจสายตา เพ่งช่วยเด็กชายคนหนึ่งไม่ให้ถูกไฟดูดตาย ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงว่าสายตาของท่านมีอำนาจเหนือสิ่งที่มีชีวิตได้เหมือนกัน เรื่องเกิดขึ้นวันหนึ่ง เมื่อพวกสาวกฝ่ายหญิงที่อาศัยอยู่ในอาณาเขตประศันตินิลยัม กำลังนั่งสนทนากันอยู่ที่ใต้ซุ้มไม้มะลินั้น ทุกคนก็ประหลาดใจที่ได้เห็นท่านสวามียืนอยู่ในระยะห่างออกไป พร้อมกับเพ่งสายตามาที่เหนือศีรษะของพวกตน เมื่อแหงนหน้าขึ้นดู ต่างก็ตกใจเมื่อได้เห็นงูเห่าตัวหนึ่งกำลังแผ่พังพานหราอยู่บนซุ้มไม้เหนือศีรษะของพวกตน อันที่จริง โดยปกติงูเห่าจะไม่ฉกโดยไม่มีอะไรมายั่วมันก่อน แต่เมื่อมันเห็นผู้คนกระดุกกระดิกไหวตัวขึ้นมา มันอาจจะฉกก็ได้ เพื่อเป็นการป้องกันตัวเองของมัน ในระหว่างนั้นถ้าใครคนหนึ่งขยับตัวลุกขึ้น มันอาจจะฉกลงมาก็ได้ และก็เพื่อจะป้องกันสัญชาติญาณชนิดนี้ของมันนั่นเอง ท่านไส บาบา จึงยืน

จ้องมันอยู่อย่างไม่วางตา เมื่อสะกดให้มันอยู่นิ่ง ๆ ต่อมาไม่ช้า งูร้ายตัวนั้นก็เลื้อยไปที่อื่นต่อไป

ถอนพิษงู

และสำหรับผู้ที่ถูกงูกัดเข้าแล้ว ท่านสวามีก็สามารถช่วยได้ ครั้งหนึ่งชาวบ้านใกล้เคียงแถบนั้น ต่างพากันวิ่งกระหืดกระหอบไปดูเด็กหญิงคนหนึ่งซึ่งถูกงูกัด ในขณะที่นอนอยู่บนเตียง ตอนนั้นร่างกายของเด็กผู้นั้น เป็นสีเขียวคล้ำหมดแล้ว ตัวแข็งทื่อ เมื่อดูจากอาการภายนอกก็ถือได้ว่าตายแล้ว

ท่านสวามีเมื่อรู้เรื่องเข้าก็ได้มาที่เธอ ใช้วิภูติทาลงบนหน้าผากของเด็กหญิงนั้น และในไม่ช้าเด็กก็ลุกขึ้นได้ด้วยความสดชื่นกระปรี้กระเปร่า ทั้ง ๆ ที่เมื่อครู่นี้ยังนอนแข็งทื่อเป็นซากศพไปแล้ว และต่อมาก็เดินกลับไปบ้านได้ด้วยตนเอง นี่ก็เป็นตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่งที่แสดงว่า แม้ในรายที่ผู้ได้รับอันตรายยังไม่ได้เป็นผู้เลื่อมใสท่านนักก็ตาม แต่ท่านก็ยังสามารถช่วยได้

ช่วยศิษย์จากโจร

แม้ผู้ที่ได้รับภัยอันตรายจากโจรร้าย ท่านสวามีก็ได้เคยช่วยเหลือมาหลายต่อหลายรายแล้ว เรื่องเกิดขึ้นครั้งหนึ่งอย่างประหลาดพิลึกเอาการ คือวันหนึ่งเมื่อ ๒๗ ปีมาแล้ว ท่านสวามีนึกขลังอะไรขึ้นมาไม่ทราบ ท่านเริ่มต้นหวดซ้ายบ่ายขวาผู้ที่อยู่ใกล้ ๆ ท่านเป็นการใหญ่ โดยไม่มีปีมีขลุ่ย

การใช้วิธีการรุนแรง

ในที่นี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอเล่าเรื่องแทรกไว้สักหน่อย เพื่อความเข้าใจดีขึ้นของท่านผู้อ่าน คือท่านเชอร์ดิ บาบา และท่านผู้มีฤทธิ์บางคน เช่น ท่านภควันตัม สวามี ท่านเสษดริ สวามี เป็นต้น บางครั้งก็ใช้วิธีตุ้บตั้บศิษย์ของท่านบ้างเหมือนกัน คือนอกจากการดุอย่างรุนแรงแล้ว บางทีก็ยังตี และเตะ สาวกเอาจัง ๆ อีกด้วย แต่ต่อมาภายหลัง ก็เป็นที่รู้กันว่าที่ท่านทำเช่นนั้น ไม่ใช่เพราะท่านต้องการตุ้บตั้บศิษย์โดยตรงดอก แต่เพราะท่านต้องการจะขับไล่โรคร้ายในตัวศิษย์บ้าง หรือบางที

ก็ขับไล่วิญญาณร้ายในตัวเขาเหล่านั้น หรือไม่ก็เป็นการแก้กรรม (โดยเป็นเคล็ดประการใดประการหนึ่ง) นั่นเอง เพราะคนที่มีใจอันสูงส่งเช่นท่านนั้น ย่อมเป็นการเป็นไปไม่ได้ ที่จะทำการเบียดเบียนศิษย์ด้วยการกระทำอันหยาบช้าเช่นนั้น ท่านไส บาบานี้ก็เช่นเดียวกัน ท่านเคยดุด่าศิษย์อย่างรุนแรงน่ากลัวทีเดียว เวลาที่มีศิษย์ผู้อยู่ในประศันตินิลยัมคนใด ประพฤติผิดจากกฎเกณฑ์ที่ท่านวางไว้ แม้ว่าจะเป็นความประพฤติล่วงละเมิดเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ตาม แต่โดยมากพวกสาวกทั้งหลายก็ดูจะรู้ใจท่านในเรื่องเช่นนี้ดี ดังนั้นจึงไม่ค่อยจะปรากฏว่ามีใครโกรธแค้นท่าน หรือว่า เคารพรักท่านน้อยลงไปเลย อย่างไรก็ตาม สำหรับท่านไส บาบานั้นยังไม่ปรากฏว่า ท่านลงโทษใครโดยวิธีตุ้บตั้บเหมือนท่านเชอร์ดิ บาบาเลย อย่างมากก็เพียงแค่ดุด่าอย่างรุนแรงเท่านั้น

แม่ผู้กำลังหุงข้าวอยู่ และแม่ผู้หุงข้าวเสร็จแล้ว

ในเรื่องนี้ ท่านไส บาบา เคยให้คำอธิบายว่า "ไม่ว่าเราจะเป็นเชอร์ดิ ในสมัยนั้น หรือไส บาบา ในสมัยนี้ก็ตาม เราก็เป็นเหมือนแม่คนเดิมคนเดียวกัน เป็นแต่ว่าตอนที่เป็นเชอร์ดินั้น เราเป็นเหมือนแม่ที่กำลังหุงหาอาหารให้ลูก ๆ อยู่ แต่เดี๋ยวนี้เราเป็นเหมือนแม่ที่หุงหาอาหารเสร็จแล้ว และกำลังจะยกมาเลี้ยงลูก ๆ ดังนั้น ตอนที่กำลังทำอาหารอยู่ในครัวนั้น ถ้าพวกลูกๆ มาเกะกะกวนใจซุกซนกันในครัว แม่ก็ต้องรำคาญและดุหรือลงโทษเอาบ้าง ดังนั้น ตอนที่เราเป็นเชอร์ดิ บาบา เราจึงออกจะโกรธง่าย แต่เมื่อแม่กำลังจะยกอาหารมาเลี้ยงลูกอยู่เช่นนี้ เราก็ต้องอารมณ์ดีขึ้นละ และก็ต้องกระตุ้นให้ลูก ๆ กินกันคนละมาก ๆ ด้วย"

ต่อจากนี้ จะย้อนกลับมาเข้าเรื่องท่านไส บาบา ทำการหวดซ้ายป่ายขวาพวกลูกศิษย์ โดยไม่มีปี่มีขลุ่ยดังที่กล่าวแล้วข้างต้นนั้น แน่ละ ตอนนั้นพวกศิษย์ก็งงกันใหญ่ ไม่รู้สาเหตุว่าทำไมอยู่ ๆ ท่านสวามีของเขาก็ทำอาการแปลก ๆ เช่นนั้น แต่ตอนหลังจึงได้มารู้กันว่า

ตอนนั้นท่านกำลังไล่ตีพวกโจรด้วยกายทิพย์ของท่านนั่นเอง เรื่องมีอยู่ว่า สาวกชาวฮินดูคนหนึ่งของท่าน ซึ่งอาศัยอยู่ที่ไฮเดอราบัด ถูกพวกแก๊งค์โจรดักและกำลังจะถูกทำร้ายอยู่แล้ว โดยพวกนั้นกะจะฆ่าเขาให้ตายเลยทีเดียว แต่ก็น่าประหลาดที่พอถึงเวลาจะลงมือทำร้ายเข้าจริง ๆ พวกนั้นกลับเลิกล้มความคิดไปได้อย่างไม่มีใครนึกฝัน และด้วยเหตุที่ไม่มีใครเข้าใจได้เลย พร้อมกันนั้นต่างคนต่างก็วิ่งเปิดไปคนละทางสองทางคล้าย ๆ กับจะหนีอะไรไปสักอย่างหนึ่งฉะนั้น เมื่อเห็นเช่นนี้ สาวกคนนั้นถึงกับสะอื้นด้วยความปีติและตื้นตันใจอย่างยิ่ง เขาออกอุทานว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ไสราม! พระองค์ทำอะไรหนอ จึงทำให้พวกเหล่าร้ายพวกนี้วิ่งหนีป่าราบไปเช่นนี้?"

เป็นอันว่า การที่กายเนื้อของท่านแสดงอาการหวดซ้ายป่ายขวากับคนข้างเคียงเช่นนั้น ก็คือเป็นอาการสะท้อนของกายทิพย์ของท่านซึ่งคงจะกำลังหวดซ้ายป่ายขวาพวกโจรจนเปิดหนีไปหมดนั่นเอง

ทั้งหมดนี้เป็นคำบอกเล่าของท่านสวามีเอง หลังจากที่เรื่องราวทั้งหลายเสร็จสิ้นแล้ว

ผจญโจรร้าย

อีกครั้งหนึ่ง เป็นปรากฏการณ์ตอนที่ท่านผจญกับกลุ่มโจรร้ายด้วยกายเนื้อนี้เองเลยทีเดียว คือครั้งหนึ่งท่านกำลังเดินทางไปโดยรถยนต์ กับรานีแห่งชินโคลิ นาคมณีปูรนิยะและคนอื่น ๆ อีกหลายคน ทันใดนั้นก็ปรากฏว่า มีโจรร้ายจำนวนหนึ่งกรูออกมาจากข้างทาง แล้วเข้าล้อมรถยนต์ของท่านไว้รอบทุกด้าน ตอนนี้เอง ท่านรานีแห่งชินโคลิก็เริ่มเสียขวัญ ลืมไปว่าตนกำลังเดินทางมากับองค์พระผู้เป็นเจ้าเองทีเดียว แต่เธอกลับนึกเสียใจว่าไม่ควรเลย ที่จะชวนใครต่อใครมาให้ได้รับอันตรายจากโจรร้ายพวกนี้

เมื่อเห็นเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ท่านไส บาบาก็สั่งให้คนขับหยุดรถทันที

พวกโจรร้าย เมื่อล้อมรอบรถไว้หมดทุกด้านแล้ว ก็มองเข้าไปข้างในรถด้วยความหวังว่า คราวนี้คงจะได้เหยื่อที่มีของมีค่ามากพอสมควร พวกนี้เป็นโจรร้ายที่มีประวัติการปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์ชาวฮินดูมามากแล้ว ทั้งผู้หญิงและเด็ก มันจะฆ่าโดยไม่เว้น และเมื่อมันมองเข้า

ไปข้างในรถก็เห็นท่านไส บาบาเข้าพอดี ไม่มีใครทราบว่ามันจะเห็นองค์ท่านในรูปร่างใด คือว่าท่านสวามีจะให้การทารชันแก่คนพวกนี้แบบไหน จะให้มันเห็นท่านว่าเป็นอะไร ก็ไม่มีใครสามารถรู้ได้ เท่าที่ทุกคนเห็นประจักษ์ในขณะต่อมาก็คือ พวกโจรแสดงท่าทางเคารพเป็นอันดี และแล้วก็ปล่อยให้รถของท่านผ่านไปโดยดีเหมือนกัน

ในคัมภีร์โยคสูตรของมหามุนิปตัญชลิ มีข้อความกล่าวว่า สันดานที่หยาบช้าทารุณของผู้มีใจโหดเหี้ยมที่สุด จะต้องสงบลงทันที เมื่อมาอยู่เฉพาะหน้าของท่านผู้เจริญด้วยอหิงสาธรรม คือความไม่เบียดเบียนอันประกอบด้วยความกรุณาอย่างลึกซึ้ง เหตุการณ์ครั้งนี้น่าจะเป็นตัวอย่างของความจริงดังกล่าวแล้วได้เป็นอย่างดี

ช่วยเด็กหญิงในอเมริกา

ในอเมริกา ก็มีเรื่องเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ขององค์ท่านเหมือนกัน

ค่ำวันหนึ่งในสวนสาธารณะแห่งหนึ่งในกรุงนิวยอร์ค เด็กหญิงผู้หนึ่งกำลังนั่งพักผ่อนอยู่ตามลำพัง

ขณะที่ความมืดกำลังโรยตัวลงมาครอบงำบริเวณนั้นไว้ทุกขณะ

ทันใดนั้น เธอก็เห็นชายคนหนึ่งโผล่ออกมายืนอยู่ข้างหน้า ในระยะใกล้ชิดทีเดียว ความทารุณของเด็กหนุ่มในสังคมที่ตามใจเด็กจนเคยตัว เช่นสังคมของอเมริกานั้น มีความเลวร้ายเป็นที่เลื่องลือกันทั่ว ซึ่งก็เลวร้ายไม่น้อยไปกว่าพวกขโมย หรือพวกปล้นที่ร้ายกาจในอินเดีย เช่นในเรื่องที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เด็กหญิงผู้นั้นรู้ดีว่าชายผู้นี้มาด้วยความประสงค์ร้ายอย่างแน่นอน และถ้าเธอขัดขืนมัน ก็เป็นอันว่าจะต้องถูกฆ่าโดยไม่ต้องสงสัย

เจ้าหมอนั่นเมื่อโผล่พรวดออกมา ก็เงื้อง่ามีดเล่มหนึ่งอยู่ต่อหน้าเธอ เป็นเชิงขู่ให้ยอมจำนน แต่เป็นโชคดีของเด็กหญิงผู้นี้ ที่เธอได้เป็นผู้อยู่ในสังคมของฮิลดา ชาร์ลตัน ซึ่งเป็นผู้จัดตั้งศูนย์ท่านไส บาบา ขึ้นในนิวยอร์ค ดังนั้นเธอจึงเป็นผู้มีความเลื่อมใสในองค์ท่านอยู่แล้ว เมื่อถึงคราวจวนตัวคับขันเช่นนี้ ความคิดของเธอก็แว่บไปถึงท่านไส บาบาขึ้นมาได้ทันที เธอ

ร้องเรียกออกมาดัง ๆ ว่า "ไส ราม ไส ราม" เพื่อขอให้ท่านไส บาบา โปรดไปช่วย ในทำนองเดียวกันกับที่นางเดราปทิ ร้องเรียกให้องค์พระผู้เป็นเจ้ามาช่วยเธอให้พ้นจากการถูกลวนลาม และพญาช้างคเชนทร์ก็ร้องขอความช่วยเหลือเช่นเดียวกัน

และก็ช่างเป็นที่น่าอัศจรรย์อะไรเช่นนั้น พอเธอออกชื่อ ไส ราม ไส ราม เจ้าหมอนั่นก็มีอาการสะดุ้ง มันก้มลงกระซิบถามเด็กหญิงว่า "เออ เมื่อกี๊เจ้าพูดว่าอะไรนะ มันหมายความว่าอะไรน่ะ"

"หมายถึงความสงบ" เด็กหญิงตอบ

ครั้นแล้วเจ้าคนร้ายจะคิดอย่างไรก็ไม่ทราบ แต่ปรากฏว่ามันหลบฉากไปทันที ไม่คิดที่จะรบกวนเด็กหญิงอีกต่อไป อย่างน้อยก็เห็นได้ชัดว่า คำว่า ไส ราม ได้เข้าไปกระทบจิตใจของเขาไม่มากก็น้อย ทำให้เขาเปลี่ยนใจไปในทางที่ดีได้อย่างรวดเร็ว

แต่นั่นแหละ เด็กหญิงผู้เคราะห์ดี สามารถเอาตัวรอดมาได้เช่นนี้ ก็ไม่ได้มีอยู่ทุกราย เพราะรายที่เกิดผลตรงกันข้าม คือคำว่า "ไส ราม" ช่วยไม่ได้เลย

ก็มีอยู่เหมือนกัน เรื่องนี้มีผู้เล่าให้ผู้เขียนฟังต่อมาอีกทีหนึ่ง แต่ก็เป็นเรื่องที่เชื่อถือได้อยู่ คือมีเด็กผู้หนึ่งซึ่งอยู่ที่บังกาลอร์ ไม่ไกลจากอาศรมของท่านไส บาบาเลย ในเมื่อเทียบกับรายที่เกิดขึ้นในอเมริกาข้างต้นนั้น เด็กหญิงผู้นี้กลับจากการเรียนในมหาวิทยาลัยในเวลาค่ำวันหนึ่ง ก็ถูกดักโดยพวกผู้ร้ายที่ซุ่มอยู่ในระหว่างทางที่เธอจะกลับบ้าน เธอคงจะส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือด้วยเหมือนกัน ทว่าก็ไม่มีผลอย่างใด ในที่สุดพ่อแม่ของเด็กหญิง ซึ่งได้เห็นบุตรสาวของตนขาไปโรงเรียนนั้น ก็ได้พบเห็นเด็กหญิงอีกครั้งหนึ่ง ในเมื่อเด็กได้กลายเป็นศพไปเสียแล้ว

เหตุผลของเรื่องนี้ก็อาจเป็นไปได้ว่า เด็กมีกรรมเก่าที่ร้ายแรงเหลือเกิน จนกระทั่งไม่มีทางอื่นใดที่เธอจะหลีกเลี่ยงได้ นอกจากว่าจะต้องรับโทษไปตามหลักความยุติธรรมแห่งกรรม เธออาจเคยเป็นชายที่ได้ข่มเหงและทำร้ายผู้หญิงมาแล้วมากมายในชาติก่อน และเมื่อเป็นเช่นนั้นจะให้ท่านไส บาบา ลบล้างและล้มเลิกหลักความยุติธรรมแห่งกรรมเสียเลยทีเดียว ก็ย่อมจะ

เป็นไปไม่ได้ ดังนั้นเธอก็ได้เกิดมาเพื่อจะต้องพบชะตาชีวิตเช่นนั้นเอง แต่ถ้าเธอ *(ในฐานะที่เป็นผู้เลื่อมใสท่านไส บาบาอยู่)* ได้ตายไปโดยการออกนามองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ ก็นับว่าเป็นการดีแล้ว คือดีกว่าที่จะหลงตายไปโดยไม่มีสติอะไรเลย

จากการได้ศึกษาคัมภีร์โบราณเรื่อยมา ข้าพเจ้าก็ไม่เคยได้พบพานตัวอย่างของผู้วิเศษรายไหน ที่สามารถให้ความคุ้มครองผองภัย โดยช่วยคนเป็นจำนวนมากมายให้พ้นจากอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่เขาได้อย่างกว้างใหญ่ไพศาล เหมือนกับท่านไส บาบานี้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็หมายถึงว่าไม่ใช่ผลของกรรมเก่าที่ร้ายแรงเกินแก้ แต่ทว่าเป็นเรื่องของกรรมที่กำลังจะเกิดขึ้นใหม่ในชาตินี้เอง และอันที่จริง แม้ว่าจะเป็นเรื่องของกรรมเก่าอยู่บ้างก็ตาม ยังมีตัวอย่างบางรายที่แสดงว่าท่านสวามีสามารถช่วยแก้ให้บรรเทาเบาบางลงได้เหมือนกัน มีตัวอย่างอีกหลายรายที่แสดงว่า องค์ท่านได้ให้กำลังใจแก่ผู้เสวยกรรมเหล่านั้น ซึ่งเป็นการ "**ให้**" ที่ทำได้ยากอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อให้เขากล้าหาญทนต่อผลกรรมเก่านั้น

ไปด้วยดี และโดยที่ท่านไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องในเรื่องผลกรรมที่แสดงออกทางร่างกายเลย *(คือปล่อยให้ร่างกายได้รับทุกข์ทรมานไปเช่นนั้น)* แต่บุคคลเหล่านั้นก็สามารถมีกำลังใจมีความกล้าหาญที่จะทนต่อผลอันไม่พึงปรารถนานั้นไปได้ด้วยใจสงบเยือกเย็น (Many are the instances where without affecting the physical effect of past Karma, He has bestowed the rare mental strength to ignore that effect and remain unaffected) ดังนั้น เราจึงควรน้อมนมัสการต่อความกรุณาขององค์ท่าน *(ที่สามารถช่วยเขาโดยวิธีนั้นได้)* และขอให้เราน้อมระลึกถึงความจริงข้อนี้ด้วยความปีติยินดีเถิด

ปาฏิหาริย์ปราบโจร

เรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ปราบโจรของ ท่านไส บาบา ยังมีอีก เรื่องต่อไปนี้แสดงว่า แม้เพียงชื่อ "ไส" เท่านั้น ก็เพียงพอ *(ในบางกรณี)* ที่จะปรามพวกบ้าคลั่งได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องถึงกายเนื้อหรือกายทิพย์ของท่านก็ได้

ท่านไส บาบาได้กำหนดวันแต่งงานให้นายราชาเร็ดดี้เอง นายราชาเร็ดดี้นี้เป็นสาวกที่ใกล้ชิดและได้รับใช้ท่านมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว เจ้าสาวของเขาคือบุตรสาวของนักร้องภชันที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง นักร้องคนนั้นชื่อนายดิกซิท เจ้าสาวคนนี้ท่านไส บาบาก็เป็นผู้เลือกให้เอง เธอเป็นผู้ที่มีความสามารถอย่างยิ่งในการสวดเพลงภชันคนหนึ่ง กะกันว่าจะให้มีพิธีแต่งงานจัดขึ้นในมันทีร์เก่า คณะเจ้าสาวเดินทางมาจากบอมเบย์ พอนายดิกซิทเดินทางมาถึง ท่านไส บาบาเห็นเข้า ก็เอ่ยปากถามทันทีด้วยคำถามอันแปลกประหลาดว่า

"ไง! เรานี่ชื่ออะไรน่ะ?"

"ผมชื่อดิกซิทครับ" เขาตอบอย่างงงๆ ไม่ทราบเหตุผลว่าอยู่ดี ๆ องค์ท่านมาถามชื่อเขาทำไม

"เห็นจะไม่ใช่ดอก ต้องชื่อ รักซิท เสียมากกว่า?" ท่านกล่าวพร้อมกับหัวเราะ

ทั้งนี้เพราะตามรูปศัพท์ คำว่า "รักซิท" แปลว่าผู้ที่ได้รับการคุ้มครองรักษาแล้ว เหตุผลเบื้องหลังที่ท่านพูดล้อนายดิกซิทเล่นนั้น มีดังต่อไปนี้

ระยะเวลาตอนนั้นเป็นช่วงเวลาที่ในอินเดียกำลังเกิดความขัดแย้งเรื่องเมืองเบลคอมกันอยู่ คือมีการโต้เถียงกันว่า เมืองนี้ควรจะให้อยู่ในแคว้นมหาราษฎร์ดี หรือแคว้นการณตกะดี การโต้เถียงเรื่องนี้เป็นไปอย่างรุนแรง จนกระทั่งทุกคนในแคว้นทั้งสองลืมนึกว่าตนเองเป็นคนอินเดียเหมือนกัน ผลก็คือเกิดความรุนแรงในรูปต่าง ๆ เช่นการยกพวกเข้าห้ำหั่นประหัตประหารกันอย่างโหดเหี้ยมร้ายกาจ ในวันที่เกิดเหตุซึ่งเป็นวันกำหนดการแต่งงานดังกล่าวนี้ รถของนายดิกซิทซึ่งเป็นชาวแคว้นมหาราษฎร์ กำลังเดินทางมาทำพิธีแต่งงานที่ปุตตปารตี ในระหว่างทางก็ได้พบกับผู้ก่อการร้ายชาว การณตกะ ซึ่งได้กรูกันเข้ามาล้อมรอบรถยนต์ของเขาไว้ คณะที่เดินทางมาแต่งงานตกใจมาก เพราะรู้ถึงความร้ายกาจของคนพวกนี้ดี คิดว่าคราวนี้คงจะต้องแย่อยู่ในกำมือของพวกนี้แน่แล้ว

ครั้นแล้ว ก็ไม่ทราบว่ามีอะไรมาดลใจให้นายดิกซิทเกิดนึกถึงท่านไส บาบาขึ้นมาแว่บหนึ่ง เขาจึงพูดกับพวกผู้ก่อการร้ายเหล่านั้นว่า "นี่ คุณ พวกเรากำลังเดินทางไปนมัสการท่านไส บาบานะ"

เท่านั้นเอง พวกผู้ก่อการร้ายก็ถอยกลับไปทันที คล้าย ๆ กับว่า ชื่อนั้นได้ทำให้พวกเขามีใจอ่อนโยนลง โดยทันทีฉะนั้น ในที่สุดคณะของนายดิกซิทก็เดินทางมาถึงปุตตปารตีได้โดยสวัสดิภาพ

และนี่คือสาเหตุที่ท่านไส บาบาพูดทักเขาเมื่อมาถึง และบอกอย่างขัน ๆ ว่า เขาชื่อ "รักซิท" คือผู้อันท่านให้ความคุ้มครองรักษาแล้วต่างหาก

ช่วยศิษย์ในอเมริกา

ตัวอย่างเกิดขึ้นในอเมริกาอีกรายหนึ่ง คริสเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยนิวยอร์ค เขาเคยไปร่วมในงานพิธีที่ศูนย์ฝึกสมาธิไส บาบา ที่นิวยอร์ค วันหนึ่งชายบ้าคลั่งคนหนึ่ง ไม่รู้มาจากไหน พรวดพราดเข้าไปในห้องพักของเขา พร้อมด้วยปืนสั้นในมือเล็งไปที่หน้าของคริส ชายผู้นั้นตะโกนก้องว่า "ฉันจะฆ่าแก—จะฆ่าแกละนะ" แล้วก็ลั่นไกทันที

คริสร้องขอความช่วยเหลือออกมาทันทีว่า "ไส บาบา! ไส บาบา!" พร้อมกับที่ลูกปืนวิ่งออกจากกระ-

บอกบืนนั้น แต่เปล่าดอก! ลูกบืนไม่ได้วิ่งพุ่งเข้าใส่ร่างกายของคริส—มันตกลงหน้ากระบอกบืนนั้นเอง เจ้าคนบ้าคลั่งเห็นเช่นนี้ ก็ตกใจ วิ่งผลุนผลันออกไปทันที

ท่านไส บาบามักจะกล่าวว่า "เราอยู่กับเจ้า—คุ้มครองเจ้าอยู่เสมอ ข้างหน้าเจ้า, ข้างหลัง, ข้าง ๆ และในบ้านของเจ้าด้วย" (Before your eyes, behind you, by your side, in your house—I am always present and protecting you)

จริงอย่างนั้น แม้ว่าเราจะไม่ได้อยู่ในบ้าน แต่องค์ท่านก็อยู่ที่บ้านของเขานั้น ให้ความคุ้มครองอยู่เสมอ ผู้เขียนเองก็มีประสบการณ์เรื่องนี้ด้วยตนเองมาแล้ว

หลักกรรม และ กรุณา

ด้านหน้า	ด้านหลัง	ด้านใน
ไม่ว่า	ด้านไหน	ลูกเอ๋ย
แม่ไม่	ปล่อยปละ	ละเลย
เมินเฉย	ให้ลูก	ทุกข์ร้อน

หากแต่ บางครั้ง บางคน
มีกรรม จำทน ไปก่อน
เวรสร้าง ปางหลัง ยังรอน
สุดหัน ผันผ่อน หย่อนคลาย

แม่ไม่ ใจหิน เหี้ยมโหด
เกลียดโกรธ แม้คน ทั้งหลาย
ผู้มี ใจบาป หยาบคาย
เลวร้าย ชั่วช้า สามานย์

แล้วไฉน ใจแม่ จะเกลียด
หยามเหยียด ไม่คิด สงสาร
ใจลอย ปล่อยปละ ละการ –
อภิบาล เจ้ารอด ปลอดภัย

เป็นแต่ แม่ต้อง มองดู
เพราะรู้ หลักกรรม เป็นใหญ่
แม่ต้อง ยับยั้ง ชั่งใจ
มิให้ ผิดหลัก ยุติธรรม

อันความ กรุณา ปรานี
แม้จะดี ประเสริฐ เลิศล้ำ
ต้องไม่ ให้ค้าน ด้านกรรม
เพื่อทำ ให้ทุก ทุกคน

ได้รู้ สองหลัก การเลิศ
ไม่ก่อ ให้เกิด สับสน
มีทาง สำหรับ ทุกคน
สายกลาง เพื่อดล บันดาล

ให้ขวน ขวายสร้าง บาระมี
ทำดี ไว้เป็น แก่นสาร
เป็นเสบียง เลี้ยงใจ ในการ—
ผ่าดง กันดาร ทุกชาติเอย.

บทที่ ๓๔

ผู้คุ้มครองผองภัย (ต่อ)

รักเพื่อให้

ผู้ปีด ทองหลัง องค์พระ
ยอมสละ เพราะรัก เพื่อให้
มุ่งช่วย ศิษย์ตน พ้นภัย
นั่นคือ ท่านไส บาบา

ท่านช่วย คุ้มครอง ผองศิษย์
ด้วยคิด ปกปัก รักษา
พ้นจาก ขวากหนาม นานา
ไม่คิด เอาหน้า บุญคุณ

บางครั้ง ยอมรับ ทุกข์ศิษย์
ด้วยฤทธิ์ เพียงเพื่อ เกื้อหนุน
ป้องกัน โรคา ทารุณ
ไม่ช่วย ค้ำจุน จักตาย

ท่านไม่ ยอมบอก ออกชื่อ
ใครคือ ผู้มี โชคดีหลาย
พ้นจาก ทุกข์โศก โรคร้าย
รอดตาย เพราะท่าน คุ้มครอง

ท่านเล็ง ญาณดู รู้เหตุ
อาเพท ทุกข์ภัย ทั้งผอง
ไม่รอ ฟังคำ ร่ำร้อง
ท่านจ้อง คอยช่วย ด้วยดี

ยามเมื่อ ศิษย์รู้ ไม่ทัน
ไม่คิด บ้องกัน หลีกหนี
ท่านไป ช่วยพลัน ทันที
พอดี หลุดรอด ปลอดภัย

ท่านมา ช่วยโลก ร่มเย็น
ไม่เว้น ทุกแหล่ง แห่งไหน
ทุกข์โศก โรคร้าย กายใจ
ท่านให้ บรรเทา เบาบาง

เหตุนั้น เราจึง พึงสนอง
ใจปอง สองใจ ไม่ห่าง
สร้างบุญ หนุนใจ ไม่วาง
เป็นทาง เกี่ยวดอง สองใจเอย

ปาฏิหาริย์บีดตาขโมย

ประสบการณ์ของผู้เขียนเองที่เกริ่นไว้ในบทก่อนนั้นมีดังนี้

เมื่อหกปีมาแล้ว ข้าพเจ้ากลับถึงบ้านจากการเดินทางไปนมัสการท่านไส บาบาที่ปุตตปารตี เมื่อเปิดประตูบ้านเข้าไป ก็ตกตะลึงที่ได้พบสิ่งประหลาดที่ไม่คาดฝันอยู่ตรงหน้า เพราะรู้ได้ว่าขโมยได้งัดประตูบ้านของเราเข้ามาแล้ว จากร่องรอยคือกุญแจประตูถูกงัดยับเยิน ข้าวของทุกชิ้นในบ้านถูกรื้อกระจุยกระจายไปหมดทุกหนทุกแห่งทุกห้อง ตั้งแต่ห้องชั้นบนเพดานลงมา ข้าวของทั้งชิ้นเล็กชิ้นใหญ่เกลื่อนกลาดดาษดา หกล้มคว่ำขมำหงาย สับสนยุ่งเหยิงไปหมด เห็นได้ชัดว่าต้องมีขโมยจำนวนหนึ่ง ซึ่งหมายความว่าคงจะมีหลาย

คนที่เดียว เข้ามาในบ้านนี้แล้ว และก็ได้ใช้เวลานานที่เดียว จึงสามารถรื้อค้นข้าวของทั้งบ้านให้กระจุยกระจายถึงขนาดนั้นได้ เราได้สำรวจข้าวของของเราทุกชิ้นว่าจะมีอะไรหายไปบ้าง มากน้อยเท่าใด ก็ต้องได้รับความอัศจรรย์ใจจนบอกไม่ถูก เชื่อไหมท่าน ข้าวของของเราไม่มีอะไรหายไปเลยแม้แต่ชิ้นเดียว ไม่ว่าจะเป็นชิ้นที่มีราคาน้อยหรือมากเพียงใดก็ตาม ทั้ง ๆ ที่พวกขโมยเหล่านั้น ได้ใช้เวลานานมากที่เดียวในการรื้อค้นของให้ยุ่งเหยิงได้ถึงขนาดนั้น หีบของเราหลายหีบก็ได้ถูกงัดพังหมด แต่มันก็ไม่ได้เอาอะไรในหีบเหล่านั้นไปเลยสักอย่างเดียว นี่มันอะไรกัน

จะว่าเป็นเพราะเพื่อนบ้านได้รู้เห็นเรื่องนี้แล้วไปบอกตำรวจให้ ก็ไม่ใช่ เพราะไม่มีใครรู้เรื่องนี้เลยจนกระทั่งวันต่อมา ดังนั้น ถ้าจะพูดกันตามหลักเหตุผล ก็ต้องเดาเอาว่า พวกนี้เปิดหนีไปเอง

และถึงแม้ว่ามันจะหนีไปเองก็เถอะ เหตุใดจึงไม่เอาอะไรติดไม้ติดมือไปด้วยสักอย่างสองอย่าง ชนิดที่เป็นของเล็ก ๆ มีค่าพอสมควร เช่น ปากกา นาฬิกา

เป็นต้น และเท่าที่รู้แน่ ๆ ก็คือว่าไม่มีมนุษย์คนไหนมาไล่มันเปิดไปเลย ในทัศนะของเราผู้เป็นศิษย์ของท่านไส บาบา เราก็ต้องสันนิษฐานได้เลยว่า องค์ท่านคงจะทำให้มันตกอกตกใจด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งก็ได้ ซึ่งเราเองก็ไม่มีทางที่จะรู้ได้ แต่ที่สำคัญก็คือ ห้องพระหรือห้องบูชาของเรานั้น มีสภาพเป็นปกติทุกประการ กุญแจและกลอนไม่ได้ถูกแตะต้องและชำรุดเสียหายเลย จนกระทั่งตำรวจเองก็งง หาเหตุผลไม่ได้เหมือนกัน

เป็นอันว่าเราก็ต้องเหน็ดเหนื่อยจัดข้าวของกันใหม่ทั้งบ้าน ซึ่งเราก็คิดได้ว่าดีไปอย่างหนึ่ง คือดีกว่าที่เราจะต้องเสียของอะไรให้แก่พวกขโมยไป บางทีกรรมเก่าของเราอาจจะเบาบางลงไปแล้วก็ได้ เราจึงได้ประสบเหตุการณ์เพียงแค่นี้ คือถูกขโมยเข้าบ้าน ถูกรื้อของหมดทั้งบ้าน แต่ก็ไม่ได้เสียอะไรไปสักอย่างเดียว นอกจากต้องเสียเวลาและเสียแรงจัดข้าวของกันใหม่ เรียกว่าเหนื่อยกายแต่ก็เป็นสุขใจดี

ในคัมภีร์อาถรรพเวท มีคำกล่าวยกย่องรูปปางหนึ่งชื่อปวัตยังคีระ ของ ปรศักติ ซึ่งเป็นเจ้าแม่ผู้มีอำ-

นาจสูงสุด (the Mother Power Supreme) ซึ่งเราบูชา นับถือว่าเป็นเทพเจ้าประจำครอบครัวของเรา โดยถือว่า พระแม่เจ้ามีอิทธิฤทธิ์สามารถขับไล่ภูตผีปีศาจ ศัตรูและอื่น ๆ ที่ไม่เป็นมิตรไม่เป็นมงคลไปให้พ้นได้ ดังนั้น ปาฏิหาริย์ในเรื่องนี้อาจจะไม่ได้เกิดจาก ท่านไส บาบา คือคงจะเกิดจากเทพเจ้าประจำครอบครัวของเรา ช่วยคุ้มครองปกป้องรักษาให้ก็เป็นได้เหมือนกัน แต่ก็มีหลักความจริงอยู่ว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ว่าจะปรากฏในรูปใดก็เป็นพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันนั่นเอง ดังนั้นในการบันทึกเรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบาครั้งนี้ ข้าพเจ้าก็อดคิดไม่ได้ว่าปาฏิหาริย์เรื่องนี้เราควรจะให้เกียรติแก่ใครดี—คือจะให้แก่ท่านคุรุวายุระ กฤษณะ หรือ ติรุปติ พาลาจิ หรือว่าท่านไส บาบา? แต่ก็มีอะไรบางอย่างกระตุ้นให้เราบันทึกไว้ในที่นี้ว่าน่าจะเป็นลีลาขององค์ท่านไสนาถะ (คือไส บาบาผู้เป็นที่พึ่ง) ของเราเสียมากกว่า เพราะถึงอย่างไร ๆ องค์อื่นในรูปอื่น ๆ ก็คงจะมาจากต้นเค้าเดียวกันนั่นเอง

คำขู่ให้เลิกสวดภชัน

ต่อไปนี้เป็นปาฏิหาริย์อันโลดโผนอีกเรื่องหนึ่ง

คือมีจดหมายขู่เข็ญจะเอาชีวิตฉบับหนึ่ง ส่งมาถึงนายที. เอส. เสตุมธวัน แนร์ แห่ง โปลกัต ในวันที่ ๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๗๑ โดยมีใจความว่า จดหมายฉบับนั้นเป็นคำเตือนมาจาก พวก เนกซาไลท์ *(ซึ่งคงจะเป็นคล้ายพวกอั้งยี่หรือมาเฟียอะไรอย่างหนึ่ง)* โดยมีหัวกระดาษเป็นรูปหัวกระโหลก และเขียนด้วยเลือด เรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาดน่าสลดใจอย่างยิ่ง เพราะมันไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะเกิดขึ้นแก่สถานที่ที่มีชื่อว่า "สันตินิวาสน์" คือสำนักแห่งความสงบของท่านผู้นี้เลย

เช่นเดียวกับโบสถ์ไส บาบาที่ กวินดี้ เหมือนกัน อาศรมสันตินิวาสน์ ที่พัลกัตนี้มีบรรยากาศทางวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์เกี่ยวกับท่านไส บาบาตลอดกาล ทั้ง ๆ ที่ตามความจริงแล้ว ท่านไส บาบายังไม่ได้เดินทางมา ณ ที่นี้โดยกายเนื้อเลยก็ตาม

นาคาไส (ไส ในร่างงู)

แต่ในวันที่ ๑๙ มกราคม ค.ศ. ๑๙๗๐ ปรากฏว่าองค์ท่านได้มาที่นี่ ซึ่งจะว่ามาโดยกายเนื้อก็น่าจะได้ แต่ทว่าไม่ได้เป็นกายเนื้อเป็นมนุษย์เท่านั้น คือท่านมาในร่างงู ซึ่งเรียกกันว่า นาคาไส— เป็นงูมหัศจรรย์สีเหลืองเหมือนทองคำ ตามลำตัวมีอัญญมณีประดับด้วยงูศักดิสิทธิ์ตัวนี้มีสามตา ตาที่สามซึ่งอยู่ตรงกลางนั้นสุกสว่างเหมือนกับดวงใต้ เรื่องนี้มีพยานผู้เห็นเหตุการณ์หลายร้อยคน ต่อมาในวันที่ ๒๓ สิงหาคมปีเดียวกัน ขณะที่สาวกกำลังประดับประดาดอกไม้ เพื่อเป็นเครื่องบูชาในงานกฤษณะชยันติ คือฉลองวันเกิดของพระกฤษณะอยู่ พวงดอกไม้พวงหนึ่งได้กลายเป็นก้อนเนยกลม ๆ ซึ่งเป็นของโปรดของท่านพระกฤษณะในสมัยนั้น ซึ่งเป็นการแสดงว่า ท่านพระกฤษณะคงไม่ต้องการจะรบกวนสาวกให้หาเนยมาถวายท่านให้เสียเวลา ท่านจึงประทานมาให้เสียเอง ซึ่งก็เป็นก้อนใหญ่หนักประมาณ ๕ กิโลกรัม ในฐานะเป็นของประทานจากองค์ท่านให้แก่เหล่าศิษย์ในวันนั้น ต่อมาในขณะที่กำลัง

แจกเนยซึ่งตัดออกจากก้อนใหญ่นั้นอยู่ ก็ปรากฏเป็นรูปท่านไส บาบา รูปหนึ่งโผล่ออกมาจากในก้อนเนยนั้นได้เอง ซึ่งไม่มีใครทราบว่ารูปขนาดนั้นเข้าไปอยู่ในก้อนเนยนั้นได้อย่างไร

ปาฏิหาริย์น้ำผึ้ง

อีกครั้งหนึ่ง ปรากฏมีน้ำผึ้งไหลออกมาจากดอกบัวซึ่งอยู่ในมือของท่านคุรุวายุระกฤษณะในรูปที่อยู่ ณ ที่นั้น ต่อมาก็มีอะไรอย่างหนึ่งไหลย้อยลงมาจากเท้าของรูปนั้นด้วย บรรดาสาวกจึงเอามือไปรองสิ่งนั้นมาดูกันครั้นแล้วก็ลองดมดู และต่อมาก็ลองชิมดูด้วย และทุกคนก็แน่ใจว่ามันเป็นน้ำทิพย์ซึ่งรักษาโรคได้นั่นเอง คือเป็นน้ำมันที่เขาเคยใช้อาบรูปเคารพนั้นมาก่อน ปรากฏการณ์น้ำไหลนี้เกิดขึ้นสืบต่อกันมานานถึง ๖ สัปดาห์

ทั้งหมดนี้แสดงว่าสถานที่ดังกล่าวนี้ (คือสันตินิวาสน์) เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าแห่งหนึ่งจริง ๆ ดังนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่นี่ แม้ว่าจะร้ายแรงเพียงใด ก็จะคลายความรุนแรงลง ทำให้เกิดความสงบร่มเย็นขึ้นได้ตามเดิมในที่สุดเสมอ และท่านศรีแนร์

ผู้นี้ก็เป็นบุคคลที่มีศรัทธามั่นคง มีใจสงบเยือกเย็นเสมอ ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงอย่างใดขึ้นก็ตาม ซึ่งก็เป็นการสมกับที่สถานที่ของเขามีชื่อว่า สันตินิวาสน์ คือ อาศรมแห่งความสงบ โดยแท้

ความเป็นไปของอาศรมสันตินิวาสน์นี้ เป็นที่ชิงชังแก่พวกก่อการร้ายที่ชื่อว่า เน็กซาไลท์มาก ซึ่งบางทีอาจจะเป็นลีลาอย่างหนึ่งของท่านไส บาบาก็ได้ ดังนั้น วันหนึ่งจึงมีจดหมายขู่มาจากพวกนี้ดังกล่าวแล้ว โดยยื่นคำขาดว่า ให้นายแนร์เลิกกิจการบูชาภชันให้หมดทั้งสิ้นภายใน ๗ วัน "มิฉะนั้นหัวของเขาจะหลุดจากบ่า" อย่างแน่นอน

ปาฏิหาริย์สู้มีดบิน

แต่แนร์เป็นคนมีศรัทธามั่น มีขวัญไม่กระเจิง เขาจึงดำเนินงานด้านบูชาและสวดภชันต่อไปด้วยความเข้มแข็งเอาจริงเอาจังยิ่งกว่าเดิม จนกระทั่งในที่สุด ๗ วันก็ผ่านไป เป็นอันว่าถึงกำหนดเส้นตายของนายแนร์ตามคำคูของพวกก่อการร้ายแล้ว

วันนั้นเป็นวันที่ ๑๐ มีนาคม แนร์ลุกขึ้นแต่เช้าตามปกติและเตรียมตัวจะไปห้องน้ำ ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงมุ้งลวดหน้าต่างห้องของเขาถูกกรีดขาด ต่อจากนั้นมีดหั่นหมูเล่มใหญ่ (ชนิดที่พวกเจียนหมูใช้) เล่มหนึ่งก็ปลิวแหวกอากาศพุ่งเข้าหาทันที

แต่ในขณะนั้นเอง ก็เกิดปาฏิหาริย์ขึ้นโดยไม่มีใครนึกฝัน รอบ ๆ ตัวของเขาปรากฏมีแสงสีส้มเป็นรังสีเกิดขึ้นล้อมรอบร่างกายของเขาไว้โดยตลอด สีของแสงนั้น—แน่นอน เป็นสีเสื้อคลุมของท่านไส บาบานั่นเองครั้นแล้ว แนร์ก็รู้สึกว่ามีมือนุ่ม ๆ มาผลักเขาให้พ้นทางของมีดเล่มนั้นไปอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ มือนั้นโดยสัมผัสเป็นมือที่อ่อนนุ่มก็จริง แต่ก็ทรงพลังมหาศาลเหมือนฟ้าร้องคำรามฉะนั้น

ผลก็คือ "มีดบิน" เล่มนั้นปลิวเฉียดลำคอของนายแนร์ไปอย่างหวุดหวิด แล้วก็ตกลงบนพื้นเสียงดังทีเดียว "มือมีด" เมื่อรู้ว่าตนทำงานพลาด ก็ไม่รอช้ารีบวิ่งอ้าวกลับไปทันที แต่แนร์ก็สามารถจำหน้าเขาได้ เพราะตอนนั้นเป็นเวลาเช้าแล้ว

พวกญาติที่อยู่ในอาศรมนั้นได้ยินเสียง ต่างก็วิ่งกรูมาที่ที่เกิดเหตุทันที ก็เห็นแนร์ยังคงยืนงงอยู่ภายในรัศมีสีส้มซึ่งเกิดจากวิภูติของท่านไส บาบา เมื่อมองลงไปที่พื้น เขาก็เห็นขีปนาวุธ คือมีดบินเล่มใหญ่มโหฬารนั้น ซึ่งถ้ามันไม่พลาดเป้าหมาย ก็คงจะตัดศีรษะของเขาให้หลุดออกจากบ่าไปได้แล้วจริง ๆ เป็นอันว่า "คุณแม่ใหญ่" (The Divine Mother) คือท่านไส บาบา ได้ให้ความคุ้มครองผองภัยแก่เขาในวินาทีวิกฤติ คือตอนที่ขีปนาวุธเล่มนั้นบินมาจะเฉือนคอเขาได้ทันเวลาพอดี

ทุกคนร้องไห้ด้วยความซาบซึ้งในความกรุณาของท่านสวามีที่ได้ให้ความอารักขาแก่ศิษย์ผู้ภักดีต่อท่านเช่นนี้

แผนการร้าย ของผู้ก่อการร้ายสิ้นสุดลงเพียงนี้ เป็นการสิ้นสุดลงด้วยความล้มเหลว เพราะท่านสวามีให้ความช่วยเหลือไว้ในวินาทีสุดท้าย แต่เรื่องนี้ยังไม่จบ—ตอนต่อไปเป็นตอนที่ซาบซึ้งตรึงใจ ด้วยคุณธรรมคือความกรุณาและอภัยทานของนายแนร์เอง

พวกญาติมิตรรีบพากันไปแจ้งความต่อตำรวจทันที ตำรวจได้มาดูสถานที่เกิดเหตุและได้ยึด "ขีปนาวุธ" ของกลางไว้ พร้อมกับถามเขาถึงรูปพรรณสัณฐานของคนร้าย แต่เขาไม่ยอมบอก โดยพูดตัดบทเสียว่า "องค์ภควันได้กระทำทุกสิ่งทุกอย่างสิ้นสุดลงแล้ว ขออย่าให้มีเรื่องราวอะไรกันต่อไปอีกเลย"

แต่ญาติมิตรของเขายังคงรบเร้าเขาต่อไป "นี่คุณ! เราไม่รู้ได้นะว่า จะมีอันตรายอะไรเกิดขึ้นอีกแก่พวกเราคนอื่น ๆ อีกจากพวกวายร้ายพวกนี้ คุณควรให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ เขาเพื่อช่วยรักษากฎหมายบ้านเมือง และนำผู้ทำผิดมาลงโทษเสียตามความผิดของเขาเถิด"

แนร์ตอบอย่างมีเหตุผลว่า "ถ้าเป็นความประสงค์ขององค์ภควัน ผู้ทำผิดก็จะมอบตัวเองนั่นแหละ เขาจะสารภาพต่อองค์ภควัน และขออภัยต่อองค์ท่านเอง"

เป็นอันว่า แนร์ไม่ให้ความร่วมมือแก่ตำรวจ แต่แม้อย่างนั้น ทางการตำรวจก็พยายามสืบหาคนร้ายเอาเอง เพราะเขารู้เบาะแสอยู่บ้าง เขาพยายามสืบจับคนร้ายจนได้ ในฐานะที่พวกนี้ทำตนเป็นภัยต่อประชาชน

วันที่ ๒๗ ของเดือนเดียวกัน—คือหลังจากวันที่เกิดเหตุ ๑๗ วัน—ตอน ๕ โมงเย็น ตำรวจ ๒ นายก็พาชายกลางคนคนหนึ่งซึ่งถูกคุมตัวอยู่ เข้ามาในสันตินิวาสน์คน ๆ นั้นร้องไห้น้ำตาไหลอาบหน้า เขาเป็นชายมีอายุอยู่ในวัยกลางคน พอมาถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ถามแนร์ ผู้เป็นเจ้าทุกข์ว่า "ตอนนี้คุณจะบอกได้หรือยังว่าเขาเป็นผู้ร้ายที่พยายามฆ่าคุณในวันนั้นหรือไม่ ?"

ตอนนี้เป็นตอนสำคัญ ทุก ๆ คนก็คงกระหายอยากรู้ว่า เขาจะให้การแก่ตำรวจอย่างไร—จะปฏิเสธหรือว่าจะรับคำเป็นการปรักปรำคนร้าย แต่นั่นแหละในที่สุด ก็ไม่มีใครสามารถจะรู้ใจเขาได้ เพราะชายผู้เป็นคนร้ายนั้นได้สารภาพผิดออกมาเอง ก่อนที่แนร์จะพูดว่าอะไร

ชายคนร้ายก้มลงทำความเคารพรูปท่านไส บาบาซึ่งอยู่ในห้องนั้น แล้วก็หันมาทำความเคารพต่อแนร์ด้วย เขาขอให้แนร์ยกโทษบาปให้เขา พร้อมกับร้องไห้ด้วยความสำนึกผิดอย่างจริงใจ

แนร์ได้ปลอบโยนเขาด้วยความกรุณา และได้กอดชายคนนั้น—อันเป็นเครื่องแสดงว่าเขาได้ยกโทษให้แล้ว

นี้เป็นเหตุการณ์ที่มีผู้รู้เห็นมากมาย เพราะขณะนั้นเป็นตอนที่ทุกคนกำลังสวดภชันกันอยู่พอดี

อำนาจ ยิ่งใหญ่ ไพศาล
คือปา- ฏิหาริย์ ช่วยศิษย์
ของท่าน ผู้ทรง อิทธิฤทธิ์
ศักดิ์สิทธิ์ คือท่าน สวามี
ยิ่งใหญ่ กว่านั้น คือการ—
ให้อะ— ภัยทาน ผู้ที่
มุ่งร้าย หมายปอง ชั่ว
ของศิษย์ ผู้มี เมตตา
ยิ่งใหญ่ ขึ้นไปอีก คือการ—
ทรมาน ใจคน ชั่วช้า
ให้รับ บาปโทษ ออกมา
ด้วยน้ำตา ได้คิด รู้ผิดเอย.

ปาฏิหาริย์ช่วยประคองศิษย์ไม่ให้จมน้ำ

เรื่องการช่วยคนอย่างโลดโผน เป็นเรื่องที่ท่านสวามีต้องเหน็ดเหนื่อยพอดู แต่ท่านกลับเห็นเป็นเรื่องขบขัน คือเรื่องของนายราธะกฤษณะ ตอนที่เขาเดินมะงุมมะงาหราตกลงไปในบ่อน้ำโดยบุตรภรรยาไม่ได้รู้เรื่องเลย ท่านสวามีต้องอุตส่าห์ไปประคองตัวเขาให้พ้นน้ำไว้เป็นเวลานานพอดู กว่าจะมีผู้มาช่วยเหลือ ทำเอาท่านบอกว่า "ท่านให้นายราธะกฤษณะยืนอยู่บนบ่าของท่าน จนท่านเจ็บบ่าระบมไปหมด" (เรื่องนี้มีแปลไว้แล้วจากหนังสือของนายโฮเวิร์ด เมอร์เฟ็ต โปรดดูเล่ม ๒ บทที่ ๑๔ หน้า ๔๙๐ เป็นต้นไป)

มีผู้สรรเสริญพระเทวีทุรคา และเทพหนุมานมาก เกี่ยวกับการที่ท่านทั้งสองนั้นให้ความคุ้มครองแก่ศิษย์ด้วยวิธีต่าง ๆ ในระหว่างที่ศิษย์เดินทางไปไหนมาไหน ท่านไส บาบาเอง ก็ได้อนุเคราะห์ศิษย์ในด้านนี้ไม่น้อยเหมือนกัน ถ้าจะนำเอารายการทุกรายการมาเล่าให้ฟัง คงจะต้องเขียนกันเป็นเล่มหนาปึก เท่ากับคัมภีร์ปุราณะคัมภีร์หนึ่งทีเดียว เพราะท่านไส บาบาได้ให้

ความคุ้มครองศิษย์ให้พ้นจากการเดินทางในสมัยปัจจุบันทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางโดยรถยนต์หรือรถไฟหรือเรือบินก็ตาม

กรรมเก่าที่รุนแรง

แต่ก็ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว บางครั้งก็มีกรรมเก่าของบางคนหรือบางกลุ่มมากมายเหลือเกิน ซึ่งเป็นเวรกรรมที่จะชดใช้หนี้กันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในกรณีดังเช่นนี้ องค์ท่านก็คงจะช่วยอะไรไม่ได้เหมือนกัน *(เพราะคงจะเป็นการเสียหลักความยุติธรรมแห่งกรรมของเจ้ากรรมนายเวรซึ่งเขาตามล้างตามผลาญกันมา)*

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๗ มีผู้เช่ารถบัสมานมัสการท่านไส บาบา ในงานฉลองวันเกิดของท่านกลุ่มหนึ่ง หลังจากเสร็จพิธีฉลองกันแล้ว ผู้ที่เช่ารถบัสคันนั้นมาก็เดินทางกลับ ขากลับนี้มีคนบางคนออกเดินทางจากปุตตะปาระตีร่วมทางไปด้วย ท่านไส บาบาได้ห้ามปรามไว้ก่อนแล้วว่าอย่าเพิ่งไป แต่เขาก็ไม่ยอมเชื่อ ในที่สุดรถยนต์คันนั้นก็เกิดอุบัติเหตุพลิกคว่ำลงไปในบ่อน้ำในสวน

อจัมมะ ในช่วงระยะทางจากพุกกะปั่ตนัม เปนุกอนดา ทุกคนในรถตายหมด ขณะที่รถคว่ำอยู่ทางโน้น ทางนี้ ท่านไส บาบายืนอยู่บนเฉลียงของประศันติ นิลยัม ท่าทางท่านเคร่งขรึมแสดงว่า กำลังคิดอะไรอยู่อย่างลึกซึ้ง และท่านก็ออกอุทานว่า "เออ ! เขาไปกันเสียแล้วนะ ไปกันหมดแล้ว" แต่ท่านก็ไม่ได้แสดงกิริยาอาการว่าจะไปช่วยพวกนั้นแต่อย่างใด

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นสำหรับรายนี้ เราเองก็ไม่มีทางรู้ได้ นอกจากจะคิดว่ามันคงจะเป็นกรรมเวรของเขาเช่นนั้นกระมัง มันคงจะเป็นกรรมซึ่งเกิดจากเวรของเขาที่รุนแรงจริง ๆ และจำเป็นต้องมีการล้างหนี้ด้วยการใช้ผลแห่งกรรม นั้น จนได้ *(มิฉะนั้นก็จะเสียหลักความยุติธรรมของกรรม)*

อันที่จริง ยังมีตัวอย่างประเภทที่ท่านช่วยไม่ได้นี้อีกเรื่องหนึ่ง คือรถยนต์โดยสารคันใหญ่คันหนึ่ง บรรทุกผู้แสวงบุญก็เกิดอุบัติเหตุที่ติรูมาละ ใกล้ที่อยู่ของพลจิ เป็นผลให้นักจาริกแสวงบุญเหล่านั้นเสียชีวิตไปหลายคนเช่นเดียวกัน

ข้าพเจ้ายกตัวอย่างทั้งสองประเภทมาให้ท่านผู้อ่านทราบ เพื่อความรู้ความเข้าใจอันถูกต้องกว้างขวางขึ้นตามความเป็นจริง โดยที่มิได้ตั้งใจจะให้เป็นการติเตียนองค์ท่านแต่อย่างใด เรารู้ว่าองค์ท่านได้เคยให้ความคุ้มครองผองภัยเป็นผลสำเร็จอย่างอัศจรรย์มาแล้วมากมายหลายครั้ง โดยได้ช่วยชีวิตคนไว้มากมายหลายคน ซึ่งเราก็ต้องนอบน้อมนมัสการท่านด้วยความเคารพอย่างจริงใจในส่วนที่ท่าน **"ทำได้"**

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถยนตร์ รายที่ ๑

ตัวอย่างเช่น เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ค.ศ. ๑๙๖๘ พล กฤษณัน กำลังเดินทางโดยรถยนตร์พร้อมกับครอบครัวของเขา จากปาระตีเพื่อกลับ มทุไรย ระหว่างทางรถคันนั้นเกิดเครื่องยนตร์ขัดข้อง ต้องหยุดกึกลงเฉย ๆ ตอนนั้นเขายังอยู่ห่างจากซาเล็มถึง ๓๐ ไมล์ และก็เป็นเวลาเย็นลงมาก กำลังจะมืดค่ำลงทุกที สองข้างทางก็เป็นที่เปลี่ยว จะขอความช่วยเหลือจากใคร ๆ ก็ดูจะหมดหวังแน่นอน

พักหนึ่ง ก็มีรถเพียตสีขาวคันหนึ่งแล่นผ่านมา ในรถมีคนสองคนเป็นเจ้าของรถคนหนึ่งและคนขับคนหนึ่ง คนที่ท่าทางเป็นเจ้าของรถบอกกับพาลกฤษณันว่า "ช่วยเอาเข็มหมุดมาให้ผมสักอันหนึ่งซิครับ ?" เมื่อพาลกฤษณันหามาให้ได้แล้ว เขาก็ยื่นให้แก่คนขับรถของพาลกฤษณันเอง พร้อมกับบอกให้คลานเข้าไปใต้ท้องรถ เอาเข็มหมุดอันนั้นแทงนมหนูของรถไว้ แล้วก็ลองติดเครื่องยนตร์ดู คนขับทำตามนั้น และเมื่อลองติดเครื่องก็ปรากฏว่ารถของเขาสตาร์ทได้ทันที เป็นอันว่ารถของพาลกฤษณันก็เดินทางต่อไปได้อีก ๓๐ ไมล์จนถึงซาเล็ม ส่วนรถลึกลับคันนั้น เมื่อให้ความช่วยเหลือแก่พาลกฤษณันแล้ว ก็แล่นผ่านหายไป

ที่ซาเล็ม พาลกฤษณันได้ไปที่อยู่ซ่อมรถ เพื่อให้ช่างตรวจดูสภาพรถว่าเสียที่ไหนบ้าง ช่างตรวจดูโดยตลอดแล้ว ก็ถามเขาว่า "อะไรกันนี่ คุณขับรถคันนี้มาได้อย่างไรตั้ง ๓๐ ไมล์ ?"

ปรากฏว่าก้านเกียร์หักออกเป็นสองท่อน ขาดสะบั้นเลยทีเดียว ช่างต้องใช้เวลาเชื่อมให้ติดกันถึง ๒

ชั่วโมง และที่ประหลาดก็คือ ไม่มีนมหนูที่ไหน และก็ไม่มีเข็มหมุดที่ไหนเลยอีกด้วย

แต่นายพาลกฤษณันไม่รู้สึกประหลาดใจเท่าใดนัก เพราะเขารู้ดีว่ามีเข็มหมุดอันใหญ่ คือท่านไส บาบานั่นเองอยู่ในรถของเขาตลอดเวลา การที่รถของเขาแล่นมาได้เป็นระยะทางไกลเช่นนั้น ก็ด้วยปาฏิหาริย์ในการ "คุ้มครองผองภัยแก่ศิษย์" ขององค์ท่านนั่นเอง

ปาฏิหาริย์สุดอัศจรรย์เกี่ยวกับรถยนตร์ รายที่ ๒

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างการคุ้มครองผองภัยชนิดโลดโผนที่ก้าวพ้นทั้งกาละและอวกาศพร้อมกัน เป็นปาฏิหาริย์ที่ไม่มีทางอธิบายได้ด้วยหลักวิทยาศาสตร์เลย

คืนหนึ่งในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๗๓ เวลาประมาณ ๒ ทุ่ม นายยอห์น ฮิสลอป กับคณะของเขากำลังเดินทางกลับบังกาลอร์โดยรถแท็กซี่ หลังจากที่ได้รับการทารชันจากท่านสวามีมาแล้วที่ อาศรม ไวท์ฟีลด์ ที่บรินดาวัน เขาออกจากทางจากไวท์ฟีลด์ ผ่านหลักไมล์มาได้ประมาณ ๖ หลัก ระยะช่วงนั้นเป็นทางแคบ

รถวิ่งสวนกันได้เพียงสองคันเท่านั้น และยิ่งกว่านั้น หนทางช่วงหนึ่งก็กำลังอยู่ในระหว่างการซ่อมแซมอีกด้วย ทางด้านซ้ายของแท็กซี่ มีกองหินวางสูงเป็นเนินอยู่ พอถึงตอนนี้เอง คนขับรถแท็กซี่เกิดต้องการจะแซงรถบัสซึ่งแล่นอยู่ข้างหน้า จึงรีบเร่งความเร็วของรถขึ้น เพื่อจะแซงทางด้านขวา"

แต่แล้วโดยไม่คาดฝัน เพราะคนขับแท็กซี่คงมุ่งที่จะแซงมากเกินไป จึงไม่เห็นรถบัสอีกคันหนึ่งที่วิ่งสวนทางมา พอต่างฝ่ายเห็นกันถนัด ก็ปรากฏว่าเป็นระยะกระชั้นชิดเกินการเสียแล้ว คนขับรถบัสจะเบี่ยงรถหลบไปทางซ้ายก็ไม่ได้ เพราะช่วงนั้นมีกองหินวางอยู่สูงเป็นเนินดังได้กล่าวแล้ว ตอนนั้นฮิสลอปและทุกคนเห็นเหตุการณ์นี้ได้ถนัด และเขาก็คิดพร้อมกันและเหมือนกันว่า "คราวนี้เราต้องตายแน่ ๆ"

ไฟหน้าของรถคันที่สวนมาส่องสว่างอยู่ที่กระจกหน้ารถแท็กซี่คันที่ฮิสลอปกับพวกนั่งมา ทุกคนเห็นได้ชัดว่ามันเป็นระยะกระชั้นชิดเพียงใด ชั่วแว่บนั้นทุกคนก็คิดว่าในอีกเสี้ยววินาทีต่อมา พวกตนก็คงจะได้ "ไปสวรรค์พร้อมกันหมดทุกคนอย่างแน่นอน"

แต่ในเสี้ยววินาทีนั้นเอง ปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา ก็สามารถแทรกแซงเกิดขึ้นจนได้ มันเป็นปาฏิหาริย์สุดพิเศษสุดมหัศจรรย์จริง ๆ

รถที่สวนมา ซึ่งควรจะได้ปะทะกันเสียงสนั่นจนยับเยินไปด้วยกันนั้น ปรากฏว่าในขณะต่อมาก็ใช้ความเร็ว "ผ่านรถแท็กซี่ไปอย่างหน้าเฉยตาเฉย" และก็ไม่เห็นมีอะไรที่ร้ายแรงเกิดขึ้นแต่อย่างใด มันคงควบตะบึงไปตามทางของมันนั่นเอง

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นไปได้ ? ทำไม ?

ผู้อยู่ในรถแท็กซี่รู้แน่แก่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่ารถของตนไม่สามารถหลีกออกไปทางด้านขวา ไปได้เลย เพราะไม่มีที่ว่างที่ไหนอีกแล้ว ส่วนทางด้านซ้ายรถบัสคันมโหฬารก็กำลังพุ่งปราดเข้ามาเหมือนกับกำแพงยักษ์ สามารถขยี้รถแท็กซี่ให้ยับเยินไม่มีชิ้นดี แล้วเหตุดรถสองใคันจึงไม่ชนกันจนวินาศไปทั้งคู่ ?

เหตุผลที่คนอย่างเขาหรือเราพอจะคิดได้ แบบคิดกันเล่น ๆ ก็คือ รถบัสคงต้อง **เหาะ** ข้ามรถแท็กซี่ไป

แล้วไปลงดินเอาเมื่อเลยช่วงรถแท็กซี่ไปแล้ว หรือไม่ก็มันต้อง **ดำดิน** แล้วไปโผล่เอาเมื่อพ้นระยะไปแล้วเช่นเดียวกัน แต่เท่าที่เห็นกัน ก็ไม่มีใครเห็นว่าได้มีการเหาะ หรือว่า ดำดิน เกิดขึ้นเลย

อันที่จริง เรื่องนี้ก็คงจะเป็นเรื่องที่น่าหวาดเสียวและฉงนสนเท่ห์แก่ผู้ที่อยู่ในรถบัสคนนั้นไม่น้อยเหมือนกัน ก็ดูเอาเถอะ รถยนต์สองคันวิ่งพุ่งเข้าหากันเต็มที่พอจะประสานงากัน ก็เกิดเหตุให้คันหนึ่ง ข้ามพ้น *(หรือว่า หายตัว)* เลี่ยงอีกคันหนึ่งไปได้ และแล้วทั้งสองคันก็วิ่งต่อไปอย่างหน้าเฉยตาเฉย เหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นสักอย่าง

หรือว่าท่านไส บาบาจะได้ "กลืน" ทั้งกาละและอวกาศเข้าไว้ชั่วคราวในช่วงเวลาวินาทีนั้น และในระยะทางของอวกาศชั่วหนึ่งช่วงตัวรถของรถแต่ละคัน ? เรียกว่าในช่วงเวลานั้น และช่วงระยะรถที่จะประสานงากันนั้น ไม่มีทั้งกาละและอวกาศ *(คือเป็นสภาพ "สูญ" ไปชั่วขณะ)* ทั้งนี้เพื่อช่วยมิให้รถทั้งสองคันย่อยยับกลายเป็นเศษเหล็กไปในพริบตา

เช้าวันรุ่งขึ้น ฮิสลอปและพรรคพวกที่ร่วมทางไปด้วยทนอยู่ไม่ไหว ต้องกลับไปที่บรินดาวันอีกครั้งหนึ่ง เพื่อไปกราบนมัสการขอบคุณท่านสวามีในความกรุณาอันยิ่งใหญ่ขององค์ท่าน แต่ท่านสวามีมีท่าทางปกติ ท่านกล่าวกับเขาว่า "เอ้อ เกือบไปทีเดียวนะ พวกเจ้าทุกคนตกใจมากเกินไป จนไม่มีใครสักคนเดียวที่ได้ตั้งสติระลึกถึงสวามีเลย แต่สวามีก็ได้ทำหน้าที่แล้ว * ถึงอย่างไร ๆ เราก็ได้ช่วยเจ้าไว้แล้วนะ"

---

* หมายเหตุผู้แต่ง ตอนที่ มร. ฮิสลอปเล่าให้ผู้เขียนฟังนั้น เขาไม่ได้กล่าวคำว่า "แต่สวามีได้ทำหน้าที่แล้ว" แต่โดยวิธีการอันลึกซึ้งอย่างหนึ่ง ท่านได้กระตุ้นให้ผู้เขียนบันทึกประโยคนี้ลงไปด้วย ในต้นฉบับตอนแรกที่เป็นภาษาทมิฬ ต่อมาท่านพูดเป็นเชิงทำให้ผู้เขียนเข้าใจว่าท่านไม่ได้บันดาลใจให้กระทำเช่นนั้น แต่ในระหว่างที่แปลเรื่องนี้เป็นภาษาอังกฤษ ท่านได้ยืนยันว่าท่านได้ทำเช่นนั้นจริง (หมายเหตุผู้แปล — แต่ถึงท่านจะไม่ได้กล่าวประโยคนั้นประโยคเดียว ท่านก็ได้กล่าวประโยคอื่น ๆ ซึ่งพอจะจับใจความได้ว่าท่านได้แสดงปาฏิหาริย์ช่วยเขาไว้จริง ๆ และทุกคนก็รอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์ คือเหมือนตายแล้วเกิดใหม่จริง ๆ ดังนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องให้ท่านยืนยัน ซึ่งอาจจะเป็นการอวดตัวหรือทวงบุญคุณกันมากไปก็ได้กระมัง เรื่องเช่นนี้บ่อยครั้งการติดต่อกันทางใจชนิด "ใจสนองใจ" รู้สึกว่าจะมีความหมายลึกซึ้งกว่าการพูดด้วยปากให้ได้ยินด้วยหูเสียอีก โปรดดูคำกล่าวข้อสองที่ใบปะหน้าของเรื่องท่าน ไส บาบา ที่กำลังนำลงในวารสาร "วิญญาณ" ที่ว่า "อันความรู้ ที่ถูกแน่ และแท้จริง มิใช่สิ่ง ที่เข้าผ่านทวารห้า มันเหนือเมฆ เดินทางลัด ตัดตรงมา สู่หัวหน้าประธานใหญ่ คือใจเอย.")

ปรากฏการณ์รายนี้ ทำให้เราได้เห็น "น้ำใจ" ของท่านสวามีอีกประการหนึ่งอย่างเด่นชัด คือความรับผิดชอบต่อภาระหรือหน้าที่ของท่านในฐานะองค์อวตารที่สมบูรณ์แบบจริง ๆ องค์อวตารอื่น ๆ มักจะตอบสนองต่อคำร้องขอความช่วยเหลือของสาวกทั้งหลาย แต่อวตารองค์นี้ แม้ว่าสาวกจะตั้งสติไม่ทัน ลืมร้องขอความช่วยเหลือในขณะที่กำลังอยู่ในอันตรายอย่างปัจจุบันทันด่วนเช่นนี้ก็ตาม แต่ท่านก็ยังอุตส่าห์ไปให้ความช่วยเหลือจนได้ ทั้งนี้แสดงว่า ท่านทำหน้าที่ของท่านด้วยความสำนึกรับผิดชอบจริงๆ โดยไม่ต้องรอให้ใครขอความช่วยเหลือก็ได้

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถยนต์ รายที่ ๓

เมื่อห้าปีมาแล้ว ดร. เอ. บาปี ราชู แห่งวิสาขะปัตนัมกำลังเดินทางโดยรถยนตร์จากท่าเรือ โดยมีบุตรชายของเขาเองเป็นคนขับ ระหว่างทางรถจะต้องผ่านทางรถไฟตอนหนึ่ง ซึ่งไม่มีเจ้าหน้าที่รถไฟควบคุมการจราจรให้ และตอนนั้นเครื่องกีดขวางทางก็เปิดอยู่ให้ผ่านตลอดได้ด้วย คนขับไม่สามารถจะเห็นทางขวาได้

ถนัด เพราะมีกำแพงยาวตั้งขวางสายตาอยู่ ลูกชายซึ่งเป็นคนขับตัดสินใจขับผ่านข้ามทางรถไฟไปเลย เพราะคิดว่าตอนนั้นกำลังปลอดรถไฟ และเพราะว่าเขาได้มองไปทางขวาเป็นจุดอับด้วยนั่นเอง

ปรากฏว่าขณะนั้นรถไฟผ่านมาพอดี และอยู่ในระยะใกล้เกินไป จนต่างฝ่ายต่างตั้งตัวไม่ติด ไม่รู้จะแก้ไขสถานการณ์อย่างไร ดังนั้นหัวรถจักร์ก็เสยโครมเข้ากับรถยนต์อย่างหนักหน่วง ด้วยความกระเทือน ทั้งพ่อลูกกระเด็นไปทางซ้ายพร้อมกัน และด้วยปาฏิหาริย์ก็ปรากฏว่าทั้งสองไม่ได้รับอันตรายร้ายแรงอะไรเลย

และที่ประหลาดยิ่งขึ้นกว่านั้น ก็คือแม้รถยนต์คันนั้นก็ไม่ได้ถูกทับบี้แบนหรือกระเด็นไปไหน มันคงจอดอยู่ตรงนั้น คือขวางทางรถไฟอยู่ที่นั่นเอง

ท่านผู้อ่านคงอยากทราบว่า แล้วรถไฟล่ะ เป็นอย่างไร ถ้ามันไม่ทับรถยนต์พังลงไป แล้วมันจะเป็นอย่างไร ? ขอตอบว่ารถไฟมันก็ไม่เป็นอะไร เพราะมันไม่ได้ทับรถยนต์ คือพอถึงหรือว่ามากระทบกันมันก็หยุดพอดี คนขับรถไฟหลังจากลงมาดูเหตุการณ์แล้ว ก็ประ-

หลาดใจอย่างบอกไม่ถูก "เอ ก็เราไม่ได้ห้ามล้อสักหน่อย แล้วมันหยุดของมันเองได้อย่างไรกันนี่ ?"

บาบี ราชุ ได้ไปกราบนมัสการท่านไส บาบาในสัปดาห์ต่อไป และเล่าเรื่องให้ฟัง ซึ่งองค์ท่านก็บอกว่าท่านเป็นผู้หยุดรถไฟไว้เอง

จากเรื่องที่เล่ามาแล้ว เราจะเห็นว่าทั้ง ฮิสลอป และ บาบี อยู่ในสภาพตกตะลึงจนตั้งสติไม่ทัน จึงไม่มีใครคิดจะเรียกให้ท่านสวามีช่วยเลย จนกว่าเมื่อเหตุการณ์ผ่านไปแล้ว จึงได้นึกกันขึ้นมาได้ แต่ก็ยังมีอีกประเภทหนึ่ง ที่สาวกของท่านไม่ได้เรียกองค์ท่านเหมือนกัน สาเหตุไม่ใช่เพราะการตั้งสติไม่ทันดังกล่าวมาแล้ว แต่เป็นเพราะว่าเขาไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำไปว่า กำลังจะมีอันตรายเกิดขึ้นแก่เขา เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาจะนึกฝันว่าจะเรียกให้ท่านช่วยได้อย่างไร ต่อไปนี้จะขอเล่าให้ฟังสักสองเรื่อง

ปาฏิหาริย์เสียงกระซิบ รายที่ ๑

ตัวอย่างที่หนึ่ง อัปปียะเขียนมาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังจาก คูร์ก ว่า "วันนั้นบังเอิญไฟฟ้าดับและก็เป็นคืน

เดือนมืดเสียด้วย ช่วงเวลานั้นก็อยู่ในระหว่างเดือนสิงหาคม ชายผู้หนึ่งชื่อ กุมาร กินอาหารเย็นเสร็จแล้วก็เข้านอนเลย ที่อยู่ของเขาเป็นสถานที่ที่จวนจะพังมิพังแหล่อยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ก่อนเข้านอนเขาก็ไม่ลืมที่จะจุดธูปและเทียนและสวดภชันไปสองสามเพลง และแล้วเขาก็หลับสนิท ข้างนอกปรากฏว่าลมพายุพัดแรงมาก และฝนก็ตกกระหน่ำอย่างลืมหูลืมตาไม่ขึ้นกันทีเดียว ทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงกระซิบที่ข้างหูของเขาว่า "เร็ว กุมาร ออกวิ่งหนีเร็วเข้า" เมื่อได้ยินเช่นนั้น เขาไม่รอช้าเหมือนกัน พรวดพราดเปิดประตูแล้วรีบโกยอ้าวออกจากบ้านทันที พอเขาวิ่งออกมาถึงถนน ก็มีเสียงดังโครมใหญ่ เขาหันหลังกลับไปดู ก็เห็นบ้านของเขาพังยุบลงมาหมดทั้งหลัง พอรุ่งเช้าเขาเข้าไปค้นหาสิ่งของที่อาจหลงเหลืออยู่บ้างในซากบ้านหลังนั้น ก็พบว่ามีสิ่งของของเขาชิ้นหนึ่งที่ไม่ได้รับความกระทบกระเทือนเลย คือรูปท่านไส บาบา ซึ่งใส่กรอบกระจกไว้ เพราะกระจกก็ยังอยู่ดีเหมือนเดิม

จะเห็นได้ว่าลีลาแบบนี้ของท่านสวามี เป็นแบบเดียวกันกับพระแม่เจ้า มีนักษี ที่ได้เคยช่วยโรส บีเตอร์

ไว้ให้พ้นจากอันตรายอันเกิดจากบ้านพังทับลงมาเช่นนี้ เหมือนกัน โรส บีเตอร์ เป็นพนักงานสรรพากรแห่งมทุไรย ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๘๑๒ ถึง ๑๘๒๘ น่าคิดว่าพระแม่เจ้า มีนักษี และคุณแม่ ไส นี้จะเป็นองค์เดียวกันหรือคนละองค์กันแน่ แต่ในบทภชันบทหนึ่ง มีคำร้องรับเป็นลูกคู่อยู่ว่า "โอ สัตยาไส เห มทุรา ไมย" ซึ่งก็แสดงว่าท่านเป็นคนคนเดียวกันนั่นเอง*

---

* ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด อุดรธานี เล่าเรื่องทำนองเดียวกันนี้ไว้ในหนังสือเรื่อง "ปฏิปทาพระธุดงค์กัมมัฏฐานสายท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตะเถระ" ว่า พระธุดงค์สายนี้องค์หนึ่งกำลังนอนพักกลางวันอยู่ในกระต๊อบที่ปลูกไว้ใต้ต้นไม้ใหญ่ในวัดป่าแห่งหนึ่ง ได้ยินเสียงโยมมารดามาร้องตะโกนเรียกว่าขอให้ลุกขึ้นเร็ว ๆ จะได้ไปดูพระนางมัทรี (จากเรื่องพระเวสสันดร) ซึ่งมานั่งคอยอยู่ที่ศาลาวัดห่างออกไปจากที่นั่นเล็กน้อยแล้ว พระนางสวยเหลือเกิน โยมจึงอยากให้พระลูกชายไปเห็นเสียก่อนที่ท่านจะไปที่อื่น พระองค์นั้นลุกพรวดพราดออกจากกระต๊อบ เพราะอารามอยากจะเห็นพระนางมัทรี ชายาพระเวสสันดร ว่าจะสวยสักแค่ไหน พอลุกออกมาได้ไม่ถึงนาที ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นก็พังครืนลงมาอย่างไม่มีปีมีขลุ่ย ทับกระต๊อบหลังนั้นแบนหมด เรียกว่าถ้าพระรูปนั้นยังนอนอยู่ ก็ต้องถึงแก่ความตายแน่นอน เมื่อไปถึงศาลาก็ไม่เห็นพระนางมัทรีเลย โยมมารดายืนยันว่าตนเห็นอย่างแน่นอนเมื่อกี้นี้ แต่ตนรู้ได้อย่างไรว่าหญิงนั้นเป็นพระนางมัทรี ตนเองก็บอกไม่ได้เหมือนกัน เป็นอันไม่มีโอกาสได้รู้ว่า "พระนางมัทรี" นั้นเป็นใครกันแน่ แต่ที่แน่ก็คือพระรูปนั้นรอดตายก็เพราะ "พระนางมัทรี" นี้เอง

ปาฏิหาริย์เสียงกระซิบ รายที่ ๒

เรื่องที่สอง นายอาร์ จี โกลัป แห่งนันดุระบาร์ ในแคว้นมหาราษฎร์ ได้เล่าถึงเหตุการณ์อันแสดงถึงการคุ้มครองผองภัย ไว้ดังนี้

ประมาณเวลาตี ๔.๑๕ นาที ผมได้ยินเสียง ๆ หนึ่งบอกให้ผมตื่นขึ้น เสียงนั้นเรียกผมมาถึงสามครั้ง ซึ่งผมก็ได้แต่คิดว่า "ตื่นขึ้นมาทำไมกัน เช้าออกอย่างนี้?" แต่เสียงนั้นก็ยังคงรบเร้าต่อไป โดยที่นี้กล่าวว่า "ลืมตาขึ้นดูเถอะ แล้วจะเห็นเอง" เมื่อได้ยินเช่นนี้ ผมจึงลืมตาขึ้นมาอย่างไม่ค่อยจะเต็มใจนัก และก็ได้เห็นจริง ๆ น่ะแหละ เห็นอะไรหรือ? ก็ขโมยน่ะซีครับ ผมตกใจส่งเสียงร้องเอะอะขึ้น เจ้าขโมยในยามวิกาลนั้นก็เลยเบี่ดหนีไป ผมจึงมานั่งคิดว่า เอ นี่ใครนะ เป็นผู้มาปลุกเราได้ ครั้นแล้ว ผมก็เห็นรอยวิภูติเป็นทางยาวจากห้องของผมไปจนถึงเฉลียงข้างนอก ผมจึงได้รู้ว่า อ้อ ใช่แล้ว ท่านไส บาบา นั่นเองแหละ

ปาฏิหาริย์ช่วยโดยไม่ทันรู้ตัว

เรื่องที่สาม เรื่องนี้ไม่ได้เกิดใน คูร์ก ซึ่งอยู่ห่างออกไปสองสามร้อยไมล์จากประศันตินิลยัม หรือว่าในแคว้นมหาราษฏร์ ซึ่งอยู่ห่างออกไปอีกสองสามร้อยไมล์ เท่านั้นแต่ทว่าได้เกิดขึ้นในลอนดอน นครหลวงของประเทศอังกฤษเลยทีเดียว ท่านไส บาบา ได้แผ่ความกรุณาของท่านออกไปถึงสาวกอันอยู่ในแคว้นแดนไกลแสนไกล และให้ความคุ้มครองผองภัยแก่เขาได้ ทั้ง ๆ ที่เขาเองก็ไม่ได้รู้ตัวเสียด้วยซ้ำว่า กำลังจะเกิดอันตรายใหญ่หลวงแก่เขาแล้ว

คืนหนึ่ง ในลอนดอน นางสิตารามัน ได้เข้านอนโดยลืมปิดสวิทซ์เตาหุงต้มด้วยแก๊ส ยิ่งกว่านั้นยังมีภาชนะใส่น้ำมันวางอยู่บนเตานั้นด้วย ทั้งนี้ทำให้ล่อแหลมสองประการที่จะทำให้อันตรายใหญ่ขึ้นได้ คือแก๊สรั่วประการหนึ่ง หรือไม่ก็น้ำมันในภาชนะที่วางบนเตานั้น อาจจะติดไปลุกพรึบขึ้นในขณะใดก็ได้ แต่ชะนวนของอันตรายใหญ่หลวงครั้งนี้ถูกถอดสลักไปได้ด้วยบารมีของท่านไส ราม ซึ่งสามารถอยู่ได้ทุกหนทุก

แห่ง ต่อมาภายหลัง เมื่อนางเดินทางกลับมาที่ปุตตปารตี ท่านสวามีจึงได้กล่าวว่า "นี่วันนั้นนะ ถ้าเราไม่ช่วยดับสวิทช์เตาแก๊สให้ละก็ เจ้ารู้ไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้น ?"

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถยนต์ อันตรายเพื่อขจัดอันตราย

เรื่องที่สี่เกิดขึ้นในอเมริกา ซึ่งความกรุณาของท่านไส บาบาก็แผ่ออกไปถึงเช่นเดียวกัน เรื่องนี้เกิดแก่คุณอินทรา เทวี ผู้ซึ่งเราได้กล่าวนามของเธอมาหลายครั้งแล้ว ท่านไส บาบาได้เคยบอกกับคุณอินทรา เทวีไว้ว่า ถ้าเธอมีเรื่องเดือดร้อนอะไรละก็ ให้เธออธิษฐานจิตกับรูปท่าน ซึ่งปรากฏอยู่บนแหวนที่ท่านให้เธอไว้ก็ได้ แต่บางครั้ง ทั้ง ๆ ที่เธอไม่ได้อธิษฐานขอความช่วยเหลือ เพราะเธอไม่รู้ว่าอันตรายกำลังเกิดแก่เธอแล้ว แต่องค์ท่านก็ยังช่วยเธอไว้ได้อยู่ดี

เรื่องนี้เกิดขึ้นแก่เธอวันหนึ่งตอนเย็น ขณะที่เธอกำลังขับรถอยู่ในอเมริกา ท่ามกลางฝนซึ่งตกกระหน่ำใหญ่ ทันใดนั้นเอง มือปัดน้ำฝนบนกระจกหน้ารถ

ของเธอก็หลุดออกไปเฉย ๆ คล้าย ๆ กับว่ามีมือลึกลับมาดึงมันให้หลุดออกไปฉะนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ เธอก็จำต้องหยุดที่สถานีเติมน้ำมันที่อยู่ใกล้ที่สุด เพื่อจะหาซื้อที่ปัดน้ำฝนมาเปลี่ยนแทนอันเก่าที่หลุดไป เพราะในสภาวะฝนตกกระหน่ำเช่นนั้น ที่ปัดน้ำฝนย่อมเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง

แต่ผู้ที่อยู่ที่สถานีเติมน้ำมันแห่งนั้นคนหนึ่ง ได้บอกกับเธอว่า "คุณนาย คุณขับรถมาได้อย่างไรกันน่ะ? เคราะห์ดีนะที่ไม่ประสบอุบัติเหตุเสียก่อนหน้านี้" ว่าแล้วเขาก็ชี้ให้เธอดูยางรถล้อหน้าข้างหนึ่ง ซึ่งแตกมาตั้งแต่เมื่อไรเธอก็ไม่ทราบ

เป็นอันว่าอินทราได้รู้ในตอนนี้เองว่า การที่ที่ปัดน้ำฝนหลุดไปนั้น ก็เป็นเพราะท่านไส บาบาต้องการจะเตือนเธอว่ายางล้อหน้าของเธอได้แตกเสียแล้วนั่นเอง

มีคำบรรยายคุณลักษณะของพระแม่เจ้าไว้ในหนังสือของ ภาระติ ว่า "พระองค์ไม่ได้เป็นผู้ขจัดบัดเบาอันตรายอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ก่อให้เกิดอันตราย เพื่อจะขจัดอันตรายอีกด้วย"

จริงดังนั้น คุณแม่ไส ก็ได้ก่อให้เกิดอันตรายเล็กน้อย เพื่อขจัดอันตรายอันใหญ่หลวงให้หายไปด้วยเหตุการณ์อันเป็นตัวอย่างดังกล่าวมานี้

ผู้บีดทองหลังองค์พระปฏิมา รับโอนอาการโรคมาไว้เสียเอง

การคุ้มครองผองภัยของท่านสวามี มีหลายแบบหลายประการเหลือเกิน เพราะอันตรายที่เกิดขึ้น ก็มีหลายแบบเหมือนกัน ถ้าเป็นอันตรายเกิดจากเหตุปัจจัยภายนอก แม้อันตรายครั้งนั้นสาวกจะไม่รู้ตัวมาก่อน แต่เมื่อมันเกิดขึ้นและผ่านพ้นไป จนกระทั่งสาวกรอดมาด้วยดีแล้ว ก็เป็นที่รู้กันว่าเป็นเพราะความกรุณาของท่านสวามีได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ แต่ถ้าเป็นอันตรายที่เกิดจากเหตุปัจจัยภายในตัวสาวกเอง เช่นโรคภัยไข้เจ็บในบางครั้ง การคุ้มครองผองภัยของท่านอาจจะไม่เป็นที่รู้แก่สาวกผู้นั้นเลยก็เป็นได้ แม้หลังจากที่องค์ท่านได้ช่วยรักษาโรค หรือโอนโรคเข้ามาในองค์ท่านและขจัดปัดเป่าไปจากองค์ท่านเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้

เพราะว่าในบางกรณี ท่านสวามีได้เข้าแทรกแซงรับโอนเอาอาการโรคนั้นมาไว้ในองค์ท่านเสียเอง **ก่อนหน้า** ที่โรคนั้นจะเกิดแก่ผู้เป็นสาวกนั้น ๆ เสียด้วยซ้ำไป ในกรณีเช่นนี้ ถ้าท่านจะบอกบ้าง ก็จะบอกให้รู้แต่เพียงว่าท่านได้ "โอน" เอาอาการของโรคเช่นนั้นมาจากใครคนหนึ่งแล้ว แต่ไม่ยอมบอกชื่อคนนั้นให้ใครรู้เลย ดังนั้นในกรณีเช่นนี้ แม้สาวกผู้ที่ได้รับประโยชน์โดยตรง คือผู้ที่จะต้องเสวยทุกขเวทนาเช่นนั้น ๆ ก็ไม่มีโอกาสรู้เลยว่าองค์ท่านได้ **"ปิดทองหลังองค์พระปฏิมา"** แก่ตนเข้าแล้ว

ครั้งหนึ่ง ท่านได้รับเอาอาการของโรคอุมมาตมาจากใครคนหนึ่งเข้ามาในตัวท่านเอง เรื่องนี้มีรายละเอียดเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังในโอกาสหน้า ในตอนนี้ขอเล่าให้ฟังแต่เพียงว่า เมื่อบรรดาสาวกทั้งหลายทราบเรื่องคร่าว ๆ เช่นนั้น ต่างก็หูผึ่งอยากรู้รายละเอียด แต่เมื่อท่านไม่บอกอะไรให้มากไปกว่านั้น ก็ริอ่านทำตนเป็นนักสืบ คือออกสืบกันเป็นการใหญ่ทีเดียวว่า ในบรรดาผู้ที่ตนพอจะรู้จักนั้น มีใครคนไหนหรือ

เปล่าที่เป็นอัมพาต และเป็นตัวการทำให้องค์ท่านต้องเสวยทุกขเวทนาแทน เรื่องนี้คงจะรู้ไปถึงท่านในตอนหลัง ปรากฏว่าท่านหัวเราะใหญ่ แล้วบอกแก่บรรดานักสืบเชลยศักดิ์ทั้งหลายว่า "นี่ เธอน่ะไม่มีวันจะหาพบดอกว่า ตัวการที่เป็นต้นเหตุของเรื่องนี้เป็นใคร เพราะเราได้เข้าแทรกแซงรับเอาอาการนี้มาไว้เสียเอง ก่อนหน้าที่โรคมันจะเข้ามาโจมตีเขาด้วยซ้ำไป ก็คนคนนั้นยังไม่รู้เลยว่า โรคร้ายกำลังจะเข้าจู่โจมถึงตัวเขาอยู่แล้ว เขาก็ไม่รู้ว่าเราได้ไปรับแทนมาจากเขา แล้วเธอจะไปรู้ได้อย่างไร ?"

มานิกยะวัจฉกะเคยกล่าวเป็นทำนองปลุกใจสานุศิษย์ว่า "เธอทั้งหลายจงวิ่งไปรอบ ๆ องค์พระผู้เป็นเจ้านะ จงล้อมรอบพระองค์ จงติดตาม จงไล่ตาม จงเกาะติด จงยึดองค์ท่านไว้ให้ได้"

แต่บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งปุตตปารตี ได้วิ่งรอบ ๆ ตัวเราสาวกทั้งหลายนี่เอง ท่านอยู่แวดล้อมตัวเรา ท่านติดตามเรา ไล่ตามเรา เกาะติดเรา ยึดเราไว้ทั้งหมดนี่ก็เพื่อจะช่วยเราให้รอดพ้นจากอันตรายนั่นเอง

"ดูเอาเถอะ ท่านทำเช่นนั้นทั้ง ๆ ที่พวกเราบางครั้งหรือบางคนก็ทำตัวไม่ค่อยจะสมควรได้รับความกรุณาจากท่านถึงขนาดนั้นเลย"

ทุกข์น้อยเพื่อป้องกันทุกข์มาก

เรื่องที่เกิดขึ้นแก่คุณอินทรา เทวีดังกล่าวมาแล้ว (คือเรื่องที่ปัดน้ำฝนรถยนต์หลุด) นั้น ให้บทเรียนแก่เราอย่างหนึ่งว่า ความขัดข้องหรืออันตรายเล็กน้อยที่เกิดขึ้นแก่เรานั้น อาจเป็นเครื่องป้องกันไม่ให้เกิดความขัดข้องหรืออันตรายที่ร้ายแรงกว่านั้นก็ได้ อันที่จริงกล่าวได้ว่าท่านสวามีมักจะช่วยสาวกของท่านด้วยวิธีการแบบนี้มามากมายครั้งทีเดียว แต่นั่นแหละ สาวกส่วนมาก พอได้รับความลำบากขัดข้องเข้าบ้าง ก็มักจะโวยวายและร่ำพันด้วยความน้อยใจว่า ไม่เห็นท่านช่วยบ้างเลย เสียแรงนับถือท่านแล้วเป็นต้น ทั้งนี้เพราะเขาไม่รู้ว่าหากท่านช่วยปัดเป่าเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นนั้นให้หมดไปแล้ว เขาจะต้องได้รับทุกข์ภัยมากกว่านั้นอีก

สาวกคนหนึ่งของท่านป่วยเป็นโรคแผลในกะเพาะอาหาร ต่อมาเขากล่าวว่า "นี่เพราะผมเป็นโรคนี้นั่นเองผมจึงได้ต้องเคี้ยวกินมะขาม และสมุนไพรอื่น ๆ และต้องกินอาหารอย่างสำรวมจิตใจมาก (คือไม่เห็นแก่รสเป็นใหญ่) และจิตใจของผมก็ปราณีตขึ้นเพราะการปฏิบัติแบบนี้เอง ถ้าองค์ท่านรักษาโรคให้ผมในทันที ผมก็คงอดตามใจลิ้นไม่ได้ และดังนั้นก็คงจะต้องกินอาหารรสจัด ๆ ตามเดิม และจิตใจของผมก็คงจะไม่ปราณีตขึ้นแบบนี้อย่างแน่นอน" นี่แหละ เราจะเห็นได้ว่า อาการโรคทางร่างกายเล็ก ๆ น้อย ๆ นั้น สามารถเป็นเครื่องป้องกันโรคทางใจอันร้ายแรงกว่านั้น อย่างมากมายได้เหมือนกัน

นักแสดงผู้ล่วงลับไปแล้วผู้หนึ่ง ชื่อ จิตตูร์ วินาคิยะ ก็กล่าวว่าครั้งหนึ่ง เขากำลังจะออกจากบ้านไปทำธุระอยู่แล้ว ก็พอดีต้นมะพร้าวต้นหนึ่งโค่นล้มลงมาตรงหน้า เขาถือว่าคงจะเป็นลางร้าย จึงไม่ออกเดินทางไป แต่เก็บตัวอยู่กับบ้านก่อนชั่วคราว ต่อมาเขาก็ได้รู้อย่างแน่ชัดว่า ถ้าเขาออกจากบ้านไปในตอนนั้นจริง ๆ

เขาจะต้องประสบความยุ่งยากและความสูญเสียอย่างมากมาย ดังนั้นเขาก็ได้รู้ว่า ท่านสวามีทำให้เขาเกิดความไม่สะดวกเล็กน้อย เพื่อจะป้องกันเขาไม่ให้ได้รับทุกข์มากไปกว่านั้นนั่นเอง

ผู้โชคดีที่ตาบอด

มีเรื่องประหลาดที่คิดไม่ถึงว่าสิ่งที่คนเราคิดว่าเป็นโชคร้ายนั้น อาจจะกลับกลายเป็นโชคดีก็ได้ ครั้งหนึ่งท่านไส บาบา ได้บอกแก่นายกัสตูรี่ (เลขานุการของท่าน) ว่ามีคนตาบอดคนหนึ่งมาที่ประศันติ นิลยัม "เธอรู้ไหมว่าเขาอธิษฐานอ้อนวอนฉันว่าอย่างไร" ท่านถามนายกัสตูรี่ แล้วท่านก็บอกว่า "เขาอ้อนวอนให้ฉันรักษาตาให้หายบอด ดูเอาเถอะ ฉันจะไปรักษาให้เขาทำให้ครอบครัวของเขาต้องโชคร้ายทำไมกัน ?"

นายกัสตูรี่ฟังท่านพูดแล้วก็งงเลย "เอ! ทำไมการรักษาคนตาบอดให้หายบอด จะทำให้ครอบครัวของเขาโชคร้ายได้อย่างไร ?"

แต่ท่านสวามีก็ไม่ยอมอธิบายให้เขาเข้าใจ

ต่อมาก็มีโทรเลขมาถึงนายคนตาบอดนั้นที่ประศันติ นิลยัม ข้อความในโทรเลขนั้นกล่าวว่า เขาได้รับเลือกจากทางการแล้วให้เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับการบรรจุเข้าทำงานตามโครงการณ์เพื่อช่วยเหลือคนตาบอด

ตอนนี้คำกล่าวเป็นปริศนาของท่านสวามีก็มีเนื้อความกระจ่างแจ้งแก่นายกัสตูรีทีเดียว เพราะถ้าท่านสวามีช่วยรักษาตาของเขาให้หายบอดเสียก่อน เขาก็จะต้องกลายเป็นคนว่างงานอีกคนหนึ่งในบรรดาคนว่างงานที่ตาไม่บอดทั้งหลายอีกหลายล้านคน และก็จะต้องกระเสือกกระสนหางานสำหรับคนตาไม่บอดทำต่อไปอีกโดยไม่รู้ว่าจะได้งานนั้นได้หรือไม่และเมื่อไร แต่ที่นี้เขามีงานทำแล้ว เพราะเหตุที่ตาเขาบอดนั่นเอง

ทุกข์ในตอนต้น เพื่อสุขในตอนปลาย

ตัวอย่างเหล่านี้คงจะเป็นการเพียงพอที่จะทำให้ผู้อ่านทั้งหลายเห็นแล้วว่า ความลำบากขัดข้องหรือความทุกข์ที่ท่านไส บาบาก่อให้เกิดขึ้น *(หรือว่าปล่อยให้เป็น*

ไปโดยยังไม่ช่วย) นั้น ความจริงก็เป็นไปเพื่อความดีและความสุขในบั้นปลายของบุคคลนั้น ๆ เอง ดังนั้น ถ้าเรามีศรัทธามั่นในองค์ท่านในเรื่องนี้จริง ๆ แล้ว เราก็จะมีใจปลงตก ยอมรับความทุกข์ลำเค็ญในปัจจุบันเพื่อความสุขความเจริญของเราในอนาคต นี้เป็นคุณสมบัติของจิตใจที่หาได้ยากแต่ก็มีค่ามากจริง ๆ

แต่เราก็ต้องเห็นใจความเป็นมนุษย์ปุถุชนของคนส่วนมากอยู่เหมือนกัน ก็ทั้ง ๆ ที่รู้หลักการอยู่เช่นนี้น่ะแหละ พอถึงเวลาได้รับความลำบากขัดข้องเข้าจริง ๆ เราก็อดโวยวายตีโพยตีพายไม่ค่อยได้ ซึ่งเราก็พอจะรู้หรือคิดได้บ้างเหมือนกัน ว่ามันอาจจะเป็นความกรุณาแบบหนึ่งของท่านสวามีก็ได้ มนุษย์ปุถุชนโดยมากก็เป็นเช่นนี้เอง

ปาฏิหาริย์เกี่ยวกับรถยนต์

ก่อนจบบทนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอนำเรื่องราวที่เป็นที่น่าพอใจสำหรับปุถุชนคนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ มาเสนอสักเรื่องหนึ่งดังต่อไปนี้

คืนนี้ลมพายุพัดจัดเหลือเกิน คุณอินทราเทวีกำลังขับรถยนต์ไปตามทางด่วนในอเมริกา (ซึ่งรถวิ่งเร็วมาก) ครั้นแล้วรถก็เกิดอาการควบคุมไม่ได้ขึ้นมาเฉย ๆ มันวิ่งปุเลง ๆ ไปอย่างส่งเดชตามอารมณ์ของมัน ถนนนั้นเป็นทางฟรีเวย์ คือทางด่วน ๖ เลน คือมีด้านละ ๓ เลนหรือช่องทาง รถยนต์ของเธอเกิดคลุ้มคลั่งอาละวาดแล่นลดเลี้ยวเคี้ยวคดไปมาอย่างน่าหวาดเสียว มันวิ่งตะโพงข้ามฟากถนนไปทางด้านตรงข้าม แล้วก็วิ่งกลับมาด้วยความคึกคะนอง ในที่สุดมันทำท่าเลี้ยวกลับได้ครึ่งคัน คือขวางถนนอยู่ แล้วจึงสิ้นฤทธิ์บนเลนด้านตรงกันข้าม (ซึ่งผิดทางคือเท่ากันเป็นการแล่นย้อนลูกศร) แต่ก็น่าประหลาดที่ไม่ได้เกิดอุบัติเหตุชนหรือเกี่ยวกับรถคันไหน ๆ เลย

ตำรวจที่มาสอบสวนต้องอุทานด้วยความประหลาดใจ "บนถนนฟรีเวย์เช่นนี้ มีรถวิ่งเต็มทั้ง ๖ เลนนะคุณนาย แล้วนี่คุณนายขับรถแบบไหนจึงกระโดดข้ามไปข้ามมา และยังแถมหมุนตัวกลับไปกลับมาได้โดยไม่ชนกับใคร ๆ เลย ?"

ก็จริงเช่นนั้น อินทราเทวีก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเธอหลบเลี่ยงรถคันอื่นซึ่งวิ่งกันอย่างสับสนอลหม่านบนทางนั้นมาได้อย่างไร แต่เมื่อนึกถึงท่านไส บาบาขึ้นมาได้ เธอจึงเล่าให้ตำรวจฟังอย่างคร่าว ๆ โดยไม่ได้บอกชื่อท่านสวามีหรือเรื่องแหวนเลย

ตำรวจพอได้ฟัง ก็อุทานว่า "โอ้โฮ! เทวดาที่คุ้มครองคุณนี่ต้องเป็นผู้มีอำนาจพิเศษ *(และวิเศษ)* จริงๆ นะ คุณนาย"

ซึ่งอินทราเทวี ก็ผงกศีรษะรับคำว่า "ใช่แล้ว! เทวดาที่คุ้มครองดิฉันนี่เป็นผู้มีอำนาจพิเศษ *(และวิเศษ)* จริง ๆ นะ คุณตำรวจ"

บทที่ ๓๕

ผู้มาช่วยโลกร่มเย็น

ข้า ฯ ขอ นอบน้อม นมัสการ
ภูบาล สูงส่ง ทรงฤทธิ์
นาม "ปะรา— ศักติ" ศักดิ์สิทธิ์
โปรดช่วย พิชิต เหล่าพาล

นิมนต์ จากทิพ— สำนัก
ทรงศักดิ์ ยิ่งใหญ่ ไพศาล
บัดนี้ พาลร้าย รังควาญ
ล้างผลาญ สาธุชน คนดี

โปรดจง ประกาศ ศักดา
ช่วยชาว โลกา ครั้งนี้
กฤษฎา— ภินิหาร ภูมิ
คืออัคคี สายฟ้า อาวุธ

เปรี้ยงเปรี้ยง เสียงดัง พ้าฟาด
พาลร้าย กายขาด หัวกุด
ด้วยเดช เวทวิท— ยายุทธ
พิเศษสุด แห่งองค์ ทรงชัย

ให้โลก สุขสม ร่มเย็น
เกิดเป็น ความสงบ สว่างไสว
ขจัดความ มืดคลุ้ม สุมใจ
ทุกข์โศก โรคภัย ไปปราศเอย.

— นัย — เวทิค ทุรคาสูตร์ — ๕

การช่วยหลังจากเกิดอุบัติเหตุแล้ว รายที่ ๑

ในบทที่แล้วมา ข้าพเจ้าได้เสนอตัวอย่างหลายรายเกี่ยวกับการที่ท่านสวามีได้ช่วยให้สาวกบางคนรอดพ้นจากอุบัติเหตุต่าง ๆ เช่นการถูกรถชนเป็นต้น นั่นก็เป็นแบบหนึ่ง คือลีลาอย่างหนึ่งในการแสดงปาฏิหาริย์ของท่าน แต่ก็ยังมีอีกแบบหนึ่ง คือการช่วยหลังจากที่ประสบอุบัติเหตุแล้ว ซึ่งก็เป็นอีกลีลาหนึ่งเหมือนกัน

ในโครักขปุระ เด็กชายอายุ ๓ ขวบคนหนึ่งถูกรถยนต์ชนกระเด็นไป ๒๐ ฟีต ร่างกายเต็มไปด้วยโลหิต ได้มีผู้นำส่งโรงพยาบาล แพทย์เห็นเข้าก็บอกว่าหมดทางที่จะช่วยแล้ว เรียกว่าต้องตายแน่ ๆ แต่แล้วในขณะต่อมา เด็กชายผู้นั้นลืมตาขึ้นและร้องบอกกับแพทย์มีใจความว่า เขายังไม่ตายดอก เพราะท่านไส บาบาได้มาช่วยเขาแล้ว ท่านมาอุ้มเขาไว้ในวงแขนของท่าน เพราะฉะนั้นเขาจะต้องหายได้แน่ ๆ และต่อมาก็เป็นจริงดังนั้น ทั้ง ๆ ที่เขาได้เสียเลือดไปเป็นอันมาก เขาก็รอดมาได้และที่สำคัญก็คือ ร่างกายของเขาไม่ได้บุบสลายที่ไหนเลย

การช่วยหลังจากเกิดอุบัติเหตุแล้ว รายที่ ๒

อีกรายหนึ่ง ดร. เอส.จี. ทุตตา กำลังขับรถจากไนนิตาลเพื่อไปยังลัคเนาว์ ขณะที่ขับไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่ชื่อว่า ลาลควน ก็มีเด็กหญิงอายุ ๕ ขวบคนหนึ่งวิ่งพรวดพราดข้ามถนนตัดหน้ารถในระยะกระชั้นชิดจนกระทั่งเขาไม่มีเวลาแม้แต่จะคิดเหยียบห้ามล้อได้ทัน

เป็นอันว่าเด็กหญิงผู้นั้นถูกชนเต็มที่ ร่างของแม่หนูกระเด็นไป ๖ ฟีต ต่อจากนั้นก็มีคนมามุงดูกันใหญ่ ดร. ทุตตาตัวสั่นไปทั้งร่าง มองดูรูปท่านไส บาบาที่หัวแหวนแล้วภาวนาออกมาว่า "ไส ราม" ทันใดนั้นเด็กหญิงที่ถูกรถชนก็ลืมตาขึ้น ดร. ทุตตาอุ้มเธอพาไปหาหมอปรากฏว่าหมอตรวจดูอาการแล้วก็บอกว่า มีบาดเจ็บเพียงแผลช้ำนิดหน่อยเท่านั้นเอง เขาได้ใส่ยาให้แม่หนูนิดหน่อย แล้วก็ส่งกลับไปบ้านอย่างสบายมาก

ปรากฏการณ์เช่นนี้ยังมีอีกมาก ไม่มีใครสามารถจะนำมากล่าวให้หมดทุกรายและทุกเรื่องได้ มีหลักความจริงที่เราจะพึงจดจำไว้ว่า องค์ท่านสามารถแผ่บารมีไปให้ความอารักขาแก่เราได้ทุกหนทุกแห่ง เราจึงไม่ต้องสงสัยอีกต่อไป แม้ว่าเราจะไม่ได้อยู่กับท่านที่ประศันติ-นิลยัมหรืออนันตปุระหรือที่ไวท์ฟีลด์เป็นต้นก็ตาม

การช่วยหลังจากเกิดอุบัติเหตุแล้ว รายที่ ๓

มีปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นที่ประศันตินิลยัมที่สมควรจะได้รับการบันทึกไว้ในที่นี้อยู่เหมือนกัน นายภวราชุ สัตยา นารายนะ ซึ่งเป็นวิศวกรผู้รับผิดชอบในการก่อ

สร้างอาคารต่าง ๆ ในอาณาเขตประศันตินิลยัม และวิทยาลัยสตรีที่ อนันตปุระ อันใหญ่โตมโหฬาร ได้ให้ข้อสังเกตด้วยความเคารพในองค์ท่านอย่างยิ่งว่า เป็นเรื่องประหลาดมหัศจรรย์เหลือเกิน ที่ในระหว่างการก่อสร้างอันมากมายใหญ่โตดังกล่าวหลายแห่งนั้น ไม่ได้มีผู้ได้รับอันตรายหรือบาดเจ็บแม้เพียงเล็กน้อยจากอุบัติเหตุเลย —ไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วนที่คนงานผู้ใดจะได้รับจากการทำงานก่อสร้างดังกล่าวนั้น

ทั้งนี้มิได้หมายความว่าจะไม่มีเหตุการณ์อันเป็นอุบัติเหตุเกิดขึ้นเลย แต่ทว่าเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ก็มีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นแก้ไขไปจนได้โดยสวัสดีและปลอดภัย เช่น ในปี ค.ศ. ๑๙๗๒ ตอนนั้นกำลังมีการก่อสร้างอาคารอื่น ๆ ในบริเวณประศันตินิลยัม ที่ตัวอาคารที่อยู่ทางด้านใต้สุดทางด้านตะวันตกของตึกประศันติ กำลังมีการปูพื้นบนชั้นสอง ผู้คุมงานตอนนั้นมีช่างผู้หนึ่งชื่อ วายสยาชิ ราว เป็นชายหนุ่มผู้สำเร็จวิชาทางวิศวะมา

ขณะที่เขากำลังปรับเชือกลูกรอกอยู่นั้น ปรากฏว่าเขาเสียหลัก จึงถูกเชือกเส้นนั้นลากตัวไป และต่อมาก็พลัดตกลงมาจากระยะสูง ๓๐ ฟีตเสียงดังพลักใหญ่

บรรดาคนงานเห็นเหตุการณ์นี้ทั่วกัน ทุกคนตกใจและเต็มไปด้วยความหวั่นวิตกว่าทำไปทำมา ก็เกิดอุบัติเหตุขึ้นจนได้ ข้อสำคัญก็คือ ถ้าเขาเป็นอะไรไป ก็จะเป็นการเสียชื่อหรือว่าเสียประวัติในการก่อสร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์หมด มันจะกลายเป็นสิ่งอัปมงคลจารึกอยู่ในประวัติการก่อสร้างสถานที่ที่เป็นมงคลถึงขนาดนี้เรื่อยไปตลอดกาล คือเสียชื่อท่านสวามีหมดเลยทีเดียว ทุกคนวิ่งกรูไปยังที่ ๆ เขาตกลงมา พร้อมกับคิดว่าคราวนี้ร่างกายของเขาคงบิ่นไม่มีชิ้นดีแน่แล้ว

แต่ปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้นจนได้ เมื่อไปถึงที่นั้นทุกคนก็ได้เห็นนายสยาชิราว ลุกขึ้นได้เองอย่างรวดเร็ว เขาลุกขึ้นนั่งท่าทางเป็นปกติ "คล้าย ๆ กับลุกขึ้นจากที่นอนอันอ่อนนุ่มฉะนั้น" — นี่เป็นคำกล่าวของ ราวราชุ นายช่างผู้คุมงาน ซึ่งวิ่งกรูไปดูเหตุการณ์กับเขาด้วยเหมือนกัน นายสยาชิ ราว ยิ้มให้กับทุก ๆ คนที่ไปมุงดูเขาด้วยความห่วงใยพร้อมกับกล่าวว่า "ไม่เป็นไรครับ! ผมสบายดีเรียบร้อยดีมาก" เขาพูด ๒ ครั้ง เพื่อยืนยันว่าเขาไม่เป็นไรเลยจริง ๆ

ในคัมภีร์ปุราณะมีเรื่องของ ประลาตะ ซึ่งถูกขว้างกลิ้งหลุน ๆ ลงมาจากยอดเขา แต่แล้วก็ไม่ได้รับบาดเจ็บเลยแม้แต่น้อย เมื่อเราได้เห็นภาพนายสยาชิ ราวอยู่เฉพาะหน้าเช่นนี้ ก็เห็นจะต้องเชื่อได้สนิทใจแล้วว่าเรื่องที่กล่าวในพระคัมภีร์โบราณนั้น ต้องมีทางเป็นความจริงได้อย่างแน่นอน *

แน่ละ ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ปาฏิหาริย์อันไม่ได้คาดฝันเช่นนี้ต่างก็ดีอกดีใจกันยกใหญ่ที่เดียว ทุกคนวิ่งอ้าว

---

* ในหนังสือประวัติท่านพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร ผู้มรณภาพไปแล้ว มีเรื่องกล่าวถึงปาฏิหาริย์ของท่านอาจารย์ไว้ในทำนองเดียวกันว่า ครั้งหนึ่งตอนที่ท่านพำนักอยู่ที่ภูวัว (จังหวัดอะไรก็ลืมไปแล้ว) ท่านหกล้มลงมาหัวฟาดกับพื้นหิน เพราะเป็นพื้นลื่น ท่านยั้งตัวไม่ทัน ร่างของท่านหล่นลงมาจากผาหินสูงชันไม่น้อย แล้วลงมากระแทกกับพื้นหินข้างล่างอย่างรุนแรง มีเสียงดังสนั่นด้วย ทุกคนที่ได้เห็นตกตะลึงใจเสียหมด คิดว่าท่านคงกระโหลกศีรษะแตก และมรณภาพแน่แล้ว แต่ปรากฏว่า เมื่อทุกคนไต่เขาลงไปถึง ก็เห็นท่านลุกขึ้นได้อย่างปกติ ไม่มีบาดเจ็บเลย ท่านบอกว่ารู้สึกเหมือน "ตกลงมาบนสำลีอันอ่อนนุ่มฉะนั้น" แล้วท่านก็ไต่ขึ้นไปตามทางชันทางเดิมใหม่อีก ท่านบอกว่าต้องไต่ขึ้นอีกเพื่อเอาชนะอุปสรรคให้ได้ และคราวนี้ท่านก็ขึ้นไปได้โดยปลอดภัยสมความตั้งใจ

ไปหาท่านสวามี ปรากฏว่าท่านได้คอยต้อนรับเขาอยู่แล้วด้วยดวงหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แสดงว่าท่านได้รู้เรื่องหมดแล้ว และก็คงจะรู้ก่อนเขาเหล่านั้นเสียด้วยซ้ำ

แต่พวกที่เห็นเหตุการณ์ก็ยังอดวิตกไม่ได้ตามประสาปุถุชน เขาคิดกันว่าถึงแม้นาย สยาชิ ราว จะไม่ได้รับบาดเจ็บจากการตกลงมาเลยก็ตาม แต่ก็น่าจะได้รับความกระทบกระเทือนบ้างไม่มากก็น้อย จึงขอร้องเขาให้ไปพักผ่อนในโรงพยาบาลเสียสักวันหนึ่งก่อน แล้วจึงค่อยมาทำงานต่อไป แต่เขาไม่ยอมทำตาม "ไม่เป็นไรครับ ผมไม่เป็นไรเลยจริง ๆ นะ ให้ผมทำงานต่อไปเลยดีกว่า"

คำยืนยันของนายสยาชิ ได้รับการยืนยันจากท่านสวามีจิ ในทำนองเดียวกัน เป็นอันว่าวิศวกรหนุ่มผู้ตกลงมาจากตึกสูง ๓๐ ฟีตก็ลงมือทำงานต่อไปได้ไม่ต้องพักผ่อนอย่างใด ก็เมื่อองค์ภควันเป็นผู้ดูแลคุ้มครองเขาอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้แล้ว เขาจะต้องไปวิตกกังวลถึงเรื่องการพักผ่อนด้วยเหตุใด ?

จิตใจ "ตกร่อง"

ตามความเห็นของผู้เขียน คิดว่าความวิปริตทางใจน่าจะจัดว่าเป็นภัยพิบัติอย่างหนึ่ง ไม่ใช่เป็นโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งคำนี้น่าจะหมายถึงความผิดปกติของร่างกายเท่านั้น ตัวอย่างที่ท่านสวามีได้รักษาโรคภัยไข้เจ็บของร่างกายนั้น ข้าพเจ้าได้เสนอให้ท่านผู้อ่านทราบมามากมายพอสมควรแล้วว่า ท่านมีความสามารถวิเศษพิสดารเพียงใด อย่างไรก็ตามเรื่องความผิดปกติของสมองนี้ก็น่าจะนับเนื่องว่าเป็นภัยพิบัติ (disaster) ได้อย่างหนึ่งเหมือนกัน (เพราะมีความเกี่ยวเนื่องกับจิตใจอย่างใกล้ชิด) ดังนั้นเมื่อจิตใจของมนุษย์ *!(ซึ่งทำงานโดยผ่านทางสมอง)* เกิดความพิการชนิด "ตกร่อง" (go out of the groove) เช่นนี้ก็นับว่าเป็นภัยพิบัติที่ร้ายแรงเหลือเกินสำหรับสิ่งประเสริฐสุดที่พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างขึ้นมา

และที่ประหลาดก็คือ เราได้เห็นภัยพิบัติดังกล่าวนี้ ปรากฏขึ้นในครอบครัวหลายครอบครัวทีเดียว ทั้ง ๆ ที่สมาชิกคนอื่น ๆ ของครอบครัวเหล่านั้นก็เป็นสาวกที่

เคร่งครัด เลื่อมใสท่านไส บาบาอย่างยิ่ง และเท่าที่ปรากฏมาก็รู้สึกว่าท่านสวามีจะไม่ค่อยได้ช่วยรักษาอาการของ "ภัยพิบัติ" นี้ให้เท่าใดนัก ทั้งนี้เป็นเรื่องที่น่าประหลาดมาก มีปัญหาที่น่าคิดว่าเหตุใดในครอบครัวที่กล่าวมาแล้วนั้น หรือแม้ตัวบุคคลผู้เป็นโรคเกี่ยวกับสมอง *(เช่นปัญญาอ่อน)* ท่านได้รักษาโรคทางกายให้หลายอย่าง แต่โรคทางใจ ท่านกลับทำเฉยเมย ไม่เออเพื่อรักษาให้

ผู้วิกลจริตไม่ต้องรับผิดชอบ

ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว ลูกชายของผู้พิพากษาเออราดิก็เป็นเช่นนี้ แม้ลูกชายของดร. ภควันตัม ซึ่งเป็นสาวกคนสำคัญคนหนึ่งของท่าน ท่านสวามีก็ช่วยรักษาโรคทางกายให้อย่างพิสดาร มีการเนรมิตเข็มฉีดยาขึ้นมาจากอากาศ และแทงเข้าไปที่บั้นเอวด้านหลังเพื่อดูดเอาน้ำจากมันสมองออกมา ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้อาการโรคร้ายแรงยิ่งขึ้น คือบรรเทาเบาบางลงบ้าง

แต่ก็ไม่ถึงกับหายเสียทีเดียว * แต่อาการของโรคทางสมองหรือทางใจ *(เช่นโรคปัญญาอ่อน)* ท่านก็ไม่รักษาให้ เรื่องเหล่านี้หลายต่อหลายรายทำให้ข้าพเจ้าหวลคิดถึง คำที่นักบุญผู้หนึ่งเคยกล่าวไว้ว่า "เนื่องจากจิตใจของบุคคลผู้วิกลจริตไม่ได้มีการทำงานตามหน้าที่ของมันโดยสมควร *(โดยอิสระ)* ดังนั้นการกระทำของบุคคลเช่นนี้จึงไม่ได้เกิดจากเจตนาโดยตรงของเขา เราจะต้องรับผลของกรรมของเราก็ในเมื่อเราทำไปโดยมีเจตนาเท่านั้น นี้หมายความว่า ถ้าคนธรรมดาอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ทำผิดโดยจิตใจของเราเป็นผู้สั่งการ การกระทำนั้นก็ถือได้ว่าเป็นบาป มันจะไปเพิ่มน้ำหนักถ่วง คือเวร (เก่า) ของเราให้หนักคือรุนแรงยิ่งขึ้น และเราก็จะต้องเสวยผลของกรรม (คือเวร) ดังกล่าวนั้น ที่นี้ในกรณีของผู้ที่ทำอะไรผิดพลาดไปด้วยความวิกลจริต สิ่งที่เขาทำลงไป แม้จะเป็นความผิดก็ไม่ได้ไปเพิ่มน้ำหนักถ่วงคือเวร (เก่า) ของเขาให้มากขึ้น บุคคลประเภทนี้เป็นคนวิกลจริตก็เพราะผลแห่งกรรมเก่าบางอย่างของเขา.....

---

* โปรดดูเล่ม ๒ บทที่๑๗ หน้า ๖๔๘ ซึ่งมีข้อความรายละเอียดของเรื่องได้แปลไว้แล้ว

ดังนั้น ถ้าไปช่วยรักษาให้เขาหาย ก็เท่ากับเป็นการเปิดช่องให้การกระทำของเขามีโทษเป็นบาปขึ้น และก็จะทำให้เวรของเขาพอกพูนมากขึ้นด้วย"

ข้าพเจ้าคิดว่านี้อาจจะเป็นเหตุผลที่ทำให้ท่านไสบาบาไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวในเรื่องนี้มากนักก็ได้ อย่างไรก็ตาม อาจมีบางท่านคิดว่า ที่กล่าวมานั้นเป็นการพูดอ้อมค้อมวกไปวนมา เพื่อแก้ตัวให้ท่านสวามีเท่านั้นเอง เพราะแท้ที่จริงแล้ว ท่านคงจะไม่มีความสามารถที่จะรักษาโรคทางใจเช่นนี้เลยก็เป็นได้ สำหรับท่านที่มีความสงสัยดังกล่าวมา ข้าพเจ้าขอตอบว่า ความจริงท่านสวามีได้เคยรักษาโรควิกลจริตมาแล้วบ้างเหมือนกัน ซึ่งความวิกลจริตนี้มีหลายประเภทคือนอกจากจะเป็นความวิกลจริตในความหมายทางการแพทย์โดยทั่วไปแล้ว ยังหมายความรวมไปถึงความวิกลจริตที่เกิดขึ้นโดยการ "ถูกกระทำ" ทางไสยศาสตร์อีกด้วย ซึ่งหมายความว่าเป็นความวิกลจริตซึ่งเกิดจากอำนาจของภูติผีปีศาจที่ร้าย ๆ แกล้งทำให้คนดี ๆ เป็นบ้าไปได้

ปาฏิหาริย์รักษาโรคบ้า

ในสมัยเมื่อท่านสวามียังเป็นเด็กหนุ่มอยู่นั้น แม้บิดาของท่านเองก็ยังสงสัย ไม่แน่ใจว่าบุตรของตนเองจะมีสติสมบูรณ์หรือเปล่า และในระยะนี้เองท่านยังเคยรักษาโรคบ้าหายได้ ตอนนั้นท่านอายุได้ ๑๖ ปี

มีชายคนหนึ่งนำภรรยาของเขามาหาท่าน ผู้เป็นภรรยาเป็นโรคบ้าชนิดชอบทำอะไรรุนแรง โดยไม่มีใครทราบเหตุผล ตอนที่มาหาท่านนั้น มีเพื่อนของสามีคนหนึ่งมาเป็นเพื่อนด้วย ในระหว่างทางมีพวก "ปากเสีย" ที่พุกกะบี๋ตนัมพูดเสียดสีว่า "นี่ใครเป็นบ้ากันแน่—คุณหรือภรรยาของคุณนะ ? ก็คุณกำลังจะไปหาคนโกหกให้เขารักษาภรรยาคุณน่ะ คุณไม่ได้เป็นบ้าไปเองดอกหรือ ?" แต่ผู้เป็นสามีก็ไม่ฟังเสียงพวกนั้น เขาพาเธอมาจนถึงปุตตะปารตีจนได้ แต่พอมาถึงแม่น้ำจิตราวดี หญิงผู้เป็นภรรยาก็ไม่ยอมเดินต่อไปอีก

เมื่อเป็นเช่นนั้น ชายผู้มาเป็นเพื่อนจึงปล่อยสามีกับภรรยาให้อยู่ด้วยกันที่นั่นก่อน ตนเองเดินต่อมาที่บ้านของการณัมเพื่อสืบหาท่านสวามีน้อย พอเห็น

เข้าก็นึกว่า "เออ! เด็กคนนี้ท่าทางน่ารักจริงนะ" แล้วเขาก็ถามอย่างระมัดระวัง คือตอนนั้นยังไม่ค่อยแน่ใจเท่าใดนัก "เอ้อ! ที่นี่มีคนที่เขาว่าชื่อไส บาบาไหมนะ?"

ท่านสวามีน้อยหัวเราะ ซึ่งผู้มาหาก็คิดว่าเป็นการหัวเราะที่มีเสน่ห์อย่างยิ่ง และเสียงหัวเราะก็ดูเป็นเสียงแห่งความเมตตาเห็นใจผู้อื่นด้วย "นี่ พ่อลุง ตอนนี้หญิงคนนั้นคงกำลังอาละวาดใหญ่ละซิ เธอกำลังคอยอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใช่ไหมล่ะ ? คุณกลับไปอาบน้ำเสียที่นั่นให้หญิงคนนั้นอาบน้ำเสียด้วยนะ จะได้ค่อยสงบอกสงบใจลงได้บ้าง แล้วก็พามาที่นี่เถอะ"

ชายผู้นั้นกลับไปทำตามที่ท่านสั่ง และในที่สุดหญิงผู้นั้นก็มาถึง สามีภรรยาได้นำกล้วยมาถวายท่านเป็นเครื่องบูชา ในสมัยนั้น ท่านยังรับของถวายอยู่แต่ก็เพื่อแจกจ่ายกันต่อไปเท่านั้น ท่านสวามีปลิดกล้วยออกผลหนึ่ง แล้วก็ส่งให้นางกิน ต่อมาท่านเนรมิตวิภูติแล้วก็ส่งให้นางกินอีก

เพียงเท่านี้ อาการจิตวิกลของเธอก็หายเป็นปลิดทิ้ง หญิงผู้นั้นหันไปทางสามีของเธอ แล้วก็กล่าวว่า

"เป็นอย่างไร เธอ เราจะทานอะไรกันดีนี่? คุณไปหาข้าวมาจากร้านหน่อยซิ แล้วก็หาถ้วยชามมาให้ด้วย ดิฉันจะทำอาหารให้คุณทานเดี๋ยวนี้เลยทีเดียว"

ชายผู้สามีเกือบไม่เชื่อหูตนเอง เป็นไปได้อย่างไรกันนี่? โรคบ้าของภรรยาของเขาบัดนี้หายไปแล้วอย่างรวดเร็วอะไรเช่นนี้! ดวงหน้าที่ดุดันของภรรยาของเขา บัดนี้แลดูสุภาพอ่อนหวานแล้ว เขามองดูดวงหน้าอันอ่อนโยนของท่านไส บาบา ซึ่งนั่งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อยู่ตรงหน้า เสมือนว่าท่านไม่ได้เป็นต้นเหตุของการเปลี่ยนแปลงอันมหัศจรรย์นั้นเลย

ครั้นแล้ว ก็มีเสียงอันน่ารักออกมาจากริมฝีปากคู่นั้น — จากดวงหน้าที่แลดูเป็นเด็กที่เหมือนเทพยดาน้อย ๆ องค์หนึ่ง ซึ่งดู ๆ ไปก็เป็นเด็กคนหนึ่งที่ไม่เดียงสาอะไรเลย เสียงนั้นกล่าวว่า "อ้าว! ทำไมจะต้องทำอาหารเองล่ะ แม่? มากินอาหารร่วมกันกับฉันดีกว่านะ ทุกคนน่ะแหละ"

ครั้นแล้ว ท่านก็นำเอาอาหารที่นางสุภัมมะนำมาถวายนั้น ปั้นรวมกันเป็นก้อน ๆ แล้วส่งให้คนละ

ก้อน ปรากฏว่ามันมีรสอร่อยอย่างยิ่ง—ก็รสของความเมตตาขององค์ท่านนั่นเอง

อีกครั้งหนึ่ง ชายบ้าคนหนึ่งเกิดอาละวาดไล่ทุบตีสาวกของท่านในมันทีร์เก่าเป็นการใหญ่ ท่านไส บาบา ตรงมาจับผมเขาไว้ และเขย่าตัวแรง ๆ อยู่พักเดียว เขาก็ทรุดตัวแทบเท้าของท่านเหมือนกับงูร้ายที่เชื่องแล้วตัวหนึ่ง ท่านได้เนรมิตวิภูติทาที่หน้าผากเขาหน่อยหนึ่ง ชายผู้นั้นก็หายจากโรคบ้าในทันที ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นโรคบ้าแบบนั้นมาถึง ๑๑ ปี

ผ่ากะโหลกศีรษะ

เรื่องการขับไล่ผีปีศาจที่ร้าย ๆ นั้น ท่านไส บาบา มีความสามารถไม่มีใครเทียม นาคมณี อัมมะ คืนหนึ่ง บังเอิญไปนอนอยู่ข้างเด็กหญิงที่ถูกผีเข้า โดยที่นาคมณีเองตอนนั้นก็ไม่รู้ความจริงข้อนี้ พอตกดึก เด็กคนนั้นทำท่าทางเป็นผีร้ายออกมาเลยทีเดียว ทำให้เธอตกใจมาก คิดจะหนีจึงวิ่งไปที่ประตูห้อง แต่ก็เคราะห์ร้าย เพราะประตูนั้นเขาปิดลั่นดาลไว้ข้างนอก เพื่อไม่ให้เด็กหญิงผู้นี้ออกไปอาละวาดทำร้ายใคร ๆ

นาคมณียิ่งตกใจใหญ่ เธอคิดว่า "ตายแล้ว! มันกำลังมาไล่เรา ไม่ช้ามันก็จะจับตัวเราได้ มันจะต้องฆ่าเราแน่ โอ๊ย!—ไสราม"

คำเรียกร้องของนาคมณีได้ผลทันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าในหัวใจของเธอปรากฏกายขึ้นในห้องที่ล็อคกุญแจไว้ข้างนอกก็ได้ ท่านขานรับว่า "นาคมณี! แม่! ฉันอยู่นี่" ว่าแล้วท่านก็จ้องเขม็งไปที่เด็กหญิงผู้นั้น ทันใดบีศาจที่สิงอยู่ในตัวก็สงบฤทธิ์อาละวาดลง

เช้าวันรุ่งขึ้น ท่านสวามีได้สั่งให้ญาติของเด็กหญิงผู้นั้นนำน้ำมันมาอาบเด็กให้ทั่ว แล้วให้นำไปอบตัวให้แห้งโดยควันธูป เสร็จแล้วจึงให้นำตัวไปหาท่าน ญาติของเด็กก็ได้ทำตามนั้น

ท่านไส บาบาได้เอานิ้วของท่านกดลงไปที่กลางกระหม่อมเด็ก และแล้วสิ่งมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น กะโหลกศีรษะของเด็กหญิงนั้นปรากฏว่าแยกออกจากกันได้ ท่านสวามีล้วงลงไปในกะโหลกนั้น แล้วก็ใช้นิ้วคีบหยิบเอาหนอนตัวหนึ่งยาว ๒ นิ้วออกมา

"นี่ไงล่ะ ตัวต้นเหตุร้ายกาจ" ท่านว่าพร้อมกับชูหนอนนั้นให้ใคร ๆ ดูทั่วกัน

ครั้นแล้วท่านก็แตะที่กะโหลกศีรษะที่แยกออกนั้น บัดดลรอยแยกก็ประสานกันสนิทดังเดิม

ท่านผู้อ่านคงจะพอจำได้ว่า ในสมัยหนึ่งเมื่อท่านสวามียังเป็นเด็กอยู่นั้น ท่านถูกพ่อแม่นำตัวไปให้หมอผีขับไล่ผีออกจากตัวโดยวิธีการอันทารุณต่าง ๆ เช่นมีการกรีดบนศีรษะด้วยมีดแล้วใส่ยาสมุนไพรที่แสบร้อนลงไปในแผลนั้นเป็นต้น (เล่ม ๑ บทที่ ๕ หน้า ๑๖๒ เป็นต้นไป) ลองคิดดูว่ามันคงจะเป็นความเจ็บปวดที่แสนจะทารุณเพียงใด ที่หมอผีตัวผีร้ายคนนั้นได้ก่อให้เกิดขึ้นแก่เด็กชายสัตยาไส บาบาในตอนนั้น แต่เด็กหญิงผู้นี้ ต่อมาก็ได้บอกกับใครต่อใครว่า เธอไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไรเลย จากการที่ท่านสวามีได้ผ่าหัวกะโหลกเธอเช่นนั้น —ก็แน่ละ เมื่อองค์ท่านเป็นผู้กระทำศัลยกรรมเอง ท่านจะปล่อยให้เด็กรู้สึกเจ็บปวดได้อย่างไร? ท่านเป็น "คุณแม่ใหญ่" ผู้ทรงฤทธิ์ สามารถจะเปลี่ยนน้ำพิษให้เป็นน้ำอมฤตก็ย่อมได้อยู่แล้ว

เรื่องการขับไล่ผีร้ายยังมีอีกมาก ถ้าจะบรรยายกันให้หมดทุกเรื่องจริง ๆ แต่ก็มีเรื่องที่น่ารู้และพิศดารอยู่เรื่องหนึ่ง คือรายชาวนอร์เวย์ชื่อโยฮันเนสเสน ซึ่งถูกเพื่อน ๆ ฝรั่งด้วยกันแกล้ง โดยใช้การทำ "คุณไสย" หรือวิชาไสยศาสตร์ดำ อันเป็นเรื่องพิสดารโลดโผนเอาการ (โปรดอ่านเล่ม ๒ บทที่ ๑๖ หน้า ๕๙๙ เป็นต้นไป)

เราทุกคนถูกผีสิงใจ

พวกเราโดยมากมักจะชอบปรักปรำคนโน้นว่าเป็นบ้า หรือไม่ก็ตราหน้าคนนั้นว่าผีสิง แต่อันที่จริงตัวเราเองนั้น *(โดยปรมัตถนัย)* ก็ไม่ค่อยดีไปกว่าเขาเท่าใดนัก คือมีความบ้าหรือมีผีสิงใจอยู่บ้างเหมือนกัน ไม่มากก็น้อย พวกเราใช้เวลาวันหนึ่ง ๆ ให้หมดไปด้วยการทำตามใจ *(คืออารมณ์)* ปล่อยเวลาให้เสียไปด้วยอารมณ์อันกระเจิดกระเจิงไม่ใช่น้อย นอกจากนั้นภายในจิตใจเรา ยังมีการต่อสู้กันอย่างหนัก *(ระหว่างอำนาจฝ่ายต่ำ คือกิเลสซึ่งก็เปรียบเสมือนผีร้าย และ*

ธรรมะคือเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้า) ก็บัดนี้ท่านสัตยาไส ผู้เป็นที่พึ่งของเรามาอยู่กับเราแล้ว ท่านกำลังรออยู่เพื่อจะ (ให้ใจเรายอม) ให้ท่านเป็นผู้ช่วยเหลือเรา ก็พวกเราเองนั่นแหละ ที่ปล่อยให้องค์ท่านรอแล้วรอเล่าอยู่นี่เอง คือยังไม่มอบกายถวายชีวิตแก่องค์ท่านสักทีมัวแต่รี ๆ รอ ๆ ตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อมองกันไปอีกแง่หนึ่งแล้ว จะว่าพวกที่เราว่าเขาเป็นบ้าหรือถูกผีสิงนั้นเป็นผู้ที่มีโชคดีอยู่ประการหนึ่งก็น่าจะได้ คือว่าเขาเหล่านั้นไม่ต้องมีปัญหาเรื่องการมอบกายถวายชีวิตด้วยศรัทธาอีกต่อไปแล้ว พวกเขาไม่ต้องรับผิดชอบในการกระทำที่เป็นบ้า หรือว่าที่เกิดจากการถูกผีปีศาจบังคับให้ทำเลย *(ผิดกับพวกเรา ซึ่งแม้ว่าจะเป็นผู้มีจิตไม่ปกติและถูกผีคืออำนาจฝ่ายต่ำสิงอยู่ ก็ยังต้องรับผิดชอบในการกระทำของเราอยู่เสมอ จะหลีกเลี่ยงไม่ได้)*

ความโลเลเป็นภัยพิบัติอย่างใหญ่หลวง

ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า การได้รับอันตรายก็ดี การสูญเสียทรัพย์สมบัติก็ดี ถูกโจรร้ายปล้นหรือ

คุกคามชีวิตก็ดี ตลอดจนถึงการมีจิตใจไม่สมประกอบก็ดี เหล่านี้ยังไม่นับว่าเป็นภัยพิบัติอย่างแท้จริง สิ่งที่จะนับว่าเป็นภัยพิบัติอย่างแท้จริงนั้น ก็คือความมืใจไม่แน่นอน หรือความโลเล *(คือความผันผวนไปตามอารมณ์)* แห่งจิตใจของเราเองนั่นแหละ * และในเรื่องที่เกี่ยวกับความโลเล *(ไปตามอารมณ์)* ของจิตใจนี้ ท่านไส บาบา จะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องเท่าใดนัก *(คือท่านจะไม่ถืออำนาจบาทใหญ่ เข้าไปบังคับขับใสเพื่อไม่ให้โลเลเช่นนั้น)* เพราะจะเป็นการไปแทรกแซงเกี่ยวข้องกับเสรีภาพทางใจของแต่ละคน *(ซึ่งเขามีสิทธิ์จะทำอะไรก็ได้ตามแต่เขาจะตกลงใจเอาเอง)*

---

* น่าสังเกตว่าในบททำวัตรเช้าของชาวพุทธตอนรตนปณามคาถา ซึ่งพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าทรงรจนาขึ้น เพื่อให้ชาวพุทธได้สวดเป็นประจำนั้น ตอนสรรเสริญคุณของพระสงฆ์ มีข้อความอยู่ตอนหนึ่งว่า "โลลปฺปหีโน อริโย สุเมธโส วนฺทามิ สงฺฆํ อหมาทเรน ตํ" แปลว่าข้าพเจ้าขอนอบน้อมนมัสการด้วยความเอื้อเฟื้อ ซึ่งพระสงฆ์ผู้ไม่มีความโลเล (ไปตามอารมณ์) ผู้ประเสริฐ ผู้มีปัญญา นี้แสดงว่า ความโลเล คือความเปลี่ยนแปลงไปตามอารมณ์ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล (คือต้องการจะเปลี่ยนอยู่เรื่อย ๆ) เป็นสิ่งที่พระอริยเจ้าทั้งหลายกำจัดได้หมดสิ้นแล้วจริง ๆ

(Getting hurt, losing property, getting into the clutches of murderers and mental hallucination-- those alone are not disaster. The greater disaster concerns our mental vagaries. But it is only rarely that Baba produces a miraculous change in one's mentality because this involves interfering with the operation of the free will of the individual concerned)

แปรธาตุใจให้เป็นทองคำ

และก็ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาข้างต้นหลายครั้งแล้ว ท่านสวามีถือว่า การขืนใจคนโดยใช้อำนาจบาทใหญ่เพื่อให้เขาเปลี่ยน *(การกระทำหรือนิสัยของเขา)* โดยที่เขายังไม่สมัครใจ ยอมมอบกายถวายชีวิตมาให้ก่อนเช่นนั้น เท่ากับเป็นการใช้อำนาจแบบสัตว์หรืออำนาจสะกดจิตนั่นเอง *(ซึ่งไม่มีผลดีอย่างไรแก่ทั้งสองฝ่าย)* วิธีการของท่านสวามีก็คือการ ชี้แนะหรือชักชวนให้ทำบ่อย ๆ หลายครั้ง โดยการใช้ความอดทน *(ขององค์ท่านเอง*

ซึ่งบางครั้งก็เป็นไปอย่างเห็นได้ง่าย ทางภายนอก (เช่นทางวาจา) แต่ส่วนมากมักจะเป็นไปอย่างลึกซึ้งกว่านั้น *(เช่นอาจจะเป็นการดลใจ คือการติดต่อจากใจถึงใจโดยตรงก็ได้ ตามความเหมาะสมของแต่ละราย)* (As pointed out in many a time earlier, Swami considesrs it nothing short of mesmerism or hypnotism to hold complete sway over the human mind and change it totally without its volitional submission. His way is one of persistent, patient pursuasion, sometimes concretely but mostly subtly)

โดยวิธีการเช่นนี้ ท่านก็ได้ "แปรธาตุ" ทำให้ทองแดงกลายเป็นทองคำมาเสียมากต่อมาก นับเป็นจำนวนหลายหมื่นรายแล้ว (Tens of thousands he has transmuted thus from copper to gold) และทั้งนี้ก็มิได้กระทำเฉพาะแก่บุคคลแต่ละคนเป็นรายตัวเท่านั้น แต่ท่านยังได้ก่อให้เกิดความสามัคคีปรองดองกันในครอบครัวและสถาบันต่าง ๆ มากหลายที่มีการทะเลาะเบาะแว้งหรือโกรธเคืองกัน ระหว่างสมาชิกของครอบครัวและ

สถาบันแห่งนั้น ซึ่งทั้งนี้ท่านก็กระทำโดยใช้การขอร้องชักชวนและชี้แจงว่ากล่าวให้เห็นคุณและโทษอย่างแจ่มแจ้ง ประเภทนี้ก็มีผู้ที่ได้ความสุขความเจริญมาแล้วนับเป็นจำนวนพัน ๆ รายเหมือนกัน เรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าไม่สามารถจะยกมาบรรยายให้เห็นจริงโดยถี่ถ้วนได้ จึงต้องขอผ่านไป นอกจากว่าจะมีตัวอย่างที่น่าสนใจบ้างดังต่อไปนี้

ช่วยสาวน้อยผู้มีกรรม

อาระวี เป็นสาวน้อยอนาถาผู้หนึ่ง เกิดในตระกูลที่เป็นคนงานไร่กาแฟที่คูร์ก เธออายุ ๒๐ ปี สามีและแม่ผัวของเธอก็เป็นคนงานในไร่กาแฟเช่นเดียวกัน อาระวีมีบุตรถึง ๔ คน ก่อนหน้าที่เธอจะมีอายุ ๒๐ ปี และบุตรทั้ง ๔ ก็มีเหตุอันเป็นไปให้ต้องตายเมื่อเล็ก ๆ หมดทุกคน เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสามีและแม่ผัวของเธอก็โมเมเอาว่า อาระวีเป็นคนเสนียดจัญไร นำความเสื่อมมาให้แก่ครอบครัวของเขา เธอจึงต้องทำงานหนักอย่างไม่เป็นธรรม และยังถูกด่าเคี่ยวเข็ญด้วยประการต่าง ๆ อีกด้วย

พอถึงวันที่ ๒๗ เมษายน ค.ศ. ๑๙๖๗ ความทารุณที่สาวน้อยผู้น่าสงสารได้รับ ก็ถึงขีดสูงสุดที่เธอไม่อาจจะทนทานได้อีกต่อไป ทั้งสามีของเธอและแม่ของเขาช่วยกันกระหน่ำทุบตีเธออย่างไม่ต้องมีเวทนาปรานีกันเลย วัยรุ่นชื่น ทั้งสองคนผู้ใจหินก็พากันออกไปนอกบ้าน เพื่อไปหาอะไรดื่มกินกัน ทิ้งให้อาระวีอยู่บ้านตามลำพัง ซึ่งเธอก็คิดว่าเป็นโชคดีของเธออย่างยิ่ง

เมื่อหมดหนทาง โดยหาทางออกไม่ได้จริง ๆ เธอก็คิดฆ่าตัวตาย เธอหาเชือกได้เส้นหนึ่งก็ผูกกับขื่อ แล้วขมวดปลายให้เป็นบ่วงเพื่อจะได้รัดคอเธอให้ตายไปเสียทีครั้นแล้ว เธอก็ลอดศีรษะเข้าไปในบ่วง เตรียมพร้อมแล้วที่จะตาย เพื่อให้บ่วงเชือกเส้นนั้นพาเธอให้รอดไปจากความทรมานอย่างแสนสาหัสนี้

แต่นั่นแหละ เธออาจจะมีกรรมเวรมามาก แต่บุญวาสนาของเธอยังไม่สิ้นเพียงแค่นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นที่พึ่งของผู้ถูกทารุณกดขี่ทั้งหลาย ยังไม่ยอมให้เธอต้องจบชีวิตลงแบบนั้น

ในชั่วเสี้ยววินาทีที่บ่วงเชือกจะเริ่มรัดคอเธอนั้น ก็ปรากฏว่าปลายเชือกที่เธอผูกไว้กับขื่อ ขาดผึงลงมาทันที

น่าสังเกตว่า ท่านสวามีมีลักษณะพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง คือมักจะให้เหตุการณ์เขม็งเกลียวเข้าไปถึงขีดสุด ทำให้มีการอกสั่นขวัญหาย *(หรือหมดหวัง)* กันไปเสียก่อน จนถึงนาทีหรือวินาทีสุดท้ายของเรื่องแล้วนั่นแหละ ท่านจึงจะลงมือช่วยหรือยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้อง อาจเป็นได้ว่าท่านคงจะ "เชื่อมือ" ตนเอง ว่าถึงอย่างไร ๆ ท่านก็จะต้องสามารถจัดการให้เรียบร้อยได้เสมอ * ถ้าจะเปรียบอีกอย่างหนึ่ง ก็น่าจะเป็นได้ว่าท่านคงจะเป็นคล้าย ๆ กับ "พ่อเพลง" ในด้านการร้องเพลงหรือว่าในด้านการบรรเลงดนตรีก็ได้ ท่านไม่กลัวคำลงท้ายเพลงที่หาพ้องได้ยาก ๆ หรือว่าไม่กลัวจังหวะและทำนองเพลงที่บรรเลงยาก ๆ ดังนั้นท่านจะแกล้งหาเรื่องให้มันยาก ๆ

---

* หรืออาจเป็นได้ว่าท่านคงจะทดลองกำลังศรัทธา และความเพียรของเราว่า จะมั่นคงหรือว่าโลเลแค่ไหนก็ได้ ท่านจึงปล่อยให้ทนทุกข์และคิดช่วยตนเองจนสุดฤทธิ์ไปก่อน เมื่อเห็นไม่ไหวจริง ๆ จึงจะช่วย ทั้งนี้เพื่อให้เราเข้มแข็งขึ้นนั่นเอง

เข้าไว้ เพื่อให้คนดูคนฟังหวั่นวิตกหรือหวาดเสียวเล่น เพราะเกรงว่าท่านจะ "ลง" ไม่ได้หรือว่า "ตาม" ไม่ได้ ฉะนั้น แต่แล้วพอคนดูหรือคนฟังใจหายใจคว่ำ คิดว่าคราวนี้คงจนแต้มแน่แล้ว ท่านก็จะ "ปล่อยลูกเล่น" หรือ "ทิ้เด็ด" ออกมาให้เป็นที่โล่งใจกันไปได้ เรียกว่าพอถึงวินาทีสุดท้าย ผู้ดูหรือผู้ฟังที่นึกว่าต้อง "พัง" แน่แล้ว ก็ถอนใจกันเฮือกใหญ่ด้วยความโล่งอกกันเสียทีหนึ่ง ในเรื่องวิกฤตการณ์หรืออันตรายจากการป่วยไข้หรือเรื่องอื่น ๆ ก็คงจะเป็นทำนองนี้ ท่านคงรู้ว่าท่านสามารถจะ "คลายสลักกระเบิด" ของเรื่องนั้นที่ไหนและเมื่อไรก็ได้ ท่านจึงรอดูอย่างใจเย็น และให้พวกเราใจเต้นเป็นตีกลองไปตาม ๆ กัน

เรื่องของอาระวี สาวน้อยผู้อาภัพก็เป็นเช่นเดียวกัน พอถึงเสี้ยววินาทีสุดท้าย ที่เธอกำลังจะต้องตายแน่เชือกสำหรับผูกคอก็ขาดผึงลงมาเฉย ๆ อย่างนั้นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ อาระวีก็ลิ้งตกลงมาบนพื้นห้องเสียงดังตุ้บ ซึ่งทั้งนี้คงจะเป็นการลงโทษของท่านแก่เธอ ที่คิดไม่ดีคือคิดฆ่าตัวตาย จึงให้เจ็บตัวเสียบ้างนิดหน่อย สาว

น้อยผู้อาภัพพยุงกายลุกขึ้น ก็ได้เห็นภาพมหัศจรรย์ปรากฏอยู่เบื้องหน้า เป็นภาพมีรัศมีเรืองแสงสุกสกาว ภาพนั้นสวมเสื้อคลุมสีเหลือง ยืนอยู่เบื้องหน้าเธอ มีขนาดเท่าคนจริง ๆ

ท่านสวามีปรากฏร่างให้เธอเห็นชั่วขณะหนึ่ง ท่านยิ้มให้กับเธอ *(เป็นเชิงปลอบใจ)* แล้วก็หายวับไปทันที แต่สำหรับอาระวี รอยยิ้มขององค์ท่านยังฝังอยู่ในหัวใจของเธอไปอีกนาน เธอคิดสงสัยว่า "เอ ท่านผู้นี้จะเป็นเทพดา ที่มีรูปของท่านแขวนอยู่ในห้องสวดภชันของท่านเจ้าของไร่หรือเปล่าหนอ ?"

และเธอก็นึกได้ขึ้นมาว่า ท่านผู้นี้ผู้ซึ่งมาปรากฏกายให้เธอเห็นหลังจากช่วยชีวิตเธอมาแล้วนี้ คงจะหาวิธีช่วยแก้ปัญหาชีวิตของเธอได้ด้วย เธอรู้สึกศรัทธาเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ และเลยไม่คิดที่จะฆ่าตัวตายอีกต่อไป

เธอคิดว่าควรจะบอกเรื่องนี้แก่ภรรยาของเจ้าของไร่ดีหรือไม่ แต่นั่นแหละ ถ้าเธอบอกแก่ท่าน เธอก็จะต้องเล่า คือ "พ้อง" เรื่องการทำทารุณของสามีและแม่

ผัวของเธออีกด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น เรื่องก็อาจจะไม่จบลงด้วยดี ดังนั้นเธอจึงคิดว่าสู้เงียบเฉย ๆ ไว้ก่อนดีกว่า

แต่ท่านสวามีไม่ได้เงียบ และไม่ได้เฉย ท่านหาวิธีช่วยเด็กหญิงผู้อาภัพตามวิธีของท่านอย่างได้ผล คือท่านได้ไปเข้าฝันภรรยาของเจ้าของไร่ และบอกเรื่องราวความเป็นมาของอาระวีแต่ต้นจนหมดสิ้น

และนี่คือวิธีการที่ดีที่สุด ได้ผลนุ่มนวลที่สุดในกายช่วยเธอ ครอบครัวของเจ้าของไร่เริ่มให้ความสนใจแก่สาวน้อยผู้อาภัพ และยกย่องช่วยเหลือเธอด้วยประการต่าง ๆ เป็นอย่างดี ในเมื่อเขารู้ว่าเธอเป็นคนที่ท่านสวามีอุตส่าห์มาแนะนำให้เขารู้จักด้วยตนเอง เขาเชื่อท่านและเชื่อว่า เธอต้องเป็นคนดีคนหนึ่งอย่างแน่นอน ไม่เช่นนั้นท่านจะมาแนะนำให้เขารู้จักด้วยเหตุใด ? แน่ละฝ่ายสามีของเธอและแม่ของเขา เมื่อเห็นเหตุการณ์อันโอละพ่อเช่นนี้ก็ประหลาดใจ ทำให้ไม่กล้าข่มเหงทารุณต่อเธออีก เพราะเขากลัวบารมีทั้งของท่านสวามีและของเจ้าของไร่ด้วย เขารู้แน่ว่าถ้าเขาทำดีต่อเธอ เขาก็จะเป็นที่โปรดปรานของเจ้าของไร่ซึ่งเป็นเจ้านายของเขา เมื่อ

เป็นเช่นนี้ก็หมายความว่าอาระวีได้รับการปฏิบัติจากคนทั้งสองอย่างกลับหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว

นี้เป็นตัวอย่างรายหนึ่ง ซึ่งแสดงถึงความกรุณาของท่านสวามี ท่านได้ชุบชีวิตให้แก่สาวน้อยผู้อาภัพแห่งครอบครัวกรรมกรธรรมดา ๆ ครอบครัวหนึ่ง ท่านได้โปรยปรายสายฝนแห่งความกรุณาอันชื่นฉ่ำลงมาให้แก่เธอ ทำให้ครอบครัวของเธอที่มีแต่ความแล้งน้ำใจมาแต่เดิมนั้น ได้กลายเป็นแผ่นดินที่เขียวชะอุ่ม ชุ่มชื่นไปด้วยความรัก ความสามัคคี และความสุข สาวน้อยอาระวีจึงไม่ได้เป็นสาวน้อยผู้อาภัพอีกต่อไป

หาแหวนหาย

อีกเรื่องหนึ่ง เกี่ยวกับเจ้าของไร่กาแฟเหมือนกัน คือนางสกัมมะ ที่ข้าพเจ้าเคยกล่าวถึงมาบ้างแล้ว

สกัมมะเป็นสตรีที่มีนิสัยดี ไม่เคยข่มขู่คนงานของเธอเลย แต่วันหนึ่ง แหวนเพชรวงหนึ่งที่เธอรักมากเหลือเกิน เกิดหายไป เรื่องนี้ทำให้เธอเสียดายมาก และก็เลยหัวเสียมากด้วย เนื่องจากเธอทำแหวนวงนี้

หายในระหว่างที่มานมัสการท่านไส บาบา ที่ปุตตปารตี เธอจึงร้องเรียนต่อท่านสวามี โดยหวังว่าท่านคงจะช่วย "ยกย้าย" (apport) มันมาคืนให้เธอได้* แต่ท่านสวามีไม่ยอมช่วย ท่านกลับเห็นเป็นเรื่องขำ แล้วพูดกับเธอเป็นทำนองปรมัตถ์ และปรัชญาว่า "ดีแล้วนะ หายไปวงหนึ่ง ก็หมดภาระที่จะต้องห่วงไปวงหนึ่งน่ะแหละ"

แต่สกัมมะรักแหวนวงนี้มาก จึงไม่อาจระงับความเสียดายไว้ได้ เธอเริ่มสงสัยคนใช้ที่ติดตามเธอไป *(ซึ่งมีหลายคน)* ดังนั้น พอกลับไปถึงบ้าน เธอก็เล่นงานพวกคนใช้กันใหญ่เลยทีเดียว เมื่อต่อมาท่านสวามีไปเยือนสกัมมะที่บ้านของเธอ พวกคนใช้ก็รายงานเรื่องนี้ให้ท่านทราบ

ท่านสวามีเป็นผู้ที่เห็นอกเห็นใจคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงเสมอ ดังนั้นท่านจึงยอมช่วยคนเหล่านั้น โดยวิธี

---

* "ยกย้าย" ข้าพเจ้าแปลจากคำภาษาอังกฤษว่า **apport** หมายถึง การสลายวัตถุให้เป็นพลังงานจากที่แห่งหนึ่ง แล้วให้ "เดินทาง" จากที่แห่งนั้นในรูปพลังงาน มาจนถึงที่อีกแห่งหนึ่ง แล้วคืนตัวกลายเป็นวัตถุตามเดิม โปรดดูวารสาร "วิญญาณ" ประจำเดือน มกราคม–กุมภาพันธ์ ๒๕๒๗ หน้า ๑๔ เป็นต้นไป.

ที่ท่านไม่เคยทำมาก่อนเลย ท่านใช้มือแตะเข้าที่ฝาผนังของเรือนชั้นนอกของบ้านสกัมมะ อันเป็นที่ที่ตอนนั้นท่านกำลังนั่งดื่มกาแฟอยู่ ปรากฏว่ามีแสงเป็นประกายวาบ และแล้วแหวนวงที่หายไปก็กระโดดออกมาจากกำแพงตอนนั้นและเดี๋ยวนั้นเอง

ครั้นแล้วท่านก็ต่อว่าสกัมมะให้รู้ตัว "นี่นะ เราไม่ควรจะไปโทษเขา ทำให้พวกคนเหล่านั้นได้รับความลำบากใจแบบนี้เลย" ต่อจากนั้น ท่านก็บอกให้ว่าใครเป็นคนขโมยเอาไป

เป็นอันว่า ความมืดอกมืดใจในบ้านของสกัมมะซึ่งเกิดจากความสงสัยระแวงกันไปหมดทุกคน ก็หายไป เหลืออยู่แต่ความรักความสามัคคีกันเช่นเดิม

ยังมีเรื่องแบบนี้อีกมากมาย ที่ยกมาเล่าสู่กันฟังได้ไม่รู้จบ ทั้งหมดล้วนแต่เป็นเรื่องที่เป็นปัญหายุ่งยากและสลับซับซ้อนแก้ไม่ตก โดยสติปัญญาของคนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลาย แต่แล้วด้วยความกรุณาของท่านสวามี ปัญหาและความยุ่งยากเหล่านั้นก็ได้รับการแก้ไขไปได้อย่างง่ายดาย

หาเช็คหาย

นายเวนกตะมุนีและภรรยาของเขา ครั้งหนึ่งได้เดินทางไปรอบโลกกัน ครั้งแรกได้ไปลงพักที่ปารีส แต่แล้วก็เกิดเรื่องใหญ่ทันที คือเช็คเดินทางหายหมด หาเท่าไรก็ไม่ได้ แต่ก็แก้ปัญหานี้ได้โดยความช่วยเหลือของท่านสวามี (เรื่องนี้มีแปลไว้โดยละเอียดแล้ว โปรดดู เล่ม ๑ บทที่ ๗ หน้า ๒๒๘)

อันเรื่องความทุกข์ยากและขัดข้องที่จะเกิดขึ้นแก่มนุษย์เรานั้น มันมีมากมายหลายกระบวนการนับกันไม่หวาดไหว และเราก็ไม่มีทางรู้ว่ามันจะเกิดขึ้นแก่เราในแบบไหน และในทำนองเดียวกัน การที่จะพรรณนาให้ครบถ้วนกระบวนความว่าท่านสวามีได้เคยช่วยเหลือสาวกของท่านด้วยวิธีใดบ้างนั้น ก็ไม่มีทางที่ใคร ๆ จะทำได้เช่นเดียวกัน

ปาฏิหาริย์ช่วยให้พ้นจากการถูกโคบ้าขวิด

ครั้งหนึ่ง เกิดเรื่องอันตรายวุ่นวายกันขึ้นในอาณาเขตประศันตินิลยัมเองทีเดียว คือมีโคบ้าตัวหนึ่งมา

แต่ไหนก็ไม่มีใครรู้ได้ มันวิ่งตรงเข้าขวิดหญิงคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ประจำในประศันตินิลยัมนั้นอย่างเต็มที่ ขณะนั้นมีผู้เห็นเหตุการณ์หลายคน แต่ก็ไม่มีใครสามารถช่วยอะไรได้ทันท่วงที

ในขณะที่เขาของเจ้าโคบ้าตัวนั้นกำลังจะทิ่มแทงเข้าไปในร่างกายของหญิงผู้นั้น หัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เอื้อมมาช่วยไว้ได้ทันเวลา ปรากฏว่าผ้าส่าหรีของเธอถูกขวิดกระจุยไป แต่เจ้าของผ้าส่าหรีผู้นั้นรอดไปได้อย่างหวุดหวิด ต่อจากนั้น โคบ้าตัวนั้นก็เปลี่ยนทิศทางวิ่งเตลิดไปทางอื่นหายไป

ในระหว่างเวลาที่เกิดเหตุนี้ องค์ภควันกำลังยืนมองดูเหตุการณ์อยู่ที่ชั้นสองของอาคารประศันตินิลยัม เมื่อหมดเรื่องแล้ว ท่านก็เอามือลูบอกของท่าน แล้วก็เดินเข้าไปในห้อง มีผู้สงสัยกันว่าท่านคงจะรับเอาแรงกระทบของเขาโคบ้าตัวนั้นไว้ ให้ไปขวิดท่านที่หน้าอกของท่านแทนหญิงคนนั้นกระมัง

ปาฏิหาริย์ช่วยให้พ้นจากการถูกต้นไม้ทับ

บางท่านอาจจะคัดค้านว่า ก็เขาของโคตัวนั้นยังไม่ได้กระทบกับผิวหนังของสตรีผู้นั้นเลย มันยังอยู่ห่างอย่างน้อยก็ ๑ มิลลิเมตร ดังนั้นจึงไม่เห็นว่าจะมีปาฏิหาริย์อะไรเกิดขึ้นในเรื่องนี้เลย แต่นั่นแหละ เรื่องอัศจรรย์ต่าง ๆ เกิดขึ้นที่นี่บ่อย ๆ เหลือเกิน เช่นครั้งหนึ่ง ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งหักโค่นลง ลำต้นอันใหญ่และหนักของมัน ล้มฟาดลงบนร่างของบุตรสาวของหญิงผู้เกือบจะถูกโคบ้าขวิดในเรื่องที่กล่าวมานั้น ทุกคนเห็นอย่างชัดเจนว่ามันฟาดลงบนหัวของเด็กหญิงผู้นั้นเลยทีเดียว แต่ปรากฏว่าหัวของเด็กคนนั้นไม่ได้แตกละเอียดดังที่น่าจะเป็นเช่นนั้น และก็ไม่ได้มีบาดแผลหรือบาดเจ็บอะไรเลยแม้แต่น้อย หลังจากนั้นครู่หนึ่ง ท่านไส บาบา ได้เดินมาหาเธอแล้วพูดยิ้ม ๆ ว่า "นี่ถ้าเราไม่ช่วยไว้ละก็ บ่านนี้เจ้าคงจะต้องเดินทางไปที่แม่น้ำจิตราวดีแล้วละนะ" คำนี้หมายความว่า เด็กหญิงผู้นั้นจะต้องตายแน่ ๆ เพราะมีที่เผาศพแห่งหนึ่งอยู่ชายฝั่งของแม่น้ำจิตราวดี

การช่วยในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ประจำวัน

เท่าที่ได้บรรยายมาแล้ว โดยมากก็มักจะเป็นเรื่องอันตรายหรือความยากลำบากอย่างสำคัญ หรือร้ายแรงทั้งสิ้น แต่ความกรุณาของท่านสวามีไม่ได้มีขอบเขตจำกัดอยู่เฉพาะเรื่องใหญ่ ๆ โต ๆ เท่านั้น บางครั้งแม้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ได้พบเห็นกันในชีวิตประจำวันนี้เอง ท่านสวามีก็ให้ความช่วยเหลือแก้ไขให้ด้วยเหมือนกัน อันที่จริง องค์ท่านเคยช่วยแก้ไขเรื่องชนิดนี้มาแล้วนับไม่ถ้วนทีเดียว อาจจะกล่าวว่าเป็นล้าน ๆ รายก็ได้กระมัง ซึ่งอันที่จริงก็สมกับสมัญญาของท่านประการหนึ่งที่ว่าท่านเป็น **สังกตะ หะระ จาตุรติ** คือ ผู้มีความกรุณาช่วยแก้ไขข้อขัดข้องนานาประการ

เช่นว่า ตอกตาปูลงไปในกำแพงคอนกรีตไม่เข้า หรือสวิทช์ไฟฟ้าเกิดสปริงเสีย กดแล้วไม่กระดกกลับและกระดกไป หรือขีดไม้ขีดไฟไม่ติด เพราะก้านมันเบี่ยกไปอย่างนั้นหรือเกลียวฝาขวดนมฮอรลิกซ์ เกิดลื่น (คือเกลียวหวาน) ทำให้เปิดขวดไม่ได้อย่างนั้น ไช่ไหม ? ปากกาเขียนไม่ออกแก้เท่าไร ๆ ก็ไม่ได้ดีหรือ ? ไม่เป็นไร

เรื่องมโนสาเร่เล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ แม้จะดูเป็นเรื่องจิ๊บจ้อยอย่างไรก็ตาม ก็ขอร้องให้ท่านสวามีช่วยได้เสมอ ในเมื่อสาวกเหล่านั้นท่องภาวนาคำว่า "ไส ราม" *

ท่าน รามกฤษณะ ปรมหังสะ เคยกล่าวไว้ว่า "พระผู้เป็นเจ้าทรงได้ยินแม้เสียงเดินของมดทุก ๆ ก้าว" แต่ท่านไส บาบานั้น ไม่เพียงแต่ได้ยินอย่างเดียวเท่านั้น ท่านยังให้ความช่วยเหลือด้วย ถึงแม้ว่าอวัยวะที่ได้รับบาดเจ็บจะเป็นที่ **เท้า** องค์ท่านก็ไม่รังเกียจที่จะยื่น**มือ** ออกไปช่วยเหลือด้วยความเต็มใจเสมอ

ปาฏิหาริย์คลาดแคล้วจากลูกบี้น

การคุ้มครองผองภัยของท่านไส บาบานั้น ท่านมิได้ให้แก่คนเป็นรายบุคคล หรือว่าเป็นครอบครัว

---

* หลานสาวของผู้แปล อายุ ๑๒ ขวบ ทำรูปถ่ายใบหนึ่งหาย หามาหลายวันแล้วไม่พบ คืนหนึ่งพบกับผู้แปล ได้ถามผู้แปลว่าเรื่องนี้พอจะขอความช่วยเหลือท่านไส บาบา ได้ไหม ผู้แปลตอบไปอย่างไม่ค่อยจะแน่ใจนักว่า ก็ลองภาวนาว่าไสรามดูหลาย ๆ ครั้ง ได้เหลือไม่ก็รับรองไม่ได้เหมือนกัน แต่ในใจผู้แปลคิดว่าคงจะหาไม่ได้เสียมากกว่า รุ่งขึ้นได้ทราบข่าวว่า รูปนั้นหาได้แล้ว โดยเจ้าตัวเองในคืนวันนั้นเอง....นี้คงเป็นปาฏิหาริย์แบบล่อใจเด็กอย่างหนึ่งกระมัง

หรือองค์การสถาบันเท่านั้น แต่ท่านยังได้แผ่ไปเป็นวงกว้างจนถึงประเทศชาติด้วย ในเมื่อเกิดการรบพุ่งกันขึ้น ขอยกตัวอย่างเรื่องแรกซึ่งเป็นเรื่องเกิดขึ้นในวงแคบ ๆ ก่อน

ท่านผู้อ่านคงจะพอจำได้ว่า เหตุการณ์ร้ายแรงและรุนแรงได้ปะทุขึ้นในแคว้นนาคาแลนด์มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ในเดือนเมษายนปี ค.ศ. ๑๙๖๔ ชนเผ่านาคาได้โจมตีอย่างขนานใหญ่ จนเกือบจะเรียกว่าเป็นการบุกรุกอันกระทำต่อชาติได้ทีเดียว ในวันที่ ๑๔ ของเดือนดังกล่าว ความรุนแรงก็พุ่งขึ้นถึงขีดสุด โดยผู้ก่อการร้ายชาวนาคาได้บุกเข้าระดมยิงนายอำเภอ กายานะ และครอบครัวของเขาอย่างใกล้ชิด ทหาร ๒—๓ คนซึ่งทำหน้าที่คุ้มครองให้ ก็สู้กำลังที่เหนือกว่าไม่ไหว เพราะพวกผู้ก่อการร้ายได้ขุดสนามเพลาะไว้รอบบริเวณ และได้ระดมยิงมาที่บังกาโลของนายอำเภอเป็นห่าฝน

ฝาบังกาโลนั้นสร้างไว้อย่างบอบบาง ไม่สามารถจะกันลูกกระสุนปืนได้ ลูกปืนจึงแล่นทะลุฝาบังกาโลเข้ามาเสียงหวีดหวิวดังไม่ขาดสาย ทำให้ฝาบังกาโลเป็น

รูพรุนไปทั่ว การยิงอย่างรุนแรงเริ่มตั้งแต่เวลาหนึ่งทุ่มครึ่งไปจนถึงตี ๔ ครึ่งของวันรุ่งขึ้น ทุกคนในบังกาโลนอนเหยียดยาวอยู่กับพื้นห้อง หลบอยู่ตามใต้โต๊ะบ้าง ใต้เตียงบ้าง พ่ำเสียงลูกปืนแหวกอากาศอยู่ไม่ขาดระยะเฉี่ยวร่างกายของเขาไปหลายครั้ง พวกที่อยู่ในบังกาโล "ยิง" โต้ตอบไปโดยการภาวนาคำว่า "ไสราม ไสราม" เรื่อยไปเท่านั้นเอง จนกระทั่งตี ๔ ครึ่ง กำลังสนับสนุนมาถึง และได้ขับไล่ผู้ก่อการร้ายหนีไป

หลังจากนั้น เมื่อลุกขึ้นมาสำรวจดูพื้นบังกาโล เขาก็ได้พบว่าบนพื้นห้องมีแต่ลูกปืนเต็มไปหมด เกือบจะไม่มีที่วางเท้าหรือว่า มองไม่เห็นพื้นห้องเลยทีเดียว จำนวนลูกปืนทั้งหมดที่อยู่ในบังกาโลนั้น นับได้ ๔๘๕ ลูก แต่ก็ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บจากการถูกยิงซัลโวครั้งนั้นเลย ที่เดือดร้อนมากก็คือต้องทรมานกันอยู่ตลอดคืน เรียกว่าเป็นการเสวยผลกรรมที่เบาบางลงมากแล้ว และทั้งหมดนี้ก็ด้วยคำภาวนาว่า "ไสราม" เท่านั้นเอง

ปาฏิหาริย์คุ้มครองสนามบินของกองทัพอากาศ

อินเดียทั้งประเทศเป็นหนี้บุญคุณท่านไส บาบา อยู่ไม่ใช่น้อยจากการคุ้มครองของท่านตอนที่ถูกโจมตีทางอากาศที่จัมนาคารโดยกองทัพอากาศของปากีสถาน

ท่าน ทีฆวิชัยสิงห์ ผู้ล่วงลับไปแล้ว ผู้เป็นผู้ว่าการจัมนาคารและภรรยาของท่าน เป็นสาวกที่เลื่อมใสท่านไส บาบา อย่างมั่นคง ในเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๖๕ เมื่ออินเดียเกิดสงครามกับปากีสถาน ทั้งสองสามีภรรยาได้เข้ามาขอพึ่งบารมีต่อองค์ภควัน เพราะเขามีศรัทธาในองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์มากกว่ากำลังทหาร

ท่านสวามีได้มีส่วนช่วยจัมนาคารให้รอดพ้นจากการโจมตีของศัตรูด้วยเหมือนกัน ท่านได้ส่งสาส์นของท่านเองไปยังกองทัพอากาศ *(ของจัมนาคาร)* โดยกล่าวว่าท่านจะช่วยคุ้มครองผองภัยให้ สาส์นของท่านได้ทำให้เกิดขวัญและกำลังแก่ทหารทุกคนเป็นอย่างมาก และมีประจักษ์พยานอย่างเพียงพอจากเจ้าหน้าที่ของกองทัพอากาศ ที่แสดงว่าลูกระเบิดที่นักบินฝ่ายปากีสถาน

ทิ้งลงมานั้น ผิดเป้าหมายหมด เพราะมันหล่นลงมาแบบส่งเดช และโดยมากก็ไปลงที่ชายแดนอีกด้านหนึ่ง และในระหว่างระยะเวลาที่กล่าวนี้ ท่านสวามีได้ปรากฏตัวให้นักบินหลายคนได้เห็นองค์ท่าน และยังได้ไปเยือนสมาชิกของครอบครัวของเขาอีกด้วย ท่านได้ให้กำลังใจแก่เขาโดยยกมือในท่าอภัยหัตถ์ *(คือคุ้มครองผองภัย)* และกล่าว "เรามาให้พรแก่เธอ" คำนี้ท่านได้กล่าวแก่ภรรยาของนายทหารอากาศคนหนึ่ง ในขณะนั้นเอง ลูกกระสุนปืนใหญ่ลูกหนึ่ง ซึ่งน่าจะมาตกที่นายทหารผู้นั้น ก็กลับตกห่างออกไปอีก ๑๐๐ หลาพร้อมกับระเบิดขึ้นด้วย

และในที่สุด ท่านก็ได้ไปเยี่ยมจัมนาคารด้วยกายเนื้อของท่าน ซึ่งทำให้สาวกของท่าน ณ ที่นั้นรู้สึกปลาบปลื้มและอบอุ่นใจอย่างสุดที่จะประมาณได้

ปาฏิหาริย์ช่วยประเทศในยามสงคราม

และอันที่จริง อำนาจคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายของท่านย่อมแผ่ไปถึงทุกหนทุกแห่งที่จะเกิดขึ้นในโลกนี้

ด้วย ถึงแม้ว่าท่านอาจจะให้ความสนใจเป็นพิเศษต่ออินเดีย ซึ่งท่านถือว่าได้เป็นแหล่งแห่งความเจริญทางวิญญาณของโลกมาแล้ว ตั้งแต่โบราณกาลอันนานไกลหาที่สุดมิได้ก็ตาม สาวกของท่านเชื่อว่ามีเหตุผลเพียงพอที่จะทำให้เชื่อได้ว่า ท่านได้ให้ความคุ้มครองไม่เฉพาะแต่สนามบินที่ จัมนาคารเท่านั้น แต่ยังได้คุ้มครองทั่วประเทศอินเดียให้พ้นจากการรุกรานของประเทศจีนและปากีสถานอีกด้วย

ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๖๒ เมื่ออินเดียทั้งประเทศกำลังตกอยู่ในห้วงแห่งความหวาดหวั่นเกรงว่า จะถูกจีนรุกรานนั้น ผู้ที่อยู่ในประสันติ นิลยัม ได้เรียนถามท่านไส บาบาด้วยความเกรงใจว่า เขาควรจะตระเตรียมการเพื่อฉลองวันเกิดของท่านในวันที่ ๒๓ ตามปกติเหมือนที่ทำมาทุกปีไหม ท่านสวามีตอบอย่างหนักแน่นว่า

"อันที่จริงไม่ใช่เฉพาะปีนี้ดอก แม้ว่าปีไหน ๆ ก็ไม่จำเป็นต้องตระเตรียมเพื่อฉลองวันเกิดของเราเลย แต่ที่เรายอมให้ทำเช่นนั้น ก็เพื่อความสบายใจของพวก

เธอเองน่ะแหละ ดังนั้นปีนี้ก็ทำกันไปอีกได้ตามปกติ ไม่ต้องกลัวอะไรดอก พอถึงวันนั้น อันตรายจากประเทศจีนก็หายไปเองน่ะแหละ"

แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระยะ ๒—๓ วันต่อมา ไม่ได้ทำให้สาวกเบาใจเลย เพราะปรากฏว่าจีนกำลังรุกรานหนักขึ้นทุกที แต่ครั้นแล้วพอถึงวันกำหนด คือวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน จีนก็ถอยทัพกลับ การรบพุ่งกันก็สิ้นสุดลง

ผู้สันทัดกรณีหลายคน รวมทั้งนายพลในกองทัพได้เขียนบทความเกี่ยวกับการรุกรานของจีนมาให้เราอ่านกัน แต่ในข้อความเหล่านั้นก็ยังมีเรื่องที่น่าเคลือบแคลงสงสัยอยู่ข้อหนึ่ง คือเหตุผลที่ว่าอะไรกันแน่ที่เป็นสาเหตุทำให้เหตุการณ์สงครามเปลี่ยนโฉมหน้าพลิกความคาดหมายในวันนั้น และในที่สุดก็ทำให้จีนหยุดยิง จริงอยู่มีผู้เสนอให้ความเห็นว่า อาจจะเป็นเพราะการที่กองเรือที่ ๗ ของสหรัฐแล่นออกจากฐานที่ตั้งในมหาสมุทรแปซิฟิคมาเพื่อช่วยอินเดียก็ได้ นี่เป็นเหตุให้จีนยับยั้งการรุกรานไว้ แล้วหยุดยิง แต่เรื่องนี้แม้ทางราชการ

เองก็ยังไม่ได้ให้การสนับสนุนหรือรับรองเช่นนั้น ดังนั้น สาวกของท่านสวามีจึงเชื่อว่าน่าจะเป็นด้วยอำนาจบันดาล *(อย่างลึกลับ)* ของท่านสวามีเสียมากกว่า ที่ทำให้ฝ่ายจีนหยุดยิงในเย็นวันก่อนที่จะถึง วันเกิดของท่านไส บาบา**พอดี** และก็เป็นการทำให้ประเทศชาติพ้นจากภัยสงครามใหญ่ไปได้ *(และงานฉลองวันเกิดของท่านก็ได้รับการจัดให้มีขึ้นตามปกติเหมือนทุกปี ด้วยความโล่งใจของทุกคน)*

เหตุการณ์ทำนองเดียวกันนี้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๖๕ ตอนนั้นกำลังเกิดสงครามกับปากีสถาน ทำให้มีการประกาศภาวะฉุกเฉินและพรางไฟกันทั่วประกาศ และช่วงนั้นก็เป็นระยะเวลาที่ท่านไส บาบากำลังตระเตรียมงานเพื่อฉลองวันทสาระและเวทยัญญะเป็นการใหญ่ แม้ว่าจะมีเหตุการณ์เมื่อปี ๑๙๖๒ ที่กล่าวมาแล้ว แสดงถึงปาฏิหาริย์ของท่านสวามีให้เห็นประจักษ์แล้วก็ตาม แต่บรรดาสาวกก็ยังอดวิตกกังวลไม่ได้ แต่ในที่สุดก็เป็นไปดังที่ท่านสวามีกล่าวไว้แล้ว คือพอก่อนจะถึงวันฉลองซึ่งจะต้องใช้แสงสว่างกันเป็นการใหญ่ ก็มีประกาศยกเลิกการพรางไฟ สภาพดำมืด

ทั้งทางภายนอกและภายในใจของสาวกก็เป็นอันสิ้นสุดลง การฉลองดังกล่าวจึงได้ดำเนินไปด้วยความรื่นเริงอย่างสมใจของสาวกทั้งปวง เป็นอันว่าเหตุการณ์ก็เป็นไปสมตามคำพยากรณ์ของท่านสวามีอีกครั้งหนึ่ง

การช่วยเหลือผู้หนีร้อนมาพึ่งเย็น

ตอนที่เกิดสงครามเกี่ยวกับบังคลาเทศขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ นั้น ท่านสวามีได้กล่าวว่าสงครามจะไม่เข้ามาสู่ประเทศอินเดีย (...it would not enter India) ท่านได้อธิบายว่า "สงครามเรื่องประเทศบังคลาเทศนี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงการประพฤติธรรมตามหลักวัฒนธรรมของเราให้เห็นชัดเจน และมีศักดิ์ศรีกว่าการเผชิญหน้ากันกับจีนและปากีสถานที่แล้วมาเสียอีก เพราะในเรื่องจีนกับปากีสถานนั้น เราต่อสู้ผู้รุกรานในประเทศของเราตามวิสัยที่ประเทศใด ๆ ที่รุกรานก็ย่อมจะต้องทำเช่นนั้น แต่ในครั้งนี้อินเดียเข้าสู่สงคราม มิใช่ด้วยคิดถึงผลประโยชน์ของตนเอง แต่เพราะว่าประเทศเพื่อนบ้านคือ เบงกอลตะวันออกได้ขอความช่วยเหลือให้เราเป็นที่พึ่งของเขา เรื่องนี้เป็นเช่นเดียวกันกับตอนที่พระรามร่วมกับนางวาลี เพื่อช่วยเหลือสุครีพผู้มาขอ

ร้องให้พระองค์เป็นที่พึ่งของเขา สงครามบังคลาเทศครั้งนี้ เรากระทำ**เพื่อผดุงคุณธรรมเช่นมิตรภาพและการให้อารักขาแก่ผู้ที่หนีร้อนมาพึ่งเย็น** ดังนั้นเราจะต้องชนะในทุกวิถีทางด้วยปืนใหญ่คือการประพฤติธรรมของเรา" นี้เป็นการแสดงสุนทรพจน์ต่อหน้าประชาชนขององค์ภควันที่ประศันติ นิลยัม* (In this Bangla war,

---

* อันที่จริง ถ้าเราระลึกถึงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ ก็จะเห็นว่าประเทศไทยได้ปฏิบัติภาระกิจ "ปกป้องผองภัย" ให้แก่ผู้อื่นในลักษณะเดียวกันนี้มานมนานนับครั้งไม่ถ้วนจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ นับตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นต้นมา พระมหากษัตริย์ไทยมีเรื่องต้องทำสงครามกับพม่า เพราะเหตุที่ครอบครัวมอญหนีจากการกดขี่ข่มเหงของพม่าเข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารนับครั้งไม่ถ้วน ถึงกับในสมัยหนึ่งจะเป็นรัชกาลอะไร ผู้แปลก็จำไม่ได้เสียแล้ว ปรากฏว่ามีการตั้งกองอาสา อาทมาต คือหน่วยกล้าตายที่ขอเป็นกองหน้าออกต่อสู้กับพม่า ซึ่งประกอบด้วยทหารเชื้อชาติมอญ ที่มีความเจ็บแค้นพม่ามาก ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ถ้าจำไม่ผิดก็คงจะเป็นสมัยรัชกาลที่สอง ประเทศเขมรเกิดการปฏิวัติ พวกหนึ่งหนีไปขอความช่วยเหลือจากญวน อีกพวกหนึ่งหนีมาพึ่งพระบรมโพธิสมภารของพระมหากษัตริย์ประเทศไทย ทางไทยได้เกณฑ์กองทัพ "รถถัง" คือช้างศึก) ไปช่วยเป็นจำนวนหลายร้อยเชือก ทัพไทยได้เข้าประจันบานกับทัพบกของญวนที่กรุงกัมพูชา เมืองหลวงของเขมร ปรากฏว่าทหารญวนโดน "รถถัง" ของไทยเหยียบย่ำล้มตายลงเป็นอันมาก ในที่สุดต้องแตกหนีไป ต่อมาพอทัพเรือของญวนยกมาช่วยจะเข้ากรุงกัมพูชา แม่ทัพญวนเกิดเป็นบ้าขึ้นมาเฉย ๆ บัญชาการทัพไม่ได้เลยต้องยกทัพกลับ เรื่องนี้เก็บใจความมาจากบทความเรื่อง "อานัมสยามยุทธ์" ซึ่งพิมพ์แจกในงานพระราชทานเพลิงศพผู้เสียชีวิตในการปราบคอมมูนิสต์ ที่วัด

our dharmic tradition and culture glow brighter than in the previous confrontations with China and Pakistan. In those cases, we opposed aggressors on our own soil as any country would. But now India has entered the fray not in self-interest, but because the neighbouring country of East Bangla has sought refuge in us. Like Rama joining issue with Vali solely on account of Sugriva who sought refuge in Him, in this war which is fought for values like friendship and protection to the protege, we are bound to win by all canons of dharma,declared Bhagavan in His public discourse at Prasanti Nilayam.)

พระศรีมหาธาตุ (แต่จะเป็นบี พ.ศ. ใด ก็จำไม่ได้เสียแล้ว) - และในปัจจุบันประเทศไทยก็ยังต้องรับภาระเช่นเดียวกันนี้อีก คือต้องรับหน้าที่ให้ที่อยู่อาศัยแก่ผู้ลี้ภัย ชาวเขมร ลาว และญวนที่หนีมาพึ่งพระบรมโพธิสมภารอย่างไม่ขาดสาย กล่าวได้ว่าประเทศไทย แม้เป็นประเทศเล็กกว่า และมีทรัพยากรน้อยกว่าอินเดียมาก แต่ต้องรับภาระในด้านนี้ เพื่อมนุษยธรรมมาแล้ว และกำลังรับภาระเช่นนี้อยู่ ไม่น้อยกว่าประเทศอินเดียเลยทีเดียว หรืออันที่จริงอาจจะมากกว่า และตลอดระยะเวลานานกว่าเสียด้วยซ้ำ

ครั้นต่อมาเมื่อปากีสถานได้มาทิ้งระเบิดสถานที่ตั้งของกองทัพอากาศอินเดีย สาวกก็ชักสงสัยว่าเหตุใดคำกล่าวของท่านสวามีที่ว่าสงครามจะไม่เข้ามาสู่ประเทศอินเดียนั้น จึงไม่เป็นความจริง

แต่ท่านสวามีได้อธิบายเป็นเชิงให้ความมั่นใจแก่เขาว่า "เธอต้องฟังคำพูดของเราให้ดี ๆ ซิ ที่เราพูดนั้นเราหมายความว่า สงครามครั้งนี้จะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อความเป็นอยู่ของประชาชนอินเดียที่เป็นพลเรือน เราจะไม่ต้องเลิกล้มการประชุมออลอินเดียที่มัทราสในวันที่ ๒๒ และ ๒๓ เดือนธันวาคมนี้ดอก จงตระเตรียมการต่อไป เพื่อให้ผู้แทนของทุกแคว้นมาประชุมกัน โดยส่งคำเชิญไปที่เขาได้แล้ว"

แต่แม้ว่า ท่านสวามีจะได้ให้คำมั่นใจเช่นนั้นแล้ว สมาชิกขององค์การ *(ที่เกี่ยวข้องในการจัดประชุม)* ก็ยังไม่วายตกใจแต่เขาก็ยังดำเนินการเตรียมการกันต่อไป ทั้ง ๆ ที่ตกใจเช่นนั้น พวกเขาไม่ค่อยสบายใจที่ว่าดีไม่ดีพวกที่ไม่เชื่อท่านไส บาบาก็จะถือเอาเป็นโอกาสเย้ยหยัน

ท่านได้ เขาอาจจะว่า "เห็นไหมล่ะ ท่านไส บาบาพูดไว้อย่างหนึ่ง แต่เหตุการณ์กลับเป็นไปอีกอย่างหนึ่ง"

แต่ท่านไส บาบามีความมั่นใจเพียงไร จะเห็นได้จากการที่ท่านได้ให้วารสาร "สนันตนสารถี" ลงคำพยากรณ์ของท่านล่วงหน้าไว้เลยทีเดียว

ครั้นแล้ว สงครามก็สิ้นสุดลงเมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม การประชุมออลอินเดียก็เป็นไปตามที่ท่านได้บอกไว้ว่าจะไม่เลิกล้มในกรุงมัสราส โดยไม่มีเหตุการณ์ที่จะมาทำให้ชักช้าหรือเลื่อนออกไป คำพยากรณ์ของท่าน จึงเป็นจริงทุกประการ

อย่างไรก็ตาม มีผู้กล่าวหาว่าท่านไส บาบาได้กล่าวอ้างว่าได้พยากรณ์เหตุการณ์สงคราม **หลังจาก** ที่เกิดสงครามขึ้นมาแล้ว *(ซึ่งใคร ๆ ก็ทำได้)* แต่ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า องค์ท่านได้พยากรณ์ไว้ **ก่อน** ที่สงครามจะเกิดเป็นเวลานาน และท่านยังได้บอกใบ้ให้ในทำนองนั้นอีกด้วย ดังจะขอนำประสบการณ์ของผู้บัญชาการ

ทหารเรือในสมัยนั้น คือ พลเรือเอกนันทะ มาประกอบเป็นหลักฐานของเรื่องนี้ดังต่อไปนี้

พยากรณ์ชะตาชีวิตของนายพลเรือ

พลเรือเอกนันทะ ซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพเรือในสมัยนั้น เคยได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับท่านไส บาบา มามากเหมือนกันจากนาย ดี. ดี. โจประ ซึ่งเป็นคนสำคัญยิ่งใหญ่คนหนึ่งของเมืองกัลกัตตา นายโจประผู้นี้เคยเป็นคนเจ้าสำราญมาแต่ก่อน คือบ้านของเขามักจะเป็นที่ที่มีงานเลี้ยงน้ำชา ปาร์ตี้ และเป็นแหล่งของความสนุกสนานเฮฮานานาประการอยู่เสมอ แต่ต่อมาเมื่อเขาได้ไปนมัสการท่านไส บาบา และเลื่อมใสท่านแล้ว เขาก็เปลี่ยนนิสัยไปเป็นคนละคน เพราะเขาได้เลิกเรื่องสนุกสนานเฮฮาอันไม่มีสาระเหล่านั้นทั้งหมด และหันมาจัดให้มีการสวดภชันที่บ้านของตนเป็นประจำ โดยให้บ้านของเขาเป็นศูนย์สวดภชันสำหรับผู้อื่นมาร่วมสวดด้วยนอกจากนั้น เขายังได้เลิกการดื่มของมึนเมา และกินหันมาอาหารมังสวิรัติแทน ท่านนายพลเรือนันทะ

รู้เรื่องนี้ดีและก็ยังนึกสรรเสริญท่านไส บาบาอยู่ ที่มีอิทธิพลสามารถทำให้นายโจประเปลี่ยนนิสัยไปได้ถึงขนาดนี้ แต่นั่นแหละ ท่านก็เป็นแต่เพียงนึกนิยมนับถือความสามารถอยู่บ้างเท่านั้น คือยังไม่ถึงกับเลื่อมใสบูชาอย่างใด เขาเริ่มสนใจองค์ท่านมากขึ้นก็ตอนที่ ได้เดินทางมาที่บังกาลอร์เมื่อต้นปี ๑๙๗๑ และได้ฟังนายธรรมวีระ ซึ่งเป็นผู้ว่าการของเมืองบังกาลอร์ กล่าวสรรเสริญท่านไส บาบา เป็นอย่างมาก ดังนั้น ท่านนายพลกับคุณหญิงสุมิตราผู้ภรรยาจึงไปกราบนมัสการท่านไส บาบา ซึ่งตอนนั้นพักอยู่ที่ไวท์ฟิลด์ โดยมีผู้ว่าการ ฯ เป็นผู้นำไป เมื่อท่านไส บาบา ได้ออกมาให้ทารชันและสวดภชัน แล้ว ท่านก็ได้เรียกนายพลเรือและคุณหญิงเข้าไปพบโดยเฉพาะ

ในระหว่างการพบกัน ท่านไส บาบาได้บรรยายให้นายพลกับคุณหญิงฟังถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในครอบครัวของคนทั้งสองโดยละเอียด รวมทั้งปัญหาที่เกี่ยวกับบุตรชายสองคนของสามีภรรยาคู่นี้ด้วย ซึ่งทำให้คนทั้งสองรู้สึกประหลาดใจ และกลายมาเป็นความเลื่อมใส

อย่างยิ่ง องค์ภควันได้เนรมิตวิภูติให้ และให้ของขวัญแก่เขาด้วย พร้อมกับบอกเป็นเชิงพยากรณ์ว่า "ในไม่ช้าเธอ *(คือนายพลเรือ)* จะมีชื่อเสียงมาก ประชาชนทั้งปวงจะยกย่องเธอมากทีเดียว"

ข้อความนี้มีพิมพ์ขึ้นไว้ในวารสาร ชื่อสัตยาไส สมจาร ฉบับเดือนกรกฎาคม ๑๙๗๑ ซึ่งพิมพ์ที่กัลกัตตา ในช่วงเวลานั้น สงครามบังคลาเทศยังไม่เกิดขึ้น และก็ยังไม่มีเค้าหรือวี่แววเลยเสียด้วยซ้ำไปว่า ต่อไปจะเกิดมีสงครามเช่นนั้นขึ้นได้

พอถึงเดือนพฤศจิกายน การรบพุ่งก็เกิดขึ้น และบัดนี้ก็เป็นที่รู้กันไปทั่วโลกแล้วว่า กองทัพเรืออินเดียได้มีชัยชนะต่อกองทัพเรือปากีสถานอย่างไร ทั้งในอ่าวเบงกอล และ ทะเลอาเรเบียน โดยได้จมเรือของฝ่ายศัตรูลงเป็นจำนวนถึงมากกว่า ๑๐๐ ลำ ทั้งนี้ภายใต้การบัญชาการของนายพลเรือนันทะที่กล่าวมาแล้วนั่นเอง ต่อจากนั้นอินเดียทั้งชาติก็ได้ให้เกียรติยกย่องท่านเป็น

อย่างสูง และรัฐบาลอินเดียก็ได้ยกย่องท่านเป็นอย่างมาก โดยได้รับเกียรติเป็น "ปัทมะ วิภูษะ" ด้วย

อันธรรมดาผู้บัญชาการทหารนั้น ย่อมจะต้องได้รับเกียรติยศและชื่อเสียงก็ในยามสงครามเท่านั้น ใครเล่าจะยกย่องเขาในยามสงบ ? แต่ท่านไส บาบาก็ได้รู้ล่วงหน้าตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ซึ่งยังไม่มีวี่แววของสงครามเลยว่า ท่านนายพลเรือผู้นี้จะต้องได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่จากทั้งประชาชนและรัฐบาล เรื่องนี้จะไม่เป็นเครื่องแสดงเป็นอย่างดีดอกหรือว่า ท่านเป็นผู้มีอนาคตังสญาณอันลึกซึ้งเพียงใด ?

แต่สาวกขององค์ท่านเชื่อว่า ท่านคงจะไม่เพียงแต่พยากรณ์เหตุการณ์ล่วงหน้าอย่างเดียว เพราะท่านคงจะได้หาทางดลบันดาลให้เหตุการณ์เป็นไปในทำนองนั้นด้วย แน่ละ ไม่มีใครสามารถจะพิสูจน์เรื่องนี้ให้เป็นที่แจ่มแจ้งสำหรับผู้ที่ไม่ยอมเชื่อได้ แต่นั่นแหละ ผู้ที่ไม่ยอมเชื่อก็หาทางพิสูจน์ไม่ได้เช่นเดียวกันว่า องค์ท่านไม่ได้ทำเช่นนั้น หรือว่าไม่มีความสามารถที่จะทำเช่นนั้น

การยกระดับวิญญาณให้สูงขึ้น เป็นภารกิจขององค์อวตาร

เป็นอันว่า ท่านผู้อ่านทั้งหลายก็พอจะได้ทราบบ้างแล้วว่า องค์ภควันของเรามีความเมตตากรุณา และมีความสามารถในด้านปาฏิหาริย์เพียงใด ในการช่วยเบนเบี่ยงเหตุการณ์ร้ายต่าง ๆ ไม่ให้เกิดขึ้นทั้งแก่บุคคลต่าง ๆ เป็นรายตัว และแก่รัฐหรือชาติทั้งชาติก็ได้ด้วย แต่นอกเหนือสิ่งอื่นใด (เราเชื่อกันว่า) การที่ท่านได้อุบัติเป็นองค์อวตารลงมาทั้งนี้ ก็เพื่อจะช่วยขจัดบั่นเบ่ามหาภัยร้ายแรงที่จะเกิดขึ้นแก่โลกทั้งโลก ไม่ใช่เฉพาะแต่กับประเทศอินเดียเท่านั้น ปัจจุบันมีมหาภัยที่กำลังคุกคามประชาชนทั้งโลก คือสภาวะที่เรียกได้ว่าเป็นอธรรม คือฝ่ายที่ไม่นับถือธรรมได้กำเริบลุกขึ้นก่อความวุ่นวายทั่วไป การที่ท่านได้ช่วยเหลือความทุกข์เดือดร้อนของบุคคลเป็นส่วนตัวก็ดี ของประเทศชาติเป็นส่วนรวมก็ดี ล้วนเป็นไปเพื่อเป็นการปูทางสำหรับการตั้งอาณาจักรแห่งธรรมขึ้นในโลกมนุษย์นั่นเอง ทั้งนี้เพราะว่าจะมีประโยชน์อะไรในการขับไล่ศัตรูภายนอกออกไป

ในเมื่อเรายังต้องทำการขับเคี่ยวกับศัตรูภายในคือ สภาพของอธรรมที่แฝงตัวอยู่ตลอดเวลา การที่องค์ท่านแสดงปาฏิหาริย์รักษาโรคให้ก็ดี การเนรมิตของบางอย่างให้เป็นที่ระลึกก็ดี การช่วยให้รอดพ้นจากอันตรายก็ดี การปกป้องผองภัยให้ในยามสงครามก็ดี เหล่านี้ยังไม่ใช่จุดมุ่งหมายที่แท้จริงขององค์ท่าน เพราะท่านได้กล่าวชี้แจงอยู่เสมอว่า ทั้งหมดนั้นเป็นเครื่องจูงใจเพื่อนำไปสู่จุดหมายปลายทาง คือการยกระดับวิญญาณให้สูงขึ้นนั่นเอง

ด้วยบารมีอันมากมายมหาศาลขององค์ท่าน บัดนี้ **องค์การ สัตยา ไส เสวะ** ได้เกิดมีขึ้นเกือบจะทุกประเทศในโลกแล้ว การประชุมองค์การ สัตยา ไส เสวะ ในระดับโลกเป็นครั้งที่สาม ได้ถูกจัดขึ้นที่ปุตตะปาระตี ในเดือน พฤศจิกายน ปี ค.ศ. ๑๙๘๐ ซึ่งก็เป็นนิมิตหมายอันดีในเรื่องนี้ จำนวนบุคคลผู้งดเว้นจากการดื่มเหล้าและเนื้อสัตว์กำลังเพิ่มมากขึ้น และก็มารวมกันตั้งเป็นกลุ่มของตนเอง มากขึ้นทุกที่ในสถานที่อันห่างไกลออกไป เช่น ซานดิอาโก ฮอโนลูลู ตรินิแดด และแทนซาเนีย เป็นต้น ในกรุงแอดดิส อา บาบา (*เมือง*

หลวงของอิสลิเนีย) ก็มีเสียงสวดภชัน คำว่า "บาบา" ก้องกังวาลไปทั่วในที่ต่าง ๆ ห่างออกไปหลายต่อหลายพันไมล์ คนแก่ชราผอมแห้งแรงน้อยก็มี หญิงสาวชายหนุ่มซึ่งอยู่ในวัยสดสวยก็มี ตลอดจนถึงเด็กน้อยน่ารักก็มี คนทุกวัยต่าง ๆ กันเหล่านี้ ต่างร่วมแรงร่วมใจกันสวดภชันอันมีท่วงทำนองไพเราะวังเวง ออกนามองค์พระผู้เป็นเจ้าต่าง ๆ เช่น วิษณุ ศิวะ ศักติ และ ไส อยู่ทั่วกัน

ศาสนิกชนของทุกศาสนา ตลอดจนถึงผู้ไม่นับถือศาสนาอะไรเลย ก็ยินดียอมรับท่านสวามีของเราเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา เป็นผู้นำทางชีวิตของเขา เพราะท่านสวามีเป็นผู้มีทัศนะกว้างไกล ไม่กีดกันหรือเหยียดหยามศาสนิกชนเหล่าอื่น ในสัญญลักษณ์ของท่าน *(อยู่ที่เสาหลักที่ประศันติ นิลยัม)* มีเครื่องหมายของทุกศาสนาจารึกไว้รวมกัน เช่น ของศาสนา ฮินดู พุทธ คริสต์ อิสลาม และ ปาระซี ศาสนิกชนเหล่านี้ย่อมประกอบพิธีทางศาสนาของตน ๆ แตกต่างกันไปตามระเบียบพิธีของเขา แต่ในฐานะเป็นชุมชนของโลกเขาก็มารวมและร่วมกันน้อมจิตเข้าสู่บทนามภชัน คือการ

สวดออกชื่อพระผู้เป็นเจ้า อันเป็นยาอายุวัฒนะหรือว่า น้ำทิพย์ ซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยขจัดปัดเป่าความทุกข์ยาก เดือดร้อนอันเกิดขึ้นในกลียุคนี้ให้บรรเทาเบาบางหรือหายไปได้

บุคคลเป็นจำนวนมากในประเทศต่าง ๆ กันทั่วโลก ได้หันมาสนใจและปฏิบัติความเพียรทางจิต น้อมความคิดนึกของตนเข้าหาความสงบภายในมากขึ้นทุกที เพราะเหตุแห่งคำสอนของท่านไส บาบา นี้ ด้วยเหตุดังกล่าวมา เราจึงพอจะกล่าวได้ว่าท่านสวามีได้เป็นผู้มีบทบาทเป็นอย่างมากในการช่วยส่งเสริมฟื้นฟูคุณค่าอันแท้จริงของชีวิตมนุษย์ให้กับความเจริญรุ่งเรืองขึ้นอีก โดยมีผลปรากฏในระดับโลกทีเดียว ในเรื่องนี้เราไม่มีสิ่งที่ตื่นเต้นโลดโผนมาเล่าให้ท่านทั้งหลายได้ทราบ เพราะอันที่จริง สิ่งที่ชวนให้ตื่นเต้น โดยเป็นอิทธิปาฏิหาริย์อันโลดโผนครึกโครมทั้งปวงนั้น ก็เป็นเพียงหลักบอกทางเพื่อนำไปสู่การฟื้นฟูทางวิญญาณของมนุษย์โดยนัยดังที่กล่าวมาแล้วนั่นเอง

ท่านมาช่วยโลกร่มเย็น

ท่านมา ช่วยโลก ร่มเย็น
ไม่เว้น ชาติเชื้อ เกื้อหนุน
ปลุกใจ ให้สร้าง ทางบุญ
ให้คุณ แก่โลก ทั่วไป

ไม่เพ่ง เล็งพวก เราเขา
เครื่องวงศ์ พงศ์เผ่า เหล่าไหน
ทุกข์โศก โรคร้าย กายใจ
ท่านไป ช่วยพลัน ทันที

ขอเพียง แต่ให้ ใจเรา
แนบเข้า ใจท่าน ทุกที่
มุ่งมั่น การทำ กรรมดี
บ่มบา— ระมี เพื่อเป็น—

สะเบียง เลี้ยงใจ ยามยาก
เกิดความ ลำบาก ทุกข์เข็ญ
เพื่อช่วย ดับร้อน ผ่อนเย็น
ให้ท่าน เล็งเห็น ใจเรา

หมั่นสร้าง กุศล ผลบุญ
เป็นทุน ไว้ให้ มากเข้า
ความร้าย จักสร่าง บางเบา
บรรเทา เอาขนาด พอทน

ชีวิต น้อยนัก นะท่าน
ไม่มีวัน จะได้ สุขล้น
ทุกที่ มีทุกข์ ทุกคน
ยิ่งบ่น ยิ่งลำบาก ยากใจ

บางครั้ง ทุกข์ร้าย ราวี
โจมตี กระหน่ำ ซ้ำใหญ่
ต้องทน กัดฟัน กันไป
หักใจ ไม่สร้าง ทางเวร

ขอพร ธรณินทร์ ดินฟ้า
เมตตา โปรดด้วย ช่วยเห็น
ใจที่ ทุกข์เศร้า เช้าเย็น
เพื่อเป็น— พะยาน การทำ—

ความดี เพื่อเปลื้อง กรรมเก่า
ละลาย คลายเศร้า เข้าคำ่
เหนื่อยยาก ลำบาก ตรากตรำ
โปรดให้กำ— ลังจิต แก่ศิษย์เทอญ.

จบเล่ม ๗

จากผู้แปล....ถึงผู้อ่าน

แปลเสร็จ เจ็ดเล่ม ครั้งนี้
ข้า ฯ มี จิตโสม— มนัสสา
เชื่อมั่น ว่าท่าน บาบา
มิใช่ มายา เล่นกล

ท่านเป็น ผู้วิเศษ ศักดิ์สิทธิ์
มีฤทธิ์ จริง ๆ ยิ่งล้น
มิใช่ หลอกลวง ปวงชน
ทุกคน ควรได้ ไปดู

หรือไม่ ก็อ่าน งานแต่ง
งานแปล ทุกแห่ง เพื่อรู้
ว่าไฉน ๆ ใคร ๆ เชิดชู
แม้คน ที่อยู่ ต่างแดน

ดั้นด้น สนใจ ไปหา
นั่งรอ คอยท่า เผ้าแหน
ทุกวัน เบียดกัน เนืองแน่น
จากแคว้น แดนดิน ถิ่นไกล

น่าอัศ—
ท่านจัก
สามารถ
ใคร ๆ
หากท่าน
ผู้คน
เคารพ
ตลอดมา
หรือว่า
ถูกจูง
งมงาย
อ่อนหัด
หรือมิ
ให้คน
เท็จบ้าง
ยอกัน
จีนไทย
ด้านหน้า
เชียร์คน
ยอมรับ

จรรย์จริง
มิดี
ผูกจิต
ยินดี
เป็นนัก
ฤาจัก
นบไหว้
กว่าครึ่ง
พวกนั้น
จมูกเอา
ใบ้บ้า
บัดซบ
การให้
เขียน 'เลีย'
จริงบ้าง
อุตลุด
แขกฝรั่ง
พากเพียร
เล่นกล
นับถือ

ยิ่งนัก
ที่ไหน
สนิทใจ
ปรีดา
เล่นกล
ไปหา
บูชา
ศตวรรษ
งี่เง่า
เหมือนสัตว์
สาระพัด
ครบครัน
สินบน
เชียร์สะบั้น
ช่างมัน
สุดฝีมือ
มังค่า
เขียนหนังสือ
นี่ฤา
นมัสการ

ผู้แปล เป็นไทย ก็ใช่ย่อย
นึกบ่อย ก่อนแปล แลรูปท่าน
“ฮี้! แขก เฮงซวย ป่วยการ
เสียเว— ลาอ่าน ทำไม?”
ครั้นลอง จับอ่าน ดูเล่น
ก็เห็น ความน่า เลื่อมใส
หลักฐาน การอ้าง เชื่อได้
มิใช่ บันน้ำ เป็นตัว
คำสอน มีการ ปล่อยวาง
จากร่าง— กายใจ ไปทั้ว
มิใช่ ต่ำช้า น่ากลัว
อันควร ยิ้มหัว ดูแคลน
ข้า ฯ จึง เคารพ นบท่าน
เห็นความ อัศจรรย์ สุดแสน
ยากนัก จักหา ทั่วแดน
มีใคร เหมือนแม้น ท่านจริง

ในด้าน **อภิญญา** **ปาฏิหาริย์**
เชี่ยวชาญ เจนจบ ทุกสิ่ง
มีพะยาน หลักฐาน อ้างอิง
บาระมี ใหญ่ยิ่ง จริงแท้

เสี่ยดาย ประเทศไทย ดูแคลน
เหยียบปา— ฏิหาริย์แบน แต๊ดแต๋
ดูถูก ว่าต่ำ ย่ำแย่
ที่แท้ ตนทำ ไม่ได้เอง

นักปราชญ์ ราชบัณ— ฑิตโว
คุยโต โขมง โฉงเฉง
ทุกศาส— นาทั่ว กลัวเกรง
ไม่กล้า มาเบ่ง ทับเรา

"คำสอน วิเศษ ประเสริฐ
เลอเลิศ ใช่รอง ใครเขา
อภิญญา ปาฏิหาริย์ งี่เง่า
หลอกลวง ไม่เอา! — ไปให้พ้น"

ท่านคง หลงลืม ไปว่า
การแผ่ ศาสนา หลายหน
ต้องใช้ ฤทธิ์ด้วย ช่วยผจญ
เพื่อข่ม บุคคล สันดาน—

หยาบคาย ภายนอก แต่พลัง
บารมี หนุนหลัง มหาศาล
จิตใจ มิใช่ อันธพาล
แต่สันดาน ดิ้งดัน มั่นใจ *
เช่นนี้ ต้องใช้ ฤทธิ์ข่ม
จึงจะ ยอมก้ม หัวให้
ตัวอย่าง มากมาย ที่ใน
พระไตร— ปิฎก ยกมา
ที่จริง คำสอน ของพุทธ
แสนสุด ประเสริฐ นักหนา
ส่งเสริม สติ ปัญญา
อันข้า ๆ หรือใคร ไม่ติง

---

* นี้หมายถึงบุคคลประเภทที่มีอินทรีย์บารมีกล้า (ติกฺขินฺทฺริโย) และกิเลสก็กล้า (ติพฺพราโค ติพฺพโทโส ติพฺพโมโห) คือมีพลังแฝงในตัวมาก สามารถทำความดีอันยิ่งใหญ่ก็ได้ ทำความชั่วอันร้ายกาจก็ได้ เช่นพระเจ้าอโศกมหาราช องคุลิมาล อุรุเวลกัสสป เป็นต้น พวกนี้ต้องใช้พระเดช คือฤทธิ์ข่มเสียก่อน ไม่เหมือนประเภทที่มีอินทรีย์บารมีกล้า กิเลสเบาบาง พวกนี้พูดกันดี ๆ ก็รู้เรื่อง ใช้อนุสาสนีปาฏิหาริย์อย่างเดียวก็พอ นอกจากนั้นก็มีพวก อินทรีย์อ่อน กิเลสกล้า ซึ่งทำความดีได้นิดหน่อย แต่ทำความชั่วได้มาก ๆ และพวกอินทรีย์ก็อ่อน กิเลสก็อ่อน ซึ่งทำความดีได้นิดหน่อย และทำความชั่วก็นิดหน่อย เพราะใจไม่กล้าพอที่จะทำความดีความชั่วมาก ๆ ได้

นี้เป็น เรื่องของ หลักการ
อันใหญ่ ไพศาล สูงยิ่ง
แต่ต้อง มองตาม ความจริง
อ้างอิง เรื่องใน คัมภีร์

อันพระ พุทธองค์ ทรงใช้
เนื่องใน การสอน บางที่
อิทธิ– ปาฏิ– หาริย์มี
ศักดิ์ศรี เช่นทัพ– หน้าพลัน

เพื่อเบิด ทางให้ ทัพหลวง
ปฐกทะลวง ถึงใจ ได้มั่น
นี้คือ คำสอน อัศจรรย์
ร่วมกัน ยึดใจ ไว้ครอง

ลีลา ปาฏิหาริย์ พุทธองค์
สูงส่ง ยิ่งใหญ่ ไม่มีสอง
ทุกสมัย ไม่เคย เป็นรอง
ไม่ต้อง เกรงใคร ในแดน

โปรดเถิด นักปราชญ์ ทั้งหลาย
อย่าทำลาย รังเกียจ เคียดแค้น
เหยียบปา– ฏิหาริย์ ให้แบน
ดูแคลน แกล้งกด หมดราคา

ควรคิด ด้วยจิต ใจกว้าง
เหลือทาง ให้เป็น "ทัพหน้า"
รอรับ "ทัพหลวง" ยาตรา
เข้ายึด ภารา แดนใจ

ปาฏิหาริย์ มืด มีชั่ว
มีมั่ว มีเละ ตุ้มเป๊ะใหญ่
มีประโยชน์ ปราศโทษ ชูใจ
เป็นทาง เลื่อมใส ในธรรม

นักปราชญ์ ต้องฉลาด ปอกเปลือก
เพื่อเลือก ไหนดี ไหนชั่ว
ไหนจริง ไหน "แสดง" แกล้งทำ
ไม่ซ้ำ กดไว้ ถ่ายเดียว

ไม่คิด ฤษยา ตาร้อน
ขอดข้อน ทำนอง "องุ่นเปรี้ยว"
ไม่ควร ดูถูก ลูกเดียว
เพราะเป็น เรื่องเกี่ยว กับคน

ผู้มี จิตใจ ใสสะอาด
สามารถ ให้คุณ ยิ่งล้น
ผู้มุ่ง หลอกลวง ปวงชน
เราจงเป็ด โปงกล มารยา

เหตุนี้
อย่าเขลา
ทุกอย่าง
เพราะว่า

เรื่องนี้
ไม่อิง
บาบา
พูดไป

มิคิด
บาบา
เหนื่อพุทธ—
พึ่งพิง

แต่นับ—
เป็นผู้
หาใคร
คือว่า

พวกเรา
ไม่แย—
ไม่เน้น
จึงไม่

ขอเตือน
โดยนึก
เป็นกล
ตนทำ

ข้า ฯ พูด
พิงอ้าง
หรือว่า
ตามหลัก

เคารพ
ว่าใหญ่
องค์หรือ
ท่านเป็น

ถือท่าน
ศักดิ์สิทธิ์
เทียมทัน
สมณะ

ชาวพุทธ
แสไม่
สมณะ
เทียมทัน

เพื่อนเรา
ทึกทักว่า
มารยา
ไม่ได้

เป็นกลาง
ท่านไส—
ใครใคร
ความจริง

ท่านไส—
ยอดยิ่ง
คิดอิง
สรณะ

ด้านฤทธิ์
ยากจะ—
ด้านพละ
ปัจจุบัน

ไม่แคร์
เลือกสรร
ช่างมัน
บาบา

นี้คือ คำแถลง แสดงความ

พยายาม ไม่ให้ ถูกว่า

เบี่ดอก ยกออก บอกมา

ใครยัง อยากด่า ก็ตามใจ

สวัสดี พี่น้อง ชาวพุทธ

ผู้จิต บริสุทธิ์ สดใส

หากข้า ฯ ยังมี ชีวิตไซร้

พบกันใหม่ ในเล่ม แปดเอย

ด้วยรัก

จากผู้แปล

จากใจรัก

เมื่อรัก เอิบอาบ ซาบซ่าน
เบิกบาน จิตโส- มะนัสสา
ไหลหลั่ง ถั่งท้น ล้นมา
ครอบงำ กายา ท่าทาง

จึงใคร่ ได้มอบ ของขวัญ
ฟูมฟัก รักนั้น สักอย่าง
เพื่อระลึก นึกไม่ เว้นวาง
ว่าออก จากกลาง หว่างใจ

สิ่งนั้น ค่าล้น พ้นทอง
เป็นความ **สุขของ** **ผู้ให้**
เหนืออัญ- ญะมณี สีใด
จากห้วง ดวงใจ ไฝ่รักเอย

บทที่ ๑๒

ราคาเล่มละ 40 บาท